C:\Users\Plazma\Desktop\304\Bujold_Lois_McMaster_08-Komarr.pdb

PDB Name: X:\Bujold, Lois McMaster\Dobrod
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.2.2007
Modification Date: 16.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Lois McMaster Bujold
KOMARR

KAPITOLA 1
Poslední třpytivý srpek komarrského slunce se vytratil za nízké vršky na západním obzoru. V oblouku oblohy nad ním se ale zablyštěl odraz jeho světla v solárním zrcadle a ostře kontrastoval s tmavnoucí purpurovou oblohou. Když Kateřina poprvé uviděla šestihrannou sadu solárních disků z povrchu Komarru, okamžitě jí připomněla zimonoční ozdobu zavěšenou na nebesích, gigantickou sněhovou vločku vyrobenou z hvězd, vlídnou a uklidňující. Vyklonila se přes zábradlí balkonu nad městským parkem Serifosy, města, ukrytého pod ochrannou kupolí, a nevesele pozorovala její zakřivené paprsky skrze skleněný oblouk nad hlavou. Světlo potměšile kontrastovalo s nějak příliš tmavou oblohou. Tři ze šesti disků ohromné vločky nezářily vůbec a sedmá, středová, byla potemnělá a bez třpytu.
Kdysi četla, že staří pozemšťané považovali úkazy jako komety, supernovy či létavice za varovná znamení v jinak dokonale přesném vesmíru, za předpovědi pohrom přírodních i politických. Pohroma i samotné to slovo v sobě tajilo cosi přírodního. Také ta srážka nákladní lodi se solárním zrcadlem, dodávajícím Komarru více solární energie, která se odehrála před dvěma týdny, přírodní pohromou rozhodně byla. Okamžitou pohromou byla pro půltucet komarrských zaměstnanců, zdržujících se v okamžiku srážky v prostoru stanice zrcadla, kteří tam zahynuli. Zdálo se ale, že celé neštěstí bude mít dalekosáhlejší následky. Prozatím stihlo jen ovlivnit chráněné příbytky obyvatel planety; v parku pod ní právě skupinka dělníků instalovala dodatečné osvětlení na vysokých sloupech. V městských sklenících, kde se produkovala většina potravin pro město, už musí být téměř hotová nápravná opatření, která určitě neměla takovouto dekorativní funkci. Ne, připomněla si; žádné rostliny tady pod kupolí nemají dekorativní funkci. Každá rostlinka přispívá k biologické podpoře zdejšího života. Městské zahrady mohou existovat pouze v péči svých lidských symbiontů.
Zato mimo kupole, na křehkých územích, kde probíhaly snahy o biotransfomaci světa, to už byla jiná otázka. Znala ta čísla. Každý večer už dva týdny se u nich při večeři probírala procentuální ztráta izolací na rovníku. Zimně pošmourné dny - jenže tyhle pohltily celou planetu a táhly se - kam až? Kdy konečně budou hotové všechny opravy? A kdy konečně začnou? Jako sabotáž, pokud to sabotáž byla, byla taková škoda nevysvětlitelná, a pokud to byla poloviční sabotáž, tak teprve ne. Zkusí to znovu? Tedy pokud tu jsou nějací oni, nějaká hrozná zášť, a ne jen hrozná nehoda.
Povzdychla si, otočila se od výhledu pod sebou a rozsvítila světla, která si nechala namontovat, aby osvětlovala její vlastní zahrádku na balkoně. Některé barrayarské rostliny, které si zasadila, byly extrémně citlivé na světlo. Přístrojem změřila jeho intenzitu, přesunula dva truhlíky s jelením rdesnem více ke světelnému zdroji a nastavila časovač. Pak pomalu přecházela kolem, kontrolovala teplotu a vlhkost půdy citlivými a zkušenými prsty a občas něco zalila. Na chviličku zauvažovala, že přesune své miniaturní skellytum dovnitř, kde mu mohla zajistit lepší podmínky, ale na Komarru je vlastně všechno uvnitř, uvědomila si. Vítr ve vlasech už necítila skoro rok. Zachvátil ji pocit podivné sounáležitosti s venkovní transplantovanou vegetací, která také hladoví po světle a teple a v toxické atmosféře se tu pomalu dusí... Hloupost. Nech toho. Máme štěstí, že tu vůbec jsme.
"Kateřino?" Bytem se rozlehlo tlumené zvolání jejího muže.
Strčila hlavu do kuchyňských dveří: "Jsem na balkoně."
"Tak pojď sem dolů!"
Rychle uložila své zahradnické náčiní do krabice, zaklapla víko, zavřela za sebou skleněné dveře a přes pokoj odspěchala do chodby a pak dolů po točitém schodišti. Tien netrpělivě postával vedle dvoukřídlých dveří, které vedly z jejich bytu do hlavní chodby v budově, a v ruce svíral komunikátor.
"Právě volal tvůj strýček. Už přistál na stanici. Pojedu pro něj."
"Vezmu Nikolaje a pojedeme s tebou."
"To za to nestojí. Vyzvednu ho přímo v západních docích. Řekl, že ti mám vyřídit, že přivede hosta. Dalšího auditora, něco jako svého asistenta, myslím. Ale říkal, že si nemáš dělat starosti a máš uvařit cokoliv. Jako kdyby čekal, že je oba nakrmíme narychlo někde v kuchyni nebo co. Kruci! Dva Císařští auditoři! To jsi ho musela zvát k nám?"
Zmateně se na něj podívala. "Jak můžeš čekat, že můj strýček Vorthys přijede na Komarr, a nezastaví se u nás? A kromě toho nemůžeš říct, že tvého oddělení se jeho vyšetřování netýká. Samozřejmě ho bude chtít vidět. Myslela jsem, že ho máš rád."
Tien si poklepával dlaní o stehno. "Jasně. Tenkrát, když byl ještě tím starým podivínským profesorem, to ano.

Excentrický strýček Vorthys, technik mezi Vory. Jeho císařské jmenování bylo pro celou rodinu překvapením. Jakou asi službičku komu prokázal, že ho dostal?"
Ty myslíš, že lidé v zaměstnání postupují takhle? Nevyslovila ale tu myšlenku nahlas. "Ze všech politických jmenování se právě titul Císařského auditora určitě nemůže získat tímhle způsobem," zamumlala.
"Kačko naivní." Krátce se usmál a objal ji kolem ramen. "Ve Vorbarr Sultaně se nic nezískává zadarmo. Vlastně, ten asistent tvého strýčka je zřejmě příbuzný toho Vorkosigana. Ten to jmenování dostal nejspíš už jen za to, že vůbec dýchá. Jestli je to ten, který skládal přísahu letos o Zimonocích, tak je na tu práci neuvěřitelně mladý. Předpokládám, že je to nějaký chcípáček, když mě tvůj strýček Vorthys varoval, že je trochu citlivý na svou výšku - a abychom se o ní nezmiňovali. Alespoň něco z celé téhle mizerie vypadá na zábavu."
Schoval komunikátor zpátky do kapsy. Ruka se mu lehce třásla. Kateřina ho popadla za zápěstí a otočila mu dlaň vzhůru. Třas byl silnější. Zdvihla k němu oči potemnělé obavou a skrytou otázkou.
"Ne, sakra!" vytrhl jí ruku. "Nic takového to není. Jsem jen trochu přetažený. A unavený. A taky mám hlad, tak koukej udělat něco pořádného k jídlu, než se vrátíme. Tvůj strýček možná není nijak náročný, ale s tím hrabátkem z Vorbarr Sultany to bude určitě jinak." Vrazil ruce do kapes u kalhot a odvrátil se od jejího nešťastného obličeje.
"Jsi starší, než byl tehdy tvůj bratr."
"U každého to přece začíná jindy! Půjdeme tam brzy. Slibuju."
"Tiene... byla bych ráda kdybys ustoupil od toho plánu na galaktické léčení. Tady na Komarru mají lékařská zařízení skoro stejně tak dobrá jako na Kolonii Beta nebo kdekoliv jinde. Myslela jsem, že když jsi tu získal to místo, že bys mohl. Zapomeň na utajení, prostě si tam dojdi, ať ti pomůžou. Nebo tam jdi tajně, jestli na tom trváš. Ale dál už to neodkládej!"
"Tady nejsou dost diskrétní. Konečně mám nějakou kariéru, konečně se to všechno vyplácí. Vůbec netoužím po tom, aby mě teď veřejně označili za mutanta."
Když to nevadí mně, co záleží na tom, co si myslí ostatní? "Tak proto se nechceš setkat se strýčkem Vorthysem? Tiene, on je ten poslední ze všech mých - a vlastně asi i tvých - příbuzných, kterého bude zajímat, jestli je původ tvé nemoci genetický, nebo ne. Bude mít starost o tebe i o Nikolaje."
"Mám to všechno pod kontrolou," trval na svém. "Neopovažuj se mu teď něco prozradit, když jsme tak blízko úspěchu. Mám to pod kontrolou. Však uvidíš."
"Jen prosím... abys to neřešil jako tvůj bratr. Slib mi to!" Nehoda toho vznášedla nebyla tak úplně nehoda. Na to přišla během těch dlouhých let starostí, čekání a pozorování...
"Na nic takového vůbec nemyslím. Všechno mám rozplánované. Tenhle rok to tady dokončím a pak si uděláme dlouhatánskou galaktickou dovolenou jen ty, já a Nikolaj. A všechno se to spraví a nikdo se nic nedozví. Jen jestli ty teď neztratíš hlavu a v poslední chvíli nezačneš panikařit!" Stiskl jí dlaň, neupřímně se na ni usmál a vykráčel z místnosti.
Chvíli ještě čekej a já to všechno spravím. Věř mi. To jsi říkal taky posledně. A pak ještě předtím a ještě předtím... Kdo koho tady zrazuje? Tiene, čas ti běží, copak to nevidíš?
Odešla do kuchyně a v duchu probírala plánovanou rodinnou večeři, která teď měla zahrnout i Vora z císařského hlavního města. Bílé víno? Její nevelké zkušenosti s takovými pány jí říkaly, že jestli se jí podaří dostatečně ho nalít, nebude se nimrat v tom, co mu pak naservíruje k jídlu. Uložila do chladu další ze svých vzácných, z domova importovaných lahví. Ne, raději dvě.
Přidala další židli ke stolu na balkoně vedle kuchyně, kde pravidelně večeřívali, a zalitovala, že si neobjednala na večer obsluhu. Ale lidská obsluha byla tady na Komarru drahá. A ona chtěla se strýčkem Vorthysem trochu toho domácího klidu. Dokonce i místní oficiální videozprávy teď otravovaly každého, kdo měl co dělat s vyšetřováním - a příjezd ne jednoho, ale hned dvou Císařských auditorů na komarrský orbit horečné spekulace nijak neuklidnil, spíš jen přesměroval. Když s ním prvně mluvila krátce po jeho příjezdu na frekvenci, která měla díky velké vzdálenosti značné zpoždění znemožňující konverzaci, popisoval její obvykle trpělivý strýček Vorthys podrážděně tiskovky, do nichž byl zatažen. Naznačil, že se jich rád zbaví. I když ho léta učitelování obrnila proti hloupým otázkám, Kateřina si pomyslela, že pravý důvod jeho podráždění je v tom, že na ně asi nezná odpověď.
Musela si ale přiznat, že sama také chce sobecky znovu zažít návrat šťastnější minulosti. Dva roky po smrti své matky u strýčka a tety Vorthysových žila a studovala pod jejich dohledem na Císařské Univerzitě. Život s profesorem a profesorkou byl méně svázaný a méně svazující než v konzervativním domě jejího otce v rodném městě na Jižním Kontinentu. Snad proto, že se k ní chovali jako k dospělé, kterou chtěla být, než jako k dítěti, kterým byla. Trochu provinile se jim cítila být blíž než svým skutečným rodičům. Na chvilku se tehdy zdálo, že může mít budoucnost jakoukoliv.
A pak si vybrala Etienna Vorsoissona, nebo snad on si vybral ji... Tenkrát jsi z toho měla radost. Na svatební smlouvu, kterou domluvila dohazovačka jejího otce, řekla ano s dobrou vůlí. Nevěděla jsi to. Ani Tien to nevěděl. Vorzohnovská dystrofie. Není to ničí vina.
Do kuchyně se vřítil devítiletý Nikolaj. "Mami, mám hlad. Můžu si vzít kus toho koláče?"
Rychle zabránila nenechavým prstům olíznout polevu. "Můžeš si dát sklenici džusu."
"Ále..." Nabídnutou náhradu lstivě naservírovanou v jedné z vinných sklenic na stole však přijal. Hladově lokal a přitom se kýval ze strany na stranu. Je to vzrušením, nebo se ozývá dědičnost? Nech toho, nařídila si. Chlapec právě strávil dvě hodiny ve svém pokoji, kde si hrál se svými modely. Musí si teď trochu energie vybít.
"Vzpomínáš si na strýčka Vorthyse?" zeptala se ho. "Už jsou to tři roky, co jsme ho navštívili."
"Jasně." Dopil sklenici. "Vzal mě do laboratoře. Myslel jsem si, že tam budou zkumavky a lektvary, ale byly tam jen velké stroje a beton. Byl tam divný pach, takový ostrý."

"To od ozonu a svařování, máš pravdu," přisvědčila. Přesnost jeho vzpomínek na ni udělala dojem. Zachránila mu sklenici z ruky. "Natáhni ruku. Chci vidět, jak moc mi ještě vyrosteš. Ze štěňat s velkými tlapami prý vyrostou velcí psi, víš?" Natáhl k ní dlaň a ona k němu, až se jejich dlaně setkaly. Jeho prstům scházely do délky jejích jen dva centimetry. "No páni."
Sebevědomě a spokojeně se na ni zaculil a zahleděl se na své nohy. Zamyšleně jimi zahýbal. Jeho pravý palec se dral skrze díru v nové ponožce.
Jeho dětsky světlé vlasy začínaly tmavnout. Možná, že je nakonec bude mít hnědé po ní. Výškou jí dosahoval k hrudi, ačkoliv mohla odpřísáhnout, že ještě před čtvrthodinou jí dosahoval sotva k pasu. Oči měl hnědé po otci. Jeho nemotorná dlaň - kde se tady pod kupolí mohl tak zašpinit? - byla stejně pevná, jako byly jeho oči jasné. Žádné chvění. První příznaky Vorzohnovské dystrofie jsou zavádějící a vypadají jako příznaky tuctu dalších nemocí; mohou se objevit kdykoli od puberty až do středního věku. Ale ne dnes, ne u Nikolaje.
Zatím ne.
Z kuchyně je vyhnaly zvuky z chodby bytu, hluboké mužské hlasy. Nikolaj ji předběhl. Když přišla za ním, už ho držel ve vzduchu robustní bělovlasý muž, který jako by vyplňoval celý prostor kolem. "Uf!" Pustil Nikolaje na zem. "Ty jsi mi ale vyrostl, Nikki!"
Strýček Vorthys se nezměnil ani přes svůj úžasný nový titul. Stejný velký nos a velké uši, stejná zmačkaná a příliš veliká tunika, ve které jako by předtím spal, a stejný hluboký smích. Když postavil svého prasynovce na zem, krátce objal svou neteř, která ho na oplátku objala také, a pak se sklonil a otevřel tašku. "Myslím, že tu pro tebe něco mám, Nikki..." Nikolaj netrpělivě tancoval kolem. Kateřina se stáhla do pozadí a čekala, až přijde na řadu.
Tien se zavazadly vešel do dveří. Až tehdy si povšimla muže stojícího stranou, s nezúčastněným úsměvem pozorujícího celou domáckou scénu.
Potlačila úlek. Byl sotva vyšší než devítiletý Nikolaj, ale dítě už rozhodně nebyl. Jeho velká hlava seděla na krátkém krku a trochu se hrbil. Postavu měl štíhlou, ale pevnou. Na sobě měl šedou tuniku a kalhoty. Pod tunikou bylo vidět jemnou bílou košili a vyleštěné polobotky. Jeho oblečení naprosto postrádalo všechna pseudovojenská označení, ve kterých si urození Vorové tak libují, ale dokonalost střihu - Kateřině došlo, že oblečení na takovou postavu musí být ručně šité - naznačovala cenu, kterou se Kateřina neodvážila ani hádat.
Jeho věkem si nebyla jistá. Nebude o moc starší než ona sama, ne? Ve tmavých vlasech neměl žádné šediny, ale vrásky smíchu kolem jeho očí a rýhy bolesti kolem úst byly v jeho bledé pleti jasně viditelné. Strnule se pohnul, položil na zem svou tašku a otočil se, aby mohl pozorovat, jak si Nikolaj uzurpuje svého strýce. Jinak se ale nezdálo, že by byl postižený. Rozhodně nebyl figurou, která by splývala s okolím, ale snažil se příliš na sebe neupozorňovat. Necítí se ve společnosti dobře? Kateřina se rychle vzpamatovala a vrátila se ke svým povinnostem vorské dcery.
Pokročila k němu. "Vítejte u nás..." jejda, Tien jí neřekl jeho jméno „...můj lorde auditore."
Napřáhl k ní dlaň a stiskl jí ruku dokonale obyčejným obchodním stiskem. "Miles Vorkosigan." Jeho dlaň byla teplá a suchá, menší než její, ale nepochybně mužská. Nehty měl čisté. "A vaše jméno, madam?"
"Ach! Kateřina Vorsoissonová."
K její úlevě jí pustil ruku, aniž by se ji pokusil políbit. Na chviličku se zahleděla na jeho temeno, které jí dosahovalo sotva ke klíční kosti, a uvědomila si, že by si takhle povídal leda s jejím límcem; trochu poodstoupila. Stále s tím mírným úsměvem se na ni podíval.
Nikolaj už vlekl větší ze zavazadel strýčka Vorthyse do pokoje pro hosty a chlubil se, jakou má sílu. Tien šel na nimi. Kateřina rychle zauvažovala. Do Nikolajova pokoje toho Vorkosigana uložit prostě nemůže. Dětská postel by mu délkou vyhovovala až příliš nápadně. Má nabídnout Císařskému auditorovi nocleh na gauči? Těžko. Pokynula mu, aby ji následoval chodbou do její pracovny. Jednu celou stěnu zaplňovaly police nacpané všemi možnými potřebami, kaskádovitě uspořádané police v rozích nesly nově zasazené rostlinky, roztodivnou sbírku pozemských zelených a barrayarských hnědočervených listů. Na prostornou podlahu dopadalo světlo z velkého okna.
"Nemáme moc prostoru," omluvila se. "Obávám se že i barrayarští úředníci se tu musí spokojit s tím, co dostanou. Objednám vám gravitační postel. Určitě ji přinesou, ještě než skončíme s večeří. Tady budete mít alespoň soukromí. Strýček chrápe přímo bohatýrsky... Koupelna je na chodbě vpravo."
"Tohle úplně stačí," ujistil ji. Popošel k oknu a zahleděl se přes kupolí zakrytý park. Světla v okolních budovách teple zářila. Venku bylo díky napůl rozbitému solárnímu zrcadlu šero.
"Vím, že to není to, na co jste zvyklý."
Zdvihl koutek úst. "Jeden čas jsem spal šest týdnů na holé zemi s deseti tisíci velmi neurvalými Marilačany, z nichž chrápala celá spousta. Ujišťuji vás, že tady mi to úplně stačí."
Usmála se. Co měl ten vtip znamenat, pokud to byl vtip? Nechala ho vybalit si věci a odspěchala dokončit přípravu večeře.
Ačkoliv původně hodlala uspořádat všechno ve formálnějším duchu, všichni se nakonec sešli v kuchyni, kde jí malý auditor znovu udělal čáru přes rozpočet a nechal si nalít jen polovinu sklenky vína. "Dnešek jsem začal sedmi hodinami ve skafandru. Takhle by mi hlava padla přímo do talíře ještě před dezertem." V šedých očích se mu zablýsklo.
Vyhnala je všechny ke stolu na balkoně a začala servírovat kořeněnou omáčku s uměle vypěstovaným proteinem, což správně odhadla, že by mohlo strýci chutnat. Než všem rozdala chléb a nalila víno, zorientovala se v rozhovoru natolik, že konečně mohla oslovit i strýce.
"A jak pokračuje vaše vyšetřování? Jak dlouho tu zůstanete?"
"Bojím se, že ne o moc déle, než jsi slyšela ve zprávách," odpověděl jí. "Tady dole můžeme být, jen dokud vyšetřovací tým všechno nesesbírá. Ještě nám jich chybí docela dost - a důležitých. Vlek nákladní lodi byl plně naložený a byla to ohromná masa hmoty. Když stroje vybuchly, všechny možné kusy se rozlétly do všech možných směrů různými

rychlostmi. Strašně rádi bychom našli co nejvíc částí kontrolního systému, pokud to bude možné. Když budeme mít štěstí, mohlo by se to podařit do tří dnů."
"Takže to byla sabotáž?" zeptal se Tien.
Strýc Vorthys pokrčil rameny. "Pilot je mrtvý, takže to půjde jen těžko dokázat. Mohla to být sebevražda. Vyšetřovací tým zatím nezjistil použití zbraní ani chemických výbušnin."
"Výbušniny by byly zbytečné," zamumlal Vorkosigan.
"Otáčející se loď zasáhla zrcadlo v tom nejhorším možném úhlu, totiž bokem," pokračoval strýc Vorthys. "Půlku celé škody způsobily kusy rozbitého zrcadla samotného. Při takové rychlosti nárazu se prostě rozlétlo na kusy."
"Pokud to byl plánovaný výsledek, musely mu předcházet skutečně ohromné výpočty," suše utrousil Vorkosigan. "To je také jeden z důvodů, proč se přikláním k tomu, že šlo pouze o nehodu."
Kateřina pozorovala svého muže, který malého auditora napjatě sledoval, a četla v jeho očích poplašené Mutant! Jak bude Tien smýšlet o člověku, který nese taková stigmata abnormality, a to ještě bez jakéhokoliv omluvného chování, a dokonce jako kdyby si jich vůbec nebyl vědom?
Tien se zvědavě otočil k Vorkosiganovi. "To vysvětluje, proč Císař Gregor poslal vyšetřovat ten případ právě profesora, jednu z největších autorit Císařství na poli analýz nehod. Jakou, ehm, roli ve vyšetřování hrajete vy, lorde auditore Vorkosigane?"
Vorkosiganův úsměv se zkřivil. "Mám trochu zkušeností s vesmírným zařízením," Opřel se zpátky do židle a trhl bradou vzhůru. Pak ale z tváře zapudil podivnou stopu ironie. "Vlastně to z dosavadních výsledků vyšetřování vypadá, že jsem tu jen do počtu. Toto je první opravdu zajímavý problém, se kterým jsem se setkal od doby, kdy jsem před třemi měsíci skládal přísahu. Chtěl jsem vidět, jak se takové vyšetřování vede. Kvůli plánovanému sňatku s Komařankou by Gregor rád viděl, že se do tohoto vyšetřování nezamíchají politické otázky. Právě teď by bylo velmi nevhodné, kdyby vztahy Barrayaru s Komarrem ochladly. Ale ať to byla sabotáž nebo nehoda, škoda na solárním zrcadle má přímý vliv na projekt terraformace. Byl jsem informován, že váš sektor v Serifose je přímo ukázkový..."
"To je. Zítra vás oba provedu po okolí," slíbil jim Tien. "Mí komarrští asistenti pro vás připravují obsáhlou technickou zprávu se všemi výpočty. Nejdůležitější věc je stále ještě ovšem ve fázi spekulací. Jak dlouho bude trvat oprava zrcadla?"
Vorkosigan se zašklebil a otočil dlaň vzhůru. "Jak dlouho? To bude záležet na tom, kolik peněz bude Císařství ochotné utratit. Části Barrayaru stále ještě podstupují aktivní terraformaci a planeta Sergyar přitahuje imigranty z obou blízkých světů tak rychle, jak jen stačí nastupovat do lodí. Za této situace někteří členové vlády vznášejí otázku, proč bychom měli utrácet tolik císařských financí na tak okrajový svět jako Komarr."
Kateřině nebylo z jeho tónu jasné, zda s těmi členy vlády souhlasí, nebo ne. Vyplašeně řekla: "Terraformace Komarru probíhala už o tři století dřív, než jsme ho dobyli. Teď přece nemůžeme přestat."
"Takže sem napumpujeme nějaké peníze?" Vorkosigan pokrčil rameny, jako kdyby se chtěl vyhnout odpovědi na svou vlastní otázku. "Je tu ještě jiná záležitost, čistě vojenská. Omezení zdejší populace na prostor pod kupolemi znamená, že je Komarr vojensky zranitelnější. Proč dávat obyvatelům dobytého světa další území, na kterém se mohou ukrýt a znovu zformovat? Součástí téhle myšlenky je i zajímavý předpoklad, že za tři sta let ode dneška, až bude terraformace dokončená, se obyvatelé Barrayaru a Komarru stále ještě nesžijí. Protože pokud by to udělali, pak by to byly naše kupole a ty přece mít zranitelné nechceme, že ne?"
Odmlčel se a snědl další sousto chleba, spláchl jej vínem a pak pokračoval: "Jelikož asimilace je primární Gregorův záměr, celá ta otázka případné sabotáže vyvstává ještě, ehm, komplexněji. Mohli být sabotéry izolacionističtí Barrayarané? Komarrští extremisté? Nebo doufali, že na ně vinu veřejně svalí? Jak moc je důležitý projekt, který nikdo z dnes žijících neuvidí dokončený, pro průměrného komarrského občana? Nechtěl by si spíš užívat takových finančních prostředků už dnes? Sabotáž versus nehoda, to nic nemění na způsobené škodě, ale z politického hlediska je to velký rozdíl." Vyměnil si se strýcem Vorthysem chmurný pohled.
"A tak se dívám, poslouchám a čekám," ukončil svou řeč Vorkosigan. Otočil se k Tienovi. "A jak vám se líbí Komarr, administrátore Vorsoissone?"
Tien se zašklebil a pokrčil rameny. "Nevadí mi, kromě Komařanů samotných. Zjistil jsem, že je to strašně vztahovačná banda."
Vorkosigan nakrčil obočí. "To nemají vůbec smysl pro humor?"
Kateřina pozorně vzhlédla, vyplašená suchým tónem jeho hlasu a protáhlou odpovědí, ale Tien si toho očividně nevšiml. Pohrdlivě odfrkl: "Polovina je jich chamtivá a další polovina naštvaná. Podvádět Barrayarany tady považují za vlasteneckou povinnost."
Vorkosigan pokynul svou prázdnou sklenicí ke Kateřině. "A co vy, madam Vorsoissonová?"
Rychle mu dolila až po okraj a zatím si obezřetně rozmyslela odpověď. Jestliže je její strýček v téhle auditorské dvojici za technickou část, za kterou část je tu potom tenhle Vorkosigan... za politickou? Který z nich je vlastně komu nadřízený? Všiml si Tien skrytých narážek v jeho poznámkách? "Nebylo zrovna snadné se s Komařany spřátelit. Nikolaj chodí do barrayarské školy. A já vlastně nepracuji."
"Vorská dáma nemusí pracovat," usmál se Tien.
"Ani žádný Vor," dodal tiše Vorkosigan, "a přesto jsme tady..."
"To záleží na tom, jak si dovedeme vybírat rodiče," řekl trochu kysele Tien. Pohlédl na Vorkosigana. "Prosím, ukojte moji zvědavost. Nejste náhodou příbuzný bývalého Lorda Regenta?"
"Je to můj otec," odpověděl stručně Vorkosigan. Neusmál se při tom.
"Pak tedy jste ten lord Vorkosigan, budoucí hrabě."
"Ano, to je následek."

Vorkosigan se náhle začal vyjadřovat znepokojivě stručně. Kateřina vyhrkla: "Vaše výchova musela být velmi obtížná."
"Nakonec to dokázali," zamumlal Vorkosigan.
"Já měla na mysli pro vás!"
"Aha." Znovu se na okamžik usmál.
Celá konverzace se hrozivě stáčela mimo. Kateřina to cítila. Téměř se bála otevřít ústa a poznamenat cokoliv, co by ji mohlo napravit. Tien do toho ticha vpadl, nebo spíše spadl s poznámkou: "Mrzelo vašeho otce, admirála, že jste nemohl dělat vojenskou kariéru?"
"Víc to asi mrzelo mého dědečka, generála."
"Já byl v armádě deset let, jak je zvykem. V administrativě. Byla to nuda. O moc jste nepřišel, věřte mi." Tien při tom odmítavě mávl rukou. "Ale ne každý Vor musí být dnes přece vojákem. Profesore Vorthysi? Vy jste přece živý důkaz."
"Já myslím, že kapitán Vorkosigan byl v armádě kolik, třináct let, že Milesi? V Císařské bezpečnosti. Samé galaktické operace. Vám se to zdálo nudné?"
Úsměv, kterým Vorkosigan obdařil profesora, byl upřímný. "Ani zdaleka dost nudné." Trhl bradou vzhůru v evidentně obvyklém nervózním tiku. Poprvé si teď Kateřina všimla tenkých bílých jizev na obou stranách jeho krátkého krku.
Raději prchla do kuchyně, aby podávala dezert, a dopřála tak pošramocené konverzaci čas k regeneraci. Když se vrátila, nálada byla uvolněnější, nebo spíše Nikolaj přestal být tak nepřirozeně hodný - totiž zamlklý - a pustil se do přesvědčování, že by si s ním strýček po večeři měl zahrát alespoň jedno kolo jeho současné oblíbené hry. To je zaměstnávalo, dokud nedorazili lidé ze společnosti, která pronajímala gravitační postele, a inženýr sám se svými lidmi vběhli do bytu, aby provedli její instalaci. Kateřina se vděčně pustila do uklidňujícího úkonu uklízení.
Tien se vrátil s dobrou zprávou, že malý urozený Vor se znovu uklidnil.
"Tiene, viděl jsi ho?" zeptala se Kateřina. "Mutant, Vor a mutant, a přitom se chová jako by všechno bylo normální. Když to zvládne on..." nedokončila větu s nadějí, že si Tien sám doplní ono: Tak ty to určitě zvládneš taky.
Tien se zamračil. "Nezačínej s tím zase. Je jasné, že si myslí, že pro něj pravidla neplatí. Je to proboha syn Arala Vorkosigana, téměř nevlastní bratr samotného Císaře. Není divu, že ho Císař jmenoval auditorem."
"To si nemyslím. Poslouchal jsi ho vůbec?" Všechny ty skryté narážky... "Já si myslím... Já myslím, že je to Císařův tajný člověk, který sem byl vyslán k posouzení celého projektu terraformace. Je mocný... možná i nebezpečný."
Tien zavrtěl hlavou. "To jeho otec byl mocný a nebezpečný. Tenhle má jen protekci. To je to jeho urozené Vorství. Jen se neboj. Tvůj strýček ho odsud brzy dostane."
"Já si nedělám starosti kvůli němu."
Tien zachmuřil tvář. "Už mě to unavuje. Hádáš se se mnou o všem, co řeknu, prakticky urážíš moji inteligenci před těmi svými vznešenými příbuznými -"
"To jsem neudělala!" Nebo ano? Zmateně si v duchu přehrávala všechny své dřívější repliky. Co to proboha řekla, že ho to takhle rozladilo -
"Jenom proto, že jsi neteř velikého auditora, neznamená, že ty jsi kdovíco, holčičko! Tohle není loajální!"
"Ne-ne, promiň -"
Ale to už mířil ze dveří ven. Dnes večer mezi nimi bude chladné ticho. Téměř za ním vyběhla poprosit o odpuštění. Má toho teď v práci mnoho, bylo od ní neprozíravé tlačit ho do rozhodnutí jeho zdravotního dilematu právě teď... Ale byla příliš unavená. Odložila poslední zbytky jídla a vzala si půlku láhve vína a sklenici ven na balkon. Rozsvítila vesele zbarvená světla u květin a posadila se v příšeří s odrazem osvětlení komarrského města. Zmrzačená vločka slunečního zrcadla doputovala už skoro k západnímu obzoru a zapadala za sluncem do noci.
V kuchyni se pohnul nějaký bledý stín a na okamžik ji vylekal. Byl to ale jen ten mutantní auditor, který ze sebe stáhl tu elegantní šedou tuniku a zřejmě také boty. Nakoukl skrze pootevřené dveře.
"Haló?"
"Dobrý večer, lorde Vorkosigane. Jen se tu dívám, jak zrcadlo zapadá. Nedal byste si třeba ještě víno...? Donesu vám sklenici -"
"Ne, nevstávejte madam Vorsoissonová. Přinesu si ji sám." Jeho bledý úsměv zmizel ve stínu. Z kuchyně se ozvalo tlumené cinknutí a pak už tiše vkročil k ní na balkon. Jako dobrá hostitelka mu štědře naplnila sklenici, kterou postavil vedle její. Uchopil sklenku do ruky a pokročil k zábradlí, aby si podrobněji prohlédl to, co bylo vidět z oblohy za hranicí kupole.
"To je na tomhle místě nejlepší," řekla. "Tenhle výhled na západ." Zrcadlo se takhle blízko nad obzorem díky atmosféře zdálo větší, ale obvyklé večerní barevné divadlo, které poskytovalo v mracích, bylo díky rozsahu poškození vidět jen málo. "Západ zrcadla je obvykle mnohem hezčí." Upila ze své sklenky. Víno bylo chladné a chutnalo sladce. Konečně cítila trochu uvolnění. To bylo dobré. Uklidňovalo to.
"Ano, to určitě," souhlasil s ní. Stále se ještě díval ven. Zhluboka se napil. Copak náhle zaměnil svůj odpor k alkoholu v náklonnost k němu?
"Ten obzor je tak zastavěný a zatarasený, když to porovnám s domovem. Bojím se, že mi tyhle uzavřené kupole připadají trochu klaustrofobní."
"A kde je pro vás domov?" otočil se k ní.
"Na Jižním Kontinentu. Ve Vandeville."
"Takže jste vyrůstala v prostředí terraformace."
"Komařané by řekli, že to nebyla terraformace, spíš jen úprava půdy." Oba se zasmáli při vzpomínce na komarrské technosnobství. Pak pokračovala: "Vlastně mají pravdu. My jsme nemuseli půl tisíciletí měnit celou atmosféru planety. Jediné, co na tom bylo těžké, bylo to, že v době Izolace jsme se to pokoušeli dělat téměř bez jakékoliv technologie.

Jenže... měla jsem doma ráda ten otevřený prostor. Chybí mi obloha od obzoru k obzoru."
"Takové to je v kterémkoliv městě, ať je pod kupolí, nebo ne. Takže vy jste z vesnice?"
"Částečně. I když se mi Vorbarr Sultana líbila, když jsem tam studovala na univerzitě. Byly tam zase jiné obzory."
"Studovala jste botaniku? Všiml jsem si knihovny na zdi vaší místnosti s květinami. Udělala na mě dojem."
"Ne, to je jen můj koníček."
"Ano? Myslel jsem si, že spíše něco na způsob posedlosti. Nebo profese."
"Ne, tenkrát jsem nevěděla, co chci."
"A teď to víte?"
Trochu zmateně se zasmála. Když pak neodpověděla, jen se uculil a popošel k jejím květinám. Zastavil se před skellytem, sedícím ve svém květináči jako nějaký červený Buddha zdvihající výhonky v pokorné prosbě. "Můžu se zeptat," řekl úpěnlivě. "Co je tahle kytka zač?"
"To je miniaturní skellytum."
"Vážně? To je - nevěděl jsem, že se něco takového s nimi dá dělat. Obvykle mají tak pět metrů. A jsou dost ošklivě hnědé."
"Mívala jsem báječnou tetu z otcovy strany a ta vášnivě milovala zahradu. Když jsem byla malá, pomáhala jsem jí. Byla to dost svérázná a konzervativní stará dáma, velmi vorského chování - na Jižní Kontinent se dostala po Cetagandské válce. Přežila řadu manželů, přežila... no, vlastně všechno. To skellytum jsem zdědila po ní. Je to jediná rostlina, kterou jsem si na Komarr z Barrayaru přinesla. Je stará víc než sedmdesát let."
"Bože."
"A je to úplně funkční stromek."
"A - ha! - a zakrslý."
Na chvilku se ulekla, že ho snad nechtě urazila, ale zřejmě tomu tak nebylo. Dokončil prohlídku a vrátil se k zábradlí a ke svému vínu. Vyhlédl ven na západní obzor a zapadající zrcadlo. Zamračil se.
Navzdory svým fyzickým nedostatkům působil tak, že se pozorovatel neodvažoval trousit žádné komentáře. Ale tenhle malý lord se svému stavu mohl přizpůsobovat celý život. Nezažil tak hrozné překvapení jako Tien, když prohledával bratrovu pozůstalost a následně se při tajných testech přesvědčil o pravdivosti podezření u sebe i u Nikolaje. Můžeš se nechat tajně testovat, namítala tenkrát. Ale nemůžu se nechat tajně léčit, namítal zase on.
Od svého příchodu na Komarr už byla velmi blízko porušení zvyků, zákona i nařízení svého manžela i pána a téměř vzala jejich společného syna a dědice na léčení. Věděli by komarrští lékaři, že vorská matka není zákonnou poručnicí svého syna? Možná by mohla předstírat, že genetická vada pochází od ní, a ne od Tiena? Ale genetici, pokud by skutečně byli hodni svého jména, by museli pravdu odhalit.
Po chvilce mlčení řekla vyhýbavě: "Věrnost Vorů náleží Císaři, ale věrnost vorských žen náleží jejich manželům."
"Historicky i zákonně, ano." Jeho hlas zazněl pobaveně - nebo snad zmateně - a znovu se k ní otočil. "Což jim nebylo vždy na škodu. Když byl muž popraven za zradu, o manželce se předpokládalo, že pouze plní jeho rozkazy, a tak nemůže nést vinu. Vlastně by mne zajímalo, jestli pravým důvodem nebylo to, že svět s tak málo obyvateli si nemohl dovolit přijít o ženskou práci."
"Nikdy vám to nepřipadalo nespravedlivé?"
"Ale zároveň jednodušší. Většina žen měla obvykle jen jednoho manžela, zatímco Vorové měli až příliš často několik císařů na výběr - a komu pak měli být věrní? Omyl v odhadu znamenal smrt. Ačkoliv, když můj dědeček generál Pjotr se svojí armádou opustil šíleného Císaře Jurije a přidal se k Císaři Ezarovi, znamenalo to smrt pro Jurije. Pro Barrayar to ale bylo dobré."
Znovu upila vína. Z jejího místa se jeho postava tmavě rýsovala ve stínech kupole. "Je to tak. Vaší posedlostí je tedy politika?"
"Bože, ne! Alespoň si to nemyslím."
"Tak historie?"
"Jen ta nedávná." Zaváhal a pak dopověděl. "Býval jsem ve vojsku."
"Býval?"
"Býval," zopakoval pevně.
"A co teď?"
Byla řada na něm, aby zaváhal s odpovědí. Zadíval se do své sklenky a krouživě prohnal víno dokola. Nakonec řekl: "V barrayarské politické teorii všechno souvisí se vším. Poddaní jsou věrní svým hrabatům, ti jsou věrní Císaři a Císař je snad věrný celému Císařství. Je to takové jedno tělo. A tady nacházím myšlenku pro mě příliš abstraktní: Jak se může zodpovídat všem, když se nedokáže zodpovídat každému? A tak jsme tam, kde jsme byli." Dopil zbytek vína. "Jak si můžeme být věrní navzájem?"
Já už to nevím...
Rozhostilo se ticho. Oba se dívali, jak za vršky zmizel poslední záblesk zrcadla. Bledá záře na obloze ještě minutu či dvě ukazovala, kde zmizelo.
"Tak. Obávám se že už jsem dost opilý." Jí se opilý nezdál, ale on v prstech zatočil prázdnou sklenicí a odstoupil od zábradlí, o které se celou dobu opíral. "Dobrou noc, madam Vorsoissonová."
"Dobrou noc, lorde Vorkosigane. Spěte dobře."
Stále se sklenicí v ruce zmizel v tmavém bytě.

KAPITOLA 2
Miles se vzbudil ze sna o hostitelčiných vlasech, který sice nebyl tak docela erotický, ale přesto pozoruhodně

smyslný. Na rozdíl od přísného utaženého včerejšího účesu se její vlasy v jeho krátkých prstech - snad to byly jeho prsty, přece jen to byl jeho sen - vlnily jako husté tmavohnědé hedvábí s jantarovými odlesky. Vzbudil jsem se moc brzy. Sakra. Alespoň že v tomhle snu nefigurovaly žádné z jeho obvyklých nočních můr, ze kterých se probouzel s bušícím srdcem a zalitý chladným potem. Bylo mu teplo a příjemně i v tom hloupém gravitačním lůžku, které pro něj tak tvrdohlavě vyžadovala.
Nebylo vinou madam Vorsoissonové, že náhodou patřila k tomu typu žen, které v Milesově paměti spouštěly vzpomínky. Někteří muži mívají obsese daleko podivnější... jeho vlastní, jak už dávno poznal, byla slabost pro vysoké klidné brunety s rezervovaným výrazem a teplým altovým hlasem. Pravda, ve světě, kde lidé mění své tváře a těla téměř tak nenucené jako svou garderobu, není na její kráse nic neobvyklého. Ale jen do chvíle, kdy jste si uvědomili, že ona nepochází odsud a že její slonovinové rysy nebyly nijak upravovány... Uvědomila si v jeho včerejším idiotském blábolení potlačenou sexuální paniku? Byla snad ta podivná poznámka o vorských ženách a jejich povinnostech varováním, aby si dal pohov? Ale on přece nic nezkoušel ne, určitě ne. Nebo do něj viděla tak dobře?
Miles si už pět minut po svém příjezdu uvědomil, že neměl dopustit, aby ho příjemný a starostlivý Vorthys odvlekl sem dolů, ale ten se tvářil tak, jako že se s ním o ten zážitek musí podělit. Profesora prostě vůbec nenapadlo, že shledání s jeho rodinou zdaleka tolik nepotěší nesmělého cizince.
Při pomyšlení na jejich hostitele si Miles závistivě povzdechl. Administrátor Vorsoisson si tu vybudoval dokonalý malý vorský klan. Jistě, začal s tím už před deseti lety. Rozmach galaktických technologií ovlivňování pohlaví dítěte mělo na Barrayaru za následek nedostatek novorozených holčiček. Tento nedostatek žen se nejsilněji projevil v Milesově generaci, ačkoliv rodiče už pomalu dostávali rozum. Jenže teď každá vorská žena, kterou Miles znal a která mu byla věkově blízko, byla už tím pádem vdaná, a to už hezkých pár let. Copak na svoji nevěstu bude muset čekat dalších dvacet let?
Když budeš muset. Nech vdané paničky na pokoji, hochu. Teď jsi Císařský auditor. Devět Císařských auditorů mělo být vzory zdrženlivosti a úcty. Nevzpomínal si na žádný sexuální skandál, který by se alespoň vzdáleně týkal některého z agentů - pozorovatelů osobně vybraných Císařem Gregorem. Jistě že ne. Všem ostatním auditorům je alespoň osmdesát let a z toho padesát je už ženatých. Odfrkl si. Kromě toho si stejně myslí, že je mutant, ačkoliv byla příliš zdvořilá, než aby to řekla nahlas a před ním.
Tak si zjisti, jestli nemá sestru, ne?
Vymanil se ze rozkošnického objetí gravitačního lůžka, posadil se a donutil svůj mozek přepnout jinam. I při skromném odhadu ho dnes čeká pěkných pár set tisíc slov v nových hlášeních, týkajících se nehody s tím zrcadlem a jejích následků. Rozhodl se, že nejlepší bude začít studenou sprchou.
***

Dnes žádný úplet vhodný na loď. Ze tří nových formálních civilních obleků, které si sbalil na Barrayaru - všechno v šedé a zase šedé -, si Miles jeden vybral, přičísl si vlhké vlasy a vykročil do kuchyně madam Vorsoissonové, odkud slyšel hlasy a cítil vůni kávy. Tam našel Nikolaje nad krupkami s mlékem po barrayarském zvyku, plně oblečeného administrátora Vorsoissona, chystajícího se zřejmě k odchodu, a profesora Vorthyse, ještě stále v pyžamu, zachmuřeně se přehrabujícího v kolekci datových disků. U jeho lokte stála nedotčená sklenice růžové ovocné šťávy. Vzhlédl k němu: „Dobrý den, Milesi. Konečně jste vstal." Následovalo Vorsoissonovo zdvořilé: „Dobré ráno, lorde Vorkosigane. Spal jste dobře?"
„Výborně, díky. Co se děje, profesore?"
„Z kanceláře místní Císařské bezpečnosti pro vás dorazil komunikátor." Vorthys ukázal na přístroj vedle talíře. „Mně ale žádný neposlali."
Miles se zazubil: „Váš otec se v komarrském střetu tolik neproslavil."
„Pravda," souhlasil Vorthys. „Můj otec byl v té podivné generaci mezi válkami, na Cetaganďany byl příliš mladý a na Komarrský útok zase příliš starý. Často nám dětem vypravoval, jak ho ten nedostatek vojenských příležitostí mrzel."
Miles si komunikátor připevnil na zápěstí. Byl to kompromis mezi ním a Císařskou bezpečností v Serifose, která zde zodpovídala za jeho bezpečnost. Císařská bezpečnost ho původně hodlala obklopit nepříliš pohodlným davem osobních strážců. Miles si vyzkoušel svou autoritu Císařského auditora, když jim nařídil, aby se od něj drželi dál. K jeho radosti příkaz zabral. Komunikátor mu nicméně umožňoval přímý kontakt s Císařskou bezpečností a také sledoval, kde se pohybuje. Snažil se nepřipadat si jako experimentální zvíře vypuštěné do divočiny. „A co tohle?" hlavou pokývl k datovým diskům.
Vorthys je dlaní rozhrnul jako špatně rozdané karty. „Ranní kurýr také donesl nahrávky nových informací z minulé noci. A něco přímo pro vás, když jste se tak laskavě ujal lékařské stránky věci. Nová předběžná pitevní zpráva."
„Takže konečně našli pilota?" Miles si přebral svůj díl disků.
Vorthys se zašklebil: „Jen její kusy."
Madam Vorsoissonová vešla z balkonu dovnitř právě včas, aby slyšela poslední část. „Bože můj." Byla oblečená stejně jako včera ve všedním komarrském obleku, laděném do tmavých tónů. Volné kalhoty, blůza a dlouhá vesta úspěšně zakrývaly všechny detaily její postavy. Vypadala by báječně v červené, úchvatně v modré díky těm modrým očím... vlasy měla dnes ráno k Milesově úlevě opět přísně stažené. Pomyslem, že jeho minulá zranění mu nepřinesla jen záchvaty, ale také dar jasnozřivosti, bylo znepokojivé.
Miles ji pokývnutím pozdravil a znovu obrátil pozornost k Vorthysovi. „Spal jsem asi opravdu dobře. Neslyšel jsem kurýra přijít. Vy už jste se na ty disky díval?"
„Jen letmo."
„Jaké kusy té pilotky našli?" zeptal se zaujatě Nikolaj.

„To není pro tvé uši, mladý muži," řekl pevně jeho strýček.
„Díky," zamumlala madam Vorsoissonová.
„Takže máme všechna těla. Dobře," řekl Miles. „Pro příbuzné je hrozné, když někoho ztratí úplně. Když jsem byl -" nedořekl. Když jsem byl ještě velitel, udělali jsme všechno, jen abychom těla všech padlých dostali zpátky k jejich příbuzným. Tahle kapitola jeho života už je uzavřená.
Madam Vorsoissonová, ta báječná žena, mu podala černou kávu. Pak vyzvídala, co by si její hosté dali k snídani. Miles nechal Vorthyse odpovědět prvního a pak se přidal k jeho krupkám. Zatímco se pak věnovala úklidu po Nikolajovi a přípravě jejich snídaně, řekl administrátor Vorsoisson: „Prezentace mého oddělení bude pro vás připravena dnes odpoledne, lorde auditore Vorthysi. Kateřina se chtěla zeptat, zda byste nechtěl dnes ráno Nikolaje vyprovodit do školy. Odpoledne po prezentaci bychom si pak mohli snad najít čas na vyhlídkový let nad některými z našich projektů."
„To máme dobrý program," usmál se profesor Vorthys na Nikolaje. I přes veškerý zmatek a spěšný odjezd z Barrayaru nezapomněl - nebo možná spíš jeho žena, také profesorka - na malý dárek pro svého synovce. Měl jsem mu taky něco přinést, napadlo Milese. To přece matku vždycky potěší.
„Ale, Milesi...?"
Miles shrnul datové disky na hromádku vedle své snídaně. „Myslím, že tu mám dost práce na celé dopoledne. Madam Vorsoissonová, všiml jsem si, že je ve vaší pracovně terminál. Mohl bych ho použít?"
„Jistě, lorde Vorkosigane."
Vorsoisson se odporoučel se zdvořilým zamumláním o čemsi, co ještě pro ně musí ve svém oddělení zařídit, a celá společnost se zakrátko také rozešla po svém. Miles se s disky vrátil do pracovny, vlastně teď pokoje pro hosty, madam Vorsoissonové.
Ještě než usedl před komunikační terminál, dopřál si na chvilku pohled zavřeným oknem do parku a na průhlednou kupoli klenoucí se nad ním tak, aby dovnitř propouštěla sluneční energii. Komarrské slunce nebylo odtud vidět přímo, doputovalo po obloze zatím jen za tento blok bytů, ale hranice jeho ranního světla se pomalu plazila na vzdáleném konci parku. Poškozené solární zrcadlo, které vycházelo za ním, ještě nevyšlo nad obzor, aby hranici světla a stínu zdvojilo.
Znamená to snad sedm tisíc let neštěstí?
Povzdechl si, ztmavil okenní polarizaci aniž by to bylo skutečně potřeba a pak se usadil před terminál a vsunul dovnitř datové disky. Pár dalších větších kusů lodi bylo objeveno přes noc. Prohlédl si, jak se ve vesmíru otáčejí. Teoreticky, pokud by mohli objevit každý úlomek vraku a přesně zmapovat jejich rotace a trajektorie a pak je pustit pozpátku, mohli by z nich dostat počítačový obraz chvíle nehody, a tak zjistit její příčinu. Ve skutečném životě to tak ale bohužel nefunguje, nicméně každý kousek je dobrý. Císařská bezpečnost na Komarru stále ještě pátrala na orbitálních přestupních stanicích po jakékoliv videonahrávce pořízené třeba i náhodným turistou, který si snad mohl ve chvíli záhadné nehody natáčet inkriminovaný kousek vesmíru. Miles se obával, že marně. Takoví lidé se obvykle objevují sami a hned a jsou celí bez sebe, že můžou pomoci.
Vorthys a jeho vyšetřovací tým byli toho názoru, že nákladní loď už nebyla celá ve chvíli, kdy se srazila se zrcadlem. To byla ovšem spekulace, kterou ještě veřejnost nevěděla. Takže, byla ta exploze motorů, která zničila všechny důkazy, důsledkem, nebo příčinou katastrofy? A kdy získaly některé z těch zprohýbaných úlomků kovu a plastu své poměrně zajímavé tvary?
Miles si už podvacáté tento týden přehrál kurs, který loď držela před kolizí, a hledal anomálie. Na lodi byla jen jedna pilotka, byla to rutinní - vlastně velmi nudná - pomalá jízda z důlního pásu asteroidů na orbitální rafinerii. Stroje už v okamžiku nehody běžet neměly, akcelerace byla dokončená a decelerace ještě začít neměla. Tažná loď měla pět hodin náskok před jízdním řádem, ale jen proto, že vyrazila dřív, ne proto že by zrychlila víc než obvykle. Odchylovala se z určeného kursu asi o šest procent, což bylo stále v normálu, a ještě ho nemusela měnit kurs, ačkoliv pilotka mohla přemýšlet o dosažení přesnějšího kurzu chvilkovým zapnutím motorů. Jenže i tak byla loď i náklad několik bezpečných stovek kilometrů od solárního zrcadla, vlastně ještě dál, než kdyby se držela přesně kursu.
Tato odchylka ale přivedla loď téměř přesně před jeden z nepoužívaných skokových bodů komarrské červí díry. Komarrský místní vesmír byl na takovéto skokové body neobyčejně bohatý, což mělo své historické důsledky. Jeden z nich byl totiž jedinou barrayarskou branou k červí díře. Ne kvůli útoku na tuto chladnou planetu, ale kvůli kontrole těchto skokových bodů; před pětatřiceti lety se z ní vyvalila barrayarská invazní letka. Dokud Císařská armáda drží tyto body, bude jejich zájem o komarrskou populaci a její problémy přinejlepším mírný.
Nicméně tento skokový bod se nevyužíval ani k dopravě ani k obchodu, a dokonce ani jako strategická hrozba. Jeho průzkumy končily ve slepé uličce hlubokého mezihvězdného vesmíru nebo poblíž hvězd, které neměly ani obyvatelné planety ani ekonomicky výhodné zdroje. Nikdo tímto bodem neskákal ven a nikdo by ho neměl používat ke skoku sem. Pro představu nějakého záhadného padoucha, který využije červí díru ke skoku sem, napadne nějakou neznámou zbraní nezanechávající stopy neškodnou nákladní loď a znovu zmizí, chyběly jakékoliv důkazy, ačkoliv i taková hypotéza už byla prověřena. V současné době to byla i oblíbená hypotéza médií. Nebyla ale objevena žádná z pětidimenzionálních stop, které každá loď při skoku zanechává.
Tato pětirozměrná anomálie skokového bodu se nedala obvyklými prostředky trojrozměrného prostoru ani pozorovat. Neměla by tedy poškodit loď ani kdyby jí projela přímo. Tažná loď byla k použití pouze pro místní vesmír a neměla ani Necklinovy tyče nezbytné ke skokům. Jenže... ten skokový bod byl blízko. Nic jiného tam prostě nebylo.
Miles si promnul zátylek a obrátil pozornost k nové pitevní zprávě. Pochmurná, jako vždycky. Pilotem byla komarrská žena kolem padesátky. Můžete to nazývat barrayarským sexismem, ale ženské mrtvoly vždycky trápily Milese víc. Smrt tak zlovolně ničí veškerou důstojnost. Vypadal snad také takhle znetvořeně a bezmocně, když dostal zásah toho

odstřelovače? Na pilotčině těle byly znát obvyklé rány pocházející z nárazu, dekomprese a mrazu, tolik typické pro všechna neštěstí ve vesmíru. Ruku měla urvanou od těla, pravděpodobně někdy při nehodě než po ní, alespoň podle videozáběru zmrzlých tělních tekutin na pahýlu. Byla to ale rychlá smrt. Miles už věděl, že by neměl dodávat téměř bezbolestná. V jejím zmrzlém těle nebyly nalezeny žádné stopy po drogách či alkoholu.
Komarrský lékař poslal spolu se šesti svými zprávami také dotaz, zda už může těla šesti členů posádky vrátit jejich čekajícím rodinám. Panebože, copak to ještě neudělali? Jako Císařský auditor neměl vlastně ani tohle vyšetřování vést, měl ho jen pozorovat a podávat o něm zprávy. Nechtěl, aby jeho přítomnost omezovala čímkoli iniciativu. Okamžitě odeslal své schválení žádosti, přímo z terminálu madam Vorsoissonové.
Začal si pročítat šest zbývajících zpráv. Byly detailnější než ty, které už viděl, ale nijak překvapivé. Teď už po překvapení toužil, chtěl cokoliv, cokoliv kromě toho, že loď vybuchla bez příčiny a při výbuchu zahynulo sedm lidí A navíc ještě způsobila astronomickou škodu na majetku. Když pročetl tři zprávy a nevýrazná snídaně se začala v jeho žaludku nepříjemně připomínat, dopřál si chvilku na duševní zotavení.
Aby si ukrátil čekání, než ho přejde nevolnost, bezmyšlenkovitě se probíral soubory madam Vorsoissonové. Zaujal ho ten s názvem Virtuální zahrady. Snad jí nebude vadit, když se jí po nich virtuálně projde. Líbil se mu název Vodní zahrada. Vyvolal si ji na holovizní obrazovce.
Jak si myslel, byl to program na vytváření krajiny.
Člověk se na ni mohl dívat z jakéhokoliv úhlu a vzdálenosti, od miniaturního přehledu až k detailnímu obrazu určité rostliny. Pohled procházejícího mohl být nastaven na jakoukoliv lidskou výšku. Zvolil si svoji, něco pod ehm, stopadesát centimetrů. Jednotlivé rostliny rostly podle realistických zadání, podle zadaného světla, závlahy, gravitace, stopových prvků a dokonce napadení zadanými škůdci. Tato zahrada byla naplněná asi ze třetiny pečlivými kompozicemi travin, fialek, leknínů a rákosin. Momentálně se v ní přemnožovaly řasy. Na nedokončených okrajích se tvary i barvy náhle ztrácely, jako kdyby zahradu hltal nějaký šedý vetřelec z jiného vesmíru.
S probuzenou zvědavostí se podle nejlepšího stylu schváleného Císařskou bezpečností ponořil do vlastností programu a podíval se na úrovně aktivity. Zjistil, že nejčastěji navštěvovaným souborem je Barrayarská zahrada. Znovu program otevřel k prohlížení, zvolil v něm svou výšku a vstoupil.
Nebyla to zahrada krásných pozemských květin zasazených na nějakém známém barrayarském místě. Byla to zahrada, složená pouze z domácích barrayarských rostlin, něco, co by ani nevěřil, že je vůbec možné, natož aby to bylo hezké. Vždycky považoval jejich jednotvárné rudohnědé odstíny a krátké tvary přinejlepším za nudné. Jediné barrayarské rostliny, které byl schopen poznat a pojmenovat, byly ty, na něž byl sám prudce alergický. Ale madam Vorsoissonová nějak dokázala použít jejich tvary a struktury k vytvoření tohoto sépiově zbarveného zátiší. Různé rostliny rostly v krajině skal a tekoucí vody - tady bylo vidět nizoučký karmínově zbarvený povlak svědivky, která tvořila přechod k záplavě světlejší trávy břitvolisté, o které ho kdysi kdosi ujišťoval, že nemá botanicky nic společného s trávou. Všiml si tenkrát, že nikdo nezpochybňoval druhou část jejího názvu. A vůbec, soudě podle názvů, stan barrayarští kolonisté neměli rostliny své nové planety právě v lásce: sakrabýl, nadýmavka, kozomor... Je to krásné. Jak dokázala, že je to tak krásné? Nikdy nic takového neviděl. Snad se člověk musí narodit s okem umělce. Musí to být talent, něco jako hudební sluch, který mu také chybí.
V císařském hlavním městě, Vorbarr Sultaně, byl malý a chmurně zelený park na konci bloku, kde se nacházelo sídlo Vorkosiganů. Vysázeli ho na místě starého strženého domu. Maličký park byl zřízen spíše díky obavám o bezpečnost sousedícího Lorda Regenta než z estetických důvodů. Nebylo by nádherné nahradit ho větší verzí téhle nádhery a ukázat tak obyvatelům města krásy jejich planety? I kdyby to mělo trvat dalších - podíval se pozorněji - patnáct let, než tyhle rostliny dosáhnou takové velikosti...
Program virtuálních zahrad měl pomoci zabránit časově náročným a drahým omylům. Ale když se měla celá vaše zahrada vejít do kufříku, asi to mohl být také dobrý koníček. Byl rozhodně čistší, spořádanější a snadnější než pěstování skutečné zahrady. Takže... proč si myslel, že to madam Vorsoissonovou uspokojuje asi stejně, jako dívat se místo večeře na její obraz na holovizní obrazovce?
Snad se jí jenom stýská. Nerad program ukončil.
Jen z čirého zvyku si vyvolal na obrazovku její finanční program, kvůli rychlé analýze. Zjistil, že je to její rozpočet na domácnost. Byl překvapivě úsporný, když vzal v úvahu, jaký by měl být plat jejího muže, napadlo Milese. Její příděly byly dost malé. Za své botanické koníčky neutrácela ani zdaleka tolik, kolik by se dalo soudit podle výsledků. Jiné koníčky nebo zájmy? Tok peněz byl vždy tím nejzrádnějším, pokud jste se chtěli o lidech něco dozvědět. Císařská bezpečnost vždy právě z tohoto důvodu zaměstnávala nejlepší účetní Císařství, jen aby co nejlépe skryla vlastní aktivity. Za šaty utrácela jen velmi málo, kromě oblečení pro Nikolaje. Slýchal už rodičovské stížnosti na drahotu dětského oblečení, ale tohle bylo snad trochu moc... počkat, to není za oblečení. Tu a tam vmáčknuté částky byly převáděny na malý účet s názvem Nikolajovo léčení. Proč? Jako barrayarští zaměstnanci na Komarru mají snad své léčebné výlohy hrazené Císařstvím?
Podíval se na účet. Roční úspory ušetřené z jejího domácího rozpočtu nedávaly dohromady příliš velkou sumu, ale příspěvky byly pravidelné. Se znovuprobuzenou zvědavostí účet zavřel a znovu otevřel celý program. Nějaké vodítko? Jeden soubor na konci celého seznamu neměl žádný název. Okamžitě ho chtěl otevřít, ale ten jako jediný ze všech požadoval heslo. Zajímavé.
Finanční program byl jedním z nejjednodušších a nejlevnějších typů na trhu. Kadeti Císařské bezpečnosti takové programy v hodinách rozlouskávali jako rozcvičku. Na chviličku se i jeho zmocnil pocit stesku. Dostal se do struktury programu a za pět minut měl heslo. Vorzohnovská dystrofie? Tak tohle heslo by určitě neuhádl.
Reflexy převládly nad rostoucím pocitem nepatřičnosti. Otevřel soubor, i když se mu v hlavě honily myšlenky jako Už přece nejsi u Císařské bezpečnosti. Tohle bys asi neměl dělat, ne?

Soubor obsahoval lékařské informace ze spousty článků vytažených ze všech možných a představitelných barrayarských a galaktických zdrojů a všechny se týkaly jedné z barrayarských vzácných a záhadných genetických poruch. Vorzohnovská dystrofie se objevila za časů Izolace poprvé, jak bylo možné vidět z názvu - v kastě Vorů, ale lékařsky nebyla označená jako mutace až do doby nástupu galaktického lékařství. Chyběly jí zejména vnější znaky, díky kterým by, no, například jemu, hned po narození podřízli krk. Nemoc propukala v dospělosti počátečními projevy fyziologických poruch a končila duševním zhroucením a smrtí. V kruté barrayarské minulosti její přenašeči často umírali z jiných příčin, ještě než se syndrom mohl projevit, nicméně stačili zplodit potomky. Ve spoustě rodin byla spousta šílenců - včetně mých drahých Vorrutyerských předků - takže pozdní projevy nemoci se obvykle pokládaly za něco jiného. Nechutné.
Ale dnes se to dá léčit, ne?
Ano, léčba byla drahá. Vysoké náklady souvisely se zřídkavým výskytem nemoci. Miles rychle pročetl články. Symptomy se daly zastavit spoustou drahých biochemických preparátů, které doslova vypláchly poškozené molekuly a nahradily je zdravými. Retrogenetické léky byly ještě dražší. Inu, téměř to byly léky: každý případný potomek by stejně musel být na výskyt této nemoci vyšetřen, nejlépe při oplodnění a před vložením do děložního replikátoru. Copak se malý Nikolaj nenarodil z děložního replikátoru? Proboha, snad Vorsoisson nedonutil svou ženu - a dítě - podstoupit všechna nebezpečí staromódního těhotenství? Jen pár z těch nejkonzervativnějších urozených vorských rodin tuto metodu stále ještě praktikovalo, nad čímž Milesova matka vždy jen kriticky kroutila hlavou a pronášela ty nejsarkastičtější poznámky, které od ní kdy slyšel. A ona by měla vědět, o čem mluví.
Tak co se to tuk čertu děje? Napřímil se a sevřel rty. Pokud, jak soubory naznačují, je Nikolaj podezřelým nebo známým přenašečem Vorzohnovské dystrofie, jeden nebo oba z jeho rodičů ji musí mít také. Jak dlouho už to vědí?
Náhle si uvědomil, čeho si měl všimnout už dříve v počátečním dojmu manželského štěstí, kterým Vorsoissonovi působili. Ano, vidět ty chybějící kousky je vždycky nejtěžší. A chybí tu asi tak tři další děti, to je ono. Co takhle pořídit Nikolajovi nějaké mladší sestřičky, přátelé? Ne, kdepak. Takže se to museli dozvědět přinejmenším krátce po narození jejich syna. Strašlivá představa. Ale je nositelem on, nebo ona? Doufal, že to není madam Vorsoissonová. Hrozné pomyšlení, že ta klidná krása podlehne útoku takového vnitřního rozkladu...
Nechci to vědět.
Jeho zvědavost dostala zasloužený trest. Tohle hloupé špiclování rozhodně nebylo chování hodné Císařského auditora, i přesto, že byl bývalým agentem Císařské bezpečnosti. Kde je teď jeho auditorská důstojnost? Zrovna tak jí mohl prohrabávat zásuvky se spodním prádlem. To tě nemůžeme nechat ani na chvilku o samotě, chlapče?
Celá léta se podroboval vojenským řádům, až nakonec dostal zaměstnání, které žádné psané řády nemá. Jeho povznášející pocit, že se octl v nebi, trval necelých pět minut. Jako Císařský auditor se stal Císařovým Hlasem, jeho očima, ušima a někdy i rukama.
Skvělý popis pracovního místa až do chvíle, kdy jste si uvědomili, co ta poetická metafora vlastně znamená.
Bylo velmi užitečné se občas ptát sám sebe. Umím si představit Gregora, jak dělá tohle nebo tohle? Gregorova vnější císařská přísnost skrývala téměř chorobnou osobní plachost. Ta myšlenka ho až vylekala. Dobrá, možná by se měl spíš ptát Umím si představit Císaře Gregora, jak dělá tohle? Jaké činnosti, které jsou pro soukromou osobu nevhodné, jsou ještě zákonné pro práci Císařského auditora? Asi jich je hodně, podle precedentů, které četl. Takže pravidlo pro tuto práci zní spíš „Dělej si co chceš, dokud neuděláš chybu, a pak ti dáme co proto?" Miles si vůbec nebyl jistý, že se mu takové pravidlo líbí.
A dokonce i v době, kdy byl u Císařské bezpečnosti, si takovéhle čmuchání v soukromí cizích lidí nechával jen pro nepřátele, nebo alespoň podezřelé. Inu, pro případné nováčky také. A také pro ty, v jejichž teritoriu se měla akce odehrávat. A... a... pohrdlivě si odfrkl. Gregor má rozhodně lepší vychování než císařská policie.
Dokonale zahanbený zavřel soubor, vymazal všechny záznamy o svém vstupu a otevřel novou pitevní zprávu. Pídil se po jakýchkoliv nových informacích, které by mu mohla mrtvá těla poskytnout. I smrt má svoji teplotu a ta je zatraceně nízká. Ještě než se znovu do zprávy zabral, nastavil termostat v místnosti o několik stupňů výš.

KAPITOLA 3

Kateřina si neuvědomila, jak návštěva Císařského auditora zapůsobí na zaměstnance Nikolajovy školy. Profesor je jako dlouholetý učitel rychle upokojil tím, že to není oficiální inspekce, a uklidnil je vhodně volenými větami. Nicméně se nezdrželi tak dlouho, jak jim navrhoval Tien.
Aby získala ještě trochu času, vzala ho na krátkou procházku po nejhezčích místech Serifosy. Ukázala mu nejhezčí zahrady, nejvyšší vyhlídková místa, ze kterých se mohl kochat pustou komarrskou krajinou rozprostírající se v okolí kupole. Serifosa byla hlavním městem tohoto planetárního sektoru - stále ještě si musela připomínat, že to není totéž jako barrayarský okrsek. Hranice barrayarských okrsků byly organičtější, probíhaly podél toků řek a horských hřebenů a jejich rozeklané konce naznačovaly, kde vojska jednotlivých hrabat prohrála tu či onu historickou bitvu. Komarrské sektory byly úhledně geometricky rozparcelované plochy, rovnoměrně rozdělující celou planetu. Naproti tomu kupole samotné, vlastně spíš tisíce propojených budov různých tvarů, ztratily svou geometrickou symetrii už před staletími v bouřlivém rozvoji nekorigované výstavby a architektonických vylepšení.
Trochu opožděně si uvědomila, že bývalého inženýra měla spíše provést po nejhlubších užitkových šachtách a po továrnách dodávajících energii a recyklujících vzduch. To už byl ale čas na oběd. Jejich procházka je zavedla poblíž její oblíbené restaurace, simulující sezení venku, kde se stolečky rozbíhaly do parku pod zasklenou oblohou. Poškozené solární zrcadlo teď bylo dobře vidět; plížilo se po obloze zahalené jen řídkými vysokými mraky, jako kdyby jimi chtělo stydlivě zakrýt svou deformaci.
Ohromná moc Hlasu Císařova, kterou teď její strýc disponoval, ho příliš nezměnila, jak si s radostí všimla Kateřina.

Stále ještě si liboval v dezertech a s její pomocí si vybral menu pozpátku, počínaje dezertem. Vlastně nemohla říci, že se nezměnil vůbec. Zdálo se, že je v řeči obezřetnější a přestávky mezi větami dělá častěji než jen kvůli technickým výpočtům. Nemohl ale asi jinak, jako si nemohl nevšímat, jak přehnaně na něj náhle lidé reagují.
Objednali si. Sledovala strýcův pohled, když se letmo zahleděl na solární zrcadlo. „Snad opravdu nehrozí nebezpečí, že by Císařství ten projekt ukončilo, ne? Budeme to muset alespoň opravit. Chci říct... vypadá tak nevyváženě."
„Vlastně nevyvážené je. Kvůli solárnímu větru. Budou s tím muset brzy něco udělat," odpověděl jí. „Já bych rozhodně nechtěl ten projekt ukončit. Byl to největší technický úspěch komarrských koloniálních předchůdců, když nepočítáme kupole. To nejlepší z lidstva. A jestli ta nehoda byla sabotáž... nu, to by bylo rozhodně z lidstva to nejhorší. Vandalismus, nesmyslný vandalismus."
Ani malíř, popisující zkázu nějakého velkého malířského díla, nemohl znít zaujatěji. Kateřina podotkla: „Slyšela jsem staré Komařany mluvit o tom, jak se cítili, když invazní armády Admirála Vorkosigana převzaly kontrolu nad zrcadlem. Při rychlosti, kterou vesmírné bitvy proběhly, to zřejmě nemělo žádný taktický význam, ale mělo to obrovský psychologický dopad. Jako kdybychom jim zajali slunce. Myslím si, že předání zrcadla komarrské civilní správě byl dobrý politický tah. Doufám jen, že se to tímhle nezkazí."
„Těžko říct." Znovu ta nová opatrnost.
„Mluvilo se o tom, že se pozorovací platforma zrcadla otevře veřejnosti a turistům. I když teď si spíš oddechli, že to neudělali."
„Mají tam pořád dost VIP hostů. Kdysi jsem tam byl také, když jsem tu před několika lety přednášel na krátkém kurzu na univerzitě v Solstice. Naštěstí tam tenkrát při té nehodě žádní návštěvníci nebyli. Mělo by to ale být přístupné veřejnosti, už z důvodu vzdělávání. Ještě bych tam při té příležitosti zřídil muzeum, vysvětlující, jak se to stavělo. Je to obrovské dílo. Je zvláštní pomyslet, že jeho prvotní praktické použití bylo vytvoření bažin."
„Bažiny vytvářejí dýchatelný vzduch. Tedy časem," usmála se. V mysli jejího strýce čirá estetika techniky zřejmě úplně zastínila nečistou biologickou stránku věci.
„A příště mi tu budeš obhajovat krysy, ne? Máte tu přece krysy, jak jsem slyšel?"
„To ano, v šachtách pod kupolí je jich plno. A taky křečků a potkanů. Všechny děti si je chytají a chovají doma, a tak se sem pravděpodobně původně také dostali. Ty černobílé krysy jsou vlastně docela roztomilé. Deratizátoři musí pracovat v největší tajnosti před svými mladšími příbuznými. A máme tu samozřejmě švábы, ostatně, kdo je nemá? A kolem rovníku jsou divocí papoušci. Před pár desítkami let jich pár uletělo nebo je někdo pustil, a teď je tam plno těch barevných ptáků a lidé je tam krmí. Zdravotníci se jich chtěli zbavit, ale akcionáři kupole je přehlasovali."
Číšnice jim přinesla objednaný salát a chlazený čaj a konverzace načas odumřela, protože její strýc si pochutnával na čerstvém špenátu, mangu a cibuli a chválil kandované pekanové ořechy. Hádala správně, že kandované ořechy mu budou chutnat. Produkce hydroponických zahrad v Serifose patřila na Komarru k nejlepším.
Využila přestávky v konverzaci, aby nasměrovala její téma k tomu, co ji momentálně zajímalo nejvíc. „Tvůj kolega, lord Vorkosigan opravdu pracoval třináct let v Císařské bezpečnosti?" Nebo ti Tien jen lezl na nervy?
„Tři roky byl v Císařské vojenské akademii a deset let u Císařské bezpečnosti, pokud to chceš vědět přesně."
„Jak prošel zdravotní prohlídky?"
„Nejspíš protekce. Tedy jakýsi druh protekce. K jeho chvále musím říci, že ji už v budoucnosti nevyužíval nijak často. Měl jsem tu úžasnou možnost pročíst si celou jeho tajnou vojenskou složku, když Gregor požádal mě a mé kolegy auditory, abychom posoudili Vorkosiganovu kandidaturu předtím, než ho jmenoval."
Zklamaně vydechla. „Tajnou složku? V tom případě mi asi o něm nemůžeš nic říct."
„No," uculil se s ústy plnými salátu, „byla tam ta epizoda na Dagule IV. O tom jsi přece musela slyšet, o tom velkém úniku z cetagandského tábora válečných zajatců, který se před lety podařil Marilačanům?"
Matně se upamatovala. Tenkrát měla starosti se svým mateřstvím a nevěnovala žádnou pozornost zprávám, zejména ne něčemu tak vzdálenému, jako byly galaktické zprávy. Ale přikývla, aby ho povzbudila k dalšímu vyprávění.
„Teď už je to stará historie. Od Vorkosigana jsem slyšel, že Marilačané z toho dělají holovizní drama. Bude se to jmenovat Velký únik nebo tak nějak. Pokusili se ho najmout - tedy jeho krycí identitu - aby u nich figuroval jako technický poradce při scénáři, ale on tu příležitost s lítostí odmítl. Utajovat takové události, o kterých Marilačané zároveň točí drama, se mi ale zdá trochu zkostnatělé i na Císařskou bezpečnost. V každém případě byl ale Vorkosigan barrayarským agentem, který stál v pozadí toho úniku."
„A já ani nevěděla, že jsme tam vůbec nějakého měli."
„Pracoval tam pro nás."
Takže ten zvláštní vtip o chrápajících Marilačanech... nebyl vlastně vtip. Ani trochu. „Jestli byl tak dobrý, proč toho nechal?"
„Hm." Její strýc se pustil do vytírání salátového dresingu celozrnnou houskou, asi aby si rozmyslel odpověď. „Z toho ti smím říci jen něco. Nenechal toho dobrovolně. Před pár lety byl vážně zraněn - musel být zmražen v kryoboxu. Obojí, zranění i kryozmrazení, se na něm dost podepsalo, něco z toho je trvalé. Musel se podrobit léčbě, kterou - ehm - nesnášel moc dobře. Detaily nemám právo rozebírat."
„Jestli byl zraněn tak, že ho museli uložit do kryoboxu, tak byl mrtvý!" řekla vyplašeně.
„Technicky vzato, ano. Mrtvý a živý dnes nejsou tak jednoznačné pojmy, jako bývaly kdysi za doby Izolace."
Takže její strýc zná všechny podrobnosti lékařských informací o Vorkosiganových mutacích, ty, které tolik chtěla znát a které jí neřekne. Vojenští lékaři jsou důkladní.
„Takže, než by všechen ten výcvik a zkušenosti měly přijít vniveč," pokračoval strýc ve vyprávění, „našel mu Gregor civilní zaměstnání. Většina auditorských povinností není fyzicky příliš namáhavá... ačkoliv přiznávám, že bylo užitečné mít s sebou někoho mladšího a štíhlejšího, než jsem já, aby provedl ty dlouhé inspekce venku ve skafandru. Obávám

se, že jsem jeho odolnost trochu zneužil, ale on se ukázal jako dobrý pozorovatel."
„Takže je opravdu tvůj asistent?"
„V žádném případě. Který hlupák to řekl? Všichni auditoři jsou si rovni. Nadřazenost je dobrá jen k tomu, aby jeden skončil u všech administrativních prací, když už se všichni sejdeme. Vorkosigan jako dobře vychovaný mladý muž prokazuje respekt mým šedinám, ale je nezávislým auditorem se všemi právy a dělá, co ho napadne. Momentálně ho napadlo, že bude studovat mé metody. A já rozhodně využiji příležitosti a budu studovat ty jeho.
Víš, naše císařské pověření nemá žádný návod. Kdysi padl návrh, že by takový návod měli auditoři vytvořit sami, ale oni se rozhodli - a já myslím že moudře -že by to napáchalo víc škody než užitku. Místo toho máme jen archivy císařských zpráv, precedentů, ale žádná pravidla. V poslední době se několik posledních jmenovaných snaží číst ty staré zprávy, týdně se scházet s ostatními a diskutovat o starých případech a způsobech jejich řešení. Je to úžasné. A chutné. Vorkosigan má báječného kuchaře."
„Tohle je ale jeho první úkol, ne? A... Císař ho jmenoval asi jen z rozmaru."
„Měl už první dočasný úkol jako Devátý auditor. Byl to velmi obtížný úkol uvnitř samotné Císařské bezpečnosti. Vůbec ne moje specializace."
O tomhle ale už kdesi slyšela. „Ach Bože. Měl něco společného s tím, že se minulou zimu vyměnili dva šéfové Císařské bezpečnosti?"
„Já osobně dávám přednost technickým vyšetřováním," podotkl nezávazně její strýc.
Přinesli jim objednané sendviče s uměle vypěstovaným kuřecím masem. Kateřina se snažila strávit tu novinu. Jaké ujištění vlastně hledá? Vorkosigan ji znepokojoval, to si musela přiznat, tím klidným úsměvem a hřejivým pohledem, ale nemohla říci proč. Ano, měl tendenci být sardonický. Ona ale přece nemá podvědomé předsudky vůči mutantům, když Nikolaj sám... Kdybych za doby Izolace porodila dítě, jako byl Vorkosigan, bylo by mou povinností matky ke genomu prořiznout mu krk.
Nikki by tomu ale naštěstí unikl. Alespoň na chvíli.
Doba Izolace je už pryč. Naštěstí.
„Vidím, že se ti Vorkosigan zamlouvá," spustila znovu a doufala, že se tak konečně dostane k hledané informaci.
„Tvojí tetě se zamlouvá taky. Ona i já jsme ho minulou zimu několikrát pozvali na večeři, a tam Vorkosigan navrhl ta naše diskusní setkání. Vím, že se zprvu zdá tichý - myslím spíš opatrný - ale když se rozmluví, umí být velmi vtipný."
„Je s ním zábava?" Zábavný rozhodně nebylo slovo, které ji při jejich prvním setkání napadlo.
Polkl další sousto sendviče a znovu mrkl na nepravidelnou bílou skvrnu označující umístění zrcadla na obloze. „Třicet let jsem přednášel techniku. Nebyl to žádný med. Ale každý rok jsem s radostí našel ve třídě pár dobrých a nadaných žáků, kvůli kterým to stálo za to." Upil čaje a pokračoval už pomaleji. „Daleko méně často - každých pět nebo deset let - se mezi studenty objevil skutečný génius a má radost se proměnila v hrdost, kterou si nesu celý život."
„Ty myslíš, že je génius?" pozdvihla obočí. Ten urozený vorský mazánek?
„Na to ho ještě dobře neznám. Ale někdy mi tak trochu připadá."
„To můžeš být génius jen někdy?"
„Všichni géniové, které jsem kdy viděl, jimi byli jen někdy. Vlastně stačí, když se tak projevíš jen jednou, když je to zrovna důležité. Á, dezert. No to je nádhera!" Šťastně se pohroužil do konzumace ohromného čokoládového poháru se šlehačkou a dalšími ořechy.
Kateřina toužila získat další osobní údaje, ale zatím získávala jen informace o práci. Bude se muset zeptat trapně otevřeně. Při snaze nabrat první lžičku svého jablečného závinu zároveň se šlehačkou konečně sebrala odvahu k otázce: „Je ženatý?"
„Ne."
„To mě překvapuje." Skutečně překvapuje? „Je to přece urozený Vor, jeden z nejurozenějších, a jednou zdědí hraběcí titul a okrsek, ne? Je zámožný, nebo si alespoň myslím, že je, a má významné postavení..." nedořekla. Co vlastně chtěla říct? Co je s ním, že si ještě neopatřil žádnou paní? Jakého druhu je jeho genetické poškození- a má to po otci, nebo po matce? Je impotent nebo sterilní? A jak vlastně vypadá pod tím drahým oblečením? Skrývá snad něco víc než jen deformace? Je to homosexuál? Bylo by vůbec bezpečné nechat ho s Nikolajem samotě?
Nic z toho všeho ovšem vyslovit nesměla a její nepokryté narážky jí zatím nezískaly nic ani vzdáleně podobného tomu, co chtěla vědět. Kruci, kdyby mluvila s profesorkou, neměla by takové potíže vydolovat nějaké informace.
„Většinu posledních deseti let strávil mimo Císařství," řekl profesor, jako kdyby tím něco vysvětloval.
„Má nějaké sourozence?" Normální sestry nebo bratry?
„Ne."
To je špatné znamení.
„Vlastně ne, beru zpět," dodal strýc Vorthys, „vlastně ne normální sourozence, měl bych dodat. Má jeden klon. Ten se mu ale vůbec nepodobá."
„To ale - jestli je - tomu nerozumím."
„Budeš muset požádat Vorkosigana, ať ti to vysvětlí sám, jestli tě to zajímá. Je to trochu komplikované i na něj. S tím druhým jsem se ještě nesetkal." A s ústy plnými šlehačky a čokolády dodal: „Když už mluvíme o sourozencích, plánujete nějaké pro Nikolaje? Zanedlouho už by mezi nimi byl dost velký věkový rozdíl."
Zmateně se usmála. Má se mu to odvážit povědět? Hlavou jí blesklo Tienovo obvinění ze zrady, ale byla tak unavená, vyčerpaná a měla už dost těch hloupých tajností. Kdyby tu tak byla teta...
Nešťastně si uvědomovala existenci svého antikoncepčního implantátu, jediného produktu galaktické technokultury, který Tien přijal bez otázek. Získala tak galaktickou sterilitu, ale bez galaktické svobody. Moderní ženy rády měnily smrtící loterii plodnosti za záruku zdraví a výsledků, které garantoval děložní replikátor, ale Tienovo posedlé

tajnůstkářství ji obralo i o tuhle odměnu. I kdyby Tien byl somaticky vyléčený, každý zárodek by se musel nechat geneticky prověřit. Znamenalo to, že už nikdy nechce mít děti? Když se s ním na tohle téma pokusila zavést řeč, odbyl ji lehkomyslným Teď to není důležité, a když naléhala, rozzuřil se a obvinil ji ze sekýrování a sobeckosti. To fungovalo vždy, když ji potřeboval umlčet.
Opatrně se vyhnula odpovědi na strýcovu otázku. „Tolik jsme se stěhovali. Stále jsem čekala, až si Tien vybuduje nějakou stálou kariéru."
„Nu, opravdu byl trochu... ehm... přelétavý." Pozdvihl obočí, jako by čekal... na co?
„Já... nemůžu předstírat, že to nebylo těžké." To byla vážně pravda. Třináct různých povolání za deset let. Je tohle pro úředníka, který si buduje kariéru, normální? Tien říkal, že je to nutnost a že žádní šéfové na své místo nepostoupí zvnitřku organizace a zároveň nad sebe nepovýší své bývalé podřízené. Aby se dostal vzhůru, musí prý jít oklikou.
„Osmkrát jsme se stěhovali. Zatím jsem opustila šest zahrad. Při posledních dvou bydlištích jsem si žádnou nevysázela, jen pár květináčů. A i ty jsem tam nakonec většinou musela nechat, když jsme se pak stěhovali sem."
Snad už Tien na téhle komarrské pozici zůstane. Jak chce jinak dosáhnout povýšení a šéfovského postu po kterém lační, když nikde nezůstane dost dlouho na to, aby si ho zasloužil? Musela souhlasit s tím, že jeho prvních pár zaměstnání bylo dost podřadných a chápala, proč se chtěl rychle přesunout dál. Předpokládá se, že život mladého páru bude stěhovavý dřív, než se někde doopravdy usadí jako dospělí. Inu, dospívala především ona, vdávala se přece jen jako dvacetiletá. Tienovi naproti tomu už tenkrát bylo třicet let...
Do každého nového zaměstnání se vrhal s bouřlivým nadšením, pracoval houževnatě, nebo přinejmenším dlouho do noci. Nikdo ho v práci nepředčil. Pak nadšení vychládalo a objevily se nářky na příliš mnoho práce, malé platy a jejich pomalý růst. Líní kolegové a mazaní šéfové. Alespoň to vždycky říkal. Naučila se tajně chápat jako signál nebezpečí, když Tien začal trousit dvojznačné sexuální narážky na své nadřízené. Znamenalo to, že v té práci brzy skončí, už zase. A pak si zase najde novou... ačkoliv postupem času mu hledání nové práce trvalo déle a déle. A znovu se do ní vrhal s nadšením a celý cyklus se opakoval. Ale zatím ani její přecitlivělé uši nezachytily žádné varovné signály tady na Komarru a to už tu jsou téměř rok. Možná, že Tien konečně našel svou - jakže to Vorkosigan nazval? - posedlost. Tohle je zatím jeho nejlepší zaměstnání. Snad se pro změnu věci začnou vyvíjet příznivě. Jen kdyby to tu dost dlouho vydrželi, všechno se zlepší a jeho vytrvalost určitě dojde odměny. A... kvůli té hrozbě Vorzohnovské dystrofie, která se nad nimi neustále vznáší, má možná Tien pro svou netrpělivost dobrý důvod. Jeho čas není bez konce.
A tvůj snad je? Zapudila tu myšlenku z hlavy.
„Tvá teta si nebyla příliš jistá, jestli se máš dobře. Komarr se ti nelíbí?"
„Ale ano, líbí," řekla rychle. „Přiznávám, že se mi trochu stýská, ale ne proto, že by se mi tady nelíbilo."
„Myslela si, že využiješ příležitost a dáš Nikkiho do komarrské školy, aby získal tu, jak říká, mezikulturní zkušenost. Ne že by jeho škola nebyla dobrá, což také slibuji, že jí řádně nahlásím."
„Chtěla jsem. Ale protože je Barrayaran a navíc nepochází odsud, mohlo by to v komarrské třídě být pro Nikkiho těžké. Víš, jaké jsou děti v tomhle věku na každého, kdo se nějak liší. Tien myslel, že soukromá škola bude přece jen lepší. Hodně urozených vorských rodin tady v Sektoru posílá děti to téhle školy. Tien si myslel, že tam Nikki může navázat dobré známosti."
„Nevšiml jsem si, že by Nikki měl nějaké ambice co se týká společnosti." Suchou poznámku ale zlehčil mrknutím.
Jak má na tohle odpovědět? Má se zastat řešení, se kterým sama nesouhlasila? Má připustit, že Tien neměl pravdu? Jestli si jednou začne na Tiena stěžovat, těžko se už zastaví, a snad by mohla prozradit i své největší obavy. A lidé, kteří pomlouvají své partnery, jsou vždycky tak ohavní. „No, tak si je alespoň můžu udělat já." Ne že by věnovala tolik energie navazování známostí, alespoň ne tak, jak si Tien myslel, že by měla.
„Aha. je dobré, že tu máš přátele."
„Ano... to ano." Nabrala na lžičku poslední kapky jablkové šťávy.
Když konečně vzhlédla, všimla si pohledného mladého Komařana, který stál před vchodem na terasu restaurace a upřeně se na ni díval. Po chvíli vstoupil a zamířil k jejich stolu. „Madam Vorsoissonová?" zeptal se nejistě.
„Ano?" zostražitěla.
„Výborně, myslel jsem si, že jste to vy. Já jsem Andro Farr. Setkali jsme se na Zimonoční recepci pořádané pro zaměstnance terraformačního projektu v Serifose před pár měsíci. Vzpomínáte si?"
Matně. „Ano, jistě. Někoho jste doprovázel..."
„Ano, Marii, Trogirovou. Je to technická inženýrka v oddělení Využití odpadního tepla. Nebo vlastně byla... Znáte ji? Tedy, hovořily jste spolu někdy?"
„Ne, vlastně ani ne." Kateřina se s mladou komarrskou ženou viděla snad třikrát, na pečlivě předpřipravených setkáních pracovníků projektu. Obvykle se tam příliš soustředila na to, aby řádně reprezentovala Tiena, který se potřeboval s každým srdečně pozdravit, než aby sama zapřádala nějaké rozhovory. „Chtěla snad se mnou mluvit?"
Mladý muž se zklamaně stáhl. „To nevím. Myslel jsem, že jste snad byly přítelkyně, nebo alespoň známé. Už jsem mluvil se všemi jejími přáteli, které znám."
„Ehm... ano?" Kateřina si nebyla jistá, zda vůbec chce v tomto rozhovoru pokračovat.
Farr asi vycítil její odtažitost. Začervenal se. „Omluvte mě. Ocitl jsem se totiž v poměrně trapné situaci a nevím vůbec proč. Dost mě to překvapilo. Ale... víte... asi před šesti týdny mi Marie řekla, že jede z města kvůli práci a že se za pět týdnů vrátí, nebo tak nějak. Nedala mi na sebe žádné číslo a řekla, že asi nebude moci volat a abych se o ni nebál."
„A vy s ní - ehm - žijete?"
„Ano. Ale čas plynul a neměl jsem od ní žádné zprávy. Nakonec jsem zavolal jejímu nadřízenému administrátorovi Soudhovi. Choval se divně. Vlastně si myslím, že se mi snažil vyhnout. A tak jsem přišel osobně a ptal jsem se po ní. Když jsem ho konečně přitlačil ke zdi, řekl mi," Farr těžce polkl, „řekl, že podala před šesti měsíci náhlou výpověď a

zmizela. A zároveň zmizel i její přímý nadřízený, Radovas, se kterým měla tenkrát odjet. Zdálo se, že si Soudha myslí, že... spolu utekli. Nedává to žádný smysl."
Myšlenka, že někdo dokáže ze vztahu utéci a nenechat žádný kontakt, dávala Kateřině naopak perfektní smysl, ale vyslovit to nahlas se jaksi nehodilo. Kdo ví, zda Farr jen nedokázal ve své družce rozpoznat hlubokou nespokojenost?
„Je mi líto. Nevím o tom vůbec nic. Tien se o tom nikdy nezmínil."
„Omlouvám se, že jsem vás obtěžoval, madam." Váhavě se otočil k odchodu.
„Promluvil jste si o tom i s paní Radovasovou?" zeptala se opatrně Kateřina.
„Pokusil jsem se to udělat. Ona se mnou odmítla mluvit."
I to bylo pochopitelné chování v situaci, kdy od ní její muž ve středních letech utekl s mladší a pohlednější ženou.
„Nahlásil jste u bezpečnosti, že se ztratila?" zeptal se strýc Vorthys. Kateřina si uvědomila, že ho zapomněla představit, a teď se rozhodla, že už to tak nechá.
„Nebyl jsem si tím jistý. Myslím, že to udělám."
„Hm," řekla Kateřina. Je správné podporovat tohoto muže, aby tu ženu pronásledoval? Zdá se, že se mu dokázala spolehlivě ztratit. Zvolila tuto krutou formu ukončení jejich vztahu, protože sama je potvora, nebo proto, že on je monstrum? To se nedalo spolehlivě poznat. Nikdy není možné zjistit tajná břemena, která se skrývají za zářivými úsměvy ostatních.
„Nechala tu všechny své věci. Dokonce i ty kočky. Nevím, co s nimi budu dělat," řekl zdrceně.
Kateřina už slyšela o zoufalých ženách, které opustily všechno včetně svých dětí, ale znovu se do toho vložil strýček Vorthys. „To zní opravdu zvláštně. Na vašem místě bych šel na bezpečnost, když nic jiného, alespoň vás to trochu uklidní. V případě nutnosti se jim vždycky můžete omluvit."
„Já... myslím že to udělám. Nashledanou, madam Vorsoissonová i vám, pane." Rukama si prohrábl vlasy a vykročil malou brankou z napodobeniny kovaného železa do parku.
„Snad bychom se už měli vrátit," navrhla Kateřina, když mladík zmizel z dohledu. „Máme lordu Vorkosiganovi přinést nějaký oběd? Můžou mu tady připravit něco s sebou."
„Nevím, jestli si zrovna on všimne, že zmeškal nějaké jídlo, když se věnuje nějakému problému, ale asi bychom měli."
„Víš, co mu chutná?"
„Nejspíš cokoliv."
„Má nějaké alergie na jídlo?"
„O žádných nevím."
Spěšně vybrala vhodně vyváženou a výživnou stravu a doufala přitom, že hezky naaranžovaná zelenina neskončí v odpadkovém koši. S muži člověk nikdy neví. Když jim objednané jídlo přinesli, vstali a zamířili k nejbližší stanici bublinových vozů a pak domů. Kateřina stále ještě nevěděla, jak se Vorkosiganovi daří tak úspěšně zvládat svůj status mutanta na jejich mutacemi poznamenaném světě, kromě toho, že se většinu své kariéry snaží svému domovskému světu vyhýbat. Mohlo to snad nějak pomoci i Nikolajovi?

KAPITOLA 4
Kancelářský komplex, ve kterém pracoval Etienne Vorspisson, zabíral dvě patra věžové vzduchotěsné budovy, ve které jinak sídlily kanceláře vlády města Serifosy. Věž sama se nacházela na hranici kupole města a neobklopovalo ji už prostředí atmosféry. Miles si při jízdě eskalátorem nesouhlasně prohlížel skleněnou střechu atria. Mohl by přísahat, že zachytil slaboučké vzdálené syčení vzduchu unikajícího nějakým nedostatečně vzduchotěsným spojem. „A co se stane, když někdo hodí do okna kámen?" zamumlal krok za profesorem.
„Nic moc," zamumlal v odpověď Vorthys. „Byl by tu z toho jen větší průvan, ale tlakový rozdíl není tak veliký."
„To je pravda." Kupole města Serifosy nebyla v podstatě obdobou vesmírných staveb, i přes určité zavádějící architektonické podobnosti. Tak například vzduch uvnitř staveb se zde vyráběl ze vzduchu venku. Ventily pokrývající celý komplex nasávaly komarrskou atmosféru, filtrovaly z ní nadbytečný oxid uhličitý a stopové nečistoty, propouštěly dusík a přidávaly kyslík až na úroveň dýchatelnou pro člověka. A právě to procento kyslíku v komarrské venkovní atmosféře bylo ještě stále příliš nízké, než aby umožnilo většímu savci přežít bez dýchací masky, nicméně jeho celkové množství bylo ohromné v porovnání s jeho množstvím i v těch největších kupolovitých městech. „Tedy alespoň dokud jim fungují dodávky energie."
Vystoupili z eskalátoru a následovali Vorsoissona do chodby vedoucí z atria. Pohled na skříňku s pohotovostními dýchacími maskami připevněnou na zeď vedle hasícího přístroje Milese znovu ujistil, že Komařané nezapomínají na svá každodenní rizika. Ačkoliv, ta skříňka byla podezřele zaprášená. Byla vůbec použitá od doby, co ji instalovali? A kolik je to už asi let? Kontroloval ji někdo vůbec? Být to vojenská přehlídka, mohl se Miles bavit tím, že by celou skupinu zastavil a skříňku nechal otevřít, aby se podíval, zda jsou masky řádně naplněné a dobité. Jako Císařský auditor to samozřejmě mohl udělat také, nebo mohl udělat cokoliv jiného, co se mu právě zlíbilo. V mládí byla jeho hříchem impulsivnost. Občas v noci Miles přemítal, zda si Císař Gregor jeho nedávné jmenování auditorem dostatečně rozvážil. Moc prý korumpuje, ale tohle bylo jako pustit dítě do cukrárny. Ovládej se, chlapče.
Skříňka s maskami za nimi zmizela bez jakéhokoliv incidentu. Vorsoisson jako řádný průvodce jmenoval kanceláře svých oddělení, kolem kterých procházeli. Dál je ale nezavedl. Ne že by tu toho bylo tolik k vidění. Opravdová práce a opravdové zajímavosti byly venku mimo kupole, na pokusných stanicích a ve skupinkách zeleně v sektoru Serifosa. Jediné, co Miles viděl v těchto neútulných místnostech, byly terminály. A samozřejmě Komařané, spousta Komařanů.
„Tudy, pánové." Vorsoisson je zavedl do pohodlné prostorné místnosti s ohromným holovizním projekčním stolem. Celá místnost vypadala a byla cítit jako každá jiná konferenční místnost, ve které se kdy Miles za celou svou dlouhou kariéru účastnil bezpečnostních či vojenských jednání. Vypadá to tu úplně stejně. Nejvíc námahy mě tu dnes bude stát

zůstat vzhůru. V místnosti už sedělo několik mužů a žen, zřejmě na ně čekali a nervózně si přitom v prstech pohrávali s rekordéry a videodisky. Pár dalších se s mumlanými omluvami nahrnulo dovnitř těsně po auditorech. Vorsoisson hostům ukázal jejich místa, po jeho levé a pravé ruce. Miles se na pozdrav všem usmál a usadil se.
„Lorde auditore Vorthysi a lorde auditore Vorkosigane. Rád bych vám představil vedoucí oddělení v projektu Terraformace Komarru v Sektoru Serifosa." Vorsoisson po řadě jmenoval každého přítomného a příslušné oddělení. Kromě tří obvyklých oddělení, účetního, provozního a výzkumného, zde byly ještě tak neobvyklé názvy jako oddělení využití uhlíku, hydrologie, skleníkových plynů, testování, využití odpadního tepla a mikrobiální reklasifikace. Všichni tu byli rodilí Komařané. Vorsoisson byl mezi nimi jediným Barrayaranem. Zůstal také stát a zároveň představil ještě jednoho z nově příchozích. „Pánové, rád bych vám také představil Sera Veniera, mého administrativního asistenta. Vennie tu pro vás zorganizoval obecnou prezentaci, po jejímž ukončení vám moji lidé budou k dispozici a budou odpovídat na vaše otázky."
Vorsoisson se konečně posadil. Venier pokývl na pozdrav oběma auditorům a cosi neslyšně zamumlal. Byl postavou menší než Vorsoisson, měl hluboké hnědé oči a bohužel nevýraznou bradu, která spolu s jeho nervózním výrazem vytvářela dojem lehce vyplašené ho králíka. Uchopil holovizní promítačku, zamnul si ruce a znovu před sebou uspořádal na hromádku datové disky. Pak konečně jeden vybral a znovu ho položil na stůl. Odkašlal si.
„Mí pánové. Bylo mi navrženo, abychom začali trochou historie."
Znovu jim každému pokývl a na chviličku se pohledem zastavil na Milesovi. Vložil do promítačky disk a spustil atraktivní, tj. umělecky zpracovaný pohled na Komarr, otáčející se na promítací ploše. „První průzkumníci červí díry objevili Komarr, který se zdál být vhodnou planetou k terraformaci. Naše téměř standardní gravitace o hodnotě 0,9 a dostatek přírodních zdrojů plynného dusíku a inertních plynů i dostatečné množství ledu tento záměr ulehčily výrazně víc, než je možné na klasických chladných a suchých planetách, jakou je například Mars."
Skutečně to musely být dávné časy, přemítal Miles, kdy průzkumníci přijeli a usadili se tu ještě dříve, než se našly mnohem pohostinnější světy, a tím takovéhle projekty pohřbily jako ekonomicky nezajímavé - tedy pokud už jste tady nežili. Ale... to bylo přece kvůli červím dírám nutné.
„Na druhé straně," pokračoval Venier, „byla koncentrace CO2 pro člověka toxická a izolace planety tak nedostatečná, že žádný skleníkový efekt neudržoval na planetě vytvořené teplo nutné k tomu, aby voda zůstala v tekutém stavu. Tenkrát byl Komarr chladný a tmavý svět bez života. Prvotní projekty počítaly s nutností většího množství vody, a tak byly uměle vyvolány dopady několika komet, kterým dnes vděčíme za naše jižní kráterová jezera." Několik barevných teček poprášilo jižní polokouli otáčejícího se obrazu planety a pak se rozpustilo v řádku modrých skvrnek. „Nicméně rostoucí poptávka po kometami vodě na orbitálních stanicích a stanicích na červích dírách neumožnila jejich další pokračování. A také samozřejmě strach osadníků žijících na planetě, kteří se obávali nedostatečné kontroly nad místem jejich dopadu."
Ano, ten strach projevili, vzpomněl si Miles na komarrskou historii.
Po očku mrkl na Vorthyse. Profesor se tvářil, že je s Venierovou prezentací spokojen.
„Vlastně," pokračoval Venier, „pozdější průzkumy ukázaly, že ledová pokrývka polárních oblastí je silnější, než se předpokládalo, i když ne tak ohromná jako na Zemi. A tak mohl začít boj za teplo a světlo."
Miles s dávnými Komařany soucítil. Sám nenáviděl zimu a tmu téměř posedle.
„Naši předkové sestrojili první solární zrcadlo, které o generaci později nahradili jiným modelem." Holovizní obraz zrcadla se objevil po straně planety a přetavil se do jiného tvaru. „O století později byl nahrazen tím, které vidíme dnes." Před nimi se objevil sedmidiskový šestihran a začal kroužit kolem komarrského modelu. „Izolace na rovníku vzrostla natolik, že roztála voda, a tak umožnila rostlinám zpracovávat uhlík a vypouštět tolik potřebný kyslík. Po následující desetiletí byla vyráběna směs umělých plynů vytvářejících skleníkový efekt a byla vypouštěna do horních vrstev atmosféry, aby tak na planetě novou energii udržovala." Venier mávl rukou. Čtyři ze sedmi disků zrcadla pohasly. „Pak došlo k té nehodě." Všichni Komařané kolem stolu chmurně zírali na zmrzačené zrcadlo.
„A zmínky o výpočtech chladnutí? Máte nějaká čísla?" zeptal se mírně Vorthys.
„Ano, můj lorde auditore." Venier mu po vyleštěném povrchu stolu poslal jeden disk. „Administrátor Vorsoisson říkal, že jste inženýr, tak jsem tam nechal všechny výpočty."
Jeho kolega z oddělení využití odpadního tepla, Soudha, který byl také inženýr, sebou trhl a kousl se nad tímto nevinným projevem nedostatku úcty k Vorthysovu postavení do nehtu. Vorthys ale jen řekl: „Děkuji mnohokrát."
A kde je kopie pro mě? Miles se nezeptal nahlas. „A mohl byste prosím shrnout své závěry pro nás neinženýry, Sere Veniere?
„Zajisté, lorde auditore... Vorkosigane. Po prvním ročním období dojde k vážnému poškození všech forem života v severních i jižních částech, a to nejen v sektoru Serifosa, ale v planetárním měřítku. Každý další rok budeme ztrácet více půdy. Po pěti letech tato ničivá křivka chladnutí rychle dospěje ke katastrofě. Dvacet let nám trvalo postavit původní zrcadlo. Modlím se, aby oprava netrvala tak dlouho." Na modelu před nimi se od pólů začaly rozšiřovat bílé skvrny, jako bledé nádory.
Vorthys pohlédl na Soudhu. „A tak se zdá, že alespoň na čas budou důležité jiné zdroje tepla."
Soudha, velký hranatý muž hodně přes čtyřicet, se opřel do židle a trochu chmurně se usmál. Také si před řečí odkašlal.
„Když se s terraformací začínalo, doufali jsme, že odpadní teplo z rostoucích měst by mohlo významně přispívat k oteplování planety. Časem se ukázalo, že tyto naděje jsou příliš optimistické. Planeta, na které se hydrologie teprve formuje, konzumuje ohromné množství tepla zvláště na rozpouštění všeho toho ledu kolem. V současné době - tedy před tou nehodou - jsme zjistili, že nejlepší bude odpadní teplo používat na vytváření mikroklimatu kolem kupolí, aby tak byl připraven nástup vyšších forem života."
„To zní od inženýra dost neuvěřitelně. Jako kdybyste říkal, že musíme trochu víc plýtvat teplem," podotkl Vorthys, „ale

předpokládám, že máte pravdu. Byla by možnost použít k výrobě tepla některé z fúzních reaktorů?"
„Převařit naše moře po troškách?" Soudha se ušklíbl. „Snad, jistě a rád bych viděl, kdyby se toho někdo alespoň na malých územích jako Serifosa ujal. Ekonomické to ale není. Spočítáno na stupně oteplování planety by to bylo ještě nákladnější než oprava - či rozšíření - solárního zrcadla, o což Císařství žádáme už mnoho let. A neúspěšně. Když už máte totiž postavený reaktor, zrovna tak dobře ho můžete použít k výrobě energie pro město. Teplo se do atmosféry stejně dostane." Tentokrát podal datové disky jak Vorthysovi, tak Milesovi. „Tady máte zprávu o současném stavu našeho oddělení." Zadíval se na jednoho ze svých kolegů. „Všichni bychom se rádi posunuli k vyšším formám rostlin ještě za našeho života, nicméně dnes je největším úspěchem, či alespoň aktivitou, život na mikrobiální úrovni. Filipe?"
Muž, který byl představen jako hlava oddělení mikrobiální reklasifikace, se na Soudhu nepříliš vděčně usmál a obrátil se k auditorům. „Nu, ano. Bakterie se nám množí. A to jak známé druhy, tak jejich mutace. Za ta léta byly ze Země všechny známé druhy buď záměrně přivezeny, nebo se jim nějak podařilo dostat do přírody. Bohužel, mikrobiální život má tendenci adaptovat se na životní prostředí rychleji, než se prostředí přizpůsobuje nám. Mé oddělení plně zaměstnává snaha zjistit všechny mutace. Jako vždy chybí více světla a tepla. A, pánové, také více financí. Ačkoliv se naše mikroflóra rychle rozrůstá, také rychle odumírá a vypouští tak znovu do atmosféry uhlíkové sloučeniny. Potřebujeme se pohnout k vyšším organismům, abychom se zbavili nadbytečného uhlíku. Snad by ses k tomu mohla vyjádřit ty, Liz?" Kývl hlavou směrem k boubelaté dámě středního věku, která byla představena jako vedoucí oddělení využití uhlíku.
Ta se spokojeně usmála, z čehož Miles vydedukoval, že práce jejího oddělení tenhle rok pokračuje dobře. „Ano pánové. Provedli jsme testy s mnoha vyššími formami vegetace a některé jsme geneticky upravili. Naším největším úspěchem jsou zatím rašeliny odolné vůči chladu a vyšší koncentraci oxidu uhličitého. Potřebují ale vodu v tekutém skupenství a samozřejmě by se i jim dařilo lépe při vyšších teplotách. Optimální by bylo využít je v obydlených zónách, kde by po skutečně dlouhou dobu snižovaly koncentraci oxidu uhličitého, ale na to není místo. Tak jsme pro ně vybrali nízko položená území, která se časem naplní vodou stékající z tajících pólů - a vzniknou tam jezera a malá moře. Posléze se využitý uhlík nahromadí pod vrstvou usazenin. Pokud bude proces správně nastaven, bude probíhat úplně automaticky, bez nutnosti dalších lidských zásahů. Jen kdybychom mohli získat prostředky na to, abychom mohli zdvojnásobit či ztrojnásobit plochu našich plantáží. Během několika let... inu, tady máte naše prognózy." Vorthys obdržel další datový disk. „Začali jsme testovat vyšší rostliny, které by přicházely v úvahu jako další. Tyhle vyšší organismy se samozřejmě dají kontrolovat lépe než rychle mutující mikroflóra. Máme je připravené k výsadbě už teď. Těm ale ještě více hrozí současný nedostatek tepla a světla ze solárního zrcadla. Skutečně musíme vědět, jak dlouho bude trvat oprava - dřív než se pustíme do jejich výsadby."
Toužebně se zahleděla na Vorthyse, ale ten řekl jen: „Děkuji, madam."
„Později odpoledne máme v plánu přelet nad některými z nádrží," řekl jí Vorsoisson. Opřela se znovu o opěradlo židle, na chvíli zřejmě spokojená.
A tak to šlo po řadě pořád dál: víc, než kdy chtěl Miles o komarrské terraformaci vědět. Informace podávané s nepokrytými nebo špatně zakrytými žádostmi o větší finanční fondy z Císařství. A o teplo a energii. Moc korumpuje, ale my chceme energii. Pouze účetní oddělení a oddělení využití odpadního tepla mělo kopie zprávy i pro Milese. Potlačil v sobě nutkání někomu to vrazit. Vážně chce dostat dalších několik tisíc slov ke čtení? Ještě než všichni skončili své proslovy, začaly ho svědit jeho novější jizvy - a to neměl tentokrát ani omluvu, že se včera příliš namáhal v tlakovém obleku u trosek vraku. Postavil se trochu ztuhleji, než chtěl. Vorthys mu chtěl nabídnout pomocnou ruku, ale Milesovo nakrčené obočí a nepatrné zavrtění hlavou ho včas zastavilo. Vlastně se ani nepotřeboval napít, jen po tom toužil.
„A, administrátore Soudno," řekl Vorthys, když se kolem nich ze dveří mihl vedoucí oddělení využití odpadního tepla, „Mohl byste na slovíčko, prosím?"
Soudha se zastavil a usmál. „Můj lorde auditore?"
„Měl jste nějaký zvláštní důvod, proč jste nemohl pomoci tomu mladíkovi, Farrovi, když hledal svou pohřešovanou přítelkyni?"
Soudha zaváhal. „Prosím?"
„Ten mladík, který se sháněl po vaší bývalé zaměstnankyni, Marii Trogirové. Alespoň myslím, že tak nějak řekl její jméno. Měl jste nějaký důvod, proč jste mu nepomohl?"
„Ach ano, ten. Ta. No, hm... to bylo velmi těžké." Soudha se rozhlédl kolem, ale místnost byla prázdná až na Vorsoissona a Veniera, kteří čekali, až budou moci své vysoce postavené hosty odvést na další část programu. „Doporučil jsem mu, aby nahlásil pohřešovanou osobu u bezpečnosti. Možná se vám ohlásí."
„Já... nemyslím, že jim pomohu víc než Farrovi. Nevím, kde je. Víte, ona odešla. Náhle dala okamžitou výpověď. Citelně v mém týmu chybí, a to v poměrně složitém období. Moc mě to nepotěšilo."
„Ano, to Farr říkal. Jen si myslím, že je to s těmi kočkami divné. Jedna z mých dcer kočky chová. Jsou to strašní malí parazité, ale ona je má velmi ráda."
„Co je s kočkami?" zeptal se naprosto zmatený Soudha.
„Zdá se, že Trogirová nechala své kočky u Farra."
Soudha se zarazil, ale řekl: „Nikdy jsem nepovažoval za vhodné, plést se do života mých podřízených. Muži i domácí zvířata jsou záležitostí Trogirové, ne mojí. Tedy pokud nezasahují do její pracovní doby. Máte ještě něco?"
„Vlastně už ne," řekl Vorthys.
„Pokud mě tedy omluvíte, lorde auditore." Soudha se znovu usmál a odešel.
„Co to mělo být?" zeptal se Miles Vorthyse, když vykročili chodbou opačným směrem.
Odpověděl mu Vorsoisson. „Zdá se, že malá aféra v kanceláři. Jedna ze Soudhových techniček utekla z domova s

jedním z jeho inženýrů. On to zřejmě vůbec netušil a dost se za to stydí. A jak jste se to dozvěděl vy?"
„Ten mladík, Farr, se na to ptal Kateřiny, když jsme byli v restauraci," řekl Vorthys.
„Vážně s tím obtěžuje každého," povzdechl si Vorsoisson. „Nedivím se Soudhovi, že se mu vyhýbá."
„Vždycky jsem si myslel, že Komařané neberou tyhle věci tak vážně," řekl Miles. „Že jsou v tom trochu volnější a tak. Ne sice tak volnomyšlenkářští jako Beťané, ale tak nějak. Tohle zní jako opuštění manžela na barrayarský způsob."
Samozřejmě bez nutnosti vyhnout se takovým společenským tlakům, jako jsou například příbuzní na vražedné výpravě mstící čest klanu.
Vorsoisson pokrčil rameny. „Zřejmě ani míšení kultur mezi světy nemůže probíhat stále jen jedním směrem."
Celá skupina pokračovala do podzemních garáží, kde je mělo očekávat aeroauto, které Vorsoisson předem objednal. Nebylo tam.
„Počkej tady, Veniere," Vorsoisson s mumlanými nadávkami odspěchal zjistit, co se stalo, a Vorthys se k němu připojil.
Miles nechtěl propást příležitost promluvit si s rodilým Komařanem. Jaký je Venier vlastně člověk? Miles se k němu otočil, ale Venier ho předběhl: „Toto je vaše první návštěva na Komarru, lorde Vorkosigane?"
„Ale vůbec ne. Mnohokrát jsem byl na zdejších orbitálních stanicích. Přiznávám ale, že dolů na planetu jsem se tak často nedostal. Tohle je poprvé, co jsem v Serifose."
„Do Solstiky už jste se podíval?"
Hlavní město planety. „Jistě."
Venier se zadíval do dálky skrz betonové sloupy a šero mezi nimi a lehce se pousmál. „Navštívil jste tam také Svatyni masakru?"
Už vím, co je zač, zatraceně drzý Komařan to je. Masakr v Solstice byl nechvalně proslulý jako nejohavnější incident barrayarského vítězství. Dvě stě komarrských Radních, členů tehdy vládnoucího senátu, se vzdalo a následně bylo barrayarskými bezpečnostními složkami postříleno v budově gymnázia. Politické následky byly katastrofální. Milesovi ztuhl úsměv ve tváři. „Jistě, nemohl jsem ho jen tak minout."
„Všichni Barrayarané by se tam měli podívat. Tedy podle mého názoru."
„Já tam byl s blízkým přítelem. Chtěl tam zapálit oběť za svou tetu."
„Příbuzný Mučednice je vaším přítelem?" vyjevil se Venier a rozšířil oči v nehraném úžasu, jediném nehraném okamžiku v jinak zřejmě velmi dobře připraveném rozhovoru. Jak dlouho si asi Venier tenhle rozhovor připravoval a jak dlouho asi netrpělivě čekal, než ho bude moci uskutečnit?
„Ano." Miles se mu zpříma podíval do očí.
Venier pravděpodobně vycítil jeho výzvu, protože se nejistě zavrtěl a řekl: „Jsem tím jen trochu překvapený, kvůli tomu, kdo je vaším otcem."
Čím, že mám vůbec nějaké komarrské přátele? „Právě kvůli tomu, kdo je mým otcem, byste neměl být překvapen."
Venier nadzdvihl obočí. „No... je tu sice hypotéza, že ten masakr nařídil Císař Ezar, aniž by o tom Admirála Vorkosigana informoval. Ezar byl na to rozhodně krutý dost."
„Krutý, to ano. Nebyl ale hloupý. Ta báječná myšlenka napadla politického komisaře a můj otec ho za ni nechal zaplatit životem, ačkoli to už potom nebylo těm popraveným nic platné. I když ale ponecháme stranou morální aspekt, celý ten masakr byl velmi hloupá akce. Mého otce už vinili z mnoha věcí, ale z hlouposti nikdy." Jeho hlas začínal znít nebezpečně úsečně.
„Úplnou pravdu se už zřejmě nikdy nedovíme," řekl na to Venier.
To má být ústup? „Pravdu vám mohou říkat celý den. Jestli jí ale neuvěříte, tak ji asi opravdu nepoznáte nikdy."
Vycenil zuby v zlém úsměvu. Ne, ovládej se. Proč dávat tomuhle komarrskému hajzlíkovi pocit, že tě dostal?
Dveře blízkého výtahu se otevřely a z nich vystoupila madam Vorsoissonová s Nikolajem. Venier rázem přestal Milese zajímat. Měla na sobě stejně nevýrazný oděv jako ráno a v rukou nesla hromadu teplých kabátů. Zamávala na ně a rychle k nim přistoupila. „Nejdu moc pozdě?" zeptala se trochu udýchaně. „Dobré odpoledne, Veniere."
Miles zapudil první hloupou repliku, která ho napadla, cosi ve smyslu Vy můžete přijít kdykoliv, má paní, a vypravil ze sebe: „Dobré odpoledne, madam Vorsoissonová. Ahoj Nikolaji. Nečekal jsem vás. Budete nás doprovázet?" Jak pevně doufám? „Váš manžel odešel sehnat aeroauto."
„Ano, strýček Vorthys navrhl, že by to mohlo být pro Nikolaje poučné. A já sama se ven z kupole dostanu málokdy. To pozvání mě nadchlo." Usmála se, rukou umravnila uvolněnou kadeř tmavých vlasů a téměř upustila všechny kabáty. „Nebyla jsem si jistá, jestli někde nebudou chtít přistát a jít na procházku, a tak jsem pro jistotu pro všechny přinesla kabát."
Kolem rohu prosvištělo aeroauto se dvěma kabinami a s odfouknutím přistálo na chodníku před nimi. Přední dveře se otevřely a z nich se vyhrabal Vorsoisson, aby se pozdravil se svou ženou a synem. Profesor pobaveně sledoval z předního sedadla, jak se Nikolaj ujal problému, jak vyřešit rozdělení šesti cestujících do dvou kabin. Chtěl totiž sedět jak se svým strýcem, tak s otcem.
„Snad by dnes mohl řídit Venier?" navrhla nesměle madam Vorsoissonová. Vorsoisson na ni vrhl vzteklý pohled: „Já můžu řídit."
Pohnula rty, ale nahlas neřekla nic.
Prosím, vyberte si, můj lorde auditore, pomyslel si Miles. Chtěl byste, aby řídil muž pravděpodobně trpící prvními příznaky Vorzohnovské dystrofie, nebo komarrským - ehm - patriotem, který by řídil auto plné lákavých cílů v podobě barrayarských Vorů?
„Mně je to jedno," zamumlal po pravdě.
„Přinesla jsem vám kabáty -" a madam Vorsoissonová jim je také hned rozdala. Ona, její muž a Nikolaj měli své. Druhý kabát jejího muže byl profesorovi kolem břicha trochu těsný. Silně podšitý kabát, který podala Milesovi, byl určitě její.

Poznal to podle její vůně, která ulpěla na podšívce. Při oblékání potlačil hluboký nádech. „Děkuji vám, to bude určitě stačit."
Vorsoisson znovu vlezl do kabiny a vynořil se s rukama obtíženýma dýchacími maskami, které jim všem rozdal. On i Venier měli svou vlastní, opatřené jmenovkou na lícním dílu. Ostatní nesly nápis „Návštěvník" - jedna byla velká, dvě střední a jedna malá.
Madam Vorsoissonová si svou masku přehodila přes ruku a sklonila se nad Nikolajem, aby mu pomohla s jeho maskou a zároveň mohla zkontrolovat, jestli je řádně dobitá a naplněná. „Už jsem to kontroloval," řekl jí Vorsoisson. V hlase se mu chvěla nevrlost. „Nemusíš to dělat znovu."
„Promiň," odpověděla. Ale Miles, který navyklým způsobem kontroloval svou vlastní masku, si všiml, že prohlídku dokončila. Pak teprve začala kontrolovat svoji. Vorsoisson si toho všiml také a zamračil se.
Po chvíli další debaty spíše v beťanském stylu se skupina rozdělila na Vorsoissona, jeho syna a profesora v přední a Milese, madam Vorsoissonovou a Veniera v zadní kabině. Miles si nebyl jistý, zda ho má přítomnost tolika spolucestujících těšit, nebo ne. Cítil, že s každým z nich by dokázal vést zajímavou a fascinující debatu, jen kdyby tam nebyl ten druhý. Všichni si stáhli masky kolem krku, aby nepřekážely, ale do případné pohotovostní polohy.
Pak už rychle odstartovali z garáží a auto se vzneslo do vzduchu. Venier se rychle vpravil do svého počátečního profesionálního chování průvodce a ukazoval jim části území projektu. Z takovéhle výšky už začínaly výsledky terraformačního procesu být i vidět jako náznak pozemské zeleně na vlhkých, nízko položených místech, a ve formě měkkého povlaku řas na kamenech. Madame Vorsoissonová se s tváří přitištěnou ke sklu dokázala ptát na dostatek inteligentních otázek, takže si Miles už nemusel namáhat mozek, za což jí byl nesmírně vděčný.
„Překvapuje mě, madam Vorsoissonová, že jste si při vašem zájmu o botaniku nenašla zaměstnání v oddělení vašeho manžela," řekl po chvíli.
„Ano?" zeptala se jako kdyby ji to nikdy samotnou nenapadlo. „Ale to bych nemohla udělat."
„A proč ne?"
„Nebyla by to protekce? Nebo nějaký střet zájmů?"
„Ne, pokud byste dělala svou práci dobře, a tím jsem si jistý. Přece jen je celý barrayarský vorský systém v podstatě založen na protěžování příbuzných. Není to pro nás nectnost, spíš jen životní styl."
Venier potlačil nějaký zvuk, pravděpodobně uchechtnutí, a zahleděl se na Milese se zvýšeným zájmem.
„Tak proč byste měla být výjimkou?" pokračoval Miles.
„Je to pro mě jen koníček. Nemám ani zdaleka potřebné technické vzdělání. Například bych potřebovala důkladnější znalosti chemie."
„Mohla byste začít na pozici technického asistenta a studovat přitom večerní školu. Pak byste se mohla začít věnovat něčemu zajímavému. Stejně někoho musí najmout."
Opožděně ho napadlo, že jestli je nositelkou Vorzohnovské dystrofie ona, může mít své důvody, proč se nechce věnovat něčemu tak časově náročnému. Cítil v ní vyhýbavost, jako kdyby se zamkla na sedm západů, jako kdyby kroužila stále dokola, dokud sama sebe nezničí. Mohl to způsobit strach z přicházející nemoci. Zatraceně, který z nich to je? Jestli je opravdu tak dobrý vyšetřovatel, měl to už dávno zjistit.
Inu, mohl to zjistit snadno. Stačilo jen podvádět: zavolat komarrskou Císařskou bezpečnost a vyžádat si kompletní lékařské záznamy svých hostitelů. Stačí jen mávnout kouzelnou hůlkou Auditorství a narušit jejich soukromí. Ne. Tohle nemá nic společného s havárií a solárním zrcadlem. Jak se ukázalo ráno u jejího komunikačního terminálu, musí začít odlišovat svou zvědavost profesionální od zvědavosti osobní stejně přísně, jako finance své a finance Císařství. Defraudovati nebudeš, aniž se slíděním proviníš... To by si měl nechat vyrýt na desku a zavěsit šiji na zeď jako připomínku. Přinejmenším peníze pro něj nepředstavovaly pokusem. V pachu kovu a umělé hmoty recyklovaného vzduchu cítil její parfém, živočišný a květinový...
K Milesovu překvapení Venier řekl: „Měla byste o tom vážně uvažovat, madam Vorsoissonová."
Veselý výraz, který měla na tváři během cesty, náhle opět strnul a stal se rezervovaným. „Já... no uvidíme. Možná příští rok. Až jestli... jestli se Tien rozhodne zůstat."
Vtom je přerušil Vorsoissonův hlas, upozorňující na rašeliniště v úzkém údolí před nimi. Pohled na ně byl působivější, než Miles očekával. Za prvé bylo totiž skutečně pozemsky zelené a za druhé se táhlo celé kilometry.
„Tohle pole produkuje šestkrát více kyslíku než podobné rašeliniště na Zemi," hrdě poznamenal Venier.
„Takže... kdybyste venku uvízl bez dýchací masky, mohl byste se v něm pohybovat a přežít, než by přišla záchrana?" zeptal se ho prakticky uvažující Miles.
„Hm... jen pokud byste dokázal zadržet dech ještě alespoň sto let."
Miles začínal Veniera podezřívat, že pod tím upjatým chováním skrývá smysl pro humor. Aeroauto se ve spirále snášelo ke skalnatému povrchu a Milesovu pozornost upoutalo místo, kde měli přistát. Sám měl velmi neradostné a silné zážitky, týkající se zrádnosti arktických bažin. Vorsoisson nicméně přistál na tvrdé skále, o čemž je ujistilo uspokojivé skřípnutí. Dveře se otevřely, dovnitř vrazil nedýchatelný mrazivý vzduch a všichni se pustili na pochod po skalách, aby si mohli osobně prohlédnout čvachtavé zelené rostlinky. Byla jich tu spousta a sahaly až k obzoru.
Spousta. Zelených. Čvachtavých rostlinek. Miles násilím zarazil zprávu pro Císaře, formující se v tomto stylu v jeho mozku, a místo toho se pokusil poslouchat Venierův technický výklad o škodách, které by mohlo ochlazení napáchat na nějakém jejich chemickém cyklu.
Po další chvíli prohlížení bažiny - nijak se za tu chvilku nezměnila a jako blecha poskakující Nikki s ostražitou matkou v závěsu se neubránil namočení - se všichni vrátili do aeroauta. Přelétli nad sousedním zeleným údolím a pak ještě nad jedním hnědým, asi kvůli kontrastu a porovnání, a pak se konečně obrátili k návratu do Serifosy.
Milesovu pozornost upoutala velká budova s vlastním fúzním reaktorem a zeleným okolím na obzoru vlevo. „Co je

tohle?" zeptal se Veniera.
„To je hlavní pokusná stanice oddělení využití odpadního tepla," odpověděl Venier.
Miles se dotkl komunikátoru. „Mohli bychom se podívat tamhle dolů?" zavolal do přední kabiny.
Vorsoisson zaváhal. „Nejsem si jistý, zda bychom se stihli vrátit do tmy. Nechci to riskovat."
Miles si sice nemyslel, že noční let je až tolik riziková záležitost, ale snad Vorsoisson zná své schopnosti. A koneckonců je tu i jeho žena a dítě, o tom císařském nákladu ve formě Milesovy a profesorovy osoby vůbec nemluvě. Překvapivé inspekce jsou ale vždycky nejlepší, tedy pokud chcete najít něco opravdu dobrého. Chviličku si pohrával s myšlenkou mu to nařídit. Jako auditor.
„Bylo by to jistě zajímavé," zamumlal Venier. „Sám jsem tu nebyl celá léta."
„Snad někdy jindy?" navrhl Vorsoisson.
Miles to vzdal. On i Vorthys jsou tu přece jen návštěvníci, ne inspektoři. Krize, kterou vyšetřují, je důležitější. „Snad. Jestli bude čas."
Dalších deset minut letu a před nimi se na obzoru vynořila Serifosa. V houstnoucím soumraku vypadala ohromná se svými blyštivými pruhy světla, klenutými tunely pro bublinové vozy, teplou září domů a blikajícími věžemi. My lidé nejsme tak neschopní, napadlo Milese, tedy když se na to díváme z toho správného úhlu. Aeroauto znovu přistálo na chodníku u garáží.
Venier vystoupil a Vorsoisson vybral zpět všechny dýchací masky. Madam Vorsoissonová byla rozzářená a výletem očividně potěšená. „Nezapomeň si masku dát do nabíječky," zacvrlikala na svého manžela, když mu podávala tu svoji. Vorsoissonův výraz potemněl. „Neotravuj. Mě. Pořád," ucedil skrze zaťaté zuby.
Trochu sebou trhla a její výraz znovu strnul v uzavřenou masku. Miles se zahleděl za sloupy garáží a zdvořile předstíral, že si té mezihry nevšiml. Nepokládal se za experta přes manželskou komunikaci, ale i on viděl, jak k nedorozumění došlo. Její snad nešťastně zvolený výraz lásky a zájmu přijal očividně nervózní a unavený Vorsoisson jako pochyby o svých schopnostech. Madam Vorsoissonová si zasloužila lepší odpověď, ale Miles jí poradit nemohl. On si přece ještě ani zdaleka nedokázal opatřit ženu, se kterou by se mohl nepohodnout. A ne, že by se o to nesnažil...
„No tak," řekl strýc Vorthys, také předstírající, že si ničeho nevšiml. „Všem nám jenom prospěje pořádná večeře, viď, Kateřino? Všechny vás někam zvu. Máte ještě nějakou tak skvělou restauraci, jako byla ta, kde jsme obědvali?"
Chvíle napětí byla zažehnána další debatou v beťanském stylu, tentokrát na téma, kam půjdou na večeři. Nikkiho teď dospělí úspěšně přehlasovali. Miles neměl hlad a silně ho pokoušelo sebrat Vorthysovi datové disky a zmizet k nějakému terminálu, ale když si dá pár skleniček, snad mu to pomůže přežít další večeři s Vorsoissonovým klanem. Naposled, slíbil sám sobě.
***

Trochu zmoženější alkoholem, než původně plánoval, se Miles svlékal, aby strávil další noc v pronajatém gravitačním lůžku. Novou hromádku datových disků navršil na terminál, aby tam čekaly na ráno, kávu a lepší duševní rozpoložení. Jako poslední věc se ještě prohrabal ve svém zavazadle a vylovil z něj svůj stimulátor. Posadil se se zkříženýma nohama a zachmuřeně ho pozoroval.
Barrayarští lékaři na jeho postkryonické záchvaty nedokázali najít žádný lék, a tak musel ukončit vojenskou kariéru. Jako nejlepší řešení mu nabídli tohle: spouštěcí mechanismus, kterým si záchvaty dokáže vyvolat a odbýt po menších dávkách, ve stanovených soukromých časech a na soukromých místech, místo aby se projevovaly náhodně a velkolepě ve chvílích stresu na veřejnosti. Lékaři mu doporučili, aby se kontrola úrovně neurotransmiterů nadále stala jeho večerním hygienickým návykem, právě jako čištění zubů. Na pravém spánku nahmátl implantát a přiložil na něj čtečku. Cítil jen mírné teplo.
Úroveň ještě nedosáhla nebezpečné výše. Za pár dní si ale bude muset vložit mezi zuby chránič a udělat to znovu. Protože svého zbrojnoše Pyma, který mu obvykle dělal pozorovatele, nechal na Barrayaru, bude si muset najít někoho jiného. Lékaři trvali na tom, že ho někdo musí pozorovat vždy, když tuhle nechutnou věc bude provádět. On sám by daleko raději ležel bezmocně v bezvědomí - a cukal sebou jako ryba, jak předpokládal. On sám to samozřejmě neviděl nikdy. Možná o to může požádat profesora.
Kdybys měl ženu, mohla to dělat ona.
Probůh, to by pro ni byla lahůdka.
Zašklebil se a opatrně přístroj odložil zpátky do pouzdra. Pak se odplížil do postele. Snad se mu ve snu objeví poskládaný vrak jako ve videorekonstrukci a odhalí mu, co se vlastně přihodilo. Raději by měl sny o vracích než o tělech.

KAPITOLA 5
Kateřina Tiena pozorně sledovala, když se připravoval do postele. Zamračené napětí v jeho tváři a těle jí řeklo, že by mu už velmi brzo měla dopřát sex. To napětí v něm ji děsilo, jako vždycky. Už bylo pozdě na to ho uklidnit jinak. Čím déle bude čekat, tím složitější bude začít a tím napjatější bude, až nakonec zase skončí v zuřivém výbuchu tlumených a úsečných slov.
Tesklivě si uvědomovala, že sex by měl být romantický, osvobozující a plný zapomnění. Neměla by to být ta nejdisciplinovanější činnost v jejím životě. Tien od ní vyžadoval reakci. Pomyslela si, že se liší od tolika mužů, o kterých slyšela, že si jen užijí svoje a pak se převalí a usnou. Někdy si přála, aby byl takový. Zlobil se - na sebe nebo na ni? - když se jí nedařilo sex prožívat naplno. Nebyla schopná mu tělem lhát, a tak se postupně naučila vymazat sama sebe a uvolnit tak nějaký neznámý kanál, kterým své tělo ovládala. Soukromé erotické představy, které pohlcovaly její vědomí, se postupně stávaly intenzivnějšími a odpornějšími. Snad je to nevyhnutelný postranní účinek při poznávání

ohavnosti lidských možností a trvalého mrzačení ducha.
Nenávidím to.
Tien si pověsil košili a strnule se na ni usmál. Napětí mu z očí nezmizelo, bylo tam, jak ho viděla celý večer. „Něco bych od tebe zítra potřeboval."
Cokoliv, jen když to tu chvíli oddálí. „Jistě. Co?"
„Vezmi tu smečku auditorů někam ven a věnuj se jim. Mám jich už dost. Ta jejich dovolená tady mi narušuje práci v oddělení. Ztratili jsme kvůli nim už nejméně týden jenom přípravou na tu včerejší show. Možná by už mohli začít rýpat do něčeho jiného, než se vrátí zpátky na orbit."
„Kam je mám vzít a co jim mám ukazovat?"
„Cokoliv."
„Strýčka Vorthyse už jsem tu provedla."
„Ukázalas jim taky univerzitní čtvrť? To by se mu mohlo líbit. Tvého strýčka zajímá spousta věcí a tomu vorskému trpaslíkovi je to nejspíš jedno. Jen když tam bude dost vína."
„Vůbec nevím, co lord Vorkosigan rád dělá."
„Tak se ho zeptej. Něco mu navrhni. Vezmi ho, já nevím, no třeba na nákupy."
„Na nákupy?" zapochybovala.
„Nebo někam jinam." Přistoupil k ní, stále s tím nuceným úsměvem. Rukou jí sklouzl po zádech, aby ji objal, a zkusmo ji políbil. Ona mu polibek vrátila a snažila se přitom, aby vypadal přirozeně. Cítila žár jeho těla, jeho dlaní i to, na jak slaboučkém vlásku jeho vlídnost visí. Nu ano, čeká ji večer práce, bude muset Tiena odreagovat. To je vždycky práce. Začala se soustředit na zaběhlý rituál, slova a gesta, která je dovedou k zaběhlému laskání.
Svlečená a v posteli pak zavřela při jeho laskání oči, částečně aby se mohla soustředit na jeho doteky, a pak také, aby neviděla jeho vzrušený a radostný pohled. Slyšela, že na Zemi kdysi existoval nějaký podivný mýtický pták, který si myslel, že když on nikoho nevidí, nikdo nevidí jeho, a tak schovával hlavu do písku. Divná představa. A měl tu hlavu pořád na krku?
Otevřela oči, když se Tien přes ni natáhl a ztlumil světla. Pod jeho lačným pohledem se cítila ne krásná a milovaná, ale ohavná a ponížená. Jak je možné se cítit znásilněná jen pohledem? Jak je možné se s někým milovat, a přesto cítit každou vteřinu jako útok na své soukromí a důstojnost? Nedívej se, Tiene. Absurdní. Opravdu s ní něco není v pořádku. Lehl si vedle ní. Otevřela ústa a rychle odpovídala na jeho polibky. Nebyla při tom vždycky takhle disciplinovaná a soustředěná. Kdysi na počátku to bylo jiné. Nebo se změnila jen ona sama?
Teď byla řada na ní, aby se posadila a opětovala něžnosti. To bylo snadné. Zabořil hlavu do polštáře a chvíli nemluvil, když se její ruce pohybovaly po jeho těle, po jeho svalech a šlachách. A tajně hledaly příznaky. Třas nebyl dnes tak intenzivní. Snad se jí to minule jen zdálo a byl to jen falešný poplach, způsobený hladem a nervozitou, jak jí tvrdil. Věděla, samozřejmě věděla, kdy se v ní ta změna udala, někdy před čtyřmi nebo pěti Tienovými zaměstnáními. Bylo to, když se Tien z jakýchsi nepochopitelných důvodů rozhodl, že ho podvádí - s kým, to také nikdy nepochopila, protože ta dvě jména, která nakonec uvedl, byla očividně absurdní. Vůbec nevěděla, že jí tolik nedůvěřuje, až když ho přistihla, jak ji sleduje. Objevoval se na nečekaných místech a v nečekanou dobu, právě když měl být v práci. Souviselo to snad nějak s tím, jak špatně ta jeho práce tenkrát skončila? Nakonec z něj dostala celé obvinění. Zhrozila se a hluboce ji to ranilo. Byla vyděšená. Říká se tomu špehování, i když to dělá váš vlastní manžel? Neměla odvahu se někoho zeptat. Jedinou útěchu měla v jistotě, že nikdy s jiným mužem nebyla dokonce ani sama. Její vorská výchova byla dobrá alespoň k tomu. A pak ji obvinil, že spí se svými přítelkyněmi.
To v ní konečně něco zlomilo, nejspíš chuť se před ním očistit. Jak se dá hádat s někým, kdo něčemu věří ne proto, že je to pravda, ale protože sám je idiot? Nejspíš by nepomohly vůbec žádné argumenty ani důkazy, protože problém nebyl v obviňovaném, ale v obviňujícím. Začala pak věřit, že snad žije v jiném vesmíru, nejspíš takovém, kde platí jiné fyzikální zákony, a který má odlišnou historii. A kde žijí úplně jiní lidé než ti, se kterými se setkává ona. Všichni jsou to úlisní podvodníci.
Obvinění ale stačilo k tomu, aby všechny její přátelské vztahy ochladly a nevinná zábava se změnila v nevítanou formu pozornosti. S dalším přestěhováním díky času a vzdálenosti jejích přátel ubylo. A pak nová přátelství přestala navazovat úplně. Dodnes nevěděla, zda její rázné znechucené popření přijal jako přiznání viny. A zvláštní bylo, že po tom vzteklém výbuchu už o tom nikdy nemluvil. Nikdy už na to téma nezavedl řeč a ona sama také ne. Považoval ji za nevinnou, nebo sám sebe měl za vznešeného muže, který jí odpouští její neexistující zločin?
Proč je tak nemožný?
Nechtěla znát odpověď, ale ta přišla stejně. Protože se bojí, že tě ztratí. A tak v panice pochyboval o její lásce a pronesl sám sobě proroctví? Asi ano. Nemůžeš předstírat, že pro svůj strach nemá žádný důvod. Láska v ní už dávno odumřela. Dnes už s ním zůstávala jen z pocitu věrnosti.
Já patřím k Vorům. Přísahala jsem zůstat s ním v nemoci i ve zdraví. Teď je nemocný. Já neporuším svou přísahu jen proto, že se situace zkomplikovala. To je přece smysl každé přísahy. Když se jednou něco poruší, nikdy už se to nedá vrátit. Jako třeba přísaha. Nebo důvěra...
Nemohla posoudit, do jaké míry byla příčinou jeho nesmyslného chování nemoc. Až se vrátí z galaktického léčení, možná se zlepší i jeho duševní stav. Nebo bude alespoň schopná zjistit, do jaké míry žila s Vorzohnovskou dystrofií a kolik z toho byl jen... Tien.
Vyměnili si pozice. Jeho ruce ji zkušeně hladily po zádech a čekaly odpověď a uvolnění. Pak ji napadla ještě jedna nešťastná myšlenka. Je možné, že vědomě nebo podvědomě Tien oddaluje galaktické léčení, protože si někde hluboko uvědomuje, že jeho nemoc a zranitelnost je vlastně jedna z mála věcí, která ji k němu ještě poutá? Je to odkládání moje vina? Rozbolela ji hlava.

Tien ji stále ještě hladil záda a slabě popuzeně zamručel. Nedařilo se jí uvolnit se. Odhodlaně tedy soustředila myšlenky na nacvičenou erotickou fantazii, ohavnou, ale obvykle zabírající. Je snad tahle forma sebehypnózy nějakou formou frigidity? Jak to, že se v Tienově přítomnosti musí tolik soustředit na to, aby měla ze sexu potěšení? Jak se rozezná rozdíl mezi nenávistí k sexu od nenávisti k jediné osobě, se kterou jste se kdy milovali?
Přesto ale zoufale toužila po doteku, jen po pohlazení nezkaleném nedůstojnými erotickými touhami. A to Tienovi také šlo velmi dobře. Dokázal ji masírovat po dlouhou dobu, někdy si unaveně povzdechl, což mu ale nemohla vyčítat. Jako kočku ji těšilo pohlazení a přinášelo uvolnění jejímu tělu a posléze i srdci. Vydržela by takhle celé hodiny - po očku mrkla na hodiny. Raději by to neměla přehánět. Od Tiena je absurdní obviňovat ji z nevěry a zároveň od ní vyžadovat okázalou rozkoš ze sexu. Chtěl ji rozpálit, nebo zchladit? Obě možnosti jsou špatně. Ne, takhle by to nešlo. Trvá jí příliš dlouho, než se dokáže vzrušit. Takže zpátky do práce. Znovu se pokusila oživit svoji fantazii. Možná, že Tien má právo na její tělo, ale její mysl patří jen jí. Je to jediné místo, kam se za ní nedokáže dostat.
***

Všechno šlo podle plánu a zvyku - a cíle bylo nakonec dosaženo. Pak ji Tien políbil. „Tak, to je lepší," zamumlal. „V poslední době je to mezi námi lepší, že?"
Zamumlala nějaké obvyklé souhlasné ujištění podle standardního scénáře. Raději by měla upřímné ticho. Předstírala, že spokojeně usnula, až ji jeho chrápání ujistilo, že usnul i on. Pak odešla plakat do koupelny.
Plakala hloupě a bezdůvodně. Tlumila vzlyky do ručníku, aby ji neslyšel on, Nikki nebo jejich hosté a neptali se, co jí je. Nenávidím ho. Nenávidím sebe. Nenávidím ho, protože kvůli němu nenávidím sebe...
A nejvíc ze všeho sebou pohrdala kvůli té ochromující touze po fyzickém doteku, která se stále v jejím srdci držela jako plevel, ačkoliv se ji už stokrát pokoušela vykořenit. Ta potřeba, ta závislost, ta touha musí zmizet. Ta ji zrazovala ze všeho nejvíc. Jestli v sobě dokáže zabít tu potřebu lásky, pak dokáže ovládnout i všechno ostatní, co ji ještě svazuje: čest, pocit povinnosti i všechny obavy. Jestli v sobě dokážu zabít tohle všechno, dokážu se od něj osvobodit.
Budu sice chodící mrtvola, ale budu svobodná.
***

Přestala vzlykat. V umyvadle si umyla obličej a vzala si tři pilulky proti bolesti. Teď už dokážu usnout, pomyslela si. Ale když vklouzla zpátky do ložnice, viděla, že Tien je vzhůru. Oči se mu ve stínech matně leskly. Při zvuku jejích bosých chodidel na koberci rozsvítil lampu. Pokoušela se upamatovat, jestli mezi rané příznaky jeho nemoci nepatří také nespavost. Nadzdvihl přikrývku, aby k němu mohla vklouznout. „Co jsi tam dělala takovou dobu? Chtěla sis to udělat ještě jednou sama?"
Nebyla si jistá, jestli to měl být vtip, a zda od ní čeká smích, nebo rozhořčení. Aby se vyhnula volbě, řekla místo toho: „A, Tiene, skoro jsem zapomněla. Volali dnes odpoledne z banky. Mluvili divně. Chtěli nějaký můj podpis a otisk dlaně, aby prý mohli zrušit tvůj penzijní účet. Řekla jsem jim, že tomu nerozumím a že se tě na to zeptám, a pak jim zavolám."
Tien strnul s rukou napůl napřaženou k pohlazení. „O tom přece vůbec nemají jednat s tebou!"
„Jestli jsi chtěl, abych to udělala, mohl jsi mi to říct dřív. Oni říkali, že výplatu zadrží, dokud jim nezavolám."
„Zadrží? To snad ne! Ty káčo pitomá!" sevřel dlaň ve vzteklém gestu.
Ten nenávistný výbuch ji vyděsil. Tolik se snažila ho dnes uklidnit a teď je znovu na pokraji... „Udělala jsem něco špatně?" zeptala se zneklidněně. „Tiene, co se stalo? Co se děje?" modlila se jen, aby ve vzteku znovu nepraštil pěstí do zdi. Ten hluk by určitě slyšel její strýc, o tom Vorkosiganovi nemluvě. Jak by pak vysvětlovala -
„Ne... ne. Promiň." Promnul si čelo a ona si tiše oddechla úlevou. „Zapomněl jsem na zdejší zákony.
Na Barrayaru bych neměl se zrušením penzijního účtu při skončení zaměstnání žádné problémy - tedy pokud by zaměstnavatel penzijní spoření nabízel. Tady na Komarru myslím chtějí podpis i od určeného dědice. Je to v pořádku. Zavolej jim hned ráno a udělej to."
„Nedáváš ale znovu výpověď, že ne?" Hruď se jí v panice sevřela. Ale ne, už ne další stěhování, ne takhle brzy...
„Ne, ne. Hergot, ne. Uklidni se." Koutkem úst se usmál.
„Aha. Dobře." Zaváhala. „Tiene... máš nějaké úspory ještě z těch starých zaměstnání na Barrayaru?"
„Ne, vždycky jsem si je při výpovědi vybral. Proč by měli používat naše peníze oni, když to můžeme dělat my? Už kolikrát nám to vytrhlo trn z paty." Hořce se usmál. „Určitě uznáš, že za daných okolností je myšlenka spoření na stáří pro mě dost nesmyslná. A na tu dovolenou na Jižní Kontinent jsi přece jet chtěla, ne?"
„Myslím, že jsi říkal, že ti to věnovali jako bonus při ukončení zaměstnání."
„No, v podstatě to tak bylo."
Takže... pokud se s Tienem cokoliv stane, nebudou mít ona ani Nikolaj nic. Jestli se brzy nenechá léčit, něco se mu určitě stane. „Ano, jenže..." Ta náhlá myšlenka ji ohromila. Že by snad...? „Vybíráš ty peníze na galaktické léčení? Pojedeme ty, já a Nikolaj? Ach, Tiene, výborně! Konečně. Jistě, mělo mě to napadnout." Takže na to potřebuje peníze, ano, konečně! Převalila se na něj a objala ho. Ale bude to stačit? Jsou to méně než roční úspory... „Bude to stačit?"
„Já... nevím. Musím to prověřit."
„Něco jsem uspořila i z domácích peněz, to bych ti mohla taky dát," nabídla mu. „Jestli to tedy pomůže."
Jazykem si navlhčil rty a chvilku mlčel. „Nejsem si jistý. Nechtěl bych, abys..."
„Přesně na tohle jsem přece šetřila. Já vím, že jsem ty peníze vlastně ani nevydělala, ale ušetřila jsem je -a to může být můj příspěvek."
„A kolik tam máš?"
„Skoro čtyři tisíce císařských marek!" Usmála se, hrdá na svou šetrnost.
„Tolik?" Vypadalo to, že v duchu počítá. „Ano, to by hodně pomohlo."

Políbil ji na čelo a ona se konečně uvolnila. Řekla: „Nikdy mě nenapadlo, že bychom mohli vybrat tvé penzijní úspory a použít je na léčení. Vůbec jsem si neuvědomila, že to můžeme udělat. Kdy můžeme odjet?"
„To... je jedna z věcí, které musím ještě zjistit. Už bych to věděl tenhle týden, ale v oddělení se mi nějak přemnožili Císařští auditoři."
Usmála se jeho vtipné pohotovosti. Kdysi se takhle smála častěji. Ano, chápala, že s přibývajícím věkem se jeho humor stává trpčím, ale neustálý černý humor ji postupně místo zábavy začal unavovat. Cynismus už jí nepřipadal tak působivě odvážný, jako když jí bylo dvacet. Snad se mu po tomto rozhodnutí konečně také uleví.
Skutečně si myslíš, že tentokrát udělá, co říká? Nebo budeš za blázna? Znovu. Ne... pokud nejhorší urážkou je nedůvěra, pak důvěra je oprávněná vždycky, i když zklame. Chvilkově uklidněná jeho novým slibem se stulila k němu, a když ji objal, znovu se jednou cítila jako v úkrytu místo v pasti. Snad už konečně tentokrát začnou žít rozumně.
***

„Nakupovat?" opakoval zamyšleně u snídaně lord Vorkosigan. Vstával jako poslední. Strýček Vorthys už seděl v plné práci u Tienova terminálu v jeho pracovně, Tien odešel do práce a Nikki do školy. Vorkosigan zachoval vážnou tvář, ale vrásky smíchu kolem jeho očí utvořily vějířky. „To se synovi mé matky nenabízí často... obávám se že nic... moment, vlastně něco opravdu potřebuji. Svatební dar."
„Kdo se u vás žení?" zeptala se Kateřina, která si oddechla, že se její návrh ujal hlavně proto, že k němu neměla žádnou alternativu. Připravila se být nápomocná.
„Gregor a Laisa."
Chvilku jí trvalo, než jí došlo, že tím míní Císaře a jeho komarrskou snoubenku. Šokující zasnoubení bylo oznámeno o Zimonočních svátcích a svatba se měla konat v létě. „Ach! Hm... nevím, jestli v Serifose objevíte něco vhodného pro takovou příležitost - snad v Solstice by se našlo pár obchodů... no páni."
„Musím jim něco přinést. Mám jít Gregorovi za svědka. Snad bych mohl najít něco, co by Laise připomínalo domov. Ačkoliv to možná není dobrý nápad -vážně nevím. Nechci, aby se jí na svatební cestě stýskalo po domově. Co myslíte vy?"
„Snad bychom se mohli po něčem podívat..." V několika čtvrtích Serifosy bylo pár exkluzivních obchodů, do kterých se nikdy neodvážila vstoupit. Tohle by mohla být záminka, aby se tam mohla podívat.
„Pro Duva a Delii musím vlastně taky něco přivézt. Ano, nesmím zanedbávat své společenské povinnosti."
„Pro koho?"
„Delie Koudelková je moje přítelkyně z dětství. Bere si komodora Duva Galeniho, který se stal novým šéfem Císařské bezpečnosti pro komarrské záležitosti. Možná jste o něm ještě neslyšela, ale brzy uslyšíte. Je původem z Komarru."
„Má barrayarské rodiče?"
„Ne, jeho rodiči byli komarrští bojovníci z odboje. Zlákali jsme ho, aby místo odboji sloužil Císařství. Nakonec jsme se usnesli, že ho přesvědčila možnost nosit k uniformě ty nablýskané holínky."
Byl u toho vážný, ale musel to myslet jako vtip. Ne? Nejistě se usmála.
Strýček Vorthys s mumláním vdusal do kuchyně. „Ještě kávu?"
„Určitě." Nalila mu další šálek. „Jak ti to jde?"
„Tak různě." Napil se kávy a úsměvem jí poděkoval.
„Takže už tu byl ranní kurýr," řekl Vorkosigan. „Jak pokročilo vyšetřování? Nějaké další informace pro mě?"
„Ne, naštěstí, pokud tím máte na mysli další tělesné pozůstatky. Přivezli ale poměrně hodně částí vraku."
„Mění to nějak dosavadní předpoklady?"
„Ne, ale doufám, že k tomu dojde. Vůbec se mi nelíbí výsledky vektorové analýzy."
Vorkosiganovi bleskl v očích zájem. „Ne? A proč?"
„Mmm. Řekněme, že okamžik A je vteřina před vlastní nehodou - neporušená loď je na své dráze, solární zrcadlo pasivně zavěšené na orbitu. Okamžik B je chvilička po nehodě, části všeho zařízení letí všemi směry a různými rychlostmi. Podle staré dobré fyziky se B musí rovnat A plus X. X je potom síla nebo energie, přidaná během nehody. Okamžik A známe dost dobře a čím víc z okamžiku B se dozvíme, tím více zužujeme možnosti pro X. Stále nám ještě schází nějaké kontrolní systémy, ale hoši nahoře už posbírali většinu části lodi i zrcadla. Ale podle dosavadních výpočtů má X ohromnou sílu a podivný tvar."
„Exploze sama mohla přidat hodně, to záleží na tom, jak a kdy motory vybuchly," namítl Vorkosigan.
„Zajímavá není intenzita chybějící síly, ale jejich směr. Fragmenty čehokoliv obvykle po nárazu letí po poměrně přímé trase, samozřejmě ovlivněné místní gravitací."
„A kusy té lodi tak neletí?" Vorkosigan zdvihl obočí. „Takže co by to mohlo být za vnější sílu?"
Strýc Vorthys stiskl rty. „O tom budu muset chvíli přemýšlet a hrát si s čísly a vizuální projekcí. Myslím, že mi mozek už stárne."
„Co je to... tvar síly, že je to taková záhada?" vložila se do jejich rozhovoru se zájmem Kateřina.
Strýc Vorthys odložil šálek s kávou na stůl. „Je to... inu, typická dráha objektů, ve vesmíru tvoří gravitační studnu, něco jako trychtýř. Tohle ale vypadá spíš jako kanál."
„A ten se táhne od lodi k zrcadlu?" zeptala se Kateřina, která si to očividně pokoušela představit.
„Ne," řekl strýc Vorthys. „Ten se táhne od toho blízkého skokového bodu až k zrcadlu. Nebo možná obráceně."
„A ta loď do něj, hm, narazila?" zeptal se Vorkosigan. Momentálně se tvářil stejně zmateně, jako se Kateřina cítila.
Strýc Vorthys se netvářil jinak. „Raději bych to takhle na veřejnosti neříkal."
Vorkosigan se ptal dál: „Gravitační síla? Nebo možná gravitační implodérové kopí?"
„Hm," řekl strýc Vorthys neutrálně. „Rozhodně to nevypadá jako silová mapa po zásahu jakéhokoliv implodérového

kopí, které jsem kdy viděl. Ach jo." Uchopil svůj šálek a chystal se znovu odejít k terminálu.
„Právě jsme plánovali vycházku," řekla mu Kateřina. „Chtěl bys vidět ještě nějaké krásy Serifosy? Třeba koupit tetě dárek?"
„Rád bych, ale myslím, že tentokrát je řada na mně, abych tu zůstal a četl," řekl jí strýc. „Vy dva ale jděte a dobře se bavte. I když - jestli uvidíš něco, co myslíš, že by tvou tetu potěšilo, byl bych ti moc vděčný, kdybys to mohla koupit a já ti to pak zaplatím."
„Dobře..." To má jít s Vorkosiganem sama? Předpokládala, že je bude doprovázet strýc jako garde. Vlastně, pokud zůstanou na veřejnosti, mělo by to stačit k tomu, aby z toho Tien nevyvozoval žádná podezření. Ne že by se zdálo, že Vorkosigana považuje za nějakou hrozbu. „K Tienovi na oddělení už se asi vypravovat nebudete, že?" Proboha, to neřekla příliš chytře - co když řekne ano?
„Ještě jsem si ani nepročetl první várku jejich hlášení," povzdechl si její strýc. „Snad kdybyste se jich mohl ujmout vy, Milesi...?"
„Ano, podívám se na ně." Zdvihl oči ke Kateřinině zneklidněné tváři. „Později. Až se vrátíme."
***

Kateřina vedla lorda Vorkosigana krytým parkem, rozprostírajícím se před jejich budovou přímo k nejbližší zastávce bublinových vozů. Navzdory krátkým nohám kráčel rychle a ona brzy zjistila, že na něj nemusí čekat, spíš naopak, měla by přidat do kroku. Ta ztuhlost, kterou u něj předtím pozorovala, ho zřejmě trápí jen někdy. Pozorně se kolem sebe rozhlížel.
Dokonce se jednou zastavil a kousek vrátil, aby si prohlédl něco, co ho zaujalo.
„Chtěl byste vidět něco konkrétního?" zeptala se.
„Neznám Serifosu dobře, a tak se vám, madam, vydávám na milost jako domorodému průvodci. Naposledy jsem nakupoval vojenské vybavení."
Rozesmála se. „To je přece něco jiného."
„Vůbec se to neliší. Kvůli těm skutečně drahým věcem vám pošlou naproti inženýra přes půl galaxie. Takhle přesně nakupuje moje teta Vorpatrilová oblečení - v jejím případě se taky jedná o drahé kusy. Krejčí k ní posílají své poslíčky. Čím jsem starší, tím radši mám poslíčky."
Nemůže mu být přes třicet, usnesla se konečně. Nebo kolem třicítky tak jako jí, jak trochu nepříjemně cítila. „A nakupuje tak i vaše matka, hraběnka?" Jak se jeho matka vyrovnává s jeho mutací? Nejspíš dobře, soudě podle výsledků.
„Matka kupuje všechno, co jí poradí teta Vorpatrilová. Vždycky jsem měl dojem, že by se raději nechala unavovat svým starým beťanským astronomickým výzkumem."
Známá hraběnka Cordelia Vorkosiganová byla galaktickou přistěhovalkyní, tak cizí, jak jen mohla být. Pocházela z Kolonie Beta, té progresivní, vyspělé kolonie Beta, nebo vzato z druhé strany, z té zkorumpované, nebezpečné a zákeřné Kolonie Beta. Záleželo na tom, z kterého politického úhlu se člověk dívá. Není divu, že se lord Vorkosigan chová jako galaktik. Vlastně jím napůl je. „Už jste někdy na Kolonii Beta byl? Je tak vyspělá, jak se říká?"
„Ano, i ne."
Došli na zastávku bublinových vozů a Kateřina je zavedla ke čtvrtému vozu v řadě, částečně proto, že byl volný a částečně aby tak získala dalších pár vteřin, kdy si mohla promyslet, kam pojedou. Lord Vorkosigan okamžitě po nasednutí automaticky stiskl zámek dveří. Buď si zakládal na svém soukromí, nebo se ještě nesetkal s kampaní „spolujízda", která v současnosti v Serifose probíhala. V každém případě byla ale Kateřina ráda, že se nemusí mačkat s neznámými Komařany.
Komarr byl po celá staletí křižovatkou galaktického trhu a už pár desetiletí bazarem Barrayarského císařství. Dokonce i relativně malé město jako Serifosa nabízelo výběr zboží přinejmenším tak široký, jako Vorbarr Sultana. Stiskla rty, vložila do otvoru svůj kreditní lístek a na palubní desce naťukala adresu čtvrti vesmírných překladišť. Po chvilce vklouzli do tunelu a začali zrychlovat. Rychlost se zvyšovala jen pomalu, to nebylo dobré znamení.
„Myslím, že jsem vaši matku několikrát viděla v holovizi," začala po chvilce. „Seděla s vaším otcem někde na tribunách na přehlídkách a tak podobně. Už to je pár let, tehdy byl ještě Regentem. Je to divný pocit... máte z rodičů jiný pocit, když je vidíte v holovizi?"
„Ne," řekl. „Vytváří to ve mně jiný názor na holovizi."
Vůz vjel do tmavého tunelu ozářeného jen světelnými pásy, rychle se míhajícími po stranách, a pak se vyhoupli do slunečního světla a hnali se k dalšímu hermeticky uzavřenému komplexu. Pak znovu zpomalili a Kateřina před nimi zahlédla spoustu dalších vozů; jako perly na šňůrce. „Ale ne, toho jsem se bála. Vypadá to na zácpu."
Vorkosigan natáhl krk. „Nehoda?"
„Ne, systém je jen přetížený. Občas dochází v určitou denní dobu na určitých trasách ke zdržení tak o dvacet až čtyřicet minut. V současné době tu probíhá místní politická debata o financování systému bublinových vozů. Jedna skupina chce zkrátit bezpečné vzdálenosti mezi vozy a zvýšit jejich rychlost. Ta druhá by raději stavěla víc tunelů. A třetí by chtěla omezit jejich použití."
V očích mu pobaveně zajiskřilo. „Ach ano, rozumím. A kolikže let už tahle hádka trvá, aniž by se našlo řešení?"
„Říkali mi, že alespoň pět."
„Není ta místní demokracie úžasná?" zamumlal si pro sebe. „A to byli ještě Komařané přesvědčeni, že jim necháváme správu jejich planetárních záležitostí jako ústupek."
„Doufám, že vám nevadí výšky," řekla nejistě, když se vůz vyšplhal po ohromné křivce vzhůru. Skrze zkreslující průsvitnou stěnu tunelu polovina chaoticky uspořádaných budov Serifosy jako by ustupovala z jejich dohledu. Pár v autě před nimi toho využil a začal se náruživě muchlovat. Kateřina si jich ostentativně nevšímala. „A také... malé

uzavřené prostory."
Chmurně se na ni usmál. „Pokud je tam teplota nad nulou, tak to snesu."
Narážel tím snad na svou kryosmrt? Na to se neodvážila zeptat. Snažila se vymyslet způsob, jak zavést rozhovor zpátky na jeho matku a dozvědět se tak, jak se vyrovnala s jeho mutací. „Astronomický výzkum? Myslela jsem, že vaše matka sloužila v beťanské expedici během války na Escobaru."
„Ještě před tou válkou se jedenáct let zabývala astronomickým výzkumem."
„V administraci, nebo... Neúčastnila se snad těch skoků červí dírou naslepo, ne? Ano, všichni lidé, kteří pracují ve vesmíru, jsou trochu zvláštní, ale ti dobrodruhové, kteří prozkoumávají červí díry, jsou z těch šílenců asi nejšílenější."
„To je úplná pravda." Vykoukl ven, když se vůz s trhnutím znovu rozjel a začal klesat k další čtvrti města. „Pár jsem jich potkal. Přiznávám ale, že jsem nikdy nemyslel, že takový průzkum může mít něco společného s podnikáním. Dobrodruzi na vlastní pěst skáčou naslepo a doufají, že přijdou k ohromnému jmění. Naopak průzkum... dělá skoky naslepo k možné smrti za pevný plat, benefity a záruku penze. Hm." Zamyšleně se opřel zpět do sedadla. „Před válkou to dotáhla na kapitánku lodi. Možná, že byla na Barrayar připravenější, než jsem si myslel. Zajímalo by mě, jestli ji také unavilo hrát zeď. Budu se jí muset zeptat."
„Hrát zeď?"
„To je osobní metafora. Když se příliš často musíte spoléhat na náhodu, trochu vás to psychicky poznamená. Závislosti na adrenalinu se člověk zbavuje těžko. Já jsem například vždycky myslel, že má, hm, bývalá záliba pochází od mých barrayarských předků. Blízkost smrti člověka ale donutí přehodnotit životní priority. Tak dlouho a tolik rizika... buď si je člověk zatraceně jisty, čím je a co chce, nebo skončí tak trochu, nevím, jak to říct, otupělý."
„A vaše matka?"
„Inu, otupělá rozhodně není."
Začínala se odvažovat trochu víc. „A vy?"
„Hm." Věnoval jí trochu vyhýbavý úsměv. „Víte, většina lidí, kterým se podaří zahnat mě do rohu, se mě vyptává spíš na mého otce."
„Ach." Zrudla rozpaky a opřela se do sedadla. „Omlouvám se. Chovám se hrubě."
„Vůbec ne." A opravdu nemluvil ani se netvářil podrážděně. I jeho gesta byla vstřícná a upřímná, když se opřel do sedačky také, a zadíval se na ni. „Ani trochu."
Povzbuzená tou odpovědí se znovu odvážila ptát. Ostatně, kdy její znovu naskytne taková šance? „Snad... to, co se přihodilo vám, pro ni znamenalo určitý druh zdi."
„Ano, pochopitelně se na to díváte z jejího pohledu."
„A co... se vlastně... stalo...?"
„Se mnou?" dokončil za ni. Neztuhl jako tenkrát při večeři, jen se na ni zamyšleně zadíval, tak nějak vážně a pozorně, což ji zneklidnilo ještě víc. „Co o tom už víte?"
„Nic moc. Slyšela jsem, že syn Lorda Regenta se narodil postižený během války. Lord Regent se pak snažil udržet svůj osobní život ve velkém soukromí." Vlastně slyšela, že jejich syn je mutant, a tak ho musejí držet doma.
„To je všechno?" Vypadal téměř dotčeně - proč, že není slavnější? Nebo že se o něm ví až moc?
„Neměla jsem v životě mnoho příležitostí k získávání takových informací," pospíšila si s vysvětlením. „Dokonce ani jiných. Můj otec byl jen bezvýznamný provinční úředník. Obávám se, že většina vesnických Vorů jsou spíš vesničané než Vorové."
Usmál se. „Přesně. Měla jste znát mého dědečka. Nebo... radši asi ne. Hm. Vlastně k tomu už není mnoho co dodat. Atentátník, který mířil na mého otce, zasáhl oba mé rodiče jedovatým vojenským plynem s názvem soltoxin."
„Během puče?"
„Vlastně těsně před ním. Matka byla v pátém měsíci těhotenství. Proto to takhle dopadlo." Mávl rukou směrem dolů podél svého těla a trhl hlavou ve vzdorném gestu zároveň zahrnujícím celé tělo. „Vlastně jsou ta poškození teratogenní, ne genetická." Podíval se na ni s podivným výrazem. „Kdysi pro mě bývalo velmi důležité, aby to lidé věděli."
„Bývalo? A teď už není?" Jí řekl hned, co chtěla vědět, úplně bezelstně. Cítila téměř zklamání. Je pravda, že je postižené jen jeho tělo, a ne chromozomy?
„Teď... si myslím, že je mi jedno, jestli si někdo myslí, že jsem mutant. A pokud se mi skutečně podaří ten předsudek překonat, možná to pomůže nějakému mutantovi, který přijde po mně. Řekněme, že je to služba, která mě nic nestojí."
Očividně ho to ale stálo mnoho. Pomyslela na Nikolaje a na jeho blízkou pubertu a také na to, že to období života je těžké i pro normální děti. „Dávali vám to v dětství najevo?"
„Samozřejmě mi určitou ochranu zaručovalo postavení a moc mého otce."
Určitou, všimla si dobře toho výrazu. Určitá ochrana není totéž, co ochrana. Někdy to také může znamenat žádná.
„Překonal jsem pár nemožných překážek, jen abych se dostal do Císařských vojenských služeb. A po, ehm, několika nevydařených začátcích jsem si nakonec našel dobrou pozici v Císařské bezpečnosti, mezi zvláštními zaměstnanci. U těch se Císařská bezpečnost zabývá spíš jejich výsledky než zjevem, a zjistil jsem, že výsledků dosahovat umím. Jenže -as tím jsem nepočítal - všechny moje výsledky, podle kterých jsem chtěl být souzen, skončily v tajných složkách Císařské bezpečnosti. A tak jsem po třináctileté kariéře byl jen neznámý tělesně deformovaný kapitán téměř stejně neznámý, jako když jsem začínal." Povzdechl si.
„Císařský auditor nemůže být neznámý!"
„Ne, jen diskrétní." Zaculil se. „Takže mám ještě naději."
Proč ji chce rozesmát? Potlačila v sobě nutkání se usmát. „Chtěl byste být slavný?"
Oči se mu na okamžik přemýšlivě zúžily. „Kdysi bych řekl, že ano. Teď si myslím... že jsem chtěl být tenkrát jen sám sebou. Nepochybujte o tom, že jsem hrdý na to že, jsem synem svého otce. On je velký muž v každém slova smyslu a je

nesmírnou poctou, že se s ním znám. Ale mám v sobě někde takovou touhu, aby se jednou stalo to, že Arala Vorkosigana budou představovat především jako otce Milese Naismithe Vorkosigana."
To už se musela rozesmát, ačkoliv smích ihned s rukou na ústech potlačila. Nezdálo se ale, že by ho tím urazila. Jeho oči se jen zatřpytily. „Já vím, že je to legrační," řekl zarmouceně.
„Ne... ne, to není tím," dodala spěšně. „Zdá se mi to asi jen trochu sebevědomé."
„Ano, dost sebevědomé." Jenže se nezdálo, že se za to stydí, spíš, že o tom uvažuje.
Pak se zamyšleně podíval na ni, odkašlal si a spustil: „Když jsem včera ráno pracoval u vašeho terminálu -" Přerušilo ho náhlé zpomalení vozu. Vyhlédl ven a zjistil, že už přijíždějí do cíle. „Hergot," zamumlal.
„Stalo se něco?" zeptala se s obavou. „Ne, ne." Stiskem tlačítka otevřel dveře. „Takže se podíváme v téhle čtvrti trochu kolem..."
***

Zdálo se, že se lordu Vorkosiganovi procházka organizovaným chaosem vesmírných doků zamlouvá, ačkoliv rozhodně nevolil standardní trasu. Procházel cik cak po části, kterou Kateřina považovala za nevhodnou, protože tu lidé a stroje nakládali a vykládali zboží a bylo tu plno pochybných existencí z vesmíru a také různé hotely a bary. Potkávali mnoho podivně vyhlížejících lidí všech barev a velikostí a v podivném oblečení. K jejímu sluchu dolétaly útržky konverzací v naprosto cizích jazycích. Pohledy, kterými si měřili dva Barrayarany, Vorkosigan zaznamenával, ale nevšímal si jich. Kateřina se usnesla, že si jich nevšímá ne proto, že všichni civí méně - či více - na něj, ale protože asi civí stejně na oba. Také zjistila, že ho přitahují hrozné obchůdky nacpané mezi galaktické doky, na které tu a tam naráželi. Zdálo se, že chvíli vážně uvažuje nad něčím, o čem tvrdili, že je to pravá reprodukce lampy z dvacátého století, což byla skleněná nádoba, ve které se vznášely nahoru a dolů bubliny dvou tekutin různé hustoty. „Vypadá to přesně jako červené krvinky v krevní plazmě," řekl Vorkosigan, když fascinovaně zíral na podsvícené bubliny.
„Ale jako svatební dar?" zakuckala se napůl pobaveně a napůl zhrozeně. „Co by si z toho lidé vyvozovali?"
„Gregor by se tomu smál," odpověděl jí. „A to se mu často nestává. Ale máte pravdu, svatební dar by měl být, ehm, vhodnější. Je to záležitost veřejná a politická, ne osobní." S lítostivým povzdechem vrátil lampu zpět na polici. Po chvilce si to znovu rozmyslel, koupil ji a nechal si ji poslat. „A na svatbu mu koupím ještě něco jiného. Tohle mu můžu dát k narozeninám."
Pak se Kateřinou nechal odvést do lepší části čtvrti, kde se ve výlohách obchodů skvěly přitažlivě nasvícené šperky, umělecké předměty a starožitnosti a také krejčovství, o kterých si myslela, že klidně k jeho tetě mohou posílat své poslíčky. Zdálo se, že to tu nepovažuje za zdaleka tak zajímavé, jako galaktický zmatečný výprodej o pár ulic a pater pod nimi, a z tváře mu zmizel zájem; až náhle ho zaujala neobvyklá věc ve výkladu obchodu se šperky.
V gravitační bublině se na černém pozadí otáčely modely planet o velikosti posledního článku jejího palce. Několik z těch kuliček bylo vystaveno pod zvětšovacími skly různé tloušťky, aby tak bylo vidět dokonale zmapovaný povrch světa, který měly představovat, a to s přesností najeden metr. Nebyly tu vidět jen řeky, hory a moře, ale také města, cesty a přehrady, to vše ve skutečných barvách. Navíc se po miniaturní krajině přesouvala časová pásma. Města se na její noční straně rozsvěcela jako živé klenoty. Model se dal nosit v páru jako náušnice, nebo mohl být zasazen do náramku či viset na řetízku. Byla tu k dostání většina planet v dosahu této červí díry, včetně Kolonie Beta a Země, kterou bylo možné objednat i s měsícem kroužícím kolem. Nebylo ale jasné, jak by se sada těch dvou dala nosit na těle. Ceny, na které se Vorkosigan ani nepodíval, byly astronomické.
„Tohle vypadá hezky," zamumlal uznale a fascinovaně si prohlížel maličký Barrayar. „Jak to asi dělají? Vím, kde by se to dalo nechat rozebrat..."
„Vypadají spíš jako hračky než jako šperky, ale musím přiznat, že jsou působivé."
„Ano, typická techno hračka. Letos moderní, příští rok všude k dostání a pak po ní neštěkne ani pes, až ji znovu vzkřísí antikváři. Bylo by ale hezké sestavit z nich Císařskou sadu, Barrayar, Komarr a Sergyar. Neznám ale žádné ženy se třema ušima... snad dvě náušnice a přívěsek? I když pak vyvstává sociopolitický problém, kde kterou planetu nosit."
„Snad by se všechny tři daly nosit na řetízku."
„Pravda, nebo... myslím, že mé matce by se určitě líbil Sergyar. Nebo Kolonie Beta. Ne, to by se jí stýskalo, spíš Sergyar. A to máme za chvíli Zimonoce a narozeniny - to by byla matka, Laisa, Delie, teta Alys, Deliiny sestry, Drou - snad bych jich měl objednat aspoň deset a ještě pár navíc."
„A," Kateřinu ten jeho náhlý výbuch aktivity překvapil, „znají se všechny ty ženy navzájem?" Jsou snad některé jeho milenky? To by je snad nezmiňoval jedním dechem s matkou a tetou. Snad je jejich ctitelem... ale, že by všech najednou?
„Ano, jistě."
„Skutečně byste chtěl koupit všem stejný dárek?"
„Ne?" zapochyboval. „Ale... ony všechny mě znají..."
Nakonec koupil jen dvě sady náušnic, Barrayar a Komarr, a navzájem je vyměnil, aby tak každé z obou manželství mělo příslušný pár. Pro svou matku ještě vybral Sergyar na tenkém řetízku. A na poslední chvíli přidal ještě jeden Barrayar, ale neřekl, pro kterou z dlouhého seznamu žen bude. Nechal maličké planetky uložit do krabiček a dárkově zabalit.
Kateřina, trochu unavená komarrským bazarem, ho odvedla do jednoho ze svých oblíbených parků. Ležel na hranici této čtvrti a uprostřed měl jedno z největších a nejpřirozeněji vyhlížejících jezer v Serifose. Kateřina si v duchu připomněla, že po procházce kolem jezera ho musí vzít někam na kávu a občerstvení.
U zábradlí nad jedním ze strmějších břehů se zastavili a kochali se výhledem přes jezero; v dáli se tyčila jedna z největších městských věží. Zmrzačené solární zrcadlo bylo teď jasně viditelné skrze průhlednou kupoli přímo nad jejich hlavami a vlnky jezera si pohrávaly s jeho odlesky. Přes vodu se k nim nesly vzdálené hlasy rodin, hrajících si na uměle

vytvořených přírodních plážích.
„Je to tu hezké," řekla Kateřina, „jenže náklady na údržbu jsou ohromné. Městská zeleň je tu práce na plný úvazek. Všechno je vytvořené záměrně, lesy, skály, plevel, prostě všechno."
„Svět v krabici," zamumlal Vorkosigan zahleděný přes blyštivou hladinu jezera. „K tomu je už potřeba pořádné vybavení."
„Někteří z obyvatel Serifosy pokládají systém parků za příslib budoucnosti, něco jako ekologii v trezoru," pokračovala, „ale myslím, že ostatní neznají ani rozdíl mezi jejich parky a opravdovým lesem. Někdy přemýšlím, jestli, až bude konečně atmosféra dýchatelná, se nebudou vnukové dnešních Komařanů bát do ní vstoupit."
„To si myslí i spousta Beťanů. Když jsem tam byl naposledy -" Jeho větu přeťal náhlý praskot a úder. Kateřina se lekla, ale vzápětí si uvědomila, že zvuk způsobil náklad, který se uvolnil z jeřábu na některé stavbě za nimi. Vorkosigan sebou ale trhl jako kočka, upustil z ruky balíček, levou rukou ji odstrčil za sebe a pravou vytrhl paralyzér, o kterém ani nevěděla, že ho nosí. Pak si ale také uvědomil, co to bylo za zvuk. Zhluboka se celý zrudlý nadechl a odkašlal si.
„Promiňte," řekl překvapené Kateřině. „Trochu jsem se lekl." Ačkoliv si oba po očku celou stavbu prohlíželi, nezdála se poškozená. „Paralyzér stejně není moc užitečná zbraň." Znovu ho vsunul hluboko do kapsy.
„Upustil jste ty planety," rozhlížela se po bílém balíčku. Nikde kolem nebyl vidět.
Vorkosigan se nahnul přes zábradlí. „Ksakru."
Pohledem sledovala, kam se dívá. Balíček se odrazil od chodníku a metr pod ním se zachytil v listech nějaké trnité rostliny nad vodou.
„Možná na něj dosáhnu..." přehoupl se přes zábradlí hned vedle cedule upozorňující POZOR: NESCHÁZEJTE Z CHODNÍKU dřív, než mohla vyjeknout Ale co váš oblek - Vorkosigan očividně není muž, který si sám pere, uvědomila si. Nedosáhl. V hlavě jí vířila hrozná vize Císařského auditora, řítícího se po hlavě do rybníka v době, kdy měla být jeho průvodkyní. Mohli by ji za to obvinit z velezrady? Svah byl vysoký sotva čtyři metry, ale jak je asi hluboká voda pod ním?
„Mám delší ruce," nabídla se a přelezla za ním.
Poraženě se vyškrábal zpátky. „Mohli bychom najít klacek. Nebo snad sloužícího s klackem." Pochybovačně se zahleděl na svůj náramkový komunikátor.
„Vážně si myslím," řekla střízlivě, „že volat kvůli něčemu takovému Císařskou bezpečnost je trochu moc." Položila se na břicho a natáhla se jako předtím on. „Je to dobré, myslím že..." Prsty hrábla také vedle, ale už jen těsně. Posunula se ještě trochu po svahu dolů. Natáhla se...
Kořeny zpevněný okraj břehu se pod vahou jejího těla sesunul a začala nezadržitelně sjíždět dolů. Vyjekla leknutím, pokusila se přisunout zpátky, ale to už se břeh zbortil úplně. Jedna horečně tápající ruka se něčeho zachytila, ale její tělo spolu s bortícím se břehem sjelo dolů - a uvědomila si, že visí nad hladinou. Někdo zachytil její ruku a když vzhlédla zjistila, že se dívá do Vorkosiganova obličeje. Ležel na břehu natažený na břiše a každou rukou svíral jedno její zápěstí. Měl zaťaté čelisti a jeho šedé oči plály.
„Pusťte mě, hlupáku!" vykřikla.
Ve tváři měl zvláštní, výraz. „Už," vyrazil, „nikdy -"
Jeho boty byly zaklesnuté za... nic, jak si uvědomila, když začal klouzat po svahu dolů za ní. Jeho sevření ale nepovolilo. Extatický výraz jeho tváře se náhle změnil v poznání. Fyzikální zákony přemohly hrdinský úmysl a v několika vteřinách tráva, kamení, hlína a těla obou Barrayaranů šplouchly do vody.
Voda byla naštěstí jen něco přes metr hluboká. Dno pokrýval nános bahna. Vydrápala se na nohy, jednu botu ztratila bůhvíkde, plivala vodu a odstraňovala z očí mokré vlasy a zároveň se zoufale rozhlížela po Vorkosiganovi. Lordu Vorkosiganovi. Voda jí byla tak do pasu, měl by tu stačit - nad hladinou sebou nemávaly žádné dvě nohy - umí vůbec plavat?
Vynořil se vedle ní a z úst vyprskl blátivou břečku. Pak si vytřel vodu z očí. Jeho drahý oblek byl nacucaný vodou a za uchem mu visel šlahoun vodní rostliny. Zahodil ho a rozhlédl se po Kateřině, uviděl ji, natáhl k ní ruku a hned se zarazil.
„Jejda," řekla tiše Kateřina. „A jéje."
Vorkosigan odpověděl až po zamyšlené pauze. „Madam Vorsoissonová," promluvil konečně, „napadlo vás už někdy, že to s tím dobrým vychováním trochu přeháníte?"
To už se neovládla a rozesmála se nahlas. Honem si přitiskla na ústa dlaň a ustrašeně čekala výbuch maskulinního hněvu.
Nic se ale nestalo. Jen se na ni vesele zazubil. Pak se rozhlédl kolem po svém balíčku visícím jim stále výsměšně nad hlavami. „Ha. Konečně je gravitace na naší straně." Dobrodil se pod potrhané šlahouny rostliny, ponořil se pod hladinu a hned se zase objevil a držel pár pořádných kamenů. Po několika hodech se mu podařilo balíček shodit a zachytit dřív, než dopadl do vody. Znovu se na ni zazubil a vodou se probrodil zpátky k ní. Nabídl jí rámě, jako kdyby měli spolu vejít na nějaký vyslanecký bál. „Madam, budete se brodit se mnou?"
Jeho humor byl neodolatelný. Přijala jeho nabízenou ruku. „S radostí, lorde."
Hledání ztracené boty bosou nohou na dně už vzdala. S hranou důstojností se probrodili k nejbližší nižší části břehu. S balíčkem v zubech se vyškrábal na břeh první, zachytil se kmene mladého stromku a pomohl jí z bahna ven s elegancí zbrojnoše pomáhajícího své paní do kabiny vozu. Kateřině se ulevilo, že si jejich pádu zřejmě nikdo nevšiml. Mohla by je Vorkosiganova Císařská zplnomocněnost uchránit trestu za plavání v zakázané zóně?
„Vás ta nehoda nerozzlobila?" zeptala se bázlivě, když byli znovu na pěšině. Stále nemohla uvěřit svému štěstí, že reaguje tak nečekaně. Kolem nich proběhl nějaký sportující občan, zadíval se na ně, pak se otočil a vydal se k nim zpět. Vorkosigan mu ale mávnutím ruky naznačil, aby se neobtěžoval.

Znovu si zastrčil balíček pod paži. „Madam Vorsoissonová, věřte tomu, co teď řeknu. Nehody se mohou přihodit s jehlovými granáty. Tohle byla jen směšná nepříjemnost." Pak se ale jeho úsměv ztratil, tvář mu ztuhla a zhluboka se nadechl. Spěšně dodal: „Měl bych vás asi upozornit, že v poslední době trpívám záchvaty. Občas omdlím a mám křeče. Celé to trvá asi pět minut a pak to přejde, a když se proberu, jsem v pořádku. Kdyby se mi teď něco takového stalo, neděste se."
„Jde na vás záchvat?" zeptala se vylekaně.
Poblíž pěšiny zahlédla lavičku. „Tady, posaďte se -" Zavedla ho k ní. Ztěžka dosedl a zabořil tvář do dlaní. Začínal se třást chladným potem, který na něm vyrážel tak jako teď na ní, ale tělem mu probíhaly dlouhé a intenzivní záškuby od hlavy až k patám. Začíná mu záchvat? S hrůzou ho pozorovala.
Po několika minutách se jeho trhaný dech uklidnil. Promnul si tvář a vzhlédl. Ve tváři byl bledý, skoro šedivý. Jeho úsměv, se kterým se k ní obrátil, byl tak očividně hraný, že by téměř byla raději, kdyby se mračil. „Omlouvám se. Nic takového se mi už dlouho nestalo, alespoň ne, když jsem byl vzhůru. Promiňte."
„To byl ten záchvat?"
„Ne, ne. Falešný poplach. Vlastně to byla spíš vzpomínka na jednu akci. Byla velmi živá. Promiňte, obvykle. .. nikdy jsem... obvykle takovéhle věci nedělám, vážně." Mluvil váhavě a s přestávkami, úplně jinak než obvykle a naprosto se mu nedařilo ji uklidnit.
„Mám sehnat nějakou pomoc?" Byla si naprosto jistá, že ho co nejdřív musí dostat někam do tepla. Vypadal jako v šoku.
„Chm. Ne. Už to nemá cenu. Vážně ne, budu za pár minut v pořádku. Jen o tom musím chvíli přemýšlet." Po straně se na ni podíval. „Jen mě na chvíli napadla taková věc, za kterou vám děkuji."
Stiskla dlaně v klíně. „Buď přestaňte mluvit nesmysly, nebo přestaňte mluvit úplně," řekla mu ostře.
Trhl bradou vzhůru a do jeho úsměvu se vloudil stín upřímnosti. „Ano, zasloužíte si vysvětlení, jestli to chcete. Ale varuji vás, není to nic pěkného."
Teď už byla tak otřesená a podrážděná, že by mu z toho jeho tajnůstkářského krku nejraději to vysvětlení vytřásla. Záchranu našla v hrané formalitě, která jim pomohla tak důstojně vykročit z rybníka. „Pokud byste mohl, můj pane!"
‚Ach ano, dobrá. Dagula IV, nevím, jestli jste o ní někdy slyšela..."
„Něco ano."
„Byla to evakuace pod palbou. Byl tam hrozný zmatek. Lodě odlétaly nacpané lidmi. Detaily rozebírat nebudu, jen jeden z nich. Byla tam žena, seržantka Beatrice. Byla vyšší než vy. Měli jsme problém s nákladovou rampou, která se nechtěla zvednout. Nemohli jsme opustit atmosféru dřív, než by se nám podařilo ji zavřít. Byli jsme už ve vzduchu, nevím, jak vysoko, a v hustých mracích. Podařilo se nám poškozenou rampu uvolnit, ale ona vypadla ven. Sáhl jsem po ní. Dokonce se mi podařilo dotknout její ruky, ale nechytil jsem ji."
„Ona... byla... zemřela?"
„Ano." Teď byl jeho úsměv velmi zvláštní. „Dolů to bylo pořádně daleko. Ale víte... napadlo mě to až před pěti minutami. Pět nebo šest let mi ten obraz straší v hlavě. Ne pořád, rozumíte mi, jen když mi ho něco připomene. Kdybych tak byl trochu rychlejší, natáhl se trochu dál a nepustil, mohl jsem ji vtáhnout dovnitř. Pořád se mi to přehrává dokola. Celé ty roky mě nenapadlo, co by se skutečně stalo, kdyby se mi podařilo ji chytit. Vážila skoro dvakrát tolik, co já."
„Stáhla by vás s sebou," řekla Kateřina. Jednoduchost jeho slov vyvažovala síla prožitku a představ, které u ní vyvolal. Promnula si zarudlá otlačená místa na zápěstí. Protože byste ji nepustil.
Teď si poprvé všiml jejích pohmožděných zápěstí. „Ach. Promiňte."
„To nic není." Přestala si je mnout.
To ale příliš nepomohlo, protože tentokrát její ruku uchopil on a jemně jí pohmožděniny třel, jako by je tak mohl vymazat.
„Asi je něco v nepořádku s mou představou sebe sama," řekl.
„To myslíte, že se vidíte jako dvoumetrový dlouhán?"
„Moje vnitřní já se tak zřejmě vidí."
„A pomáhá trochu to uvědomění si skutečného stavu?"
„Ne, nemyslím. Jen... je to jiné. Podivnější."
Oba měli studené ruce. Kateřina se postavila, aby se vyhnula jeho doteku. „Musíme se usušit a zahřát nebo... to oba odneseme." Nebo nás zabije. Tak to říkávala její prateta a to by právě teď asi nebyla vhodná fráze. Svou druhou, teď už zbytečnou botu odhodila do prvního odpadkového koše, který míjeli.
Po cestě k nejbližší stanici bublinových vozů Kateřina ještě zaběhla do stánku a koupila tam pár barevných ručníků. Uvnitř vozu pak zapnula topení naplno.
„Tady máte," řekla a podala lordu Vorkosiganovi hromádku ručníků, když auto začalo zrychlovat. „Stáhněte ze sebe tu mokrou tuniku a trochu se usušte."
„Dobře." Tunika, hedvábná košile a termální tílko dopadly s mokrým žuchnutím na podlahu a ručníkem si začal zuřivě třít tělo a hlavu. Jeho kůže měla namodralý nádech a s ní ostře kontrastovaly růžové a bílé jizvy. Celá spleť jizev, většinou tenoučkých a chirurgicky rovných, se křižovala v celých vrstvách od téměř neviditelných starých až po zřetelné novější. Měl je na rukách, dlaních i prstech, na krku i pod vlasy, kolem žeber a podél páteře, a nejzřetelnější byla růžová spleť neobvykle nepravidelných jizev uprostřed hrudníku.
Zírala na něj v neskrývaném šoku. Zachytil její pohled. Jako na omluvu řekla: „O těch granátech to nebyl vtip, že ne?"
Rukou se dotkl hrudníku. „Ne. Ale většina toho je z operací, už dávno. Měl jsem díky tomu soltoxinu dost křehké kosti. Prakticky každou kost mi už postupně nahradili syntetikou. Trvalo to dost dlouho. Bylo lékařsky nepraktické ze mě prostě vytřást kostru jako z kabátu a znovu mé tělo navléct na nějakou jinou."

„Bože."
„Celá tahle paráda je ale dost ironicky výsledek úspěšných operací. Zranění, které mě vyřadilo ze služby, není vlastně ani vidět." Dotkl se čela a pak se zabalil do několika ručníků jako do šály. Už se tolik netřásl a jeho kůže neměla ten namodralý nádech, ačkoliv zimničné skvrny byly ještě vidět. „Nechtěl jsem vás tam venku vyděsit."
Zamyslela se. „Měl jste mi to říct dřív." Ano, co kdyby nějaký jeho záchvat propukl náhle, někde při jejich ranní procházce? Co by s ním proboha dělala? Zamračila se.
On se nejistě zavrtěl. „Máte samozřejmě pravdu... hm... ano. Některá tajemství by se neměla tajit před... lidmi z vlastního týmu." Zadíval se stranou, pak opět na ni, napjatě se usmál a řekl: „Už předtím jsem se vám to pokoušel říct, ale ztratil jsem nervy. Když jsem včera ráno pracoval u vašeho terminálu, náhodou jsem narazil na váš soubor o Vorzohnovské dystrofii."
Dech v ní náhle ochromeně zamrzl. „Copak jsem - jak jste mohl náhodou..." Nechala ho snad otevřený? To není možné!
„Klidně vám ukážu jak," nabídl jí. „Je to základní trénink u Císařské bezpečnosti. Myslím, že bych vás to během deseti minut mohl naučit."
Slova z ní vyrazila dřív, než si je mohla rozmyslet. „Vy jste ho otevřel schválně!"
„No, ano." Jeho úsměv teď byl falešný a zahanbený. „Byl jsem zvědavý. Dal jsem si přestávku od těch pitevních videí. Vaše, ehm, zahrady jsou mimochodem také nádherné."
Nevěřícně na něj zírala. V hrudi jí vřelo klubko emocí: zneuctění, vztek, strach... a úleva? Na to jste neměl právo.
„Ne, neměl jsem na to právo," souhlasně kývl na její zřejmě velmi čitelný výraz. Pokusila se uklidnit a zakrýt své emoce.
„Omlouvám se vám. Mohu jen konstatovat, že trénink u Císařské bezpečnosti vychovává k některým velmi špatným návykům." Zhluboka se nadechl. „Mohu pro vás něco udělat, madam Vorsoissonová? Cokoliv, na co se potřebujete zeptat, nebo co byste žádala... jsem vám k službám." Malý mužíček zabalený do ručníků jako nějaký hrabě z doby Izolace do svého roucha jí vysekl úklonu v absurdně prastarém gestu.
„Nemůžete pro mě nic udělat," řekla strnule Kateřina. Uvědomila si, že zkřížila ruce i nohy a schoulila se do klubka. S námahou se napřímila. Ach bože, jak bude Tien reagovat na to, že, i když jen náhodou, prozradila jeho smrtelně nebezpečné - tedy alespoň on se choval jako kdyby bylo smrtelně nebezpečné -tajemství? A právě teď, když se zdálo, že konečně překonal svůj odpor, nebo co to bylo, k nějakému řešení?
„Prosím vás o prominutí, madam Vorsoissonová, ale obávám se, že stále nevím, jaká přesně vaše situace je. Chápu, že se jedná o velice soukromou záležitost, a vsadím se, že o ní neví ani váš strýc -"
„Neříkejte mu to!"
„Bez vašeho dovolení nikdy, o tom vás mohu ujistit, madam. Ale... pokud jste nemocná, nebo pokud si myslíte, že můžete onemocnět, je toho mnoho, co se pro vás dá udělat." Zaváhal. „Obsah toho souboru naznačuje, že už to víte. Pomáhá vám už někdo?"
Pomoc. Úžasná představa. Jen při pomyšlení na možnost pomoci se cítila, jako kdyby se měla rozpustit blahem přímo tady, na podlaze vozu. Odtáhla se od toho hrozného pokušení. „Nejsem nemocná. A pomoc nepotřebujeme." Vzdorně zdvihla bradu a dodala tak mrazivě, jak jen byla schopná: „Bylo od vás velmi neslušné, že jste prohlížel mé soukromé soubory, lorde Vorkosigane."
„Bylo," souhlasil s ní. „Tu neslušnost ale nehodlám zvyšovat ještě tím, že bych zklamal vaši důvěru nebo že bych vám nenabídl veškerou pomoc, které jsem schopen."
Jakou asi pomoc může Císařský auditor Vorkosigan nabídnout... o tom raději nepřemýšlela. To už bylo příliš bolestné. Opožděně si ještě uvědomila, že popřením nemoci u sebe vlastně nechala podezření z nemoci na Tienovi. Ze zmatených myšlenek ji vysvobodilo, až když auto zastavilo na jejich domovské stanici. „Tohle vůbec není vaše věc."
„Pak vás tedy prosím, abyste přemýšlela o pomoci od svého strýce. Jsem si jistý, že by si to přál."
Zavrtěla hlavou a praštila do tlačítka na otevírání dveří. Ve strnulém a mrazivém tichu pak šli zpět do bytu. Kateřina cítila ostrý kontrast ticha ve srovnání s jejich předešlou uvolněností. Ani Vorkosigan nevypadal spokojeně.
Strýček Vorthys jim otevřel dveře stále jen v košili a s datovým diskem v ruce. „Á! Vorkosigane! Jste zpátky dřív, než jsem čekal. To je dobře. Skoro jsem vás sháněl přes komunikátor." Zarazil se při pohledu na jejich mokré a neúplné oblečení, ale pak pokrčil rameny a pokračoval. „Přišel ještě druhý kurýr. Donesl vám něco."
„Druhý kurýr? To musí být něco mimořádného. Nějaký obrat v případu?" Vorkosigan vymotal ruku z ručníku a převzal nabízený disk.
„To si nejsem jistý. Našli ještě jedno tělo."
„Všichni pohřešovaní se ale našli. Spíš asi část těla, ne? Nejspíš ženskou ruku?"
Vorthys zavrtěl hlavou. „Tělo. Téměř neporušené a mužské. Teď právě pracují na identifikaci. Všichni pohřešovaní se už našli." Zašklebil se. „A teď se zdá, že tu máme jednoho navíc."

KAPITOLA 6
Miles se dost dlouho vařil ve sprše a snažil se získat zpět kontrolu nad svým roztřeseným tělem a zmatenými myšlenkami. Už předtím si uvědomil, že všechny ty úzkostné otázky madam Vorsoissonové na jeho matku měly maskovat pochopitelné obavy o jejího syna Nikolaje, a tak sejí snažil odpovídat tak otevřeně a pozorně, jak jen mohl. Postupem času za to byl odměněn jejím uvolněným chováním a podobnou otevřeností z její strany. Když se smála, modré oči jí jiskřily. Tvář jí ožila pronikavou inteligencí a její zprvu napjatý a obranný postoj se uvolnil. Dokonce se odkudsi pomalu vyplížil i její smysl pro humor a dokonce překonal i to, jak nemožně je oba dostal do toho rybníka. Její krátký zděšený pohled, když se napůl svlékl v autě, ho téměř vrhl zpět do jeho dřívějších nálad bolestného sebeuvědomění, ale ne docela. Zřejmě se konečně smířil se svým tělem a ta myšlenka mu dodala šílenou odvahu pokusit se věci mezi nimi vyjasnit. A tak, když se výraz její tváře po přiznání, jak slídil, změnil ve strnulou masku... to

bolelo.
Zvládl přece dost špatnou situaci, jak nejlépe se dalo, ne? Ne? Teď si přál, aby byl mlčel. Ne. Jeho pokrytecký postoj k madam Vorsoissonové ho ničil. Ničil? Nepřeháníš to trochu? Znepokojoval, opravil se. Inu, cítil se nepříjemně.
Ale po jeho přiznání mělo následovat odpuštění. Kdyby se jen to zatracené auto znovu opozdilo a kdyby měl ještě deset minut, dokázal by to napravit. Neměl se to pokoušet zlehčovat tím hloupým vtipem, mohl bych vás to naučit...
Její ledové a obrněné my nepotřebujeme žádnou pomoc cítil jako... kdyby mu uklouzl úlovek. On půjde dál a ona se znovu ztratí do mlhy a nikdy už se neuvidí.
To trochu dramatizuješ, chlapče. Madam Vorsoissonová přece není pod palbou, ne?
Ale ano, je. Právě teď padá ve zpomaleném záběru vstříc smrti.
Zoufale se potřeboval napít. Nebo spíš opít. Místo toho se osušil, navlékl si další ze svých auditorských obleků a šel se podívat po profesorovi.
***

Miles se naklonil nad profesorův terminál v pokoji pro hosty, který také sloužil jako domácí pracovna Tiena Vorsoissona, a prohlížel si potlučenou tvář mrtvého muže z nahrávky. Doufal, že něco vyčte z jeho výrazu, překvapení, hněv nebo strach, to by mu napovědělo, jak asi ten muž zemřel. Kromě toho, že se to stalo náhle. Tvář byla ale jen mrtvá, její znetvoření se dalo zcela normálně připsat na vrub mrazu.
„Napřed se zeptám, jestli jsou si jistí, že patří k nám," zeptal se Miles, přitáhl si křeslo a usadil se vedle profesora. V nahrávce bylo slyšet hlas neznámé lékařky zkoumající tělo a komentující nálezy nevzrušeným tónem, jaký se v těchto případech používal. „Předpokládám, že tam nebyl dopraven odjinud."
„Ne, bohužel," řekl Vorthys. „Jeho rychlost a trajektorie přesně odpovídá počátečnímu bodu naší nehody v čase, kdy se přihodila, a odhadovaný čas jeho smrti se také shoduje."
Miles si přál, aby v případu nastal nějaký průlom, aby se našlo nějaké nové vodítko, které by ho nasměrovalo trochu plodnějším směrem. Nikdy si neuvědomil, že jeho přání mohou být tak magicky mocná. Opatrně s tím, co si přeješ...
„Dokážou poznat, jestli pochází z lodi, nebo ze stanice?"
„Podle trajektorie ne."
„Hm, asi ne. Ale neměl být ani tam, ani tam. No... počkáme na identifikaci. Doufám, že informace o tom nálezu ještě nebyly zveřejněné?"
„Ne, ještě se to ven nedostalo, i když je to neuvěřitelné."
„Ven to půjde, jen pokud bezpečně zjistíme důvody toho, proč tam vlastně byl. Nemyslím, že nám v tomhle případě budou stačit svědectví z druhé ruky." Za poslední dva týdny už přečetl bůhvíkolik zpráv na to, aby mu stačily na celý rok.
„Těla jsou ve vaší odpovědnosti." Profesor mu tu záhadu předal mávnutím ruky a s dobrou vůlí smíšenou se zřejmým ulehčením. V horní části nahrávky se objevily předběžné zprávy. Ani jeden z nich nestiskl tlačítko pro opětovné přehrání.
Inu, přesněji řečeno, Milesovou odpovědností byly politické následky. Opravdu by se brzy měl podívat do Solstiky, ačkoliv auditor navštěvující planetární hlavní město by byl spíš jen proveden. On si ale chtěl všechno prohlédnout volně, aniž by mu někdo rozvrh organizoval.
„Technické vybavení," dodal Vorthys, „zase moje. Právě se našly nějaké lodní kontrolní mechanismy, na které jsem čekal. Myslím, že se budu muset opět vrátit tam nahoru."
„Dnes večer?" Miles by se krásně pod takovou záminkou mohl vystěhovat do hotelu. To by byla úleva.
„Kdybych jel hned, dostal bych se tam právě tak včas, abych si šel lehnout. Počkám do rána. Našli také pár divných věcí, které tam být neměly."
„Divných věcí? Starých, nebo nových?" Na stanici se nacházely tuny velmi špatně evidovaného vybavení. Za staletí se tam nahromadilo mnoho záhadných a opotřebovaných technologií, které tam bylo lacinější skladovat než je vyhodit. Pokud už vyšetřovací tým nalezené části takhle třídí, musí to znamenat, že ty nejdůležitější kusy už se našly.
„Nových. To je na tom divné. A jejich trajektorie odpovídají trajektorii toho nového těla."
„Snad nikdy jsem neviděl loď, kde by někdo neměl schované nějaké neschválené vybavení nebo palírnu ve skříni."
„Tak je to i se stanicemi. Ale naši komarrští chlapci jsou dost inteligentní na to, aby poznali palírnu."
„Možná... půjdu zítra s vámi," řekl zamyšleně Miles.
„To bych ocenil."
***

Miles sebral zbytky odvahy a šel vyhledat madam Vorsoissonovou. Uvědomil si, že tohle je jeho poslední příležitost, jak si s ní popovídat o samotě. Zvuk jeho kroků se dutě rozléhal prázdnými místnostmi a na jeho tiché volání nikdo neodpovídal. Odešla, možná vyzvednout Nikolaje ze školy, nebo kvůli něčemu jinému. Zase vedle. Krucinál.
Odnesl si nahrávku prohlídky k terminálu do její pracovny, aby se na ni podíval podruhé a důkladněji a vedle si vyrovnal včerejší zprávy o terraformaci. S pošramoceným sebevědomím terminál spustil. Jeho špatné svědomí napůl čekalo, že za ním každou chvíli může vykouknout, aby ho zkontrolovala. Ale ne, to se mu spíš bude vyhýbat. Zhluboka zklamaně vydechl a spustil nahrávku.
Nebylo toho moc, co k profesorovým závěrům mohl dodat. Záhadná osmá oběť byla ve středním věku, průměrné výšky a postavy Komařana, pokud to tedy byl Komařan. V této chvíli nebylo možné zjistit, zda byl zaživa pohledný, nebo ne. Většina jeho oblečení z něj byla strhaná nebo padla za oběť žáru při nehodě, včetně všech kapes, ve kterých by se mohly nacházet vysledovatelné kreditní lístky atakdále. Zbylé cáry byl anonymní lodní oblek, obvykle nošený ve

vesmíru lidmi, kteří rychle potřebovali kdykoli vklouznout do skafandru.
Proč jeho identifikace trvá tak dlouho? Miles záměrně v duchu proběhl tucet různých možností. Chtělo se mu okamžitě vyběhnout na orbitální stanici, kam to tělo převezli, ale jeho příjezd by nejspíš chápali jako že se jim chce dívat přes rameno, a to by mohlo vyšetřující spíš znervózňovat a všechno zpomalit. Když už jednou svým nejlepším lidem řeknete, aby pro vás něco udělali, musíte už důvěřovat jim i svému úsudku.
Co by mohl udělat, aniž by postup zpomalil, by bylo otravovat nějakého vysoce postaveného nadřízeného, jako je on sám. Vyťukal soukromý přístupový kód do kanceláře šéfa Císařské bezpečnosti na Komarru, který mu dle řádu poslali okamžitě po příjezdu do místního vesmíru.
Okamžitě se objevil generál Rathjens. Byl ve středním věku, vypadal čile a zaneprázdněné, což se všechno hodilo k jeho hodnosti i postavení. Zajímavé bylo, že využil možnosti svého postavení a oblékl si civilní šaty v komarrském stylu, a ne zelenou uniformu Císařské bezpečnosti. To naznačovalo, že mu to buď velmi dobře politicky myslí, nebo že má rád své pohodlí. Miles to odhadoval na první možnost. Rathjens byl nejvyšším představitelem Císařské bezpečnosti na Komarru, podřízený přímo Duvovi Galenimu ve velícím středisku Císařské bezpečnosti ve Vorbarr Sultaně. „Ano, můj lorde auditore? Co pro vás mohu udělat?"
„Zajímá mě to nové tělo, které objevili dnes a které, jak se zdá, souvisí s naší nehodou. Slyšel jste o tom?"
„Právě před chvílí. Ještě jsem si nepřehrál předběžnou zprávu."
„Já jsem to právě udělal. Neposkytuje mnoho informací. Řekněte mi, jaké máte standardní postupy při identifikaci toho chudáka? Kdy předpokládáte, že zjistíte něco podstatného?"
„Identifikace oběti obyčejné nehody, ať ve vesmíru nebo na planetě, by byla za normálních okolností přenechána místní civilní bezpečnosti. Protože tahle nehoda by mohla být sabotáží, provádíme vyšetřování současně s komarrskými úřady také my."
„Spolupracujete spolu?"
„Ale ano. Tedy pokud oni spolupracovat chtějí."
„Rozumím," řekl Miles suše. „Jak dlouho vám bude identifikace asi trvat?"
„Pokud byl ten muž Komařan, nebo pokud byl z galaxie a prošel celnicí na jedné ze skokových stanic, mohli bychom mít něco už během pár hodin. Pokud byl z Barrayaru, mohlo by to trvat trochu déle. Pokud se mu podařilo projít bez registrace... nu, to by byl další problém."
„Chápu to dobře, že nebyl nahlášen mezi pohřešovanými osobami?"
„To by věci také podstatně urychlilo. Nebyl."
„Takže ten muž je mrtvý skoro tři týdny, ale nikomu nechybí. Hm."
Generál Rathjens zalétl očima k nějaké zprávě na svém stole. „Víte, že mi voláte z nezajištěného terminálu, lorde Vorkosigane?"
„Ano." To byl přesně ten důvod, proč všechny zprávy pro něj a profesora doručovali osobně kurýři z kanceláře místní Císařské bezpečnosti. Neočekávali, že se zdrží tak dlouho, aby stálo za to žádat Císařskou bezpečnost o instalaci zabezpečeného terminálu. Měli jsme to udělat. „Chci od vás získat jen nějaké dodatečné informace. Když toho muže identifikujete, jak probíhá informování příbuzných?"
„Za normálních okolností místní bezpečnost vysílá úředníka, pokud je to možné. V takovémto případě, který zajímá Císařskou bezpečnost, s ním vysíláme vlastního agenta, aby provedl předběžné zhodnocení situace a případně doporučil další vyšetřování."
„Hm. Prosím, informujte jako prvního mě. Možná se budu chtít přidat a pozorovat situaci."
„Mohlo by to být v pozdní noční nebo ranní dobu."
„To nevadí." Chtěl získat ještě jinou potravu pro svůj mozek než jen informace a data z druhé ruky. Chtěl pro své neklidné tělo nějakou akci. Chtěl pryč z tohohle bytu. První noc si myslel, že se cítí tak nesvůj, protože Vorsoissonovi jsou mu cizí, ale to nebylo nic v porovnání s tím, jak se cítil teď, když je poznal.
„Jak si přejete, můj pane."
„Děkuji vám, generále. To je zatím všechno." Miles přerušil spojení. S povzdechem se znovu začal věnovat hromádce zpráv o terraformaci a zejména velmi důkladně zpracované zprávě oddělení pro využití odpadního tepla, pojednávající o tocích energií ve městě. Jen ho v představách strašil pohoršený pohled modrých očí a propaloval se mu do zátylku. Nechal dveře pracovny otevřené s myšlenkou - nebo nadějí? - že kdyby madam Vorsoissonová náhodou prošla kolem a náhodou chtěla obnovit jejich přerušenou konverzaci, mohla by to brát jako náznak, že to má udělat. Uvědomil si, že takhle ale sedí v místnosti zády k otevřeným dveřím v okamžiku, kdy se ho zároveň zmocnil pocit, že tu není sám. Když zaslechl rozpačité posmrknutí v chodbě, vyloudil na tváři ten nejvstřícnější úsměv a otočil se v židli ke dveřím.
Byl to Nikki. Opíral se o rám dveří a pozoroval ho, jako kdyby si něco nejistě rozmýšlel. Ostýchavě Milesovi oplatil úsměv, který měl původně směřovat k někomu jinému.
„Ahoj, Nikki. Už jsi doma ze školy?"
„Jo."
„Líbí se ti tam?"
„Né."
„Jak to? Jaké to tam dnes bylo?"
„Nuda."
„Co to vlastně studuješ, že je to nuda?"
„Ale, nic."
Jeho rodiče, vyhazující takovou spoustu peněz za tu exkluzivní soukromou školu, musí být z těch jednoslabičných odpovědí nadšením bez sebe. Miles se ušklíbl. Snad při tom záblesku pobavení v jeho očích se chlapec osmělil a vešel

dovnitř. Pohlížel na Milese upřímněji než předtím. Miles snášel jeho pátravý pohled od hlavy k patě beze slova. To víš, že si na mě dokážeš zvyknout, chlapče.
„Byl jste opravdu špion?" zeptal se zničehonic Nikki.
Miles se opřel a zdvihl obočí. „Jak tě to, prosím tě, napadlo?"
„Strýček Vorthys říkal, že jste byl v Císařské bezpečnosti při galaktických operacích," připomněl mu Nikki.
Jistě, ten první večer u večeře. „Byl jsem kurýr. Víš, co to je?"
„Ne... přesně. Myslel jsem, že kurýrní jsou lodě...?"
„Ta loď se tak jmenuje kvůli tomu, co dělá. Kurýr je takový přeceňovaný pošťák. Doručoval jsem zprávy pro Císařství."
Nikki pochybovačně nakrčil obočí. „Bylo to nebezpečné?"
„Nemělo být. Obvykle jsem jen někam měl přijet, otočit se a pak se vrátit. Hodně času na cestách jsem trávil čtením. A taky studiem. Císařská bezpečnost na cesty přidává výcvikové programy, které si má člověk projít, když má trochu času, a po návratu odevzdat nadřízenému."
„Aha," řekl Nikki trochu zklamaně, snad při poznání, že dokonce ani dospělí nejsou ušetřeni domácích úkolů. Zadíval se na Milese soucitněji. Pak mu v očích bleskla jiskra. „Ale cestoval jste na skokových lodích, ne? Na rychlých císařských kurýrních lodích a tak?"
„To ano."
„My jsme cestovali na skokové lodi sem. Byl to Vorsmythe Delfín třída 776 se čtyřnásobnými vnějšími kontrolními gondolami a dvojitým normálním pohonem a dvanáctičlennou posádkou. Na palubě měl sto dvacet pasažérů. Byl taky plně naložený." Nikki se zatvářil zamyšleně. „V porovnání s rychlým císařským kurýrem to byla spíš nákladní loď, ale máma přesvědčila skokového pilota, aby mi dovolil sedět v jeho křesle a nasadit si jeho sluchátka." Jiskra v jeho očích se při vzpomínce na tu nádhernou chvilku rozhořela v plamen.
Miles dokázal rozpoznat nadšení. „Takže tobě se líbí skokové lodě?"
„Chci být skokovým pilotem, až vyrostu. Vy jste nechtěl ? Nebo... vám to nechtěli dovolit?" Nikkimu se do tváře opět vrátil náznak ostýchavosti. Varovali ho snad rodiče, aby se před Milesem nezmiňoval o jeho muťáckém vzhledu? Ano, budeme všichni ignorovat, co vidíme. To by vážně mělo obzory toho kluka rozšířit.
„Ne, já jsem chtěl být stratég. Jako můj otec a dědeček. Na skokového pilota bych stejně nemohl udělat fyzické testy."
„Můj táta byl voják. Zní to jako nuda. Prakticky celou dobu zůstával na základně. Já chci být Císařským pilotem na těch nejrychlejších lodích a dostat se do světa."
Někam hodně daleko odsud, viď? Ano. Tuhle narážku Miles pochopil hned. Náhle ho napadlo, že i když se celou dobu nic nepřihodí, vojenské testy odhalí Nikkiho Vorzohnovskou dystrofii hned. A i kdyby ho úspěšně vyléčili, znemožnila by mu ta vada výcvik na skokového pilota.
„Císařský pilot?" Miles schválně zdvihl obočí v hraném překvapení. „No, asi ano... ale jestli se opravdu chceš dostat do světa, tak armáda na to není nejlepší."
„Proč ne?"
„Kromě několika kurýrů na diplomatických misích musí vojenský skokový pilot cestovat většinou z Barrayaru na Komarr a pak na Sergyar a zase zpátky. Pořád dokola po stejných trasách, pořád stejně. A přitom musí celou dobu čekat, až na něj přijde řada. To mi říkali známí piloti. Víš, jestli chceš opravdu sbírat zkušenosti, výjezdy s komarrskými obchodními flotilami by tě dostaly daleko dál - až na Zemi a možná ještě dál. A taky vyjíždějí na delší dobu a mají daleko víc druhů lodí. Piloti můžou řídit mnohem delší dobu. A když konečně opravdu dorazíš na nějaké zajímavé místo, máš mnohem víc času se rozhlížet kolem."
„Aha." Nikki se nad tou možností zamyslel. „Počkejte tu," vyhrkl najednou a vyrazil z místnosti.
Během vteřiny byl zpět a pod paží nesl krabici plnou modelů skokových lodí. „Tohle je Delfín 776, kterým jsme letěli," přidržel Milesovi jeden z nich před očima. „Létal jste taky na rychlých kurýrech, jako je tenhle?"
„Sokol 9? Ano, jednou nebo dvakrát." Modely Milese zaujaly. Sklouzl na podlahu vedle Nikkiho, který začal všechny modely řadit jako přehlídku letky. „Bože, není tohle RG náklaďák?"
„To je veterán," Nikki podržel loď v dlani.
Miles si model se zábleskem v oku vypůjčil. „Kdysi jsem jeden z posledních vlastnil, když mi bylo sedmnáct. A to byl pořádný náklaďák."
„Měl jste... model jako tenhle?" zeptal se nejistě Nikki.
„Ne, skokovou loď."
„Vy jste měl skokovou loď? Opravdovou? Jen pro sebe?“ Užasle se nadechl.
„Hm. Byla moje a ještě spousty věřitelů," Miles se při té vzpomínce usmál.
„Mohl jste ji pilotovat? Myslím v normálním vesmíru, ne při skocích."
„Ne, tenkrát jsem loď pilotovat neuměl. To jsem se naučil až mnohem později, když jsem byl na Akademii."
‚A co se stalo s tím RG? Máte ho ještě?"
„Ne to ne. Vlastně... nejsem si tím jistý. Na Tau Verde se nám stala taková malá nehoda, když se srazila s jinou lodí. Necklinovy generátorové tyče se při tom hrozně ohnuly. Řekl jsem Ardemu - to byl skokový pilot - že jestli dokáže najít náhradní, může si loď nechat."
„Vy jste měl skokovou loď a někomu jste ji jen tak dal?" Nikki šokované rozevřel oči. „Máte ještě nějakou?"
„Ne, teď už ne. No ne, generálský křižník." Miles se po něm natáhl. „Můj otec kdysi jednomu takovému velel, myslím. Máš tu nějaké výzkumné beťanské lodě... ?"
S hlavami u sebe vyskládali celou malou letku na podlahu. Jak Miles s potěšením zjišťoval, znal Nikki všechny technické detaily o lodích, které tu měl. Báječně se uvolnil, jeho původně ostýchavý tón patřící Milesovi - divnému

cizímu dospělákovi, postupně zesebejistěl a Miles mluvil hlasitěji a rychleji v bezděčném nadšení nad detailním popisem své výzbroje. Milesovy akcie prudce stouply, když Nikki zjistil, že se osobně vezl na téměř půltuctů lodí, které tu měl jako modely, a navíc ještě přidal do Nikkiho působivé sbírky znalostí pár zajímavých a dětem přístupných vtipů o skokových lodích.
„Jenže," napadlo Nikkiho při krátké přestávce v řeči, ‚jak se může člověk stát pilotem, když nebude u armády?"
„Pokud vystuduješ příslušnou školu a pak na nějaké lodi sloužíš jako učedník. Já sám znám nejméně čtyři školy přímo tady na Komarru a pár dalších na Barrayaru. Na Sergyaru ještě žádná není."
„A jak se tam můžu dostat?"
„Přihlásíš se a zaplatíš jim."
Nikki se zatvářil zaraženě. „Musí se jim platit moc?"
„Hmm, ne víc než na jiných školách. To nejdražší je samozřejmě chirurgická implantace neurologického čipu. Tady se vyplácí nešetřit," dodal Miles povzbudivě. „Můžeš dělat cokoliv, jen se musíš chytit šance. Existují různá stipendia a smlouvy o budoucím zaměstnání, které ti můžou usnadnit cestu, když se po nich budeš pídit. Musí ti být ale minimálně dvacet let, takže na to máš spoustu času."
„Aha." Nikki se nad tou hroznou spoustou času zamyslel. Byla stejně dlouhá jako jeho dosavadní život. Miles s ním cítil. Co kdyby jemu někdo řekl, že musí čekat ještě třicet let na něco, po čem vášnivě touží? A co může získat až potom. Ta vyhlídka by ho deprimovala.
Nikki začal skládat své modely zpět do krabiček. Když zařadil do příslušné škatulky Sokola 9, prsty pohladil jeho Císařské vojenské znaky. Zeptal se: „Máte ještě své stříbrné Horovo oko Císařské bezpečnosti?"
„Ne, to jsem musel odevzdat když mě - když jsem vystoupil ze služby."
„Proč jste toho nechal?"
„Nechtěl jsem. Měl jsem zdravotní problémy."
„A tak z vás místo toho udělali auditora?"
„Tak nějak."
Nikki chvilku přemýšlel, jak pokračovat v téhle dospěle zdvořilé konverzaci.
„Líbí se vám to?"
„Na to je ještě trochu brzy. Zatím se zdá, že při tom musím dělat spoustu domácích úkolů." Provinile se ohlédl na hromádku disků se zprávami, která na něj čekala u terminálu.
Teď se na něj podíval soucitně Nikki. „Aha. To je škoda."
Při zvuku hlasu Tiena Vorsoissona oba nadskočili. „Nikki, co ty tady děláš? Vstávej z té podlahy!"
Nikki se postavil a Miles, stále sedící se zkříženýma nohama, si všiml, jak náhle opět ztuhl.
„Snad tu lorda auditora neobtěžuješ? Omlouvám se, lorde Vorkosigane! Děti nemají žádné chování." Vorsoisson vešel dovnitř a tyčil se nad nimi v plné výšce.
„Ale ne, chování má dobré. Právě jsme si zajímavě popovídali o skokových lodích." Miles zauvažoval, jak se má nějak elegantně postavit před krajanem z Barrayaru, aniž by při tom zavrávoral a vzbudil tak dojem nestability. Vsedě se protáhl, aby se na to připravil.
Vorsoisson vystrouhal pohrdlivý úšklebek. „Á, náš poslední koníček. Nešlápněte si bosou nohou na nějakou tu zatracenou věcičku, mohla by vás zmrz... bolí to. No, každý kluk si tím asi musí projít. Nakonec z toho všichni vyrosteme. Nikki, posbírej si ten binec."
Nikkiho sklopené oči se při tom proslovu vzdorně zúžily, všiml si sedící Miles. Chlapec se sklonil k zemi aby posbíral zbytky své miniaturní letky.
„Někteří lidé ke svým snům spíš dorostou, než by z nich vyrůstali," zamumlal Miles.
„To záleží na tom, jak rozumné ty sny jsou," řekl se záměrně pobaveným výrazem Vorsoisson.
No jistě. Vorsoisson musí vědět všechno o tom, že Nikkiho lékařské tajemství takovou kariéru vylučuje.
„Nezáleží." Miles se usmál. „Záleží to na tom, jak moc rostete." Bylo těžké zjistit, jak to Nikki pochopil, ale přinejmenším to slyšel. Očima zalétl k Milesovi, když nesl svou krabici s poklady ke dveřím.
Vorsoisson se při té námitce podezřívavě zamračil, ale řekl jen: „Kat mě poslala oznámit, že večeře je hotová. Nikki, běž si umýt ruce a řekni to strýčkovi Vorthysovi."
***

Milesova poslední rodinná večeře s Vorsoissonovými proběhla ve formálním duchu. Madame Vorsoissonovou plně zaměstnávalo podávání neoddiskutovatelně výborných jídel. Z jejího upjatého chování čišelo Nechte mě být stejně jasně, jako kdyby to řekla nahlas. Konverzace tak zbyla na profesora, který byl duchem nepřítomen, a Tiena, který zaujatě a povrchně rozebíral místní komarrskou politiku a vehementně vysvětloval myšlenkové procesy lidí, se kterými se, jak Miles už zjistil, vlastně téměř nesetkal. Nikolaj se měl před otcem na pozoru a na téma skokové lodi už před ním nemluvil.
Miles přemýšlel o tom, jak vůbec kdy mohl považovat mlčení madam Vorsoissonové za klid, tehdy ten první večer, nebo napětí Etienna Vorsoissona za energičnost. Až dnes, kdy zahlédl na pár prchavých okamžiků její skutečnou uvolněnost, mu došlo, jak ohromnou část své osobnosti Kateřina před lidmi skrývá, a kolik z jejího chování v přítomnosti jejího muže zmizí.
Teď, když už věděl, kam se dívat, viděl lehce šedavý nádech Tienovy pleti při domácím osvětlení a také nepatrné záškuby, které se tak lehce spletou s prostou neohrabaností mohutného muže při práci s malými předměty. Miles se nejdřív obával, že nemocná je ona, a byl téměř připraven vyzvat Tiena na souboj za to, že nedokáže udělat žádná opatření, která by ten problém vyřešila. Kdyby byla madam Vorsoissonová jeho žena... Ale Tien zřejmě hrál se svým

zdravotním stavem hru na oddalovanou. Miles sám dobře znal hluboce zakořeněnou hrůzu Barrayaranů z jakékoliv genetické poruchy. Smrtelná pohana, a to doslova a do písmene. Ani on sám se veřejně příliš nešířil o svých občasných záchvatech - ačkoliv mu odlehlo, že v jejím případě má to tajemství už z krku. Ne že by na tom záleželo, když už vlastně odjíždí. Tien si zvolil odmítání, i když se to zdálo hloupé. Možná, že ten člověk doufá, že do něj trefí meteorit ještě dřív, než se jeho nemoc stačí projevit. Milesovy skryté vražedné tendence znovu propukly při myšlence A ten samý způsob vybral pro Nikolaje.
V polovině hlavního chodu - báječně voňavého rybího masa na pečených česnekovaných bramborech -zazvonil zvonek. Madam Vorsoissonová vstala a šla otevřít. Miles ji následoval s pocitem, že je z bezpečnostního hlediska špatné nechat ji otvírat dveře samotnou. Nikolaj zřejmě vycítil příležitost k dobrodružství a pokusil se k nim přidat, ale byl otcem neúprosně donucen věnovat se zbytkům své večeře. Madam Vorsoissonová se na Milese přes rameno ohlédla, ale neřekla nic.
Zkontrolovala monitor ukazující prostor přede dveřmi. „Je to další kurýr. Ale tentokrát je to kapitán. Obvykle chodí seržanti." Madam Vorsoissonová tlačítkem otevřela dveře do haly a za nimi se objevil mladý muž v barrayarské zelené uniformě se stříbrným Hórovým okem Císařské bezpečnosti na límci. „Pojďte prosím dál."
„Madam Vorsoissonová." Muž jí kývl na pozdrav, vešel dovnitř a pohlédl na Milese. „Lorde auditore Vorkosigane. Jsem kapitán Tuomonen. Vedu místní oddělení Císařské bezpečnosti tady v Serifose." Tuomonenovi mohlo být hodně přes dvacet, měl tmavé vlasy a hnědé oči jako většina Barrayaranů a byl zřejmě v lepší fyzické kondici než průměrný kancelářský voják, ačkoliv měl od vysedávám v kanceláři trochu pobledlou pleť. V jedné ruce držel pouzdro s disky a v druhé ještě jedno větší, a tak raději na pozdrav přikývl, než by se pokusil salutovat.
„Ano, generál Rahtjens o vás mluvil. Takovým kurýrem jsme vysoce poctěni."
Tuomonen pokrčil rameny. „Oddělení Císařské bezpečnosti v Serifose je velmi malé, můj pane. Generál Rathjens nařídil, abych vás informoval okamžitě, jakmile se podaří identifikovat to nově nalezené tělo."
Miles si všiml zamčeného pouzdra s disky v kapitánově ruce. „Výborně. Pojďte se posadit." Zavedl kapitána na měkce vypolstrovanou kruhovou sedačku uprostřed Vorsoissonovic obývacího pokoje. Jako většina ostatního vybavení bytu i tohle patřilo ke standardnímu vybavení komarrské domácnosti. Necítila se někdy madam Vorsoissonová spíš jako v hotelu než doma? „Madam Vorsoissonová, mohla byste prosím požádat svého strýce aby se k nám připojil? Ať si napřed ale dojí večeři."
„Rád bych si také promluvil s administrátorem Vorsoissonem, až skončí," zavolal za ní ještě Tuomonen. Přikývla a vzdálila se, tmavé oči plné zájmu, ale chování upjaté a rezervované, jako kdyby si přála být pro Milese neviditelná.
„Tak co máme?" usadil se Miles. „Řekl jsem Rathjensovi, že bych se v téhle záležitosti rád připojil k prvnímu jednání Císařské bezpečnosti." Mohl si sbalit věci a odejít už dnes večer a nikdy se už nevrátit.
„Ano, můj pane. Proto jsem tady. Vaše záhadné tělo patří místnímu člověku, občanovi Serifosy. Je, nebo spíš byl, na seznamu zaměstnanců zdejšího terraformačního projektu."
Miles překvapeně zamrkal. „Nebyl to náhodou inženýr doktor Radovas, že ne?"
Tuomonen na něj šokované zíral. „Jak to víte?"
„Střelil jsem od boku, protože náhodou vím, že se před několika týdny ztratil. Sakra, vsadím se, že Vorsoisson by ho dokázal identifikovat okamžitě. Vlastně... asi ne. Byl dost potlučený. Hm. Radovasův nadřízený si myslel, že utekl s jeho technickou, mladou dámou jménem Marie Trogirová. Ale její tělo se nenašlo, že?"
„Ne, můj pane. Zní to ale tak, jako kdybychom po něm měli začít pátrat."
„Ano. Rozjeďte důkladné pátrání. Nepředpokládejte, že je mrtvá - pokud je naživu, určitě ji budeme chtít vyslechnout. Potřebujete k tomu ode mě zvláštní rozkaz?"
„Není to nutné, ale věci by to urychlilo." V Tuomonenových očích se mihl letmý záblesk nadšení.
„Pak ho tedy máte."
„Děkuji vám, můj pane. Myslel jsem, že byste chtěl tohle." Podal Milesovi zamčené pouzdro. „Sehnal jsem si před příchodem k vám všechny údaje o Radovasovi."
„Má Císařská bezpečnost materiály o každém komarrském občanovi, nebo byl Radovas zvláštní případ?"
„Ne, nemáme složku na každého. Máme ale vyhledávací program, který dokáže vytáhnout poměrně velké množství dat z informační sítě. První část je životopis, školní záznamy, lékařské záznamy, finanční a cestovní dokumenty, prostě obvyklé informace. Já jsem je stihl jen letmo pročíst. Ale Radovas má na Císařské bezpečnosti i malou složku, protože se kdysi jako student účastnil komarrského odboje. Složku jsme uzavřeli kvůli amnestii."
„Je nějak zajímavá?"
„Jen z ní bych příliš mnoho nevyvozoval. Polovina obyvatel Komarru v tomhle věku byla tehdy součástí nějaké revoluční skupiny, včetně mé tchýně." Tuomonen napjatě čekal, jak Miles na jeho poslední větu zareaguje.
„Takže vy jste se oženil s místní dívkou?"
„Před pěti lety."
„A jak dlouho sloužíte v Serifose?"
„Asi šest let."
„To vám blahopřeji." Ano! Díky tomu zbývá jedna barrayarská žena navíc pro nás ostatní. „Chápu to tak, že s místními obyvateli vycházíte dobře."
Tuomonenův napjatý postoj se uvolnil. „Většinou ano. Kromě mé tchýně. Nemyslím ale, že to má politický podtext."
Tuomonen potlačil malý úšklebek. „Ale naše malá dcera ji trochu uklidňuje."
„Aha," Miles mu úsměv oplatil. Pak se zamyšleně zamračil a prohlédl si zamčené pouzdro. Z kapes vydoloval svou auditorskou pečeť a odemkl ho. „Doporučili mi vaši analytici něco, čemu bych měl věnovat zvláštní pozornost?"
„Já jsem analytik v Serifose," přiznal posmutněle Tuomonen. Zadíval se na Milese přivřenýma očima. „Byl jsem

informován, že jste kdysi také sloužil v Císařské bezpečnosti, můj pane. Myslím, že by bylo lepší, kdybyste si všechno nejdříve pročetl sám, než vám řeknu svůj názor."
Miles svraštil obočí. Nedůvěřuje Tuomonen svému úsudku, nebo ho příjezd dvou Císařských auditorů znervóznil? Nebo se jen pokouší získat nezávislý názor? „A jaké údaje jste si vytáhl a pročetl o Milesovi Vorkosiganovi, dřív než jste sem šel?"
„To jsem už udělal, můj pane, když mě informovali, že přijedete do Serifosy."
„A co jste z nich vyvodil?"
„Asi dvě třetiny vaší kariéry jsou uzamčené zvláštní pečetí, kterou mohou odstranit jen ve Vorbarr Sultaně. Ale vaše veřejně přístupné údaje a vyznamenání se zdají statisticky významně navazovat na vaše rutinní kurýrní mise, které vám ukládal úřad galaktických vztahů. Počet vašich vyznamenání asi pětkrát přesahuje počet vyznamenání nejlepšího kurýra v historii Císařské bezpečnosti."
„A co z toho vyvozujete, kapitáne Tuomonene?"
Tuomonen se pousmál. „Nikdy jste nebyl žádný kurýr, kapitáne Vorkosigane."
„Víte, Tuomonene, myslím, že se mi s vámi bude dobře pracovat."
„To doufám, pane." Vzhlédl, protože do místnosti vstoupil profesor v závěsu s Tienem Vorsoissonem.
Vorthys si ještě utíral rty ubrouskem. Pak ho zastrčil do kapsy, pozdravil se potřesením ruky s Tuomonenem a představil muže své neteře. Když se všichni znovu posadili, Miles začal: „Tuomonen nám přinesl identifikační údaje o tom nalezeném těle navíc."
„No výborně," řekl Vorthys. „A kdo byl ten nešťastník?"
Miles si všiml jak Tuomonen pozoruje Tiena. Tuomonen odpověděl: „Je to zvláštní, administrátore Vorsoissone, ale byl to jeden z vašich zaměstnanců, doktor Bárto Radovas."
Tienova pobledlá pleť posedla ještě o odstín víc. „Radovas! Co ten tam dělal?" Miles by mohl odpříséhnout, že překvapení a hrůza v Tienově tváři nejsou hrané, stejně jako překvapení v jeho hlase.
„Doufal jsem, že byste to mohl vědět vy, pane," řekl Tuomonen.
„Můj bože. No... byl na stanici, nebo na lodi?"
„To jsme ještě nezjistili."
„Skutečně vám o něm neumím povědět mnoho. Pracoval v Soudhově oddělení. Soudha si na jeho práci přede mnou nikdy nestěžoval. Všechny výsledky odevzdával včas." Tien zavrtěl hlavou. „Ale co ksakru dělal..." S obavou pohlédl na Tuomonena. „Víte, vlastně to není můj zaměstnanec. Před pár týdny podal výpověď."
„Pět dní před smrtí, podle našich odhadů," řekl Tuomonen.
Tien nakrčil obočí. „No... na té nákladní lodi asi být nemohl, ne? Jak by se mohl dostat k druhému pásu asteroidů a nalodit se ještě dřív, než z Komarru odletěl?"
„Na loď se mohl dostat po cestě," řekl Tuomonen.
„Ano, to je asi možné. Můj bože. Je ženatý. Nebo vlastně byl. Je jeho žena tady ve městě?"
„Ano," řekl Tuomonen. „Za okamžik se mám setkat s úředníkem místní bezpečnosti, který ji půjde oficiálně informovat o manželově smrti."
„Ona už o něm tři týdny neslyšela," řekl Miles. „Další hodina už nejspíš tolik neznamená. Myslím, že bych si chtěl vaši zprávu přečíst, než půjdeme, kapitáne."
„Jistě, můj pane."
„Profesore, půjdete s námi?"
Nakonec se do Vorsoissonovy pracovny nahrnuli všichni. Miles by se bez Tienovy přítomnosti klidně obešel, ale Tuomonen nenaznačil, že by tam neměl být.
Zpráva ještě nebyla detailní analýzou, spíše jen záplavou nezpracovaných dat pouze logicky uspořádaných se spěšnými předběžnými poznámkami a shrnutími, které dodal Tuomonen. Podrobnou analýzu nepochybně pošlou později z ústředí Císařské bezpečnosti na Komarru. Všichni si přitáhli židle a nahrnuli se kolem obrazovky. Po počátečním přehledu Miles nechal profesora, aby se probíral Radovasovou kariérou.
„Dva roky studia ztratil díky odboji," všiml si Vorthys. „Univerzitu v Solstice na dva roky úplně zavřeli."
„Vypadá to ale, že to dohnal tím dvouletým postgraduálním studiem na Escobaru," namítl Miles.
„Tam se mohlo stát cokoliv," vmísil se Tien.
„Ale podle toho tady se nestalo nic moc," řekl Vorthys suše. „Běžná práce na orbitálních lodích... dokonce z toho nevytloukl ani solidní námět na disertační práci. Univerzita v Solstice mu neobnovila smlouvu. Pro vyučování zřejmě neměl talent."
„Císařský vědecký institut ho odmítl zaměstnat kvůli jeho spojení s odbojem," upozornil je Tuomonen, „i přesto, že už byla amnestie."
.Amnestie jen zaručovala, že ho neodvedou na popravu," netrpělivě řekl Miles.
„Oni ho ale neodmítli kvůli nedostatečnému technickému vzdělání," zamumlal Vorthys. „A pak vzal práci trochu podřadnější, než příslušelo jeho vzdělání, v komarrských orbitálních depech."
Miles se podíval jinam. „Tehdy měl tři malé děti. Musel vydělávat peníze."
„Pak je tu pár dalších nevýznamných let," pokračoval profesor. „Zaměstnání změnil jen jednou, výrazně si polepšil v platu i postavení. Pak ho najal - Soudha tam byl tehdy taky nový - ale najal ho Soudha pro projekt terraformace a on se natrvalo usadil na planetě."
„Tentokrát žádné zvýšení platu. Profesore..." řekl Miles melancholicky. Dotkl se špičkou prstu zmíněného záznamu v kariéře doktora Radovase. „Nepřipadá vám tohle přestěhování se dolů na planetu trochu zvláštní v kariéře muže vyškoleného a zkušeného v problematice skokových technologií? Byl to přece pětidimenzionální matematik."

Tuomonen se stísněně usmál, z čehož Miles usoudil, že se právě dotkl místa, které kapitánovi dělá starosti.
Vorthys pokrčil rameny. „Mohl mít spoustu vážných důvodů. Jeho práce ho už mohla nudit. Mohly ho začít zajímat nové věci. Madam Radovasová mohla odmítnout žít dál na vesmírné stanici. Myslím, že na to se budeme muset zeptat jí."
„Ale je to neobvyklé," řekl obezřetně Tuomonen.
„Možná," řekl Vorthys. „Ale možná ne."
„Inu," povzdychl si po chvíli ticha Miles, „pojďme vyřídit tu nepříjemnou část."
***

Radovasův byt ležel asi ve třetině cesty přes město od Vorsoissonova, ale v tuto večerní dobu v systému bublinových vozů zácpa nehrozila. Miles, Vorthys a Tien - kterého sice nikdo nepozval, ale který se k jejich výpravě přece jen přidal - se pod Tuomonenovým vedením dostali do haly budovy, kde se setkali s trpělivě čekající mladou ženou v uniformě místní bezpečnosti.
„A, úředník bezpečnosti je vlastně úřednice," zamumlal Miles k Tuomonenovi. Přehlédl celou jejich skupinu. „Výborně. Nebudeme alespoň vypadat jako přepadové komando."
„To jsem doufal, můj pane."
Po zběžném představení vstoupili do výtahu, který je vyvezl do chodby téměř stejné jako v každé ostatní rezidenční budově, ve které Miles zatím byl.
Policistka strážmistryně Rigbyová zazvonila u dveří.
Po pauze dostačující právě tak k tomu, aby Milese napadlo Je vůbec doma? se dveře otevřely. Na jejich prahu se objevila štíhlá a upravená žena, Milesovu barrayarskemu oku připadající jako něco přes čtyřicet let stará, což pravděpodobně znamenalo, že jí bylo hodně přes padesát. Měla na sobě obvyklé komarrské kalhoty a blůzu a byla zachumlaná do teplého svetru. Vypadala pobledlá a prochladlá, ale jinak v jejím vzhledu nebylo možné najít nic, co by mohlo manžela odpuzovat.
Při pohledu na tolik uniformovaných lidí přímo vyzařujících, že přinášejí špatné zprávy, rozevřela oči. „Ach," vzdychla unaveně. Miles se už předtím obrnil proti hysterii, a tak se mu teď trochu ulevilo. Zřejmě patří ke statečnému typu. Reakce na špatnou zprávu se u ní pravděpodobně objeví nezvykle a nepřímo a rozhodně až později.
„Madam Radovasová?" zeptala se policistka. Žena přikývla. „Jmenuji se strážmistryně Rigbyová. S lítostí vám musím oznámit, že váš muž, doktor Bárto Radovas, byl nalezen mrtev. Mohli bychom jít dál?"
Madam Radovasová přitiskla dlaně na ústa. Chviličku neříkala nic. „Ano." Pohlédla stranou. „Nemám takovou radost, jakou jsem si myslela, že bych měla. Co se mu stalo? A co ta mladá žena - je v pořádku?"
„Mohli bychom jít dál a posadit se?" opakovala Rigbyová. „Obávám se, že vás budeme muset obtěžovat několika otázkami. Na oplátku se pokusíme zodpovědět ty vaše."
Madam Radovasová se pozorně zadívala na Tuomonena a jeho zelenou uniformu Císařské bezpečnosti. „Ano. Dobře." Ustoupila o krok a gestem je pozvala dovnitř.
Jejímu obývacímu pokoji také vévodila obligátní kruhová sedací souprava. Miles se usadil na jednom konci a Tuomonen naproti němu s policistkou, která je všechny představila. Tien se usadil také, s výrazem velkých rozpaků, a profesor Vorthys zavrtěl hlavou, zůstal stát a prohlížel si místnost.
„Co se Bártovi stalo? Došlo k nějakému neštěstí?" Její hlas zněl zastřeně, a jak se zpráva dostávala k jejímu mozku, i méně kontrolované.
„To nevíme přesně," řekla Rigbyová. „Jeho tělo našli ve vesmíru. Zřejmě to nějak souvisí s tím neštěstím na solárním zrcadle, ke kterému došlo před třemi týdny. Věděla jste, že je ve vesmíru? Říkal snad něco, co by nám mohlo jeho pobyt tam nahoře trochu osvětlit?"
„Já..." uhnula očima. „Nemluvil o tom. Myslím, že asi nebyl moc statečný. Nechal mi na terminálu vzkaz. Než jsem ho našla, myslela jsem si, že je prostě na služební cestě."
„Mohli bychom ten vzkaz vidět?" promluvil poprvé Tuomonen.
„Vymazala jsem ho. Promiňte." Zamračila se na něj.
„Plán na ten... odchod... myslíte, že to byl nápad vašeho muže, anebo Marie Trogirové?" zeptala se Rigbyová.
„Vidím, že o nich už víte. Vůbec nevím. Překvapilo mě to. Netušila jsem nic." Do hlasu se jí vkradl ostrý tón. „Se mnou se o tom neradil."
„Jezdil často na služební cesty?" zeptala se Rigbyová.
„Dost často jezdil pryč. Někdy jezdil na ty konference o terraformaci do Solstiky. Tam jsem obvykle jezdila s ním." Hlas jí na chviličku selhal, pak se ale znovu ovládla.
„Co si vzal s sebou? Něco neobvyklého?" vyptávala se trpělivě Rigbyová.
„Jen to, co si obvykle bral na dlouhé služební cesty." Zaváhala. „Vzal si i všechny osobní poznámky. Tak jsem poprvé zjistila, že už se nechce vrátit."
„Mluvila jste o jeho odchodu s někým z jeho kanceláře?"
Tien zavrtěl hlavou, ale madam Radovasová odpověděla: „Mluvila jsem s administrátorem Soudhou. Když jsem našla ten vzkaz. Chtěla jsem zjistit... co se stalo." -
„Pomohl vám nějak?" zeptal se Tuomonen.
„Moc ne." Znovu se zamračila. „Zdálo se mi, že si nemyslí, že by mu něco bylo do jeho zaměstnance, který už vlastně podal výpověď."
„To je mi líto," řekl Vorsoissson. „Soudha mi o tom neřekl. Pokárám ho. To jsem nevěděl."
A ani ses neptal. Přestože ale moc chtěl, ani Miles nedokázal Tiena vinit z toho, že se snažil vycouvat ze situace, která

vypadala jako prostá a ostudná domácí roztržka. Zachmuřený pohled madam Radovasové se ještě prohloubil.
„Bylo nám řečeno, že jste se s manželem přestěhovali na planetu asi před čtyřmi lety," řekl Tuomonen. „Připadalo nám to jako velmi neobvyklý zvrat v jeho kariéře - od pětidimenzionální matematiky k něčemu, co je vlastně druh inženýrské práce. Zajímal ho proces terraformace nějak dlouhodoběji?"
Chvíli vypadala zmateně. „Bárto se zajímal o budoucnost Komarru. Já... my oba už jsme byli tím životem nahoře na stanici unavení. Chtěli jsme pro děti něco stálejšího. Doktor Soudha hledal lidi pro svůj tým, hledal různé znalosti a zkušenosti. Myslel si, že Bártova zkušenost ze stanice by pro něj mohla být přínosem. Nejspíš je inženýr jako inženýr."
Profesor Vorthys během celého rozhovoru pomalu přecházel po místnosti. Jedním uchem přitom naslouchal a zároveň pozorně procházel obrázky z cest a portréty dětí různého věku, které místnost zdobily. Pak se zastavil před knihovnou nacpanou disky a náhodně si začal prohlížet jejich názvy. Madam Radovasová na něj úkosem zvědavě pohlédla.
„Kvůli těm neobvyklým okolnostem, za nichž bylo tělo doktora Radovase objeveno, vyžaduje zákon podrobnou lékařskou prohlídku," pokračovala Rigbyová. „Chtěla byste tělo nebo popel zpět, nebo ho nechat doručit nějakému jinému příbuznému, až bude prohlídka dokončena?"
„Ach, ano. Nechtě ho poslat mně, prosím. Měl by mít slušný obřad. Už kvůli dětem. Kvůli všem." Zdálo se, že nad sebou konečně ztrácí kontrolu. V očích měla slzy. „Mohli byste... já nevím. Mohli byste to zařídit?"
„Poradkyně pro rodinné záležitosti v našem oddělení vám jistě ráda poradí a pomůže. Dám vám její číslo, než odejdeme."
„Děkuji."
Tuomonen si odkašlal. „Kvůli záhadným okolnostem smrti doktora Radovase byla Císařská bezpečnost požádána, aby se také účastnila vyšetřování. Myslíte že, byste nám mohla dovolit, abychom si prohlédli váš terminál a osobní záznamy, jestli tam něco nenajdeme?"
Madam Radovasová si promnula rty. „Bárto si všechny osobní soubory odvezl. Většina toho, co zbylo, patří mně."
„Technická prohlídka někdy může odhalit víc."
Zavrtěla hlavou, ale řekla: „Inu... asi ano." Úsečněji dodala: „Ačkoliv si nemyslím, že právě Císařská bezpečnost se mě musí ptát na dovolení."
Tuomonen jí to nevyvracel, ale řekl: „ Rád bych se choval tak zdvořile, jak jen to bude možné, madam."
„Vezměte také knihovnu," dodal profesor Vorthys s rukama plnýma disků.
Madam Radovasová s náznakem hněvu v hlase namítla: „Proč proboha potřebujete odvléct ještě knihovnu toho chudáka?"
Vorthys se na ni podíval a bezelstně a laskavě se usmál. „Knihovna poskytuje informace o mysli člověka stejně, jako oblečení poskytuje informace o jeho těle. Propojení mezi zjevně nesouvisejícími náměty mohou existovat jen v jeho myšlenkách. Když majitel zmizí, knihovna zůstane smutně opuštěná. Myslím, že bych se býval s vaším mužem rád setkal. A takhle to mohu tak trochu udělat."
„Nevím ale proč..." stiskla zmateně rty.
„Za den nebo dva vám ji vrátíme," konejšil ji Tuomonen. „Je tam něco, co právě teď potřebujete?"
„Ne, ale... hm... já nevím. Vezměte si ji. Vezměte si, co chcete, je mi to jedno." Konečně sejí do očí vhrnuly slzy.
Strážmistryně Rigbyová vytáhla z kapsy uniformy kapesník a podala jí ho. Na Barrayarany se zamračila.
Tien se nejistě zavrtěl. Tuomonen zůstal klidně profesionální. Kapitán využil jejího výbuchu pláče, vstal a přenesl svůj kufřík k terminálu v rohu jídelny, otevřel ho a do zástrčky v přístroji zapojil standardní černou skříňku Císařské bezpečnosti. Na Vorthysův signál Miles s Rigbyovou vstali a začali mu pomáhat sundávat celou skříňku s disky ze zdi a pečetit její obsah. Tuomonen mezitím přehrál všechna data, pak přejel scannerem přes knihovnu, kterou Miles odhadoval na téměř tisíc disků, a pak podal madam Radovasové videozáznam knihovny. Zastrčila plastovou kartičku do kapsy svých šedých kalhot, aniž by se na ni podívala, a pak stála s rukama založenýma na prsou, dokud se vetřelci nedali na odchod.
V poslední chvilce skousla ret a vyhrkla: „Administrátore Vorsoissone. Nebude... nemohla bych... dostanu kvůli Bártově smrti nějakou náhradu?"
Trpí snad nouzí? Její dvě nejmladší děti jsou podle Tuomonenových záznamů stále ještě na univerzitě a finančně závisí na svých rodičích. Jistěže potřebuje peníze. Ale Vorsoisson smutně zavrtěl hlavou.
„Obávám se, že ne, madam Radovasová. Lékařský záznam hovoří jasně o tom, že k jeho smrti došlo poté, co dal výpověď."
Kdyby to bylo naopak, byl by to pro Císařskou bezpečnost daleko zajímavější problém. „Takže nic nedostane?" zeptal se Miles. „Ačkoliv to nezavinila, přijde o všechny vdovské náhrady jen proto, že se její," spolkl několik hanlivých přídomků, „manžel na stará kolena zbláznil?"
Vorsoisson bezmocně pokrčil rameny a otočil se.
„Moment," řekl Miles. Zatím nebyl nikomu k ničemu. „Gregor nerad vidí bezprizorné vdovy. To mi věřte. Vorsoissone, klidně jí můžete všechny vdovské náhrady vyplatit."
„To nejde -jak -jak mám změnit datum jeho výpovědi?"
A vytvořit tak velmi zajímavý právní problém člověka, podávajícího výpověď den po své smrti? Jak asi, přišel se podepsat jako duch?
„Ne, to jistě nejde. Prostě to vezměte jako Císařský příkaz."
„Na tom formuláři není pro Císařský příkaz žádná kolonka!" zhrozil se Vorsoisson.
Miles to chvilku rozdýchával. Tuomonen je pozoroval s fascinovaně rozšířenýma očima. Dokonce i obočí madam Radovasové se pobaveně nakrčilo. Podívala se přímo na Milese, jako kdyby ho viděla poprvé. Miles konečně řekl velmi tichým hlasem: „To je chyba formuláře, kterou budete muset urychleně napravit, administrátore Vorsoissone."

Tien otevřel ústa asi v pokusu o nějaký další protest, ale pak je rozumně zavřel. Profesor Vorthys vypadal, že se mu ulevilo. Madam Radovasová s dlaní užasle přitištěnou na tvář řekla: „Děkuji vám... lorde Vorkosigane."
Po obvyklých frázích typu Pokud-si-ještě-na-něco-vzpomenete-zavolejte-nám-na-tohle-číslo se skupina vyšetřovatelů konečně vydala chodbou pryč. Vorthys podal Tienovi skříňku s knihovnou, aby ji nesl. V hlavní chodbě budovy se strážmistryně rozloučila.
„A co vlastně bude Císařská bezpečnost chtít, abychom dělali? Tedy pokud vůbec máme něco dělat?" zeptala se Tuomonena. „Smrt doktora Radovase přesahuje naší jurisdikci. Blízcí příbuzní jsou v případě záhadného úmrtí automaticky podezřelí, ale ona byla celou tu dobu tady. Nevidím žádné přímé spojení s tím mrtvým tělem nahoře ve vesmíru."
„Arů já ho v současné době nevidím," přiznal Tuomonen. „Prozatím prosím pokračujte v normálním postupu a posílejte do mé kanceláře kopie všech zpráv a důkazních materiálech."
„Vy byste pro nás zřejmě nemohl udělat totéž?" Podle jejích zkřivených rtů Rigbyová zřejmě odpověď znala.
„Uvidím, co se dá dělat, pokud se objeví něco, co by vaši bezpečnost mohlo zajímat," slíbil nezávazně Tuomonen.
Rigbyová překvapeně zdvihla obočí i při tak omezeném náznaku možnosti spolupráce s Císařskou bezpečností.
„Půjdu tam nahoru zítra ráno," řekl Vorthys Tuomonenoyi. „Nebudu mít čas sám tu knihovnu prozkoumat. Obávám se, že s tím budu muset obtěžovat Císařskou bezpečnost."
Tuomonen přehlédl tisíc disků a chvilku vypadal zaraženě. Miles do toho rychle vpadl: „Na mou zodpovědnost si z ústředí vyžádejte příslušného školeného analytika. Měl by mít inženýrské i matematické znalosti, myslím - že, profesore?"
„Ano to určitě. Vezměte si na to toho nejlepšího," řekl Vorthys.
Tuomonen si viditelně oddechl. „Co má ten odborník hledat, můj pane auditore?"
„To vlastně nevím přesně," řekl profesor. „Proto potřebuji analytika Císařské bezpečnosti, ne? Potřebuji, aby si z disků utvořil nezávislou představu Radovase jako osoby, a tu pak budeme porovnávat s našimi dojmy z jiných zdrojů."
„Knihovna vypovídá o stavu mysli vlastníka," přemítal Miles. „Aha."
„Je to tak. Promluvte si, prosím, s tím mužem, Milesi. Vy víte, jak pracují. A víte i co chceme."
„Jistě, profesore."
Odevzdali skříňku Tuomonenovi a strážmistryně Rigbyová konečně odešla. Blížila se komarrská půlnoc.
„Odnesu si teď tohle do kanceláře," přehlédl Tuomonen své zavazadlo. „Pak odešlu všechny informace do ústředí. Jak dlouho myslíte, že se zdržíte v Serifose, lorde Vorkosigane?"
„Nevím jistě. Zůstanu a promluvím si se Soudhou a Radovasovými bývalými kolegy dřív, než se vrátím nahoru. A, hm, myslím, že se zítra odstěhuji na hotel, až profesor odjede nahoru."
„Rád vám nabízím pohostinství mého domu, lorde Vorkosigane," prohlásil formálně a velmi nezávazně Tien.
„Děkuji vám, administrátore Vorsoissone. Kdo ví, možná že i já poletím nahoru třeba už zítra večer. Uvidíme, co se ještě najde."
„Ocenil bych, pokud byste mohl mé kanceláři hlásit, kde budete," řekl Tuomonen. „Samozřejmě máte právo nařídit, abyste neměl ozbrojený doprovod, lorde Vorkosigane, ale teď se zdá, že s případem souvisí i místní poměry, a tak bych velmi doporučoval vaše rozhodnutí ještě zvážit."
„Gorily Císařské bezpečnosti jsou obvykle velmi milí chlapci, ale opravdu bych o ně nerad všude zakopával," řekl Miles. Ukázal na svém zápěstí trochu velký kódovaný chronokomunikátor Císařské bezpečnosti. „Co kdybychom prozatím zůstali u současných opatření? Slibuji, že pokud vás budu potřebovat, budu volat o pomoc."
„Jak si přejete, můj pane," odpověděl nesouhlasně Tuomonen. „Potřebujete ještě něco?"
„Dnes už ne," zívl Vorthys.
Já bych potřeboval, aby to konečně začalo dávat smysl Potřebuju nejmíň půltucet horlivých informátorů. Chci být zamčený v jedné místnosti s Marií Trogirovou a hyposprejem s fastpentou. Kdybych tak mohl pod fastpentou vyslechnout i toho chudáka novopečenou vdovu. Rigbyová by samozřejmě pro takový urážlivý a nešetrný krok musela mít soudní příkaz. Miles to mohl nařídit z fleku svým propůjčeným Císařským hlasem, jen pokud by mu vážně nevadilo hrát zlého auditora. Prostě k tomu ještě neměl dostatečný důvod. Ale Soudha by si měl zítra dát pozor. Miles zavrtěl hlavou. „Ne. Běžte se vyspat."
„I na to dojde," pousmál se chmurně Tuomonen. „Dobrou noc, pánové. Administrátore."
Od budovy se rozešli různými směry.

KAPITOLA 7
Kateřina stočená na gauči v potemnělém obývacím pokoji napůl dřímala a čekala, až se muži vrátí. Vyhrnula si rukávy a prohlížela si na svých zápěstích tmavnoucí modřiny, které jí tam zanechal stisk lorda Vorkosigana.
Obvykle se o těla moc nestarala. Dívala se lidem do tváří a téměř ji nezajímalo nic od krku dolů, samozřejmě kromě stylu oblečení. Tuhle... ne averzi, spíš pozorování lidí... brala jako pouhou zdvořilost a svou sexuální věrnost považovala za tak samozřejmou věc jako dýchání. Proto pro ni bylo ještě znepokojivější, že si tolik uvědomuje přítomnost toho malého mužíčka. A nejspíš je to divné i když uváží, jak znetvořené má tělo. Vorkosiganova tvář, když konečně pronikla pod jeho počáteční obezřetnou zastřenost, byla... inu, okouzlující, plná sarkastických vtipů přímo čekajících na to, aby mohly propuknout v otevřený humor. Zjištění, že taková tvář patří k tělu tak viditelně nesoucímu známky bolesti, bylo pro ni znepokojivé. Je snad znakem nějaké úchylky, že po počátečním šoku byla její další reakcí potlačená touha, aby jí vypověděl všechny příběhy o svých válečných zraněních? Nejsme odsud jako by šeptaly ty tajemné hieroglyfy vyřezané na jeho těle a slibovaly exotické příběhy. A všechno jsem to přežil. Chceš vědět jak?
Ano, chci to vědět. Přitiskla si prsty na kořen nosu, jako kdyby tak mohla zatlačit na ústup bolest hlavy. Při tichém vrz

a klap vstupních dveří sebou trhla. Pak ji ale známé hlasy Tiena a jejího strýce ujistily, že je to jen očekávaný návrat celého vyšetřujícího týmu, který se vypravil na lov informací. Byla zvědavá, jaké asi informace jim padly za kořist. Posadila se a shrnula si rukávy. Bylo pozdě po půlnoci. Tuomonen už s nimi není, všimla si s úlevou, když se vynořila na rohu chodby. Může teď na noc jako správná hospodyně zamknout byt. Tien vypadal napjatě, Vorkosigan unaveně a strýc Vorthys stejně jako vždycky. Vorkosigan právě tiše říkal: „Doufám, že se shodneme na tom, že zítra musíme provést náhlou inspekci, Vorsoissone?"
„Jistě, můj lorde auditore."
„Zjistili jste něco zajímavého?" zeptala se nezávazně Kateřina při zamykání dveří.
„Hm, madam Radovasová nemá ponětí o tom, jak se její uprchlý manžel mohl dostat na vrak solárního zrcadla," řekl strýc Vorthys. „A já jsem tolik doufal, že to bude vědět."
„To je smutné. Viděla jsem je párkrát a připadali mi jako milí lidé."
„No, znáš to, muži ve středním věku." Tien opovržlivě pokrčil rameny. Očividně se k nim nepočítal.
Ach, Tiene. Proč jen ty nemůžeš utéct někam s mladší a bohatší ženou? Možná bys byl šťastnější. Těžko už můžeš být nešťastnější. Proč zrovna věrnost musí být tvojí jedinou ctností?
Tedy pokud sama věděla. Ačkoliv i o ní kdysi pochybovala, během té chválabohu už minulé kapitolky, kdy ji obviňoval z nevěry. Proč ho tolik znepokojovala věc, kterou ona považovala za naprosto vyloučenou?
Možná, že on to za vyloučené nepovažoval? Neměla ale energii se nad tím zamýšlet.
Nabídla jim něco k zakousnutí, ale jen strýček Vorthys přijal; všichni ostatní se rozešli do svých postelí. Než její strýc dojedl a odešel spát, než po něm uklidila, nakoukla k Nikolajovi do pokoje a pak se konečně také dostala do postele, byl Tien už na své straně lůžka a oči měl zavřené. Ještě nespal. Ve skutečném spánku vždycky trochu chrápal. Když vklouzla do postele vedle něj, převalil se a pevně ji objal.
Ano, miluje mě, takovým nešikovným způsobem. Při té myšlence se málem rozplakala. Koho jiného ještě Tien má, kromě ní a Nikolaje? Vzdálenou a znovu provdanou matku a ducha svého mrtvého bratra. Tien ji v noci občas držíval, jako se tonoucí chytá stébla.
Pokud je někde peklo, doufala, že Tienův bratr se tam smaží. Vorské peklo. On se zachoval správně, to ano, zabil svou mutaci a dal tak Tienovi příklad, který nemohl přežít. Tien se ho kdysi pokoušel napodobit a spáchal dva sebevražedné pokusy tak polovičaté, že se daly stěží označit i za pouhé gesto. Tenkrát z toho byla skutečně vyděšená. Chvíli věřila, že její věrnost a oddanost jsou jediné dvě věci, které ho drží při životě. Při třetím pokusu už byla otupělá. Ještě pár takových zážitků a nebude už ani člověkem. Už teď se necítí příliš jako člověk.
Doufala, že se jí podaří předstírat spánek. Zpomalila dýchání a tvářila se, že spí. Tien, který nespal o nic opravdověji než ona, po chvíli vstal a odešel na záchod. Ale místo aby se vrátil do postele, tiše přešel ložnici a zamířil ke kuchyni. Možná, že si to s tím jídlem nakonec rozmyslel. Měl by radost, kdyby mu šla ohřát mléko s trochou brandy a kořením? Byl to starý rodinný recept, který na Jižní Kontinent přinesla její teta. Připravovala ho jako lék pro svou občas nemocnou neteř, ačkoliv do tetina hrnku se vždycky nějak přimotalo o trochu více brandy... Kateřina se při té vzpomínce usmála a vyšla za Tienem do kuchyně.
Nesvítila ale lednice, byl to komunikační terminál. Zaraženě se zastavila ve dveřích. V domě jejích rodičů se v tuto noční dobu volalo jen z jednoho myslitelného důvodu: když se oznamovalo buď narození nebo smrt. To pravidlo pro ni platilo dodnes.
„Co tam nahoře sakra dělalo Radovasovo tělo?" říkal právě chraplavým a tlumeným hlasem zády otočený Tien.
Kateřina s úlekem poznala na obrazovce jeho podřízeného, administrátora Soudhu. Soudha nebyl v pyžamu, jak by se dalo očekávat, ale stále ještě oblečený jako do práce. Že by takhle dlouho pracoval? Doma? No, inženýři jsou občas takoví. Stáhla se do hlubších stínů v chodbě. „Řekl jste mi, že dal výpověď."
„Dal ji," řekl Soudha. „Co se mu stalo potom, není náš problém."
„Houby není. Zítra nám bude v oddělení čmuchat zatracená Císařská bezpečnost. Tentokrát doopravdy. To už nebude VIP akce, při které je můžeme povodit kolem, pak je vzít na večeři a zamávat jim za rozloučenou. Viděl jsem, jak se na to Tuomonen přímo těší."
„Zvládneme je. Vraťte se zpátky do postele, Vorsoissone."
Lord auditor Vorkosigan ti řekl jasně, že chce provést překvapivou inspekci, Tiene. Jeho hlas je Hlas Císařův. Co to děláš? Udělalo se jí nevolno. Musela začít dýchat ústy. Tiše.
„Zjistí všechno o tom vašem krásném plánu a budeme v tom až po krk," řekl Tien.
„Nezjistí nic. Máme to kryté. Jen je držte dál od pokusné stanice a my to s nimi skoulíme bez problémů."
„Pokusná stanice je jen finta. Vždyť přece nemáte ani žádné oddělení, jen jeho záznamy. Co když budou chtít s jedním z těch neexistujících zaměstnanců mluvit?"
„Tak jako s vámi?" Soudha zkřivil rty v jízlivém úsměvu. „Uklidněte se."
„Já do toho s vámi nejdu."
„Vy si myslíte, že si můžete vybírat?" odfrkl si Soudha. „Podívejte se. Bude to v pořádku. Můžou nám tam sedět a kontrolovat celý den a najdou jen spoustu sloupců čísel, která všechna sedí. Lena Foscolová z účetního je ta nejpečlivější zlodějka, kterou jsem kdy viděl. Máme před nimi takový náskok, že nás nikdy nemůžou dohonit."
„Soudho, oni budou chtít vyslýchat lidi, kteří neexistují. Co s tím?"
„Jsou na dovolené. Na služební cestě. Budeme zdržovat."
„Ale jak dlouho? A co pak?"
„Jděte do postele, Vorsoissone a neplašte se."
„Zatraceně, mám tady u sebe dva Císařské auditory už třetí den." Zajíkl se a zhluboka a roztřeseně se nadechl. Soudha soucitně pokrčil rameny. Tien pokračoval už tišším hlasem. „A ještě... něco. Potřebuji zálohu svého podílu. Chci dalších

dvacet tisíc marek a musím je mít teď."
„Teď? No jistě, právě teď, pod dohledem Císařské bezpečnosti. Vorsoissone, mluvíte nesmysly."
„Zatraceně, já ty peníze potřebuju. Nebo jinak..."
„Jinak co? Jinak půjdete k Císařské bezpečnosti a udáte se? Podívejte se, Tiene." Soudha si dlaněmi vyčerpaně prohrábl vlasy. „Buďte nenápadný. Mlčte. Buďte k těm milým hochům z Císařské bezpečnosti sladký jako med, předejte je mně, a my to s nimi skoulíme. A tak to budeme dělat den po dni, ano?"
„Soudho, já vím, že těch dvacet tisíc máte. Rozpočtem vašeho oddělení proteče měsíčně nejméně padesát tisíc marek za ty neexistující zaměstnance jen do vašich kapes a jen bůhvíkolik dalších tisíc vám hodí ten zbytek - i když to určitě ví ta vaše účetní - a co když se rozhodnou vyslýchat pod fastpentou ji?"
Kateřina couvla ještě víc, tiše našlapovala bosými chodidly podél zdi. Můj bože. Co to Tien zase provedl? Nevyřčené části si doplnila až příliš snadno. Říká se tomu zpronevěra a úplatkářství, to přinejmenším, a dokonce ve velkém. Jak dlouho už to trvá?
Tlumené hlasy si v kuchyni ještě vyměnily pár stručných vět. Pak modrý svit holovizní obrazovky zhasl a chodbu opět osvětlovala jen jantarová záře světel parku za okny. Kateřina s bušícím srdcem proběhla chodbou, vklouzla do koupelny a zamkla za sebou dveře. Rychle spláchla záchod a postavila se k umyvadlu. Dívala se na svůj odraz v zrcadle. V tlumeném nočním světle viděla v zrcadle své vytřeštěné oči. Pak po další minutě vrzla postel, když se Tien vrátil do ložnice.
Čekala dlouho, ale když se vyplížila ven, Tien nespal.
„Copak?" zamumlal ospale, když znovu vklouzla pod pokrývku.
„Není mi nějak dobře," odpověděla. Popravdě.
„Chudinko Kat. Myslíš, že jsi něco špatného snědla?"
„Nevím." Stočila se do klubíčka daleko od něj a bolest břicha přitom vůbec nemusela předstírat.
„Něco si na to vezmi, co? Když se takhle budeš kroutit celou noc, nevyspíme se ani jeden."
„Ještě uvidím." Musím to vědět. Po odmlce dodala: „Zařídil jsi dnes něco kolem toho našeho galaktického výletu?"
„Bože, ne. Měl jsem moc práce."
Neměl ale tolik práce, aby nemohl dokončit převod jejích peněz na jeho vlastní účet, toho už si všimla. „Nechtěl bys... abych to zařídila já? Nemusíš se tím přece zatěžovat a já mám času dost. Už jsem si zjistila všechna lékařská zařízení."
„Teď ne, Kat! Na to máme čas potom. Příští týden, až tvůj strýc odjede."
Vzdala to. Dívala se do tmy. Ať už těch dvacet tisíc marek potřebuje na cokoli, není to na to, aby splnil slovo, které mi dal.
Asi po dvou hodinách konečně usnul. Kateřina se jen dívala, jak se čas plazí kolem. Byl černý jako asfalt a stejně pomalu plynul. Musím to vědět.
A co, až se to dozvíš, co pak? Taky máš na to ještě dost času? Ležela a čekala na ranní světlo.
Světlo je přece rozbité.
***

Ranní rutinní péče o Nikolaje ji trochu uklidnila. Strýc Vorthys odešel časně ráno, aby stihl svůj let na oběžnou dráhu.
„Vrátíš se ještě dolů?" zeptala se ho trochu nepřítomně, když mu pomáhala v chodbě do kabátu.
„Doufám, že to půjde, ale nic neslibuji. Tohle vyšetřování už se táhne déle, než jsem čekal, a je v něm pár zvláštních zvratů. Vážně nevím, jak dlouho to ještě bude trvat." Zaváhal. .Jestli neskončí dřív než semestr na Okrskové Univerzitě, možná by mě načas mohla přijet navštívit moje žena. Byla bys ráda?"
Nevěřila svému hlasu, a tak jen přikývla.
„Dobře, dobře." Vypadal, že chce ještě něco dodat, pak se ale jen usmál, pokrčil rameny a objal ji na rozloučenou.
Podařilo se jí téměř celé ráno úspěšně se vyhýbat jak Tienovi, tak Vorkosiganovi tím, že jela Nikkiho doprovodit do školy, čímž ho rozhodně nepotěšila, a pak jela domů oklikou. Jak doufala, po návratu našla byt prázdný.
Zapila dalších pár prášků proti bolesti dalším hrnkem kávy a pak váhavě vešla do Tienovy pracovny a posadila se k jeho terminálu. Kdybych tak přijala tu nabídku lorda Vorkosigana, že mě to naučí. Její včerejší vztek na mutantního lordíka se jí náhle zdál nepřiměřený. A špatně mířený. Jestlipak jí její znalost Tienova soukromí dokáže nahradit nedostatek výcviku ve čmuchání? Nejspíš moc ne, pomyslela si, ale zkusit to musím.
Tak začni. Snažíš se to odkládat
Ne. Já se to snažím odkládat přímo zoufale.
Zapnula terminál.
Tienovy účty na tomhle osobním terminálu nebyly zamčené pod kódovou pečetí. Příjmy se rovnaly jeho platu, výdaje... po součtu všech výdajů by na účtu měla zbýt poměrně solidní částka úspor. Tien sám si stranou nic nedával. Ale účet byl téměř na nule. Několik tisíc marek z něj zmizelo beze stopy - včetně částky, kterou mu převedla včera ráno. Ne, moment - ta částka tu stále je uvedená, vypsaná narychlo a ještě ne vymazaná ani skrytá. A byl to převod, ne výdaj, převod na účet, který se nikde jinde neobjevoval.
Vysledovala postupně celý tajný účet. Komunikační terminál si vyžádal dlaňový kód.
Když si s Tienem téměř před rokem poprvé na Komarru zakládali účty, mysleli na to, že by jeden z nich mohl mít nějaké problémy. Oba zřídili podpisové právo ke svému účtu také pro svého partnera. Je ten tajný účet úplně nezávislý, nebo si ho Tien pořídil jako pobočku svého rozsáhlejšího finančního programu, aby tak za něj dělal práci stroj? Možná, že Císařská bezpečnost nemá všechny výhody jen na své straně, pomyslela si zachmuřeně, když položila dlaň pravé ruky na displej. Chce to jen ochotu zradit něčí důvěru a hned se před člověkem otvírají nové obzory neuvěřitelných možností.

Stejně jako se otevřel tenhle soubor.
Zhluboka se nadechla a začala číst.
Největší částí zapečetěného souboru se ukázala být sbírka výstřižků, podobná té její, se stejným tématem Vorzohnovské dystrofie. Ale také se zdálo, že se Tienovým novým koníčkem staly komarrské obchodní flotily. Komarrská ekonomika se logicky zakládala na zdejších červích dírách a poskytování služeb obchodním lodím z jiných světů, které skrze ně musely cestovat. A to přinášelo ohromný zisk. Co s takovým ziskem a kam ho investovat? Červích děr byl i v komarrském systému místního vesmíru jen omezený počet. A tak Komarr vytvořil své vlastní obchodní flotily, které se systémem červích děr vydávaly na dlouhé cesty, trvající celé měsíce i roky - a občas se vracely s fantastickými zisky.
A někdy se také nevracely. V Tienových souborech byly podtrhané příběhy těch nejúspěšnějších návratů. Neúspěchy, i když těch bylo méně, byly naopak odsunuté stranou. Tien byl vždycky optimista. Každý další den čekal šťastný zlom nebo něco, co ho vynese přímo vzhůru. A navíc pevně věřil, že tak se to opravdu v životě děje.
Některé z flotil patřily známým rodinným korporacím komarrské oligarchie, například rodině Toscanů. Jiné měly veřejně obchodovatelné akcie volně ke koupi pro každého Komařana, který chtěl vsadit své peníze. Téměř každý Komařan si nějaké akcie kupoval, alespoň pár. Slyšela kdysi nějaký barrayarský vtip, který říkal, že tahle činnost úplně nahrazuje veškeré ostatní hazardní hry na Komarru.
Kdo chce s Komařany býti, musí s nimi výti? S hrůzou v srdci přepnula na finanční program. Kde Tien proboha vzal sto tisíc marek na nákup akcií flotily? Měsíčně bere sotva pět tisíc marek. Ale když už je měl, proč je proboha investoval celé do jedné flotily?
Soustředila se teď na první otázku, kterou mohla alespoň částečně zodpovědět podle záznamů před sebou a pro kterou nepotřebovala znát psychologii. Chvíli jí trvalo, než zjistila zdroje příjmů účtu. Částečnou odpovědí bylo, že si vypůjčil na krátkodobý úvěr a znepokojivě vysoký úrok šedesát tisíc marek a zaručil se za něj svým penzijním fondem a akciemi flotily v hodnotě čtyřiceti tisíc marek, které koupil - za co vlastně? Za peníze, které vzal odjinud.
Od Soudhy? Co vlastně myslel těmi neexistujícími zaměstnanci?
Kateřina četla dál. Flotila, do které Tien investoval všechny vypůjčené peníze, s velikou slávou odstartovala. Její akcie se na druhotném trhu prodávaly za stoupající ceny ještě několik týdnů po jejím odletu z Komarru. Tien si dokonce udělal barevný graf, znázorňující jeho elektronické výdělky. Pak se stalo neštěstí: celá loď, náklad a posádka, všechno se ztratilo v červí díře. Letka teď nebyla schopná obletět všechny plánované obchodní uzly, které závisely na ztraceném nákladu. Změnila kurs a vrátila se domů v předstihu, s imaginárním ocasem staženým mezi imaginární běhy. Některé letky se investorům vyplácely jedna ku dvěma, ačkoliv průměrný výdělek byl obvykle kolem deseti procent. Zlatá cesta Marata Galena v minulém století se proslavila výdělkem fantastického jmění sto ku jedné za každou akcii svých investorů, a tak mohly vzniknout přinejmenším dva další oligarchické klany.
Ale Tienova flotila se vrátila se ztrátou čtyři ku jedné. Se zbylými dvaceti pěti tisíci marek, čtyřmi tisíci od Kateřiny, svými osobními úsporami a vybraným penzijním fondem zbývá Tienovi doplatit jen třetina jeho půjčky splatné právě teď. Zřejmě už po splatnosti, soudě podle výhružně znějících upomínek shromažďujících se na účtu. Tien rozhodně nepřeháněl, když křičel na Soudhu, že potřebuje dvacet tisíc marek hned. Kateřina v duchu počítala, kolik let by jí trvalo ušetřit dvacet tisíc marek z jejího rozpočtu na domácnost.
To je hrůza. Skoro Tiena litovala.
Až na ten drobný zádrhel, kdeže vlastně vzal těch kouzelných čtyřicet tisíc marek.
Kateřina se opřela do židle a promnula si obličej. Měla příšerný pocit, že zbylé části toho řetězu příčin a následků dokáže uhodnout. Tenhle zřejmě velmi komplexně a dokonale vymyšlený podvod v terraformačním projektu určitě nevymyslel Tien. Všechny jeho předchozí podvůdky byly nepatrné: tu zatajil špatně vrácené drobné, tam trochu nadsadil ve svých zprávách o výdajích, prostě obvyklé slabé chvilky, kterými si projde téměř každý. Nic velkého. Soudha se účastnil projektu už přes pět let. Tohle je určitě ryze komarrský podvod. Ale Tien jako nový vedoucí sektoru Serifosa na něj možná narazil a Soudha si koupil jeho mlčení. Takže... věděl o tom také předchozí barrayarský administrátor, kterého Tien nahradil? To je nepochybně otázka pro Císařskou bezpečnost.
Tien v tom ale teď vězí až po uši a musí to vědět. Proto zřejmě ta sázka na akcie komarrských obchodních flotil. Kdyby se flotila vrátila se ziskem čtyři ku jedné místo naopak, Tien by mohl svůj úplatek vrátit, zaplatit náhradu a vysvobodit se. Myslel snad na něco takového?
A kdyby měl štěstí místo smůly, dokázal by tu myšlenku uskutečnit?
A kdyby Tien najednou vytáhl z kapsy sto tisíc marek a řekl ti, že je vydělal na akciích obchodních flotil, zeptala by ses, odkud vzal tu počáteční investici? Nebo bys měla prostě jen radost a pokládala ho za skrytého génia?
Seděla shrbená a celé tělo ji bolelo, záda, krk, hlava venku i uvnitř. A také srdce. Oči měla suché.
Věrnost vorské ženy patří jejímu manželovi. Až za hrob, nebo zradu. Šestá hraběnka Vorvaynová následovala svého manžela k železům, ve kterých byl odsouzen viset až do smrti kvůli Saltpetrovskému spiknutí, a seděla u jeho nohou a držela hladovku s ním, až nakonec zemřela o den dřív než on. Ohromně tragický příběh - jedno z největších melodramat z časů Izolace. Natočili podle toho holovizní drama, i když tam oba manželé zemřeli ve stejnou dobu, jako při společném orgasmu.
Copak vorská žena nemá vlastní čest?A než vstoupil do mého života Tien, nebyla jsem sama sebou?
Ano, byla, a vzdala jsem se toho při manželském slibu. Jako kdybych si vsadila všechny své peníze na jednu obchodní flotilu.
Pokud by se Tien dostal do nějakého politického intrikaření - například pokud by se ocitl na poražené straně Vordarianského puče, nebo tak nějak - kdyby následoval své přesvědčení, následovala by i ona jeho v dobré víře. Ale tohle není věrnost nějaké vyšší pravdě, a dokonce ani žádnému tragickému omylu.

Tohle je prostě hloupost založená na malosti. Není to tragedie, ale fraška. Prostě typický Tien. Ale neviděla ani možnost získat svou čest zpátky tím, že by svého nemocného manžela šla udat úřadům.
Jestli se zmenším ještě víc, abych ho moc nepřesahovala, nejspíš brzy zmizím úplně.
A pokud není vorskou manželkou, čím vlastně je? Když odstoupí od svého slibu Tienovi, vstoupí do tmy a nezbude jí žádná osobnost.
Říká se tomu příležitost. Jestli odejde dřív, než se to provalí, než se veřejně ukáže všechna ta špína, neopustí přece Tiena v nouzi nejvyšší, ne?
Ptej se svého vojáckého srdce. Je útěk večer před bitvou lepší než útěk z bitvy?
Ale když nepůjde, bude mlčky souhlasit s touhle fraškou. Jen nevědomost nečiní hříchu, jen nevědomost je blažená.
Znalost je... cokoliv kromě moci.
Nikdo jiný ji nezachrání. Ani nemůže. A i jen otevřít ústa a zašeptat „pomoc" by znamenalo zvolit Tienovu zkázu.
Ještě velmi dlouho seděla strnulá a tichá jako socha.

KAPITOLA 8
Kapitán Tuomonen se s Milesem a Tienem setkal v chodbě budovy, ve které bydleli Vorsoissonovi. Myslel si, že je to lepší nápad, než se sejít přímo v kancelářích terraformačního projektu. Bylo to společenské gesto, které Milese ani v nejmenším neošálilo. Císařský auditor měl být pod dozorem Císařské bezpečnosti, ať už to odmítl, nebo ne. Miles se téměř těšil na to, jak bude Tuomonen zdvořile předvádět svůj důvtip při zřejmém odhodlání chránit ho, kde se jen vrtne.
Na stanici bublinových vozů se Miles chopil příležitosti vstrčit Tiena do jiného vozu a sám si s Tuomonenem uzurpovali další, jen aby mohl lépe vyzvědět, co nového zjistili přes noc. Několik lidí dojíždějících do práce se vecpalo do vozu s administrátorem, ale při pohledu na zelenou Císařskou uniformu a stříbrné Horovo oko Císařské bezpečnosti na kapitánově výložkách se spěšně od Milese i kapitána odtáhli a zřejmě se k nim nehodlali připojit.
„Máte vždycky auto pro sebe?" zeptal se Tuomonena, když se vůz zavřel a rozjel se.
„Když jsem v uniformě, tak ano. Je to jako kouzlo," pousmál se Tuomonen. „Když chci ale vědět, o čem lidé v Serifose mluví, nosím civil."
„Aha. Takže jak jste na tom s Radovasovou knihovnou?"
„Nařídil jsem jednomu ze svých lidí, aby ji osobně odvezl do ústředí v Solstice. Solstika je tři časové zóny před námi. Jejich analytici už si s ní zřejmě začali lámat hlavy."
„Dobře." Miles nakrčil obočí. Jednoho z našich lidí? „Ehm... kolik přesně lidí pracuje v oddělení Císařské bezpečnosti v Serifose, kapitáne Tuomonene?"
„No... jsem tady já, můj seržant a dva strážníci. Udržujeme databázi, koordinujeme informační tok do ústředí a poskytujeme podporu všem vyšetřovatelům, které nám z ústředí posílají kvůli speciálním projektům. Pak je tu můj poručík, který velí strážím na generálním konzulátu sektoru. Ten má pod sebou na zajišťování bezpečnosti deset mužů."
Císařský poradce, tak zněl oficiální titul barrayarského vicekrále Komarru, z úcty ke komarrským tradicím. Milesův příjezd do Serifosy inkognito vzal jako důvod k tomu, aby si ušetřil zdvořilostní rozhovor na půdě generálního konzulátu sektoru Serifosa. „Jen deset mužů? S těmi vystačí čtyřiadvacet hodin denně sedm dní v týdnu?"
„Obávám se, že ano," usmál se suše Tuomonen. „V Serifose se toho mnoho neděje, můj pane. Bylo to jedno z nejpasivnějších měst komarrského odboje a tu politickou apatii si uchovalo dodnes. Byl to první sektor, ze kterého se stáhla císařská vojska. Jeden z mých komarrských příbuzných poněkud nejapně svádí nedostatek rekonstrukcí budov ve městě na pasivitu předchozí generace, díky které nemuselo být město rozstříleno Císařskými ozbrojenými silami." A opravdu, nyní z výšky bylo vidět v dálce chátrající budovy. Auto na vrcholu oblouku dráhy s trhnutím vjelo do průsečíku tunelů. Zatočilo a začalo klesat k novější části Serifosy.
„I tak ale - navzdory té apatii - jak si udržujete přehled?"
„Mám rozpočet na placené informátory. Kdysi jsme je platili od informace, než jsem zjistil, že když není co hlásit, něco si prostě vymyslí. A tak jsem jejich počet snížil na polovinu a ty nejlepší jsem zaměstnal na částečný úvazek za pevný měsíční plat. Setkáváme se asi jednou týdně, já jim dám malé bezpečnostní školení a pak si popovídáme. Snažím se, aby se považovali za něco jako civilní analytiky místo informátorů. Dost to pomohlo dodat spolehlivost informacím, které od nich dostávám."
„Aha. Máte někoho v terraformačním projektu?"
„Ne, bohužel. Terraformace není považována z hlediska bezpečnosti za klíčovou oblast. Mám lidi na překladištích, v místní policii a pár v místní budově vlády. Také máme lidi v elektrárně, středisku oběhu atmosféry a recyklaci vody. Tam pro nás pracují nezávisle a spolupracují s místními úřady. Kontrolují údaje uchazečů o zaměstnání, zda nemají nějaké záznamy, a také jejich psychologickou stabilitu a potenciálně nebezpečné politické vztahy. Terraformace nikdy nepatřila k prvním položkám seznamu, který mi můj rozpočet dovolí pokrýt. Řekl bych, že kontrola jejich zaměstnanců patří k nejnižším v civilní službě."
„Hm. Nemohlo by se tam tímto způsobem koncentrovat množství lidí, kteří nesouhlasí s režimem?"
Tuomonen pokrčil rameny. „Mnoho rozumných Komařanů stále ještě Císařství nemá v lásce. Musí se ale něčím živit. Pro to, aby mohli pracovat v projektu terraformace, možná stačí, když mají rádi Komarr. Prostě tam nemají žádný politický důvod k sabotážím."
Bartovi záleželo na budoucnosti Komarru, řekla jeho vdova. Mohl být Radovas jedním z potenciálních rebelů? A i kdyby byl, tak co? Miles se zamyšleně mračil, když auto zpomalilo a zastavilo na zastávce pod budovou, ve které byly kanceláře terraformačního projektu.
Tien Vorsoisson na ně podle předchozích instrukcí čekal na zastávce. Doprovodil je přes atrium budovy až na podlaží,

kde byly jeho kanceláře. Ačkoliv zahlédli několik otevřených dveří a uvnitř kanceláří kypěla aktivita, nejdřív zamířili do té Vorsoissonovy.
„Máte nějaký návrh, jak nás rozdělit?" zeptal se Miles Tuomonena, který se kolem přemýšlivě rozhlížel. Vorsoisson rozsvítil světla.
„Podařilo se mi dnes ráno promluvit s Andro Farrem," řekl Tuomonen. „Dal mi jména některých kolegů Marie Trogirové. Myslím, že těmi bychom měli začít."
„Dobře. Jestli chcete začít s Trogirovou, já začnu s Radovasem a setkáme se někde na půl cesty. Rád bych si napřed promluvil s jeho nadřízeným, Soudha se tuším jmenuje, že, administrátore Vorsoissone?"
„Ano, lorde auditore. Přejete si využít mou kancelář?"
„Ne, myslím, že se za ním vydám na jeho vlastní území."
„Zavedu vás tedy dolů. Kapitáne Tuomonene, vám budu k službám za okamžik."
Tuomonen se usadil u Vorsoissonova terminálu a zamyšleně si ho změřil. „Nemusíte spěchat, administrátore."
Vorsoisson se s obavami ohlédl přes rameno, ale zavedl Milese o patro níž do oddělení využití odpadního tepla.
Soudha ještě nebyl v práci. Miles odeslal Tiena zpátky k Tuomonenovi, pak pomalu obešel kancelář a prohlédl si přitom veškeré její zařízení a výzdobu.
Vypadala dost spartánsky. Možná, že má oddělení ještě jedno pracoviště na té pokusné stanici. Knihovna na zdi byla zaplněná jen zčásti, většinou obsahovala disky s technickými daty a s daty o řízení projektů. Byly tu knihy o konstrukci vesmírných stanic, zřejmě proto, že se podobá konstrukci kupolí, ale na rozdíl od Radovasovy knihovny tu nebyly žádné specializovanější texty o červích dírách nebo pětidimenzionální matematice, kterou se Soudha na univerzitě nepochybně zabýval.
Zvuk těžkých kroků ohlásil příchod majitele kanceláře. Soudhův zvědavý výraz při zjištění, že jeho kancelář je otevřená a světlo svítí, se změnil v pochopení, když uviděl Milese.
„Á... dobré ráno, lorde auditore Vorkosigane."
„Dobré ráno, doktore Soudho." Miles uložil disky zpátky na polici.
Soudha vypadal trochu unaveně. Možná, že není zrovna ranní ptáče. Pozdravil Milese unaveným úsměvem. „Čemu vděčím za takovou vzácnou návštěvu?" Potlačil zívnutí, přitáhl ke stolu křeslo a gestem vyzval Milese, aby se do něj usadil. „Mohu vám nabídnout kávu?"
„Ne, děkuji." Miles se posadil a nechal Soudhu usadit na jeho místě u terminálu. „Mám pár špatných zpráv." Soudha se zatvářil pozorně. „Bárto Radovas je mrtvý." Pozoroval Soudhovu reakci.
Soudha zamrkal a šokované pootevřel rty. „To je překvapení. Myslel jsem, že je na svůj věk celkem zdravý. Bylo to srdce? Ach bože, ubohá Trogirová."
„Sebelepší zdraví nevydrží pobyt ve vakuu bez skafandru, ať je člověk starý, jak chce." Miles se rozhodl prozatím Soudhovi neprozrazovat detaily o obrovských zraněních na těle. „Jeho tělo se našlo ve vesmíru."
Soudha vzhlédl a pozdvihl obočí. „A vy si myslíte, že to nějak souvisí s tou havárií slunečního zrcadla?"
Samozřejmě, proč jinak by tu Miles byl, že. „Snad."
„Už se - a co Marie Trogirová?" Soudha zamyšleně skousl rty. „Vy jste neřekl že..."
„Tu jsme nenašli. Tedy zatím nenašli. Vyšetřovací tým to nahoře pročesává a Císařská bezpečnost hledá všude jinde. Jejich příštím úkolem je samozřejmě zjistit, co oba dělali od doby, kdy byli viděni naposledy, což bylo před několika týdny a tady, jak se zatím zdá. Budeme samozřejmě vyžadovat i spolupráci vašeho oddělení."
„Jistě. To je... to je opravdu velmi děsivý zvrat událostí. Chci říct, i přes obecné mínění o tom, jak se oba rozhodli řešit svou životní situaci..."
„A co si o tom myslíte vy, doktore Soudho? Rád bych se o tom člověku něco dozvěděl a o Trogirové taky. Nenapadá vás něco?"
Soudha zavrtěl hlavou. „Přiznám se, že mě jejich vztah překvapil. Na druhou stranu se ale nemíchám do soukromí mých zaměstnanců."
„To už jste říkal. Ale vy jste s tím mužem úzce spolupracoval pět let. O co se zajímal, jaké byly jeho názory, koníčky a vášně?"
„Já..." Soudha znechuceně pokrčil rameny. „Mohu vám předat jeho úplné pracovní záznamy. Radovas byl takový tichý chlapík, nikdy s ním nebyly problémy, byl prvotřídní technik -"
„Ano, proč jste ho najal? Zdá se, že využití odpadního tepla nepatřilo k jeho specializacím?"
„Ano, ale měl velké zkušenosti na vesmírných stanicích - a jak možná víte, tam je stálým problémem, jak se nadměrného odpadního tepla zbavit. Myslel jsem, že tahle technická zkušenost by mohla do naší práce vnést nějaké nové hledisko, a měl jsem pravdu. Jeho práce byla přínosem - druhou kapitolu zprávy, kterou jsem vám včera předal, psal téměř celou on. Pokud si ji přečtete, určitě pochopíte, jakou práci odváděl. Týká se výroby a distribuce energií. Hydraulika ve třetí kapitole je ode mě. Základ tepelné výměny v tekutém prostředí se zdá nejslibnější -"
„Ano, děkuji, zprávy jsem si pročetl."
Soudha vypadal vyplašeně. „Všechny? Pochopil jsem totiž, že má být určena zejména pro profesora Vorthyse. Obávám se, že tam bylo trochu více technických detailů.
No jasně, včera jsem si těch dvě stě tisíc slov přelouskal před spaním. Miles se pousmál. „Budu věřit vašemu zhodnocení technické odbornosti doktora Radovase. Pokud byl ale takový odborník, proč odešel? Nudil se snad, nebo byl frustrovaný? Proč se ta změna v jeho životě promítla i do jeho práce? Nedává mi to smysl."
„Na to," řekl Soudha, „se budete muset zřejmě zeptat Marie Trogirové. Já si myslím, že impuls k tomu zvláštnímu rozhodnutí přišel od ní, ačkoliv podali výpověď oba a oba také odešli. Ona odchodem neměla zdaleka tolik co ztratit, nepřišla ani o tak vysoký plat ani o postavení."

„Řekněte mi o ní něco víc."
„No, to vlastně nemůžu. Bárto ji najímal sám a on sám s ní denně pracoval. Já jsem se s ní setkal jen několikrát. Zdá se, že její technická odbornost byla na výši, ačkoliv, když o tom přemýšlím, říkal to zejména Bárto. Já to vlastně nevím."
Soudha si promnul čelo. „Tohle všechno je velmi znepokojivé. Bárto je mrtvý. Proč?" Tíseň v jeho hlase zněla Milesovu zkušenému uchu opravdově, ale ve tváři měl výraz spíš překvapený než zarmoucený nad ztrátou blízkého přítele.
Miles se zřejmě po informacích o Radovasovi bude muset poohlédnout jinde.
„Rád bych si prohlédl jeho pracoviště."
„Ale... obávám se, že jeho kancelář jsme už vyklidili."
„Už za něj máte náhradu?"
„Zatím ne. Stále ještě shromažďuji přihlášky. Doufám, že si brzy pár uchazečů pozvu na pohovor."
„Radovas se přece musel s někým přátelit. Chci si promluvit s jeho kolegy."
„Jistě, lorde auditore. Na kdy vám mám sjednat schůzky?"
„Myslel jsem, že bych se u nich prostě zastavil."
Soudha stiskl rty. „Pár mých lidí je na dovolené a další jsou venku na pokusné stanici. Dnes ráno tam dělají takový malý test. Nečekám, že do večera skončí. Ale můžete začít s lidmi, kteří jsou tady, a pak budete mít víc času na ty ostatní."
„Dobře..."
***

S výrazem člověka předhazujícího oběť bohu vulkánu Soudha zavolal dva podřízené, se kterými si Miles promluvil odděleně ve stejné konferenční místnosti, v níž především seděli na prezentaci. Arozzi byl mladý muž, jen o málo starší než Miles, a pracoval jako inženýr. Momentálně se snažil převzít Radovasem opuštěné aktivity a naznačil, že očekává, že bude povýšen na Radovasovo místo. Chtěl by lord auditor vidět něco z jeho práce? Ne, se svým nadřízeným se příliš nepřátelil. Ne, ten románek ho překvapil, ale na druhou stranu byl Radovas takový tichý uzavřený chlapík. Trogirová byla chytrá žena, chytrá a krásná. Arozzi rozhodně chápal, co na ní Radovas vidí. Co ale ona viděla na něm? To neví, ale vždyť je to ženská. Radovas že je mrtvý? Dobrý bože... Ne, vůbec netuší, co mohl dělat tam nahoře. Možná, že se oba pokoušeli emigrovat?
Capell, matematik, nebyl o nic užitečnější. Byl o něco starší než Arozzi a trochu cyničtější. Novinku o Radovasově smrti přijal lhostejněji než Arozzi a Soudha. Nebyli si s Radovasem ani s Trogirovou nijak blízcí, rozhodně se nepřátelili, ačkoliv spolu často spolupracovali. Kontrolovali výpočty a kalkulovali předpoklady. Rád ukáže lordu auditorovi pár tisíc stran své práce. Že ne? Jaká byla Trogirová? No, vypadala asi dobře, ale byla dost prohnaná. Jen se podívejte, co provedla s chudákem Radovasem, ne? Myslí si, že je Trogirová také mrtvá? Ne, ženské jsou jako kočky, vždycky doskočí na nohy. Ne, nikdy vlastně to rčení nevyzkoušel na žádné živé kočce, nemá ani žádné zvíře. Ani ženu. Ne, koťátko nechce, díky za nabídku, lorde auditore...
Miles se s Tuomonenem znovu setkal u oběda v malé manažerské jídelně v atriu budovy. Manažeři byli tentokrát nuceni obědvat jinde. Navzájem si sdělili zjištěné poznatky. Ani Tuomonen nepřišel s žádnými převratnými novinkami.
„Nikdo neřekl, že Trogirovou neměli rádi, ale zřejmě byla poměrně záhadná," všiml si Tuomonen. „Zdá se, že tohle oddělení se stará jen samo o sebe. Jediná žena v oddělení, která prý byla její přítelkyní, nám toho moc neřekla. Možná by nám pomohlo, kdyby ji vyslýchala žena?"
„Hm, možná. I když si myslím, že na Komarru jsou v tomto ohledu rovnostářštější než u nás. Možná, že by pomohlo přizvat komarrskou vyšetřovatelku?" Miles si povzdechl. „Víte, že podle posledních statistik se polovina barrayarských žen, které studují na Komarru, nevrací domů? Malá skupina vyplašených starých mládenců se snaží přesvědčit Císaře, aby jim nedával víza. Gregor se rozhodl jejich petici vyslechnout."
Tuomonen se usmál. „No, ten problém má víc než jedno řešení."
„Ano, a jak se vaši komarrští příbuzní dívají na oznámení zasnoubení Císaře s dědičkou Toscanů?"
„Někteří si myslí, že je to romantické. Někteří si myslí, že je to od Císaře Gregora vypočítavost. Od Komařana je to mimochodem poměrně velká poklona."
„Technicky vzato, Gregor vlastní planetu Sergyar. To byste mohl namítnout proti tvrzení, že si Laisu chce vzít pro peníze."
„Nu ano, ale je Sergyar likvidní aktivum?"
„Podle mého otce jen proto, že likviduje Císařské fondy. Ale to je úplně jiný problém. A co si o tom manželství myslí místní barrayarští vystěhovalci?"
„Všeobecně ho podporují." Tuomonen se suše usmál na svůj hrnek s kávou. „Před pěti lety si mí kolegové mysleli, že svým manželstvím s Komařankou podřezávám větev vlastní kariéře. Říkali, že se ze Serifosy už nikdy nedostanu. Teď si o mně myslí, že jsem génius, a dívají se na mě uznale. Myslím... že se tomu mohu jenom smát."
„Hm. Jste velmi moudrý muž, kapitáne," Miles dojedl škrobovitou a průzračnou omáčku na svých těstovinách-s-něčím a dopil zbytek chladnoucí kávy. „Takže, co si přátelé Trogirové myslí o Radovasovi?"
„No, rozhodně se mu podařilo působit na všechny stejně. Hodný, pozorný chlapík, nikdy nedělal vlny, držel se svého a jeho útěk všechny překvapil. Jedna žena si myslela, že po Trogirové vlastně pošilhává spíš ten váš Capell, ne Radovas."
„Ten myslím vypadal spíš zatrpkle. Možná je frustrovaný?" Miles si v duchu načrtl úhledný a jasný scénář vraždy z vilnosti končící vystrčením Radovase z lodi na dráze, která se pak náhodou shodla s dráhou havarovaného vraku. Kéž by. A stejně, rozhodně se zdálo logičtější, že každý vraždící maniak by začal čistku milenců Marie Trogirové jejím

současným přítelem Andro Farrem. Co krucinál má tenhle tragický románek společného s havárií nákladní lodi a solárního zrcadla? Tedy pokud ten žárlivý maniak není Andro Farr... a tu možnost už prověřila místní policie.
Tuomonen si odfrkl. „Řeknu vám, že jsem se o Trogirové dozvěděl víc za těch pár minut od Farra než za celé ráno od jejích kolegů. Myslím, že si s ním půjdu promluvit znovu."
„A já chci sakra tam nahoru. Ale ať už je řešení té záhady kdekoliv, určitě to všechno začalo tady. No... myslím, že budeme pokračovat."
***

Soudha dodal Milesovi pár dalších obětí v podobě zaměstnanců odvolaných z pokusné stanice. Všichni se zřejmě zajímali spíše o svou práci než o drby v kanceláři, ale Milese napadlo, že to tak zřejmě vypadá jen z jeho role pozorovatele. Pozdě odpoledne už mohl Miles jen procházet kancelářemi projektu a terorizovat zaměstnance náhodnými prohlídkami terminálů, doprovázenými občasným dvojznačným „hm", zatímco jejich majitelé ho pozorovali s obavami i obdivem. Tady ho nečekaly ani výzvy v podobě zapečetěných souborů, protože vládou přidělené terminály ochotně otvíraly před jeho auditorskou pečetí všechny soubory nehledě na stupeň zabezpečení. Hlavně se dozvěděl, že terraformace je ohromný projekt se staletou vědeckou a byrokratickou historií a že každý, kdo se pokusí v něm vyznat pouhým shromažďováním dat, je úplný blázen.
A co takhle ten úkol na někoho delegovat... Koho tak nejvíc v Císařské bezpečnosti nenávidím?
Stále ještě nad tím dumal, když si prohlížel soubory na Venierově terminálu. Nervózní Venier prchl po čtvrtém „hm". Zřejmě ten tlak už nemohl vydržet. Tien Vorsoisson, který moudře Milese nechal, ať si celý den dělá co chce, nakoukl s pátravým úsměvem do dveří.
„Lorde auditore? V tuhle dobu obvykle chodívám domů. Přejete si, abych pro vás ještě něco udělal?"
Ještě několik minut se po chodbě kolem otevřených dveří trousili odcházející zaměstnanci. Světla pomalu zhasínala. Miles se narovnal a protáhl si záda. „Asi ne, administrátore. Chtěl bych se podívat na pár dalších souborů a pak si promluvím s kapitánem Tuomonenem. Můžete jít. Nečekejte s večeří." Hlavou mu prolétl obraz madam Vorsoissonové, jak svému manželovi ladně servíruje nějakou chutně vonící večeři. Zapudil ho. „Přijdu si pro své věci." Nebo ještě lépe... „Nebo pro ně spíš pošlu některého z Tuomonenových lidí. Vyřiďte prosím své ženě mé uctivé díky za její pohostinnost." Tak. Tím je to vyřízeno. Nebude se s ní muset loučit.
„Jistě, lorde auditore. A vy, ehm, předpokládáte, že tu zítra ještě budete?"
„To záleží na tom, co se stane přes noc. Dobrou noc, administrátore."
„Dobrou noc, můj pane." Tien se rychle ztratil.
Po pár minutách dovnitř vešel Tuomonen, ruce plné datových disků. „Našel jste něco, můj pane?"
„Na chvilku jsem si to myslel, když jsem našel osobní pečeť, ale z toho souboru se vyklubala jen sbírka Venierových barrayarských vtipů. Pár jich je docela dobrých. Mám vám poslat kopii?"
„Je tam taky tenhle? Důstojník Císařské bezpečnosti: Jak to, že vám utekl? Copak jsem vám nenařídil hlídat všechny východy? - Stráž Císařské bezpečnosti: To jsme udělali pane. On ale vyšel ven vchodem."
„Jo, ten tu je. A ten další je jak Cetaganďan, Komařan a Barrayaran jdou na kliniku pro genetické poradenství -"
Tuomonen se zakřenil. „Tu sbírku jsem viděl. Poslala mi ji moje tchýně."
„Chtěla prásknout některé ze svých nesouhlasících přátel?"
„Ne, to určitě ne. Spíš si myslím, že mi tím chtěla něco naznačit."
„Tuomonen se rozhlédl po prázdné kanceláři a povzdechl si. „Tak, lorde auditore. Kdy začneme kolem rozlévat fastpentu?"
„Vlastně jsem tu nic nenašel." Miles se zamyšleně zamračil. „Vlastně jsem tu podezřele nic moc nenašel. Trochu se na to vyspím a promyslím si to. Možná nám nějak pomůže analýza té knihovny. A docela určitě chci zítra vidět tu pokusnou stanici oddělení využití odpadního tepla dřív, než se vrátím nahoru. Ano, kapitáne, je to lákavé. Zavoláme stráže, vtrhneme sem násilím, uděláme kompletní finanční audit, všechny v dohledu postavíme ke zdi a pošleme pod fastpentu... prostě to tu obrátíme vzhůru nohama. Ale pro to musím mít důvod."
„Důvod musím mít já," namítl Tuomonen. „Musím to mít řádně zdokumentované, jinak riskuji kariéru, pokud utratím tolik peněz a zmýlím se. Ale vy mluvíte Hlasem Císařovým. Vy byste to mohl nazvat cvičením." V jeho hlase zněla jasná závist.
„Mohl bych to nazvat třeba zacvičením," usmál se suše Miles. „Ne že by se to tomu nepodobalo."
„Mohl bych zavolat do ústředí a vyhlásit pohotovost celému týmu," zahučel svůdnicky Tuomonen.
„Domluvíme se zítra ráno," slíbil mu Miles.
„Teď se musím zastavit u sebe v kanceláři a vyřídit pár věcí," řekl Tuomonen. „Chtěl byste mě doprovodit, lorde auditore?"
Abys mě mohl pohodlně hlídat dál? „Ještě bych se tu trochu porozhlédl. Je tu něco... co mi nesedí, a ještě jsem nezjistil, co to je. I když bych si ještě dnes chtěl promluvit s profesorem ze zabezpečeného terminálu."
„Snad byste mi mohl zavolat, až tu budete končit, a já bych vám poslal jednoho muže jako eskortu."
Miles přemítal, zda má tu nabídku odmítnout, ale na druhou stranu by ve dvou rozhodně sbalili rychleji Milesovy věci. Tuomonen bude mít svoje zajištění bezpečnosti pro Císařského auditora a Miles bude mít někoho, kdo mu může nést zavazadlo. Všichni na tom vydělají. A ochranka za zády bude pro Milese výborný důvod, proč se nemůže zdržet.
„Dobrá."
Částečně uklidněný Tuomonen přikývl a odešel. Mi-les se znovu začetl do dat v terminálu. Kdo ví, třeba najde ještě jeden seznam vtipů.

KAPITOLA 9
Kateřina doskládala poslední svršky lorda Vorkosigana do jeho cestovní tašky zřejmě trochu pečlivěji, než to dělal jejich vlastník sám, alespoň soudě podle pomuchlaných spodních vrstev prádla. Sesbírala do pouzdra jeho toaletní potřeby a pak k nim přidala i podivnou, gelem vystlanou krabičku se zvláštním, lékařsky vyhlížejícím přístrojem uvnitř. Doufala jen, že to není nějaká tajná zbraň Císařské bezpečnosti.
Vorkosiganovo vyprávění o seržantce Beatrici jí nešlo z hlavy stejně jako její ze zápěstí nechtěly ztratit modřiny od jeho sevření. Šťastlivec, měl to za sebou ve zlomku vteřiny. Co kdyby měl jako ona celá léta na to, aby to předem promýšlel? Celé hodiny by vypočítával působení sil a dráhu letu těla? Bylo by nakonec zbabělostí, či odvahou pustit přítelkyni, kterou nemohl v žádném případě zachránit, jen aby zachránil alespoň sebe? On tam všem velel, a proto za ně nesl odpovědnost. Co by vás to stálo kapitáne Vorkosigane, kdybyste rozevřel ruce a záměrně ji pustil?
Zavřela tašku a pohlédla na hodinky. Vyexpedovat Nikolaje z domu, aby spal u svého kamaráda - to musela udělat jako první - trvalo déle než plánovala, stejně jako trvalo déle, než si ti lidé od společnosti přišli odnést to své pronajaté gravitační lůžko. Lord Vorkosigan mluvil o tom, že se dnes večer chce přestěhovat do hotelu, ale neudělal pro to nic. Až se s Tienem vrátí, nenajde připravenou večeři a postel, ale zato věci sbalené na chodbě, určitě mu to dojde a okamžitě odjede. Jejich rozloučení bude formální a konečné a především stručné. Čas už jí téměř vypršel a to ještě nezačala dělat svoje věci.
Odvlekla Vorkosiganovo zavazadlo na chodbu a vrátila se do své pracovny, kde se zadívala na všechny ty semenáčky a řízkované rostliny, světla a ostatní vybavení. Není možné to všechno zabalit do tašky a odnést. Opustí další zahradu. Alespoň že jsou pořád menší a menší.
Kdysi chtěla pěstovat své manželství jako zahradu, jako jeden z těch legendárních vorských parků, do kterých se lidé sjížděli z ostatních okrsků, jen aby mohli obdivovat jejich barvy a krásu v různých ročních obdobích. Takové parky rostly do krásy celá desetiletí a každý rok byly bohatší a složitější. Ostatní touhy ji dávno opustily, ale útržky téhle jediné ji stále ještě pokoušely. Jen kdybych to zkusila ještě jednou, naposledy... Zkřivila rty v neradostném pošklebku. Je čas si přiznat, že manželství jí neroste nijak dobře. Tak to zaorej, zabetonuj a nech to tak.
Začala balit alespoň svoji knihovnu. Vyndávala disky ze skříňky na zdi a ukládala je do přenosné krabice. Touha rychle sbalit pár osobních věcí do tašky a zmizet, než se Tien vrátí, byla silná. Ale dřív nebo později se mu bude muset postavit. Kvůli Nikkimu spolu ještě budou muset jednat, plánovat a možná se i soudit. Nejistota jí sevřela žaludek. Alejí trvalo celé roky, než tahle chvíle přišla. Jestli to neudělá teď ve vzteku, jak potom dokáže najít potřebnou sílu až vztek vychladne?
Prošla bytem a dívala se na předměty, které patřily k jejímu životu. Bylo jich tu jen pár. Většina nábytku patřila k bytu a bude tu muset zůstat. Její občasné snahy vyzdobit byt tak, aby vzdáleně připomínal barrayarský domov, hodiny práce - připadalo jí to jako rozhodování, co zachrání z hořícího domu. Nic, nech to shořet.
Jedinou výjimkou bylo bonsajové skellytum od její tety. Byla to jediná vzpomínka na život, který vedla, než přišel Tien, a zároveň posvátný odkaz mrtvé. Udržovat naživu něco tak hloupého a ošklivého přes sedmdesát let... inu, to je přece práce typické vorské manželky. Hořce se usmála, přinesla bonsaj z balkonu do kuchyně a začala se rozhlížet kolem po něčem, v čem by ji mohla odnést. Při zvuku otevíraných dveří se nadechla a přinutila se tvářit tak kamenně, jak to jen bylo možné.
„Kat?" Tien vpadl do kuchyně a rozhlížel se kolem. „Kde je večeře?"
Já bych se jako první zeptala, kde je Nikolaj. Schválně, jak dlouho to bude trvat, než mu to dojde. „Kde je lord Vorkosigan?"
„Ten zůstal v kanceláři. Říkal, že přijde později a vyzvedne si své věci."
„Aha." Teď si uvědomila, jak vskrytu duše doufala, že se ten nepříjemný rozhovor odehraje s Vorkosiganem, balícím si nějaké věci ve vedlejší místnosti. Jeho přítomnost by jí přece jen poskytla pocit záruky, že se Tien bude ovládat. Ale možná to takhle bylo lepší. „Posaď se, Tiene. Musím si s tebou promluvit."
Pochybovačně nadzdvihl obočí, ale posadil se po její levici do čela stolu. Radši by ho měla proti sobě.
„Dnes tě opouštím."
„Cože?" Šok na jeho tváři byl skutečný. „A proč?"
Zaváhala, do hádky se nechtěla nechat zatáhnout. „Nejspíš proto... protože jsem už vyčerpaná." Až teď, když se ohlédla na všechny ty únavné roky, si uvědomila, kolik si z ní vzaly. Není divu, když to trvalo tak dlouho. Všechno je to pryč.
„Proč... a proč teď?" Alespoň že neřekl To si děláš legraci. „Tomu nerozumím, Kat." Viděla, že začíná tápat, ale ne směrem k pochopení, nýbrž opačným směrem, úplně opačným směrem. „To je kvůli té Vorzohnovské dystrofii? Zatraceně, vždycky jsem věděl -"
„Nemluv hloupě, Tiene. Kdyby to bylo kvůli tomu, už bych tě opustila dávno. Přísahala jsem ti věrnost ve zdraví i nemoci."
Zamračil se a dosedl zpátky. „Máš někoho jiného? Ty někoho máš, že ano?"
„Určitě by sis přál, abych někoho měla. Protože pak by se to stalo kvůli němu, a ne kvůli tobě." Mluvila tiše, nevýrazně. Žaludek se jí svíral.
Tien byl stále v šoku, ale začínal se z něj vzpamatovávat. „To je šílenství. Tomu nerozumím."
„Už ti nemám co říct." Pomalu vstala a přála si jen být už pryč od něj. Tohle jsi mohla zrovna tak napsat jako vzkaz na terminál. Ne, přísahala jsem osobně a taky tu přísahu osobně zruším.
On se postavil zároveň s ní a sevřel jí zápěstí, aby ji zastavil. „V tom něco musí být."
„O tom přece víš víc než já, Tiene."
Teď zaváhal on a zřejmě se začal opravdu bát. To pro ni není vůbec bezpečnější. Nikdy mě neuhodil, to přiznávám. Tak

trochu možná doufala, že to udělá. Pak by to bylo jasné i bez těch nekonečných hovorů. „Co tím myslíš?"
„Pusť mě."
„Ne."
Cítila sevření jeho ruky na své. Držel ji pevně, ale ne silou. Byl ale mnohem silnější než ona a ona byla navíc o půl hlavy menší a o třicet kilo lehčí. Necítila takový strach, jaký si myslela, že bude mít. Snad už byla příliš otupělá. Podívala se mu do tváře. Ostrým hlasem zopakovala: „Pusť mě."
K jejímu překvapení ji opravdu pustil a nemotorně odtáhl ruce. „Musíš mi říct přece proč. Nebo si budu myslet, že máš milence."
„Mně už je jedno, co si myslíš."
„Je to Komařan? Nějaký zatracený Komařan?"
Provokuje ji jako vždycky; a proč by to nedělal? Koneckonců to na ni vždycky fungovalo. Stále to ještě trochu zabíralo. Přísahala si, že o tom, co Tien udělal či neudělal, mluvit nezačne. Stížnost je vlastně jako prosba o pomoc, o nápravu o... pokračování. Stěžovat si znamená pokusit se přehodit zodpovědnost za své chování na chování někoho jiného. Jednat znamenalo zapomenout na stížnosti. A ona jednat buď bude, nebo nebude. Ale nebude naříkat. Stále ještě tím netečným hlasem řekla: „Zjistila jsem všechno o tvých akciích, Tiene."
Překvapením otevřel a opět zavřel ústa. Po chvíli řekl: „Já to napravím. Vím, co se stalo. Můžu to vydělat zpátky."
„To si nemyslím. Kdepak jsi vzal těch původních čtyřicet tisíc marek, Tiene?" Řekla to tak netečně, že to ani neznělo jako otázka.
„Já..." Viděla na něm, jak promýšlí různé varianty lží. Nakonec si vybral tu jednoduchou. Něco jsem našetřil a něco jsem si půjčil. Nejsi tady jediná, kdo šetří."
„Od administrátora Soudhy?"
Při vyslovení toho jména sebou trhl, ale řekl: „Jak znáš to jméno?"
„To je jedno, Tiene. Já tě udat nepůjdu." Unaveně se na něj dívala. „Už se o tebe nechci starat."
Začal vzrušeně přecházet po kuchyni. „Udělal jsem to kvůli tobě," řekl nakonec.
Ano, teď se ve mně pokusí probudit pocit viny. Je to všechno kvůli mně. Všechno to znala, jako kroky nějakého dávno nacvičeného tance. Mlčky ho pozorovala.
„Všechno jsem to dělal pro tebe. Ty jsi chtěla peníze. Já jsem pracoval ve dne v noci, ale pro tebe to nebylo nikdy dost, že ne?" Zvýšil hlas, jak se pokoušel vybičovat ke spravedlivému hněvu. Jejímu přivyklému uchu to znělo trochu nucené. „Ty jsi mě dotlačila k hazardu tím svým neustálým sekýrováním a strachem. Tak se to holt nevyvedlo a za to mě chceš potrestat? Kdyby se mi to povedlo, rychle bys mi to odpustila."
Musela přiznat, že si vede dobře. Jeho obviňování nacházelo v temných koutech její duše odezvu. Poslouchala jeho litanii dokonce s uznáním, jako oběť, když po dlouhém mučení přestane vnímat bolest a obdivuje barvu vlastní krve. A teď mě zkusí donutit, abych ho litovala. Ale já už jsem s lítostí skončila. Vůbec se všemi city jsem skončila.
„Peníze a jen peníze, jen o to ti vždycky šlo? Co to ksakru potřebuješ tak nutně koupit, Kat?"
Tvoje zdraví, pokud si ještě vzpomeneš. A budoucnost pro Nikkiho. A pro mě.
Při tom rozčileném přecházení mu na kuchyňském stole padlo do oka jasně rudé skellyrum zasazené v květináči. „Ty mě nemiluješ. Ty miluješ jenom sebe. Jsi sobecká, Kat! I ty svoje zatracené kytky máš raději než mě. Podívej, dokážu ti to."
Popadl květináč a stiskl tlačítko, kterým se otvíraly dveře na balkon. Otevřely se trochu pomaleji, než aby to zapadalo do jeho dramatického načasování, ale přesto jimi prošel a otočil se k ní tváří. „Tak který z nás má skočit dolů, Kat? Tvoje milovaná kytka, nebo já? Vyber si!"
Nepohnula se, ani nepromluvila. A teď se mě snaží vyděsit sebevražedným gestem. To už je pokolikáté, počtvrté? To byl vždycky trumf, kterým ukončil jejich hru a zvítězil.
Vysoko vyzvedl květináč. „Já, nebo ta kytka?" Díval se jí do tváře a čekal, až se zlomí. Zmocnila se jí chladná touha zkusit mu odpovědět ty, jen aby viděla, jak by se z toho vykroutil, ale místo toho stále mlčela. Když mu neodpověděla, zmateně na chviličku zaváhal, ale pak se otočil a vyhodil tu prastarou nesmyslnost z balkonu.
Pět pater. Počítala v duchu vteřiny a čekala na zvuk dopadu. Ozval se vzdálený vlhký náraz a třesk rozbíjející se keramiky.
„Jsi hlupák, Tiene. Ani ses nepodíval, jestli tam někdo nejde."
S výrazem náhlého strachu, který ji téměř rozesmál nakoukl přes zábradlí. Zřejmě se mu přece jen podařilo nikoho nezabít, protože se zhluboka nadechl a otočil se opět k ní. Pokročil o pár kroků blíž do kuchyně, ale stále byl dost daleko od ní. „Tak přece něco řekni! Co mám udělat, abys se mnou mluvila?"
„Neobtěžuj se," řekla chladně. „Neumím si představit, co bys mohl udělat, aby mě to rozzuřilo ještě víc.
To už mu došla taktika a stál před ní poražený. Hlas měl teď tišší. „Co vlastně chceš?"
„Chci zpátky svoji čest. Ale ty mi ji vrátit nemůžeš."
Teď promluvil ještě tišeji. Ruce natáhl před sebe v prosbě: „Je mi to líto s tím skellytem. Nevím, co..."
„Je ti taky líto té zlodějny, zrady, úplatků a spekulací?"
„Já jsem to dělal pro tebe, Kat!"
„Za jedenáct let," řekla důrazně, „jsi zřejmě vůbec nezjistil, kdo jsem. Tomu nerozumím. Jak můžeš s někým žít tak blízko, tak dlouho - a nevidět ho? Možná, že jsi žil s nějakou holovizní Kat, kterou ti promítal tvůj mozek, to já nevím."
„Tak řekni, co sakra chceš? Nemůžu se vrátit, nemůžu se udat. To by byla veřejná pohana! Pro tebe, pro Nikkiho, pro tvého strýce - to přece nechceš!"
„Především už nikdy nechci vyslovit žádnou lež. Co uděláš ty, je tvoje věc." Zhluboka se nadechla. „Ale pamatuj si tohle. Ať už cokoliv uděláš, nebo neuděláš, děláš to za sebe. Protože mě už se to netýká." Tak, hotovo, hotovo navěky. Tímhle už nebude muset nikdy projít.

„Já... já to napravím."
To mluvil o jejím skellytu, jejich manželství, nebo o svém zločinu? Stejně je to jedno, v každém případě.
Když stále neodpovídala, vyhrkl zoufale: „Nikolaj je podle barrayarského práva můj."
Zajímavé. Nikki byl jediná věc, kterou na ni doposud nikdy nezkusil použít. Pochopila, že už mu došlo, jak vážně to myslí. Dobře. Rozhlédl se kolem a opožděně se zeptal: „Kde je vlastně Nikki?"
„V bezpečí."
„Nemůžeš ho přede mnou schovávat!"
Můžu, až budeš ve vězení. Neobtěžovala se to vyslovit nahlas. Za těchto okolností by Tien pravděpodobně Nikkiho nikdy právně nevymáhal. Ale ona z toho všeho chtěla Nikolaje především vynechat a uchránit ho před nejohavnější stránkou téhle věci. Ona ten boj nevyhlásí, ale jestli to udělá Tien, ona bude ten, kdo v něm zvítězí. Pozorovala ho ještě chladnějšíma očima.
„Já to napravím. Udělám to. Mám plán. Přemýšlel jsem o tom celý den."
Tienovy plány ji vždycky uklidňovaly asi stejně, jako plazmomet v rukou dvouletého dítěte. Ne. Ty už za něj neneseš odpovědnost. Proto to přece všechno děláš. Nech ho být. „Dělej si co chceš, Tiene. Já si jdu sbalit věci."
„Počkej -" Protáhl se kolem ní. Znepokojilo ji, že je teď mezi ní a dveřmi, ale nedala na sobě znát strach. „Počkej. Já to napravím. Uvidíš. Já to napravím. Počkej tady!" S rozrušeným mávnutím ruky vyběhl ze dveří a zmizel.
Naslouchala zvuku jeho vzdalujících se kroků. Až když zaslechla slabý šustot potrubního výtahu, vyšla zpátky na balkon a podívala se dolů. Tam, daleko pod sebou, viděla rudou skvrnu, kterou zanechalo její roztříštěné skellytum. Polámané šarlatové větvičky vypadaly jako rozstříknutá krev. Nějaký chodec se u nich zvědavě zastavil. Za minutku zahlédla Tiena, jak vychází z budovy a kráčí parkem k zastávce bublinových vozů a chvílemi popobíhá. Dvakrát se ohlédl k balkonu. Ona ustoupila do stínů. Pak zmizel uvnitř stanice.
Snad každý sval v těle ji křečovitě bolel. Bylo jí na zvracení. Vrátila se do své - do kuchyně a vypila sklenici vody. To jí pomohlo uklidnit dech a pak i žaludek. Pak odešla do pracovny pro kbelík a plastový sáček, aby do nich mohla sklidit ten binec na chodníku pět pater pod sebou.

KAPITOLA 10
Miles seděl u terminálu administrátora Vorsoissona a metodicky pročítal soubory všech zaměstnanců oddělení využití odpadního tepla. V porovnání s ostatními odděleními tu byla zaměstnanců celá spousta. Tohle oddělení rozhodně dostává největší díl z celého rozpočtu. Většina zaměstnanců oddělení zřejmě trávila pracovní dobu na pokusné stanici, protože kanceláří tu bylo jen pár. Miles cítil, že měl dnes začít tam, kde se něco děje, namísto aby tu seděl v téhle věži byrokratické nudy. A ještě víc si přál, aby byl tenkrát zastavil na té pokusné stanici, když letěli kolem... no, vlastně ne. Stejně by nevěděl, co má hledat.
A teď to víš? Bezmocně zavrtěl hlavou a otevřel další soubor. Tuomonen si vzal kopii seznamu zaměstnanců a zakrátko je všechny bude vyslýchat, tedy pokud se nestane něco, co by vyšetřování obrátilo jiným směrem. Například objevení Marie Trogirové - to bylo momentálně na prvním místě Milesova seznamu úkolů pro Císařskou bezpečnost. Miles se protáhl, aby ulevil bolesti v zádech. Cítil, jak mu tělo z dlouhého sezení v chladné místnosti tuhne. Copak tady v Serifose nevědí, jak užitečné je plýtvat teplem?
Na chodbě se ozvaly rychlé kroky, zastavily se a Miles vzhlédl. Ve dveřích stál trochu udýchaný Tien Vorsoisson. Vešel dovnitř. V nikách nesl dva teplé kabáty, svůj vlastní a své manželky, který měl Miles na sobě nedávno, a také dýchací masku s nápisem Návštěva, střední velikost. Usmál se na Milese s potlačovaným vzrušením. „Lorde auditore. Jsem rád, že jsem vás tu ještě našel."
Miles zavřel soubor a se zájmem se na Vorsoissona zadíval. „Buďte zdráv, administrátore. Co vás přivádí zpátky?"
„Vy, můj pane. Potřebuji s vámi hned teď mluvit. Musím... vám ukázat něco, co jsem objevil."
Miles otevřenou dlaní ukázal na terminál, ale Vorsoisson zavrtěl hlavou. „Ne tady, můj pane. Venku na pokusné stanici oddělení odpadního tepla."
Áha. „Teď hned?"
„Ano, ještě dnes, když tam nikdo není." Vorsoisson položil jeho dýchací masku na terminál, chvilku se hrabal ve skříni a vytáhl svou vlastní. Trhnutím si ji navlékl přes hlavu a spěšně si přitáhl kolem hrudníku řemínek, který přidržoval nádobu s kyslíkem.
„Vyžádal jsem si vznášedlo, čeká na nás dole."
„Tak dobře..." Co to má všechno znamenat? Vorsoisson tam přece určitě nenašel ve skříni zamčenou Marii Trogirovou? Miles si zkontroloval masku - kontrolky ukazovaly, že je dobitá a naplněná - a natáhl si ji přes hlavu. Už při chůzi se několikrát nadechl, aby zkontroloval správnost funkcí, a pak si ji stáhl přes bradu dolů a navlékl si kabát.
„Tudy..." Vorsoisson ho vedl dlouhými kroky, které Milese popuzovaly. Rozhodně vedle něj nehodlal běžet. Administrátor na něj počkal u výtahu a netrpělivě se přitom pohupoval na patách. Tentokrát je v garážích čekal připravený vůz. Nebylo to příliš luxusní vládní dvoumístné vznášedlo, ale zdálo se, že je v dobrém stavu.
Miles si na druhou stranu nebyl tolik jistý řidičem. „Co se děje, Vorsoissone?"
Vorsoisson položil ruku na dveře a změřil si Milese takovým pohledem, až se skoro vyděsil. „Jaká jsou pravidla pro prohlášení někoho Císařským svědkem?"
„No... různá, myslím, že to závisí na situaci."
Miles si opožděně uvědomil, že jemné odstíny barrayarského práva zdaleka nezná tak, jak by jako Císařský auditor měl. Potřebuje si toho ještě trochu pročíst. „Myslím... nemyslím, že to je něco, co člověk může udělat sám. Obvykle jde o dohodu mezi potenciálním svědkem a úředníkem, který případ vyšetřuje." A děje se to zřídka. Od skončení doby Izolace a dovezení fastpenty a dalších galaktických vyslýchacích drog už úřady neměly potřebu se se svědky

dohadovat.
„V tomto případě jste ten úředník vy," řekl Tien. „Pravidla jsou taková, jaká stanovíte vy, že? Protože jste Císařský auditor."
„Hm... možná."
Vorsoisson spokojeně přikývl, zdvihl dveře a vklouzl na místo pilota. Miles se váhavě a přitom fascinovaně usadil vedle něj. Zapnul si bezpečnostní pásy a vznášedlo se zdvihlo do vzduchu a klouzalo k vratům garáže.
„A proč se na to ptáte?" vyzvídal Miles opatrně. Vorsoisson vypadal jako člověk, který se nemůže dočkat, až mu řekne něco velmi zajímavého. Miles by ho teď nechtěl vyplašit ani za všechny tři světy. A navíc musí být velmi opatrný s tím, co slíbí. Je to příbuzný tvého kolegy auditora. Právě ses dostal do etické smyčky.
Vorsoisson neodpověděl hned, místo toho vytúroval vznášedlo do výšky k noční obloze. Světla Serifosy osvětlovala mlhavé nadýchané obláčky cenné vláhy nad nimi, které občas zakrývaly hvězdy. Ale když se začali vzdalovat od města, obláčky postupně zmizely a hvězdy zazářily naplno. Krajina v dáli byla velmi tmavá, bez vesnic a domů, ty se na takových místech vyskytovaly v klimaticky příznivějších světech. Jen směrem na východ se po tmavé zemi hnal jednokolejný vlak jako bledá světlá čára.
„Věřím," začal konečně Vorsoisson," věřím, že jsem konečně shromáždil dost důkazů o pokusu o zločin proti Císařství, aby obvinění obstálo před soudem. Snad jsem čekal příliš dlouho, ale musel jsem si být jistý."
„Čím jistý?"
„Soudha se mě snažil uplatit. Nejsem si jistý, že neuplatil také mého předchůdce."
„Ano? A proč?"
„Využití odpadního tepla a celé to oddělení je podvod, prázdná skořápka. Vůbec nevím, jak dlouho už to tam trvá. Balamutili i mě... a to celé měsíce. Inu... za klidných dní v budově plné vybavení, jak mám vědět, k čemu co je. Nebo není? Nebo že tam jsou jen klidné dny?"
„Jak dlouho -" už to víte. Miles konec věty spolkl. Ta otázka byla předčasná. „Takže co tam dělají?"
„Vykrádají z projektu peníze. Snad to začalo jen jako maličkost nebo nehoda - nějaký zaměstnanec jim po odchodu omylem zůstal na výplatní listině a Soudha zjistil, že si jeho peníze může nechat. Mrtvé duše - jeho oddělení je plné předstíraných zaměstnanců a všichni berou plat. Nákupy vybavení pro ně jsou další peníze. Soudha má v účetním nějakou ženu, která je v tom s ním. Všechny formuláře mají v pořádku, všechna čísla sedí. Prošli už bůhvíkolika finančními inspekcemi, protože účetní z ústředí nevědí, že mají kontrolovat práci, ne jen formuláře."
„A kdo kontroluje tu práci?"
„To je ten problém, lorde auditore. Terraformační projekt nemůže mít rychlé výsledky, rozhodně ne měřitelné. Soudha vytváří technické zprávy, obsáhlé a načas, ale myslím, že je vytváří jen překopírováním předchozích zpráv ostatních sektorů."
Terraformační projekt na Komarru byl opravdu byrokratickým zázemím, nejnižší položka na seznamu důležitých věcí pro Barrayarské Císařství. Ne kritická: řekněme dobré místo, na které se dal odložit druhorozený nepříliš schopný vorský synek, aby rodině nepřekážel. Tam nenapáchal moc škody, protože projekt byl tak ohromný a pomalý, a pak ho zase odvolali dřív, než se dala napáchaná škoda odhalit. „Když mluvíme o mrtvých duších -jak s tímhle podvodem souvisí Radovasova smrt?"
Vorsoisson zaváhal. „Nejsem si jistý, že nějak souvisí. Tedy kromě toho, že přitáhla pozornost Císařské bezpečnosti, a tak celý podvod praskl. Přece jen Radovas před smrtí podal výpověď."
„To řekl Soudha. Soudha je podle vás lhář a padělatel. Mohl mu například Radovas pohrozit, že ho udá - a za to byl zavražděn, aby si Soudha zajistil mlčení?"
„Ale Radovas to věděl. Celé roky. Vlastně všichni technici to museli vědět. Přece nemohli nevědět, že nedělají práci, kterou popisují jejich zprávy."
„Hm, to může záviset na tom, jak velký plagiátorský génius byl Soudha, když sestavoval své zprávy." Soudhovy osobní záznamy rozhodně nenaznačovaly, že by byl hloupý nebo podcenitelný. Mohl zfalšovat i své vlastní záznamy? Můj bože. To znamená, že nemůžu věřit žádným údajům v žádném terminálu tohohle zatraceného oddělení. A to dnes ztratil celé hodiny, když se jimi prohrabával. „Radovas si to mohl rozmyslet."
„To nevím," hlesl bezradně Vorsoisson. Očima zalétl k Milesovi. „Chci jen, abyste si pamatoval, že jsem je odhalil. Já jsem je udal hned, jakmile jsem si začal být jistý."
To, jak opakovaně naléhal právě na tohle, Milesovi dostatečně odhalovalo, že o tomhle ohromném podvodu ví už dost dlouho. Že by snad Soudha úplatek nejen nabídl, ale také ho už předal? Až to potom prasklo. Je Miles právě teď svědkem Vorsoissonova projevu vlastenecké povinnosti, nebo chvatného pokusu udat Soudhu dřív, než on udá jeho?
„Budu si to pamatovat," řekl Miles neutrálně. Opožděně ho ještě napadlo, že od něj zřejmě není nejchytřejší vydat se sám do noci s Vorsoissonem na nějakou opuštěnou stanici, aniž by o tom informoval Tuomonena. Pochyboval ale, že Vorsoisson by byl v kapitánově přítomnosti takhle sdílný. Jen by neměl příliš rozebírat Vorsoissonovy skutečné šance na to, jak by se mohl z téhle šlamastyky vykroutit, dokud nebudou bezpečně zpátky v Serifose, a nejlépe ve společnosti Tuomonena a nějakých rozložitých hochů od Císařské bezpečnosti. Milesův paralyzér mu konejšivě vydouval kapsu. Tuomonena upozorní svým náramkovým komunikátorem hned, jak se najde nějaká klidná chvilka z Vorsoissonova doslechu.
„A řekněte to Kat," dodal Vorsoisson.
Cože? Co s tímhle má společného madam Vorsoissonová? „Tak se podíváme na ty vaše důkazy a pak si o tom promluvíme."
„Spíš uvidíte jen nedostatek důkazů, můj pane," řekl Vorsoisson. „Je tam jen velká prázdná budova... tamhle."
Vorsoisson stočil vznášedlo stranou a začal klesat k pokusné stanici. Byla dobře osvětlená spoustou venkovních

zářivek. Miles předpokládal, že se automaticky rozsvěcují při soumraku. Když se přiblížili, Miles si všiml, že parkoviště u budovy není prázdné. Na přistávacích plochách bylo vidět nejméně půltuctů vznášedel a aeroaut. Tu a tam svítila v malé kancelářské budově okna a další světlo prosvítalo ze vzduchotěsných přechodových tunelů mezi sekcemi budov. Stály tu i dva velké stěhovací vozy, jeden z nich právě couval do otevřeného nákladového prostoru velké technické budovy bez oken.
„Mně se zdá, že je tu dost rušno," řekl Miles. „Tedy na prázdnou skořápku."
„Tomu nerozumím," řekl Vorsoisson.
Vegetace jen o trochu vyšší, než kam sahaly Milesovy kotníky, tu sváděla sice úspěšný boj s chladem, ale nebyla zdaleka tak vzrostlá, aby skryla vznášedlo. Miles téměř požádal Vorsoissona, aby vypnul světla a přistál někde za malou vyvýšeninou a z dohledu i přesto, že by je čekala pořádná procházka zpátky. Jenže to už se Vorsoisson snášel na prázdný přistávací kruh na parkovišti. Po přistání vypnul motor a nejistě se zadíval na budovu.
„Možná... možná byste se měl napřed držet stranou," řekl s náhlou obavou Vorsoisson. „Mě si všímat nebudou."
Zřejmě si vůbec neuvědomil význam toho, co právě řekl. Oba si nasadili dýchací masky a Vorsoisson otevřel dveře. Chladný noční vzduch zaštípal Milese na holé kůži nad jeho dýchací maskou a ve vlasech. Zastrčil ruce hluboko do kapes, jako kdyby si je chtěl zahřát, a dotkl se v kapse schovaného paralyzéru. Pak následoval administrátora, jen o krok za ním. Držet se stranou je jedna věc, a nespustit z očí Vorsoissona zase druhá.
„Zkusíme si napřed prohlédnout technickou budovu," zavolal Miles hlasem tlumeným maskou. „Uvidíme, jestli zjistíme, co se tam děje dřív, než je - ehm -dřív než s nimi promluvíme."
Vorsoisson zabočil k přestupní komoře nákladového prostoru. Milese napadlo, jestli by se oku náhodného pozorovatele mohl zprvu jevit jako Nikolaj. Kombinace Vorsoissonova dramatického tajemství a jeho přirozené paranoie na něj opravdu nepůsobila nejlépe, i když si v duchu říkal, že je možná celá věc daleko jednodušší a že se Vorsoisson prostě zmýlil.
Vstoupili do přechodové komory nákladového prostoru a prošli jí. V uších cítil lehkou změnu tlaku. Miles si ještě nechal masku, když procházeli kolem zaparkovaného nákladního vozu. Zavolá Tuomonenovi, jen co bude...
Miles se zastavil jen o okamžik příliš pozdě na to, aby ho neviděl pár lidí, tiše stojících vedle palety naložené vybavením. Žena s ovladačem v ruce antigravitační palety s ní tiše manévrovala do vozu. Byla to madam Radovasová. Ten muž byl administrátor Soudha. Oba se zděšeně zadívali na své nečekané hosty.
Miles na moment zaváhal mezi možností zapnout poplašné tlačítko svého náramkového komunikátoru a možností popadnout paralyzér. V okamžiku, kdy Soudha sáhl do kapsy své vesty ale převládly Milesovy bojové reflexy a sáhl do kapsy. Vorsoisson se napůl otočil s ústy otevřenými překvapením a pokusil se varovně vykřiknout. Milese mělo napadnout něco jako nechal jsem se tím idiotem zavést do pasti, jenže Vorsoisson byl zřejmě překvapený stejně jako on sám.

Soudhovi se podařilo vytrhnout paralyzér z kapsy o půl vteřinu dřív. Krucinál, že jsem se Dr. Chenka nikdy nezeptal, co udělá zásah z paralyzéru s mými záchvaty. Dostal zásah přímo do obličeje. Hlava mu odlétla dozadu v milosrdně krátkém návalu bolesti. Ztratil vědomí ještě dřív, než dopadl na betonovou podlahu.
Miles se po zásahu paralyzérem probral s hlavou třeštící bolestí. Za očima se mu do mozku zabodávaly jehličky čiré bolesti a vyrážely do páteře. Při pohledu do jasného světla okamžitě zase zavřel oči. Bylo mu zle, až se mu chtělo zvracet. Vzápětí si ale uvědomil, že má nasazenou svou dýchací masku, a nastoupil vytrénovaný reflex: polkl, zhluboka a opatrně se nadechl a nebezpečná chvíle přešla. Byla mu zima a něco ho za ruce drželo v nepohodlné, napůl stojící pozici. Znovu otevřel oči a rozhlédl se kolem.
Byl venku v mrazivé komarrské tmě a připoutaný k zábradlí táhnoucího se po straně podél chodníku okolo zřejmě technické budovy pokusné stanice. Dva metry pod ním jasně zářila světla zamířená na porost a krásně osvětlovala budovu a vyzdvižený betonový chodník. To byla ta jasná záře. Za světly už se nedalo rozeznat nic, krajina se táhla od budovy do černé
prázdnoty. Zábradlí bylo jednoduché, kovové tyče zasazené do betonu v metrových intervalech a na nich kulatá kovová tyč jako madlo. Klečel na kolenou. Cítil chlad a tvrdost betonu pod nimi a zápěstí měl v poutech - v poutech? - ano, připoutané kovovými pouty ke dvěma tyčkám, takže s rozpaženýma rukama napůl klečel.
Náramkový komunikátor od Císařské bezpečnosti měl stále ještě na ruce, ale samozřejmě na něj pravou rukou nemohl dosáhnout. Ani hlavou ne, i když to zkusil. Zkroutil zápěstí, aby stiskl poplašné tlačítko o zábradlí; to ale bylo zajištěné, aby se nedalo stisknout náhodným nárazem. Miles do své dýchací masky tiše zaklel. Masku měl pevně nasazenou na obličeji a také cítil pod kabátem na prsou pevně připásanou nádobu s kyslíkem - a kdo mu zapnul kabát až ke krku? Bude muset být velmi opatrný, aby s maskou nepohnul, dokud si neuvolní ruce a nebude schopen si ji případně znovu nasadit.
Že by mu zásah z paralyzéru způsobil záchvat, když byl v bezvědomí, anebo ho záchvat teprve čeká? Už byl na něj pomalu čas. Okamžitě přestal klít a několikrát se zhluboka a nuceně klidně nadechl, čímž ale své tělo ani v nejmenším neošálil.
Několik metrů napravo od sebe zahlédl Tiena Vorsoissona připoutaného k zábradlí podobným způsobem. Hlavu měl skloněnou. Zřejmě se ještě neprobral. Miles se pokusil zbavit uzlu strachu v krku pomyšlením, že tahle spravedlivá drobnost je alespoň jednou pozitivní věcí v celé té záležitosti. Pochmurně se pod maskou usmál. I když by vlastně byl mnohem raději, kdyby tu byl Vorsoisson volný a mohl by mu pomoci. Ještě lepší by bylo, kdyby byl volný sám, aby mohl dojít pro pomoc. Kroutil rukama, jak mohl, ale v pevných poutech si jen odřel do krve obě zápěstí.
Kdyby tě chtěli zabít, už bys nežil, pokoušel se přesvědčit sám sebe. Tedy pokud to nejsou sadisti s touhou po pomalé a dlouhé pomstě... Co jsem vlastně těm lidem kdy udělal? Samozřejmě kromě toho, že jsem jako obvykle Barrayaran a

navíc syn Arala Vorkosigana...
Minuty pomalu ubíhaly. Vorsoisson se pohnul a zasténal a pak znovu upadl do milosrdného bezvědomí. Alespoň tak ale Milese ujistil, že není mrtvý. Zatím. Konečně se ozval zvuk kroků na betonu. Miles opatrně otočil hlavu.
Protože blížící se postava měla nasazenou dýchací masku a halila se do teplého kabátu, nebyl si Miles zprvu jistý, jestli je to muž, nebo žena, ale pak si při bližším pohledu všiml vlnitých popelavých vlasů a hnědých očí ženy, kterou viděl na prvním VIP setkání - byla to ta účetní, ta pečlivka, která si tolik dala záležet na tom, že ona má kopii svých záznamů i pro Milese.
Viděla, že má otevřené oči. „Á, dobrý večer, lorde auditore Vorkosigane." Zvýšila hlas, aby i s nasazenou dýchací maskou zřetelně slyšel každé slovo.
„Dobrý večer, madam Foscolová," podařilo se mu odpovědět stejným tónem. Jen kdyby se trochu rozpovídala a poslouchala ho -
Vytáhla ruku z kapsy kabátu a ve výšce přidržela cosi kovově blýskavého. „Tady je klíček k vašim poutům. Položím ho tady, trochu mimo." Pečlivě ho položila na betonový chodník v polovině vzdálenosti mezi Milesem a administrátorem, těsně vedle zdi budovy. „Ať ho někdo neopatrně neskopne dolů." Zamyšleně se zahleděla přes zábradlí na tmavý porost dole.
To by mohlo znamenat že má někdo přijít: možná záchrana? A také by to mohlo znamenat, že Foscolová, Soudha a madam Radovasová - co ta tady vlastně dělá? - tady nebudou, aby ten klíček předali osobně, až k tomu dojde.
Znovu zaštrachala v kapse a vytáhla datový disk v ochranném plastovém obalu. „Tohle, můj lorde auditore, je úplný záznam úplatků, které administrátor Vorsoisson přijal. Celkem to za posledních osm měsíců dělá kolem šedesáti tisíc marek. Čísla účtů, údaje o tom, kam peníze uložil - všechno, co potřebujete k úspěšnému obvinění. Chtěla jsem to původně poslat kapitánovi Tuomonenovi, ale takhle to bude lepší." Očima jako by se na něj uculila. Sklonila se a lepící páskou disk přilepila Vorsoissonovi na záda kabátu. „Dovolíte, můj pane?" Pak poodstoupila a oprášila si ruce v gestu dokončené špinavé práce.
„Co to děláte?" začal Miles. „Co tady vlastně všichni děláte? Proč je madam Radovasová s -"
„Ale, ale, lorde Vorkosigane," přerušila ho Foscolová ostře. „Snad si nemyslíte, že jsem si s vámi přišla popovídat?"
Vorsoisson se znovu pohnul, zasténal a odříhnul si.
I přes pohrdavý výraz, kterým si měřila jeho zhroucenou postavu, Foscolová chvíli čekala, aby si byla jistá, že do dýchací masky nezačne zvracet. Vorsoisson na ni nepřítomně zíral. Překvapeně mrkal a Miles nepochyboval, že i bolestně.
Miles sevřel pěsti a trhl řetězy. Foscolová na něj pohlédla a dodala laskavě: „Neubližujte si a nesnažte se osvobodit. Někdo sem přijde, aby vás osvobodil. Jen lituji, že u toho nebudu." Otočila se na podpatku a odkráčela po chodníku pryč, až zmizela za rohem budovy. Po další minutě se k nim donesl zvuk startujícího náklaďáku. Ale to bylo na druhé straně budovy a Miles odjíždějící náklaďák ani nezahlédl.
Soudha je schopný inženýr. Jestlipak nastavil reaktor na autodestrukci? To byla další myšlenka, která Milese napadla. Tak by se zbavil všech důkazů, Vorsoissona a také Milese. Kdyby to jen trochu dobře načasoval, mohl by se také zbavit záchranné jednotky Císařské bezpečnosti... ale datový disk, který Foscolová Vorsoissonovi připevnila na záda, se měl asi uchovat, což vyvracelo scénář, při kterém se měla celá pokusná stanice proměnit v zářící skleněnou jámu podobnou ztracenému městu Vorkosigan Vashnoi. Soudha a spol. zřejmě nejsou militantní. Díky bohu. Zdá se spíš, že se je pokusí co nejvíc znemožnit, a to by šlo s mrtvolami těžko.
Ale co ostatní příbuzní? Miles si vzpomněl na otce a otřásl se. A co Kateřina s Nikolajem, no a samozřejmě, co lord auditor Vorthys?
Vorsoisson se konečně probral, pokusil se vstát a zjistil že je připoutaný. Tlumeně zaklel a pak už téměř úplně při smyslech trhl svými řetězy. Nechal toho asi po minutě. Rozhlédl se kolem a uviděl Milese.
„Vorkosigane. Co se to tu ksakru děje?"
„Zdá se, že nás uklidili stranou, aby mohl Soudha s přáteli dokončit vyklízení pokusné stanice. Nejspíš si uvědomili, že se všechno nějak vyzradilo."
Milese napadlo, jestli by se Vorsoissonovi neměl zmínit o tom, co má na zádech, ale pak tu myšlenku zapudil. Už teď díky tělesné námaze těžce dýchal. Vorsoisson ještě chvíli monotónně nadával, ale pak si uvědomil, že se opakuje, a nechal toho.
„Řekněte mi ještě něco o tom Soudhově plánu," řekl
Miles, aby přerušil to divné ticho. V komarrské noci se neozval ani ptáček či hmyz a ve slabém chladném vánku nešustilo žádné listí. Z budovy za nimi se také neozval ani zvuk. Jediný zvuk vydávaly jejich dýchací masky, ventilátory, filtry a regulátory. „Kdy jste to zjistil?"
„Právě... včera. Od včerejška je to týden. Soudha nejspíš zpanikařil a pokusil se mě uplatit. Nechtěl jsem zahanbit Katina strýce Vorthyse tím, že bych celou aféru odhalil, když tu ještě je. A napřed jsem si musel být jistý, že mám pravdu dřív, než začnu kolem sebe lidi obviňovat."
Foscolová tvrdí, že lžeš. Miles si teď nebyl jistý, komu z nich vlastně věří. Foscolová si mohla své důkazy proti Vorsoissonovi vyrobit stejně snadno, jak pravděpodobně ukrývala Soudhovu zlodějnu. Bude to muset nechat rozhodnout specialisty Císařské bezpečnosti.
Miles s Vorsoissonovým váháním soucítil, a zároveň ho podezíral. Tento stav ale pro jeho migrénu po zásahu paralyzérem nebyl nejlepší. Nikdy předtím ho nenapadlo použít fastpentu jako lék na bolest hlavy, ale teď si přál mít po ruce hyposprej, aby ho na Vorsoissonovi hned použil. Potom, slíbil si. Rozhodně ano. „A myslíte, že to je všechno?"
„Co tím myslíte, všechno?"
„Nevím, jestli... kdybych byl Soudha a jeho skupina a prchal jsem z místa zločinu... určitě měli čas si svůj útěk připravit.

Možná měli tři nebo čtyři týdny, jestli věděli, že nahoře najdeme Radovasovo tělo." A co sakra tam nahoře vůbec dělalo? Pořád tomu nerozumím. „Možná déle, jestli se na takovou možnost připravovali - a Soudha je dobrý inženýr. Určitě měl nějaké plány pro případ prozrazení. Nebylo by daleko
logičtější rozdělit se, cestovat nalehko a pokusit se z Císařství dostat po jednom, po dvou... a ne odjíždět všichni najednou se dvěma naloženými nákladňáky... na co ksakru potřebovali dva nákladňáky? Na peníze asi sotva."
Vorsoisson zavrtěl hlavou a trochu si tím posunul dýchací masku. Musel si opřít tvář o zábradlí, aby si ji znovu narovnal. Po pár minutách tiše hlesl: „Vorkosigane...?"
Miles doufal, že ten prosebný tón znamená, že se ten chlap chce konečně po pravdě přiznat. „Ano?" řekl povzbudivě.
„Dochází mi kyslík."
„Copak jste si nezkontroloval -" Miles se ve svém tepajícím mozku pokusil vyvolat obraz chvíle, kdy Vorsoisson v kanceláři popadl vlastní masku a nasadil si ji. Ne. Nezkontroloval ji. Plně nabitá maska by vydržela dvanáct až čtrnáct hodin při namáhavé fyzické zátěži, tedy za normálních okolností. Milesova návštěvnická maska zřejmě pocházela z centrálního skladu, kde měl nějaký technik na starost všechny použité masky znovu nabít a doplnit dřív, než se znovu použijí. Nezapomeň si masku znovu dobít, řekla tehdy Vorsoissonova žena a on jí odsekl, že ho sekýruje. Má snad Vorsoisson ve zvyku odkládat své vybavení nedoplněné? V kanceláři ho madam Vorsoissonova nemůže hlídat tak, jak to nepochybně dělá doma.
Kdysi by si Miles dokázal zlámat své křehké dlaňové kosti a vytáhnout ruku z želízek dřív, než mu ruka oteče a znovu uvízne v poutech. Měl v paměti odporně živou vzpomínku na to, jak to kdysi už udělal. Ale teď byly kosti v jeho rukách ze solidního plastu a ještě odolnější než normální kost. Novým náporem do želízek si dokázal jen odřít zápěstí do krve.
Vorsoissonovi také začala krvácet zápěstí, jak se zoufale snažil z pout vyprostit.
„Vorsoissone, zůstaňte v klidu!" vykřikl na něj Miles. „Šetřete kyslíkem. Někdo má brzy přijít. Uvolněte se, dýchejte pomalu a mělce." Proč to ten idiot neřekl dřív, Milesovi nebo i té Foscolové... copak to Foscolová takhle chtěla? Možná chtěla, aby oba, jeden po druhém, zemřeli... jak dlouho to bude ještě trvat, než ten někdo dorazí? Pár dní? Vražda Císařského auditora při vyšetřování případu byla považována za zradu horší než vražda vládnoucího hraběte v okrsku a jen o málo méně závažnou než útok na samotného Císaře. Nic by nedokázalo soustředit pozornost celé Císařské bezpečnosti na pronásledování, trvající celá desetiletí a překonávající všechny vzdálenosti a diplomatické bariéry na prchající jistěji... Buď je to pokus o sebevraždu, nebo neuvěřitelná bláhovost. „Kolik vám ho zbývá?"
Vorsoisson sklonil bradu a pokusil se zahlédnout pod kabátem vršek kyslíkové láhve. „Můj bože, je tam nula."
„Tyhle věci mají vždycky nějakou bezpečnostní rezervu. Uklidněte se člověče! Ovládejte se!"
Vorsoisson místo toho začal pouty trhat ještě zběsileji. Házel sebou dopředu a dozadu plnou silou a pokoušel se zlomit zábradlí. Z pořezané kůže na zápěstí mu kapala krev, zábradlí se prohýbalo a drnčelo, ale nezlomilo se. Zdvihl se co nejvýš a pak plnou vahou těla padl z chodníku a tak se pokusil pouta roztrhnout. Pouta držela, ale on už nohama zpátky na chodník nedosáhl. Podpatky škrábal do zdi pod chodníkem. Jeho přerývaný dech u něj konečně vyvolal zvracení. Když mu v křeči maska konečně sklouzla z tváře, bylo to jako akt milosrdenství, kdyby se neobjevily jeho znetvořené fialovějící rysy. Přestal ale křičet a prosit a začal se dusit. Kopající nohy se v křeči cukly a bezvládně se natáhly dolů.
Miles měl pravdu. Vorsoisson mohl mít ještě kyslík na dvacet nebo třicet minut, kdyby zůstal v klidu. Donutil se uklidnit a začal dýchat co nejmělčeji. Třásl se zimou. Vzpomněl si, že třas zvyšuje spotřebu kyslíku, ale nemohl to zastavit. Okolní ticho bylo hluboké a rušené jen syčením Milesových regulátorů a filtrů a tepem krve v jeho spáncích. Viděl už mnoho smrtí, včetně své vlastní, ale tohle byla jedna z nejhorších. Tělem mu probíhaly křečovité otřesy a hlavou mu vířily neužitečné myšlenky. Znovu a znovu v duchu zabíhal k nepodloženému přesvědčení, že by mu teď nepomohl ani celý sud fastpenty.
Pokud dostane záchvat a setřese si dýchací masku z tváře, udusí se dřív, než se stihne probrat. Císařská bezpečnost ho najde viset vedle Vorsoissona udušeného vlastními zvratky. A jeho záchvaty způsobuje zejména stres.
Miles viděl, jak sliny na tváři mrtvoly začínají přimrzat. Zadíval se na oblohu v opačném směru a čekal.

KAPITOLA 11
Kateřina postavila své kufry v hale vedle Vorkosiganových a chystala se opustit byt, naposledy ve svém starém životě. Všechna světla byla zhasnutá. Všechna okna zavřená. Všechny přístroje vypnula... terminál zapípal, právě když odcházela z kuchyně.
Zaváhala. Arech to být. Nech to všechno být. Pak si ale vzpomněla, že to může být Tuomonen nebo někdo, kdo se pokouší dovolat lordu Vorkosiganovi. Nebo možná strýc Vorthys, ačkoliv si nebyla jistá, že právě s ním chce dnes mluvit. Obrátila se k terminálu, ale ruka jí zaváhala při myšlence, že to může být Tien. No co, tak prostě přeruším spojení. Kdyby to byl Tien s nějakým dalším slibem, hrozbou nebo přesvědčováním, aspoň by se ujistila, že je někde jinde a ne tady a mohla by v klidu odejít.
Ale tvář, která se na obrazovce objevila po přijetí hovoru, patřila komarrské ženě z Tienova oddělení, Leně Foscolové. Kateřina se s ní osobně setkala několikrát, ale v hlavě jí naskočila slova, která včera v noci pronesl na téhle obrazovce Soudha: Lena Foscolová z účetního je ta nejpečlivější zlodějka, kterou znám. Bože. Ona je jedna z nich. Pozadí bylo rozostřené, ale viděla, že má na sobě rozepnutý kabát, takže je na cestě ven nebo se vrátila z nějaké vycházky. Kateřina se na ni dívala s tajeným odporem.
„Madam Vorsoissonová?" zazářila Foscolová. Bez čekání na odpověď pokračovala. „Prosím, vyzvedněte si manžela na pokusné stanici oddělení odpadního tepla. Bude na vás čekat venku na severozápadní straně technické budovy."
„Ale -" Co dělá proboha Tien v noci venku? „Jak se tam dostal, to nemá vznášedlo? Nemůže se s někým svézt?"

„Všichni už odjeli." Usmála se ještě zářivěji a zavěsila.
„Ale- "Kateřina na protest zvedla ruku. Příliš pozdě. „Sakra." A pak vybuchla: „Zatraceně!"
Přivézt Tiena z pokusné stanice jí zabere přinejmenším dvě hodiny. Napřed bude muset jet bublinovým vozem do půjčovny a půjčit si vznášedlo, protože z Tienova oddělení si ho vyžádat nemůže. Docela vážně uvažovala, že dnešní noc stráví na lavičce v parku, jen aby ušetřila něco ze svých skromných prostředků na budoucí nejisté dny, alespoň dokud si nenajde placenou práci. Jenže místní bezpečnost by jí určitě nedovolila spát na takových místech, kde by se mohla cítit bezpečná. Foscolová neřekla, jestli je s Tienem také lord Vorkosigan, takže tam pravděpodobně není, a to znamená, že se bude muset zpátky s Tienem vracet sama. On bude určitě chtít řídit - a co kdyby se tentokrát rozhodl své sebevražedné výhrůžky na půl cestě zpátky uskutečnit a vzít ji přitom s sebou? Ne. Za takové riziko to nestojí. Jen ať si tam počká do rána nebo ať si zavolá někoho jiného.
S rukou na kufru opět zaváhala. V celé téhle záležitosti je pořád ještě Nikki, jehož budoucnost závisí na jejich dobrých vztazích. Tien si svého syna spíše nevšímal a jen ho občas za něco pokáral. Ty krátké chvilky opravdové pozornosti, které mu občas projevil, ale stále ještě stačily na to, aby měl Nikki svého otce rád. Ti dva měli spolu vždycky trochu jiný vztah než s ní. Ona a Tien spolu budou muset spolupracovat, už kvůli Nikkimu. Jejich zdvořilost bude železným brněním, které nesmí selhat. Její budoucnost už neohrožoval Tienův hněv nebo potenciální násilí a ani žádný opožděný pokus o usmíření. Teď by se mohla stejně chladně dívat na cokoliv.
Nejsem tu, abych dávala průchod citům, ale abych dostala, co chci. Ano. Pomyslela si, že tohle bude v následujících týdnech její mantra. S úšklebkem otevřela kufr a vytáhla z něj dýchací masku, zkontrolovala její náplň, pak si oblékla kabát a vyšla směrem ke stanici bublinových vozů.

Doprava byla přesně taková, jak Kateřina předvídala. Komařané, kteří jeli ve voze s ní, si vynutili dvě další zastávky. Třicetiminutovou zácpu přečkala jen díky vizi svého cíle. Když konečně vystoupila na západním konci kupole, byla připravená svůj krásný plán na zdvořilost hodit z okna a vrátit se do bytu, jen kdyby nebylo té třicetiminutové zácpy, která ji čekala na cestě zpátky. Vznášedlo, které jí půjčili, bylo staré a nepříliš čisté. Konečně letěla sama rozlehlým tichem komarrské noci a s trochu lehčím srdcem si pohrávala s představou, že odletí někam jinam, jen aby tahle nádherná samota trvala o trochu déle. Možná, že radost je i něco jiného než jen absence bolesti, ale teď to nemohla dokázat. Absence bolesti její i ostatních se jí právě teď zdála jako ráj. Ráj právě na dosah. Kromě toho pro ni není žádné jinde. Nemohla by se dokonce ani s Nikkim vrátit na Barrayar, aniž by si vydělala na cestu nebo si vypůjčila od otce, vzdálených bratrů nebo strýce Vorthyse. Odporná myšlenka. Nezáleží na tom, co cítíš, holka připomněla si. Máš cíl. A uděláš všechno, co budeš muset.
Zářící světla pokusné stanice, nápadná uprostřed pusté krajiny, se objevila na obzoru. Sledovala hedvábně černý tok řeky, která obtékala celou stanici. Když se přiblížila, zahlédla na parkovišti několik vozů a zamračila se. Foscolová zjevně lhala, když tvrdila, že tu není nikdo, kdo by Tiena mohl odvézt. Na druhé straně to zvyšovalo pravděpodobnost, že Kateřina nepojede zpátky s Tienem úplně sama... odolala pokušení otočit vznášedlo a místo toho přistála na parkovišti.
Upravila si dýchací masku, zdvihla kryt a namířila si to do kancelářské budovy, kde chtěla Tienovi zařídit dopravu dřív, než se s ním setká. Dveře se při doteku její ruky ochotně otevřely. Tady nebyl důvod cokoliv zamykat. Vydala se do první osvětlené chodby a volala: „Haló?"
Nikdo jí neodpovídal. Nikdo tu zřejmě nebyl. Asi polovina místností byla prázdná a pustá a v ostatních byl velký nepořádek. Viděla rozebraný komunikátor s vyrvanými součástkami... vlastně roztavenými. To musela být ale náramná porucha. Zvuk jejích kroků se dutě rozléhal po pěší spojovací chodbě do technické budovy. „Haló? Tiene?" Ani tady žádná odpověď. Dvě velké konferenční místnosti byly tmavé a prázdné. „Je tu někdo?" Jestli Foscolová nelhala, komu patří všechna ta aeroauta a vznášedla na parkovišti? Kde jsou jejich majitelé?
Bude na vás čekat venku na severozápadní straně...
Měla jen matnou představu, která strana budovy je severozápadní. Napůl čekala, že Tiena uvidí přešlapovat na parkovišti. Stísněně si povzdychla, znovu si nasadila dýchací masku a vykročila ven na chodník. Obejít budovu může trvat jen pár minut. Chci se hned vrátit do Serifosy. Tohle je divné. Pomalu začala obcházet budovu směrem vlevo. Podpatky jí ostře cvakaly o betonový povrch chodníku a jejich klapot se rozléhal mrazivým a nedýchatelným nočním vzduchem. Zvýšený chodník, vlastně protažená hrana betonového základu budovy, se táhl podél zdi a od srázu dole ho oddělovalo zábradlí. Cítila se tu, jako kdyby lezla do nějaké pasti nebo ohrady. Zabočila za další roh.
V polovině délky budovy se krčila klečící malá postava s rozpaženýma rukama a hlavou opřenou o zábradlí. Další, větší stín, visel za zápěstí upoutaný mezi dvěma sloupky. Tělo viselo půl metru nad zemí. Co je tohle? Tma kolem ní pulsovala napětím. Polkla strach a pospíšila si k podivnému páru.
Visící postava byl Tien. Dýchací masku měl sklouzlou kolem krku. Dokonce i v barevných světlech osvětlujících porost dole viděla, že tvář má skvrnitou a zmodralou a těstovitě opuchlou. Z úst mu vylézal jazyk a vytřeštěné oči měl zmrzlé. Mrtvý, je úplně mrtvý. Žaludek se jí zkroutil strachy a srdce se divoce roztlouklo.
Klečící postava byl lord Vorkosigan a na sobě měl její druhý nejlepší kabát, který nemohla před chvílí při balení objevit. Dýchací masku měl stále nasazenou. Oči se mu při pohledu na ní rozšířily a Kateřina si úlevou' oddychla. Alespoň ten malý lord auditor žije. Byla zoufale vděčná, že tu nemusí být se dvěma mrtvolami. Konečně si všimla, že i jeho zápěstí jsou připoutaná ke sloupkům zábradlí stejně jako Tienova. Kapala z nich krev a vsakovala se do tmavých skvrn na rukávech.
Její první souvislou myšlenkou byla úleva, že s sebou nepřivedla i Nikkiho. Jak mu tohle řeknu? Zítra, to bude řešit zítra. Ať si dnes ještě hraje v jiném vesmíru, ve kterém takové hrůzy nejsou.
„Madam Vorsoissonová." Hlas lorda Vorkosigana zněl v dýchací masce slabě a tlumeně. „Bože můj."

Ustrašeně se dotkla chladných pout kolem jeho zápěstí. Byla téměř úplně vřezaná do rozervaného a oteklého masa.
„Půjdu dovnitř a najdu něco, čím to přeštípnu." Téměř dodala Vy tu počkejte, ale zarazila se právě včas.
„Ne, počkejte," vyjekl. „Nenechávejte mě tu... je tu klíč... tedy snad... tamhle na tom chodníku." Kývl hlavou tím směrem.
Našla ho hned, byl to jednoduchý mechanický klíč. Uchopila chladný kousek kovu pevně do roztřesených prstů. Do zámku ho zasunula až na několikátý pokus. Pak musela pouta doslova odloupnout od Vorkosiganova zkrvavělého zápěstí, jako kdyby je tahala z gumy. Když mu osvobodila i druhou ruku, skoro spadl po hlavě dolů. Zachytila ho a odtáhla dozadu ke zdi. Pokusil se postavit, ale nohy ho napřed neposlechly a padl dopředu. „Počkejte s tím chvilku," řekla mu. Neohrabaně se mu pokusila promasírovat nohy, aby obnovila krevní oběh. I přes látku jeho šedých kalhot cítila, jak jsou ztuhlé a chladné.
S klíčem v ruce se postavila a užasle hleděla na Tienovo tělo. Pochybovala, že mají i s Vorkosiganem tolik síly, aby jeho mrtvou váhu dokázali vyzvednout zpět na chodník.
„Je příliš pozdě," řekl Vorkosigan, který si toho všiml. Obočí měl svraštělé starostí. „Je mi to líto. Nechte ho Tuomonenovi."
„Co to má na zádech?" Dotkla se zvláštního pouzdra, které vypadalo jako plastový balíček přilepený páskou.
„To taky nechte," řekl ostřejším tónem lord Vorkosigan. „Prosím vás." A pak roztřeseným hlasem dodal: „Je mi to líto. Opravdu. N-nemohl jsem t-ta pouta utrhnout. Sakra, ani on to nedokázal a on je s-silnější než já... Myslel jsem, ž-že si zlomím ruku a vytáhnu ji ven, ale nemohl jsem. Je mi to líto..."
„Musíte jít dovnitř, do tepla. Pojďte." Pomohla mu postavit se. S posledním pohledem přes rameno na Tiena se nechal vést, opíral se o ni a vrávoral na nejistých nohách.
Vedla ho do kancelářské budovy a posadila na čalouněné křeslo v hale. Spíš do něj padl než se posadil. Třásl se po celém těle. „T-ten k-knoflík," zamumlal a natáhl k ní ruku jako paralyzovaný pařát.
„Cože?"
„T-ten m-malý knoflík n-na straně. Stiskněte ho!"
Vyhověla mu. Povzdechl si a uvolněně se opřel do křesla. Ztuhlýma rukama škubl dýchací maskou. Pomohla mu ji přetáhnout přes hlavu a sama si stáhla svou.
„Bože, jak rád jsem z toho venku. Živý. M-myslel jsem, že budu mít záchvat..." promnul si bledou tvář a podrbal si červené otisky krajů masky. „A svědí to." Kateřina na zdi zahlédla termostat a hned na něm nařídila vyšší teplotu. Také se třásla, ale ne zimou, potlačovanými křečovitými záškuby.
„Lorde Vorkosigane?" Z komunikátoru se ozval vyplašený hlas kapitána Tuomonena. „Co se stalo? Kde ksakru jste?"
Vorkosigan pozdvihl zápěstí před ústa. „Na pokusné stanici odpadního tepla. Přijeďte sem, potřebuju vás."
„Co se - mám přivést zásahovou jednotku?"
„Teď nepotřebuju zbraně. Budeme ale potřebovat analytiky a taky lékařský tým."
„Jste zraněn, můj pane?" V Tuomonenově hlase bylo náhle slyšet paniku.
„Nestojí to za řeč," řekl, jako kdyby krev, která mu stále kapala ze zápěstí, neznamenala nic. „Ale administrátor Vorsoisson je mrtvý."
„Co se sakra - nenahlásil jste mi, že jdete ven, sakra! Co se to tam děje?"
„Později si o mých prohřešcích můžeme promluvit důkladně. Přijeďte, kapitáne. Vorkosigan konec." Nechal ruku padnout na kolena. Pomalu se ale přestával třást. Opřel si hlavu do čalounění. Tmavé kruhy pod jeho očima vypadaly jako modřiny. Smutně se zahleděl na Kateřinu. „Je mi to líto, madam Vorsoissonová. Nemohl jsem nic udělat."
„To si myslím!"
Zamžoural kolem a náhle dodal: „Elektrárna!"
„Co je s ní?" zeptala se Kateřina.
„Musíme ji zkontrolovat, než přijedou ostatní. Dlouho mi vrtalo hlavou tam venku, jestli tam něco neprovedli."
Nohy ho stále ještě nechtěly poslouchat. Když se pokusil postavit, skoro znovu upadl. Ona rychle vstala a zachytila ho pod paží.
„Dobře," řekl nepřítomně a ukázal. „Tudy."
Přijal její podporu. Odhodlaně se belhal tím směrem a držel se jí pevně a bez odmlouvání. Tenhle vynucený doprovod jí vlastně pomohl získat zpět kontrolu nad svým tělem: přestala se třást a přešla ji i nevolnost, i když v žaludku stále cítila horkost. Další pěší tunel je zavedl do elektrárny u řeky. Řeka byla největší v sektoru, což byl hlavní důvod, proč pokusná stanice stála právě tady. Podle barrayarských měřítek to byl spíš jen potok. Vorkosigan si pozorně prohlížel centrální velín elektrárny a zkoumal svítící panely a kontrolky. „Vypadá to tu normálně," zahučel. „Proč to asi nenastavili na autodestrukci? Já bych to udělal..." Znovu dopadl do židle.
Kateřina si přitáhla druhou a posadila se naproti němu. S obavou se na něj zadívala: „Co se stalo?"
„Já - my jsme přišli sem. Tien mě sem přivedl. Ale jak jste se sem dostala vy?"
„Lena Foscolová mi zavolala domů a řekla, že Tien chce, abych ho odvezla. Málem mě nezastihla, byla jsem na odchodu. Neřekla mi ani, že tu jste i vy. Skoro jste zůstal..."
„Ne... ne, jsem si jistý, že by to udělala jinak, kdyby vás nezastihla doma." Posadil se zpříma, nebo se o to spíš pokusil. „Kolik je teď hodin?"
„Devět."
„Já... odhadoval bych to na mnohem víc. Víte, paralyzovali nás, nevím jak dlouho... V kolik hodin vám volala?"
„Bylo něco po sedmé."
Stiskl víčka k sobě a pak znovu otevřel oči. „Bylo už pozdě. To už bylo příliš pozdě, rozumíte mi?" zeptal se naléhavě.
Jeho ruka vylétla k ní, k jejímu koleni, když se k němu naklonila, aby slyšela jeho chraplavá slova, ale pak ji stáhl

zpátky.
„Ne..."
„V oddělení odpadního tepla se dělo něco nekalého. Váš manžel mě sem přivedl, aby mi ukázal - no, vlastně nevím, co si myslel, že mi ukáže, ale narazili jsme přímo na Soudhu a jeho komplice, když to tu balili. Soudha byl rychlejší než já - oba nás paralyzoval. Přišel jsem k sobě až na tom zábradlí. Nemyslím - nevím... nemyslím že vašeho muže chtěli zabít. Víte, nezkontroloval si masku. Jeho náplň byla skoro prázdná. Ani Komařané ji nezkontrolovali a odešli. Nevěděl jsem to. Nikdo to nevěděl."
„Komařané by to nekontrolovali," řekla strnule Kateřina. „Zvyk kontrolovat masky dřív, než si je nasadí, mají v krvi už ve třech letech. Nikdy by je nenapadlo, že dospělý člověk vyjde ven s nedostatečnou zásobou vzduchu." Sevřela pěsti v klíně. Teď už si Tienovu smrt dokázala představit.
„Bylo to... rychlé," uklidňoval ji Vorkosigan. „Alespoň to."
Nebylo. Ani rychlé, ani snadné. „Prosím, nelžete mi. Už mi nikdy nelžete."
„Dobrá..." řekl pomalu. „Ale stejně nemyslím... nemyslím, že to byla vražda. Narafičit celou tu scénu a pak zavolat vás..." zavrtěl hlavou. „Maximálně zabití. Smrt nešťastnou náhodou."
„Smrt z hlouposti," řekla hořce. „Skončil stejně, jako žil."
Pohlédl na ni, teď už ne vylekaně jako spíš pozorně a tázavě. „Prosím?"
„Lorde auditore Vorkosigane," těžce polkla. Krk měla napjatý jako v křeči. Ticho uvnitř téhle budovy a venku bylo přímo strašidelné. Ona a Vorkosigan by klidně mohli být poslední dva lidé na téhle planetě. „Měl byste vědět, že když jsem řekla, že jsem byla na odchodu, když mi Lena Foscolová volala, byla jsem opravdu na odchodu. Chtěla jsem Tiena opustit. Řekla jsem mu to, když se dnes večer vrátil z práce, a myslím, že hned potom běžel za vámi. Co přesně udělal?"
Napřed to přijal strnule, jako kdyby o tom přemýšlel. „Dobrá," zahučel konečně sám pro sebe. Podíval se na ni. „Vlastně přiběhl a blekotal cosi o nějaké defraudaci, která probíhá v oddělení využití odpadního tepla, a prý už delší dobu. Pokusil se mě přimět k tomu, abych ho prohlásil Císařským svědkem, protože si zjevně myslel, že ho to zachrání od obžaloby. Není to ale tak jednoduché. Nic jsem mu neslíbil."
„Tien určitě slyšel to, co slyšet chtěl," řekla tiše.
„Ano... připadalo mi to tak." Zaváhal a díval se jí do tváře. „Jak dlouho... co o tom víte vy?"
„A jak dlouho to vím?" Kateřina se bolestně ušklíbla a promnula si tvář, aby se zbavila podrážděného výrazu. „Ne tak dlouho, jak jsem měla. Tien už dlouho mluvil... Musíte chápat, že se šíleně bál, že jednou někdo zjistí, že má Vorzohnovskou dystrofii."
„Tomu rozumím dost dobře," přitakal jí opatrně.
„Ano... a možná, že ne. Je to částečně chyba jeho staršího bratra. Proklínám ho už celá léta. Když se symptomy začaly projevovat u něj, poradil si s tím jako Starý Vor a naboural svoje vznášedlo. Na Tiena to hodně zapůsobilo a nikdy se toho nezbavil. Dal mu tak nemožný příklad. Neměli jsme vůbec potuchy, že jeho rodina přenáší tuhle mutaci, až když si Tien při procházení jeho záznamů uvědomil, že ta nehoda byla záměrná a proč. A to bylo krátce poté, co se narodil Nikki."
„Ale copak by se... už dřív, když jsem četl váš soubor, mě napadlo, že při scannování genů před uložením do děložního replikátoru by se ten defekt musel projevit. Zdědil to Nikki opravdu, nebo...?"
„Nikki se narodil klasicky. Nebylo žádné scannování genů. Pěkně postaru, jako za Starých Vorů. Víte přece, že Staří Vorové mají dobrou krev a není u nich potřeba nic prověřovat."
Zatvářil se, jako kdyby kousl do citronu. „A čípak skvělá myšlenka to byla?"
„Já... vlastně si nepamatuji, jak k tomu došlo. Tien a já jsme se na tom dohodli. Byla jsem mladá a měla hlavu plnou romantických nápadů... Myslím, že se mi to tenkrát zdálo hrdinské."
„Kolik vám bylo let?"
„Dvacet."
„Aha." Zkřivil ústa ve výrazu, kterému nerozuměla. Byla to smutná směsice ironie a soucitu. „Ano."
Podivně povzbuzená pokračovala dál. „Tien si plánoval, že se s tou dystrofií vyrovná tak, aby na to nikdo nikdy nemohl přijít, že půjde na galaktické léčení někde daleko od Císařství. To by bylo daleko dražší, než bylo nutné. Celá léta jsme na to šetřili, ale nějak se to vždycky zvrtlo. Nikdy jsme nijak nepokročili. Posledních šest nebo osm měsíců mi ale Tien říkal, že se nemám bát, že to má pod kontrolou. Jenže... Tien tak mluví vždycky, a tak jsem si toho nevšímala. A pak včera večer, když jste usnul... já jsem vás slyšela, jak jste mu říkal, že chcete provést nečekanou inspekci v jeho oddělení, já jsem to slyšela - a on vstal a v noci zavolal administrátora Soudhu, aby ho varoval. Slyšela jsem dost, aby mi došlo, že tam nějak falšují výplatní listiny a já se bojím že... ne, jsem si jistá, že Tien za to bral úplatky. Protože -" zarazila se a nadechla „- já jsem se dívala do Tienova terminálu dnes ráno a také na jeho finanční záznamy." Vzhlédla, aby se podívala, jak se na to bude tvářit Vorkosigan. Znovu zkřivil rty. „Je mi líto, že jsem na vás tenkrát tak vyjela, když jste si vy četl v těch mých," řekla pokorně.
Otevřel ústa a znovu je zavřel. Pak jen mávl rukou a uvolnil se v křesle trochu víc. Poslouchal s napjatou pozorností. Poslouchám.
Pokračovala rychle v řeči, aby to ze sebe dostala dřív, než se úplně vyčerpá. „Měl tam nejméně čtyřicet tisíc marek, o kterých jsem nemohla zjistit, jak k nim přišel. Určitě je ale neušetřil z platu."
„Měl?"
„Pokud byly údaje na terminálu správné, tak za ně a ještě za dalších šedesát tisíc koupil akcie komarrské obchodní flotily a přišel o ně."
„O všechno?
„No, o úplně všechno ne. Asi o tři čtvrtiny." Jako odpověď na jeho překvapený výraz ještě dodala: „Tien měl vždycky

takovou smůlu."
„Vždycky jsem říkával, že štěstí nebo smůlu si tvoříme sami. Ačkoliv se mi to už mnohokrát splnilo, už to neříkám."
„No... já si myslím, že to musí být pravda. Jak jinak by mohl mít takovou smůlu ve všem? Vždyť jediné, co všechny ty situace spojovalo, byl Tien." Unaveně sklonila hlavu. „I když jsem to možná byla spíš já." Tien často říkal, že já.
Vorkosigan po chvilce ticha váhavě řekl: „Milovala jste svého muže, madam Vorsoissonová?"
Nechtěla na to odpovídat. Styděla se za pravdu. Ale s předstíráním už skončila. „Nejspíš ano, kdysi dávno. Na začátku. Už si na to skoro nevzpomínám. Nemohla
jsem se o něj ale přestat... starat. Uklízet po něm. Jenže jsem se starala čím dál méně až... jsem přestala. Pozdě. Nebo možná příliš brzy, ani nevím." Ale samozřejmě, kdyby se od Tiena neodpoutala teď a tak, jak to udělala, nebyl by šel dnes sem... a, a, nestály by se všechny ty věci, díky kterým skončili tady. Samozřejmě, to kdyby se dalo uplatnit na každou událost v tom řetězu příčin a následků. Už ne. Už se s tím nedá nic dělat. „Myslela jsem, že když ho opustím, tak padne." Zadívala se na své ruce. „Ale opravdu jsem to nečekala takhle brzy."
Začalo ji napadat, jaké problémy jí Tienova smrt přinese. Nečekají ji sice bolestné rozvodové postupy, ale čeká ji stejně bolestný a těžký úkol vyrovnat se s jeho bankrotem. A co má dělat s jeho tělem? Jaký pohřeb má zajistit a jak to má oznámit jeho matce a... jenže každý problém, který měla řešit bez Tiena, se zdál tisíckrát snadnější, než kdyby ho měla řešit s Tienem. Už nemusí naléhat a žádat o povolení nebo odsouhlasení. Prostě to může udělat. Cítila se jako... jako pacient, který se probral z paralýzy a poprvé v životě rozpíná ruce a vidí, jak jsou silné.
Zamyšleně se zamračila. „Bude Tien z něčeho obviněn?"
Vorkosigan pokrčil rameny. „Není obvyklé obviňovat mrtvé, ačkoli předpokládám, že se to za doby Izolace občas stávalo. Napadá mě případ lorda Vorventy Dvakrát Oběšeného. Ne. Proběhne vyšetřování a zprávy moje, Císařské bezpečnosti a snad i místní policie - očekávám rozpory nad rozsudkem - možná, že se od vás bude vyžadovat svědectví..." Zarazil se, ztěžka se narovnal v křesle a teď už méně ztuhlou ruku vsunul do kapsy. „Ti, kteří zřejmě odešli s mým paralyzérem..." Jeho výraz se náhle změnil v zoufalství. Obrátil naruby kapsy u kalhot, pak u bundy, vytřásl ji a prohledal si šedou tuniku. Zatraceně."
„Co se stalo?" zeptala se znepokojeně Kateřina.
„Ti hajzlíci mi asi ukradli auditorskou pečeť. Jestli mi tedy jen nevypadla při tom dnešním popotahování z kapsy. Dobrý bože, otevře každý vládní nebo zabezpečený terminál v Císařství." Zhluboka se nadechl a pak se rozzářil. „Na druhé straně se dá vysledovat. Císařská bezpečnost ji dokáže do určité vzdálenosti sledovat, a to znamená, že může sledovat i je. Ha!" S námahou donutil své rudé a oteklé prsty vyťukat hovor na svém komunikátoru. „Tuomonene?" zavolal.
„Jsme na cestě, můj pane," ozval se okamžitě Tuomonenův hlas. „Jsme ve vzduchu asi napůl cesty. „Nechal byste prosím tenhle kanál zapnutý?"
„Poslouchejte. Myslím, že ti útočníci vzali moji auditorskou pečeť. Pověřte někoho, aby ji hned vysledoval. Najděte pečeť a najdete i je, pokud ji tady někde nezahodili. To můžete prověřit, až se sem dostanete."
Vorkosigan pak trval na tom, že si budovu musí projít, a Kateřina mu opět musela dělat oporu, ačkoliv už chodil daleko lépe. Při pohledu na prázdné místnosti a roztavený terminál se zamračil a zúženýma očima pozoroval rozházené vybavení. Tuomonen se svými muži dorazili, právě když znovu vešli dolů do chodby.
Lord Vorkosigan se pobaveně ušklíbl, když dva ozbrojení strážní s paralyzéry v ruce proskočili vzduchotěsnými dveřmi. Rychlým kývnutím Vorkosigana pozdravili, na což jim odpověděl ironickým zasalutováním, a pak proběhli každý na druhou stranu budovy a poměrně hlučně ji začali zajišťovat. Vorkosigan se záměrně uvolněně opíral o polstrované křeslo. Kapitán Tuomonen, další ozbrojený barrayarský voják a tři muži v lékařských pláštích vstoupili do chodby vzápětí.
„Můj pane!" řekl Tuomonen, když si stáhl dýchací masku. Tón jeho hlasu zněl Kateřině povědomě mateřsky, něco mezi Díkybohu, že jste zdravý a Já vás snad na místě zaškrtím.
„Dobrý večer, kapitáne," řekl vlídně Vorkosigan. „Rád vás vidím."
„Vy jste mě neinformoval!"
„Ano, byla to naprosto moje chyba a ve své zprávě to nezapomenu uvést," řekl konejšivě Vorkosigan.
„O to, sakra, přece nejde!" Tuomonen k němu rázoval a táhl za sebou jednoho z lékařů. Všiml si Vorkosiganových oteklých zápěstí a krvavých dlaní. „Kdo vám to udělal?"
„Obávám se, že já sám." Vorkosiganův uvolněný postoj se opět změnil v původní skleslou schoulenost. „Mohlo to dopadnout hůř, jak vám hned ukážu. Je to vzadu. Chci abyste všechno nahrávali, udělejte kompletní zprávu. Všechno, čím si nejste jisti, nechte expertům z ústředí. Chci tu nejlepší vyšetřovací tým ze Solstiky. Vlastně dva týmy, jeden bude tady a druhý projde ty terminály v kancelářích terraformace. Ale napřed bychom," pohlédl nejdřív na lékařské techniky a pak na Kateřinu, „měli sundat tělo administrátora Vorsoissona."
„Tady je klíč," řekla Kateřina otupěle a vytáhla ho z kapsy.
„Děkuji," řekl Vorkosigan a vzal si ho. „Počkejte prosím tady." Zkontroloval a natáhl si masku a stále ještě protestujícího Tuomonena protáhl vzduchotěsnými dveřmi ven a přitom pokynul medikům, aby je následovali. Kateřina slyšela zvučné výkřiky ozbrojených stráží kdesi v hloubce chodeb budovy.
Sesula se do křesla, kde předtím seděl Vorkosigan, a cítila se hrozně za to, že nejde k Tienovi s nimi. Ale tentokrát nechá všechno uklidit někoho jiného. Z očí jí vytrysklo pár slz, jako reakce na šok, pomyslela si. Nemohly to být city, protože necítila vůbec nic, jako by sama byla mrtvá.
Po dlouhé chvíli se muži vrátili do chodby, kde se Tuomonenovi konečně podařilo Vorkosigana přesvědčit, aby se posadil a nechal si ošetřit zraněná zápěstí.
„Teď mě nezajímá léčení," hudral Vorkosigan, když mu na krku zasyčel hyposprej se synerginem. „Musím se vrátit do Serifosy. Musím si něco vzít ze svého zavazadla."

„Ano, můj pane," řekl lékař konejšivě a pokračoval v čištění a ovazování jeho ran.
Tuomonen se vrátil ke svému aeroautu, aby si vyřídil nějaký hovor se svými nadřízenými v Solstice, a pak se vrátil, opřel se o křeslo a čekal, než lékaři skončí svoji práci.
Vorkosigan se přes lékařovu hlavu zadíval na Kateřinu. „Madam Vorsoissonova, když se nad tím zamyslíte, nenaznačoval váš muž, že by v téhle věci mohlo jít i o něco jiného než jen o peníze?"
Kateřina zavrtěla hlavou.
Tuomonen se chraptivě vložil do jejich řeči: „Obávám se, madam Vorsoissonova, že Císařská bezpečnost se bude muset postarat o tělo vašeho manžela. Budeme muset provést podrobnou prohlídku."
„Jistě, samozřejmě," hlesla Kateřina. Pak se odmlčela. „A co pak?"
„To vám dáme vědět, madam." Otočil se k Vorkosiganovi a zřejmě chtěl pokračovat v jejich konverzaci. „Takže co ještě vás napadlo, když jste byl tam venku?
„Vlastně jsem přemýšlel hlavně o tom, kdy mám mít další záchvat," řekl sklesle Vorkosigan. „Za chvíli jsem tím byl úplně posedlý. Ale nemyslím, že o tomhle mohla Foscolová vědět."
„Pořád tomu říkám vražda a pokus o vraždu, a bude to i v příkazu pro všechny sektory," řekl Tuomonen. ‚A pokus o vraždu Císařského auditora je zrada, což nám ušetří diskuse o oprávněnosti požadavků."
„Ano, tak dobře," povzdechl si rezignovaně Vorkosigan. „Ale prosím, dejte si pozor, aby byla ve vašich zprávách všechna fakta jasná."
„Alespoň z mého pohledu, můj pane." Tuomonen se zašklebil a pak vybuchl: „Zatraceně, když si pomyslím, jak dlouho se tohle dělo přímo mně pod nosem...!"
„Není to vaše jurisdikce, kapitáne," namítl Vorkosigan. „Zpronevěru v civilní službě měl odhalit Císařský účetní audit. Jenže... pořád mi tu něco nesedí."
„To si myslím!"
„Ne, já myslím ještě kromě toho, co vidíme." Vorkosigan zaváhal. „Nechali tu spoustu osobních věcí, ale přesto si odvezli alespoň dva nákladňáky plné vybavení."
„Možná... na prodej?" hádala Kateřina. „Ne, to nedává smysl..."
„Hm, a také odjeli pohromadě, nerozdělili se. Tihle lidé mi připadají jako nějací komarrští patrioti. Chápu, že okrást Barrayarské Císařství je pro ně něco mezi osobním koníčkem a povinností vlastence, ale... okrást Komarrský terraformační projekt, naději jejich budoucích generací?" A pokud to všechno nechtějí strčit do vlastní kapsy, k čemu sakra potřebují všechny ty peníze?" Zamračil se. „To bude muset zjistit hloubková účetní prověrka Císařské bezpečnosti. A chci tady také technické experty, aby se podívali, jestli by se nedalo něco zjistit z toho, co tu nechali. A z toho, co vzali s sebou. Je jasné, že Soudhovi lidé tady něco sestavovali, a nemyslím si, že to patří k využívání odpadního tepla." Zamnul si čelo a zamumlal: „Vsadím se, že Marie Trogirová by to věděla. Zatraceně měl jsem tenkrát vyslechnout pod fastpentou madam Radovasovou, když jsem měl šanci."
Kateřina polkla hrůzu a ponížení. „Myslím, že to budu muset oznámit strýci."
Vorkosigan k ní vzhlédl. „Toho se ujmu já, madam Vorsoissonová."
Zamračila se. Cítila se něco mezi vděčností a hrůzným pocitem povinnosti, ale nemohla sebrat dost síly na hádku.
Medik dovázal poslední kličku kolem Vorkosiganova zápěstí.
„Musím vás tu nechat, kapitáne, a vrátím se do Serifosy. Netroufnu si letět sám. Madam Vorsoissonová, byla byste tak laskavá...?"
„Musite mít s sebou ochranku," řekl nebezpečným tónem Tuomonen.
„Stejně musím vrátit vznášedlo," řekla Kateřina. „Je půjčené."
Zamrkala, když si uvědomila, jak hloupě to zaznělo. Byl to ale jediný pozůstatek pořádku v okolním chaosu, kterého se mohla chytit. A pak opožděně si uvědomila: Můžu se vrátit domů. Je to bezpečné. Jistějším hlasem řekla: „Jistě, lorde Vorkosigane."

Díky mladému ozbrojenci, krčícímu se ve vznášedle za nimi, Vorkosiganovu vyčerpání a Kateřinině citové prázdnotě konverzace na zpáteční cestě do Serifosy hodně vázla. Budili velkou pozornost, když vracela vznášedlo ve zdvořilé společnosti ohromného a plně ozbrojeného vojáka a zakrslíka s krvavými šaty a ovázanými zápěstími, ale na druhou stranu jim to zajistilo, že v bublinovém autě byli na zpáteční cestě sami. Kateřina si s trochou ironie všimla, že tentokrát nebyly po cestě žádné zácpy. Napadlo ji, že později, až se tohle všechno vyřeší, si bude muset zkontrolovat, jestli měl Vorkosigan pravdu v tvrzení, že Foscolová už jí volala příliš pozdě na to, aby Tiena mohla zachránit.
Rychle prošla chodbou ke svému bytu. Cítila se jako poraněné zvíře, které se běží ukrýt do doupěte. U dveří se zastavila a sykavě se nadechla. Dlaňový zámek visel vytržený ze zdi a posuvné dveře nebyly dovřené. Škvírou ven prosvítala tenká čára světla. Couvla o krok a ukázala před sebe.
Vorkosigan všechno okamžitě pochopil a pokynul strážci, který tiše přistoupil ke dveřím a vytáhl paralyzér. Vorkosigan si přiložil prst na ústa, uchopil ji za paži a vtáhl ji hlouběji do chodby. Automatika dveří nefungovala. Strážník musel obě křídla odtáhnout ručně. Se zdviženým paralyzérem a spuštěným hledím helmy vklouzl dovnitř. Kateřině divoce bušilo srdce.
Po několika minutách vykoukla ze dveří strážníkova hlava. „Někdo tu nedávno byl, můj pane. Ale teď už jsou pryč."
Vorkosigan a Kateřina vešli dovnitř.
Oba kufry, Vorkosiganův i její, které nechala stát na chodbě u dveří, byly otevřené. Jejich ošacení se v hromadách válelo na podlaze všude kolem. Jinak bylo téměř všechno v bytě nedotčené. Některé zásuvky byly otevřené, zřejmě někdo probíral jejich obsah, ale kromě toho nepořádku neviděli žádné stopy ničení. Má to ještě brát jako vloupání, když se vlastně všech těch věcí před nedávném vzdala? Nevěděla.

„Takhle jsem tu své věci nenechal," poznamenal mírně Vorkosigan, když se znovu sešli na chodbě bytu.
„Ani já jsem je tu tak nenechala," řekla trochu zoufale. „Myslela jsem, že se vrátíte s Tienem a budete chtít odejít, a tak jsem vám vaše věci sbalila."
„Ničeho se nedotýkejte, zvlášť ne terminálů, dokud se sem nedostanou analytici," řekl jí Vorkosigan. S porozuměním přikývla. Oba pak svlékli těžké kabáty. Kateřina je automaticky pověsila na věšák.
Vorkosigan pak sám porušil svůj příkaz a na kolenou se prohrabával hromadami svého šatstva na chodbě. „Sbalila jste i moje zakódované datové pouzdro?"
„Ano."
„Tak teď je pryč." Vzdychl si, postavil se a zdvihl k ústům svůj náramkový komunikátor, aby o těchto nových okolnostech uvědomil kapitána Tuomonena, který zůstal na pokusné stanici. Zaneprázdněný Tuomonen překvapeně a stručně zaklel a nařídil svému strážci, aby se lorda auditora držel jako klíště, dokud mu nenařídí něco jiného. A pro tentokrát Vorkosigan nic nenamítal.
Znovu se vrátil k nepořádku na podlaze a převracel hromadu Kateřinina šatstva. „Ha!" vykřikl a vrhl se na polstrované pouzdro, ve kterém viděla to divné zařízení. Spěšně ho třesoucíma rukama otevřel. „Díkybohu, tohle nevzali."
Zkoumavě se na ni podíval. „Madam Vorsoissonová..." Jeho obvyklý pevný hlas teď zazněl nejistě. „Chtěl bych se zeptat... zda bych vás mohl požádat... o pomoc."
Téměř už řekla jistě bez rozmýšlení, ale dokázala v poslední vteřince vyslovit „Jakou?"
Stísněně se usmál. „Už jsem vám říkal, že trpím záchvaty. Bohužel na to není lék. Mí barrayarští doktoři mi ale přece jen dokázali pomoci. Tuhle malou věcičku používám ke stimulaci záchvatů. Odbudu si je tak na vhodném místě a ve vhodném čase, takže se u mě neprojevují nepředvídaně a na nevhodných místech. Obvykle je způsobuje stres." Podle jeho výrazu poznala, že má před očima znovu chladný chodník za technickou budovou. „Obávám se, že je právě tak čas. Rád bych to měl za sebou."
„Rozumím. Co mám dělat?"
„Mám mít u sebe pozorovatele. Ten musí dávat pozor, abych nevyplivnul chránič nebo si v bezvědomí neublížil. Nemělo by to být nijak složité."
„Dobře..."
Pod pochybovačným dohledem strážníka Císařské bezpečnosti ho následovala do obývacího pokoje. Položil se na sedací soupravu. „Kdybyste ležel na podlaze," navrhla mu neutrálně Kateřina, která si stále ještě nebyla jista, co má vlastně očekávat, „nemohl byste alespoň nikam spadnout."
„Aha. Pravda." Uložil se na koberec. Otevřené pouzdro držel v ruce. Kateřina se přesvědčila, že je kolem volný prostor, a klekla si vedle něj.
Vorkosigan vytáhl zařízení, které připomínalo sluchátka s polštářkem na jedné a knoflíkem na druhé straně. Nasadil si je na spánky. Usmál se na Kateřinu s výrazem, který opožděně definovala jako stud, a zahučel: „Obávám se, že to bude vypadat trochu hloupě." Vložil si do úst plastový chránič a položil se na záda.
„Počkat," vyhrkla náhle Kateřina, když zdvihl ruku ke spánku.
„Cože?"
„Mohlo by... to zařízení být třeba poškozené tím, kdo se sem vloupal? Možná by ho měl napřed někdo prohlédnout."
Jeho doširoka otevřené oči se střetly s jejími. Jako kdyby mu četla myšlenky, věděla, že v tu chvíli sdílejí stejnou vizi, jak jeho hlava při zapnutí spínače exploduje. Strhl si přístroj z hlavy, posadil se, vyplivl na zem chránič a zařval: „Doprdele!" Po chviličce dodal už klidným, nicméně stále ještě o oktávu vyšším hlasem než normálně: „Máte úplnou pravdu. Děkuji vám, vůbec jsem na to nepomyslel. Tolikrát... už jsem tam slíbil, že když se dostanu zpátky, tak tohle udělám co nejdřív a už nikdy nikdy nikdy to nebudu odkládat na další den." Lapal po dechu a zhrozeně zíral na přístroj v ruce.
Pak stočil oči v sloup a padl na podlahu. Kateřina mu právě tak stihla zachytit hlavu dřív, než se uhodil o koberec. Rty měl sešklebené v podivném výrazu. Tělo se mu roztřáslo ve vlnách od hlavy až po paty, ale neházel sebou, jak nějak napůl očekávala. Strážník se zatvářil vyděšeně a nevěděl, co dělat. Kateřina popadla ze země chránič a nasadila mu ho zpět do úst. Nebylo to vůbec tak těžké, jak se zdálo, protože i když to tak nevypadalo, nebyl v křeči.
Posadila se na paty a dívala se. Obvykle je způsobuje stres. Ano. Jasně. Tvář měl... jinou, nevěděl o sobě, ale ne tak jako ve spánku nebo smrti. Zdálo sejí velmi hrubé, že ho musí takhle vidět, takhle zranitelného. Zdvořilost jí nařizovala nedívat se. Ale on ji o to výslovně žádal.
Podívala se na hodinky. Říkal, že tyhle záchvaty trvají asi pět minut. Zdálo se to jako věčnost, ale už za tři minuty se jeho tělo uklidnilo. Ležel na podlaze v děsivě hlubokém bezvědomí další minutu a pak se roztřeseně nadechl. Otevřel oči a rozhlédl se nechápavě kolem. Rozšířené zornice měl ale normální.
„Promiňte. Promiňte..." mumlal hloupě. „Nechtěl jsem to udělat." Ležel stále na zádech a krčil obočí. „Jak to vlastně vypadá?"
„Docela zvláštně," odpověděla mu upřímně Kateřina. „Radši se na vás dívám, když o sobě víte." Vůbec si předtím neuvědomovala, jak jeho osobnost dává výraz rysům jeho tváře, dokud ho neviděla bez sebe.
„Já se mám taky raději, když o sobě vím," vydechl. Pevně stiskl víčka a znovu otevřel oči. „Teď vás už nechám být."
Zacukal rukama a pokusil se posadit.
Kateřina si pomyslela, že by raději neměl dělat vůbec nic. Rozhodně ho vtlačila zpátky na koberec. „Neopovažujte se s tím strážníkem odcházet, dokud mi někdo nespraví dveře." Ne že by drahý elektronický zámek očividně k něčemu byl.
„Ach. Ne, jistěže ne," hlesl slabým hlasem.
Bylo víc než očividné, že Vorkosiganovo pevné tvrzení, že se ze svých záchvatů probírá bez jakýchkoliv následků bylo, inu když ne přímo lež, tak alespoň pořádné přehánění. Vypadal příšerně.

Zdvihla pohled k vyděšenému strážníkovi. „Vojáku. Pomohl byste mi prosím dostat lorda Vorkosigana do postele, dokud se trochu nevzpamatuje? Nebo alespoň dokud nedorazí vaši lidé."
„Jistě, madam." Zdálo se, že se mu ulevilo, že může konečně něco udělat, a tak jí pomohl postavit Vorkosigana na nejisté nohy.
Kateřina provedla bleskovou kalkulaci. Nikkiho postel byla jediná okamžitě volná a v místnosti nebyl ani žádný terminál. Pokud Vorkosigan usne, po čemž očividně po noční kalvárii touží, bude mít šanci pořádně se prospat, i když mezitím přijdou analytici Císařské bezpečnosti. „Tudy," kývla na strážníka a vedla je chodbou.
Vorkosiganovy nesouvisle mumlané protesty Kateřinu přesvědčily, že dělá správnou věc. Znovu se třásl. Pomohla mu vysvléct tuniku, uložila ho do postele, stáhla mu boty, přikryla jednou pokrývkou navíc, zvýšila teplotu v místnosti, ztlumila světla a konečně odešla.
Ji nikdo do postele neuloží, ale jí to bylo jedno. Nepokusila se ani zapřít rozhovor se strážníkem, který se usadil v obývacím pokoji a čekal na posily. Cítila se jako zmlácená. Vzala si nějaké prášky proti bolesti a oblečená si lehla do své postele v ložnici. Hlavou jí vířilo tisíc nejistých a navzájem se vylučujících scénářů toho, co musí udělat dál.
Tienovo tělo, které tu vedle ní ještě včera v noci dýchalo, už je nejspíš v rukou lékařského vyšetřovatele Císařské bezpečnosti a leží nahé a ztuhlé na chladné kovové podložce klinické laboratoře v Serifose. Doufala, že se k jeho ostatkům budou chovat s respektem, a ne s nervózním humorem, který někdy smrt vzbuzuje.
Když už se jí postel v noci chvílemi znechutila tak, že už v ní nemohla ležet, vydávala se do své pracovny a procházela se svými virtuálními zahradami. Stále častěji si vybírala barrayarskou zahradu. Nebyla skutečná, nevoněla a nemohla se jí dotknout, ale přesto ji uklidňovala. Ale Vorkosigan jí nařídil, že se k terminálům nemá přibližovat, dokud je neprohlédne Císařská bezpečnost. S povzdechem se obrátila a stulila se ve svém koutku jinak prázdné postele. Chci odtud pryč co nejdřív. Chci být někde, kde nikdy nebyl Tien.
Nečekala, že usne, ale - ať už díky práškům nebo bolesti, nebo možná díky obojímu - konečně usnula.

KAPITOLA 12
Miles hned věděl, že se nemá probouzet. Takový záchvat mu obvykle způsoboval celý následující den jakési kocovinové symptomy, a díky zásahu paralyzérem ho bolel každý sval a také hlava. Kombinace obou byla přímo vražedná. Zasténal a pokusil se znovu omdlít. Lehký dotyk na rameni mu to ale překazil.
„Lorde Vorkosigane?"
Byl to tichý hlas Kateřiny Vorsoissonové. Otevřel oči do díkybohu tlumeného světla. Ležel v pokoji jejího syna Nikkiho a vůbec si nevzpomínal, jak se tam dostal. Převalil se a podíval se na ni. Měla na sobě jiné oblečení, než na jaké si pamatoval. Klečela vedle jeho postele na podlaze. Teď měla na sobě měkkou béžovou halenku s vysokým límcem a tmavé kalhoty v komarrském stylu. Dlouhé tmavé vlasy jí ve vlhkých, čerstvě umytých pramenech splývaly po ramenou. On měl na sobě stále ještě svou zakrvácenou košili a zmačkané kalhoty, které prošly včerejší noční můrou.
„Nerada vás budím," pokračovala, „ale přišel kapitán Tuomonen."
„Aha," zahuhlal Miles. S námahou se posadil. Madam Vorsoissonová mu podávala podnos s obrovským šálkem černé kávy a lahvičkou tablet proti bolesti.
Dvě už čekaly připravené vedle šálku. V jeho mysli zněla nebeská hudba. „Ach. Proboha."
Neřekla už nic, dokud nespolkl dvě připravené tablety. Stále ještě oteklé ruce ho příliš neposlouchaly, ale dokázal uchopit šálek. Druhý doušek mu z úst spláchl odpornou pachuť, stejnou, jakou cítil kolem žaludku. „Děkuji vám." Po třetím doušku ze sebe konečně dostal: „Kolik je hodin?"
„Je asi hodina po rozbřesku."
Takže byl bez sebe asi čtyři hodiny. Za tu dobu se mohla přihodit spousta věcí. Stále se šálkem v ruce spustil nohy z postele. Nohama v ponožkách zapátral po podlaze. Chůze bude prvních pár minut asi dost riskantní.
„Jak moc Tuomonen spěchá?"
„Nevím. Vypadá unaveně. Říká, že našli vaši pečeť."
To rozhodlo. Napřed Tuomonen, pak sprcha. Napil ještě kávy, podal šálek zpátky Kate - tedy madam Vorsoissonové - a postavil se na nohy. Nejistě se na ni usmál a párkrát se protáhl, aby se přesvědčil, že dokáže projít chodbou, aniž by se natáhl jak široký tak dlouhý před očima Císařské bezpečnosti.
Nevěděl, co jí má říct. Je mi líto, že jsem vám nechal zabít manžela znělo trochu nevhodně. Až do zásahu paralyzérem mohl Miles udělat deset různých věcí, které by změnily další průběh událostí. Kdyby si sakra Vorsoisson zkontroloval tu masku tak, jak se to má dělat, než člověk vyjde ven... Miles si byl jistý, že by tu noc býval přežil. A čím víc se o něm dozvídal, tím přesvědčenější byl o tom, že jeho smrt vlastně jeho ženě prospěla. Tedy vdově. Po chvíli začal: „Jste v pořádku?
Letmo se usmála a pokrčila rameny. „Víceméně."
Mezi obočím měla dvě tenké vrásky: „A vy... hm..." ukázal na lahvičku pilulek, „jste si také nějaké vzala?"
„Několik. Díky."
„Aha. Dobře." Ublížili vám a já nevím, jak to napravit. Rozhodně to bude chtít víc než pár prášků. Pokýval hlavou, okamžitě si za to gesto vynadal a odšoural se za Tuomonenem.
Kapitán Císařské bezpečnosti čekal na kruhové sedací soupravě v obývacím pokoji a také do sebe s vděčným výrazem lil černou kávu madam Vorsoissonové. Při Milesově vstupu napřed chtěl vstát, ale pak si to rozmyslel. Miles se usadil přes stolek naproti němu. Oba na sebe zamumlali ranní pozdrav. Madam Vorsoissonová přinesla Milesův poloprázdný šálek kávy, postavila ho před něj a pak, s ostražitým pohledem na Tuomonena, se usadila k nim. Jestli Tuomonen bude chtít zůstat sám, musí ji požádat, aby odešla, rozhodl se Miles. A také svoji žádost zdůvodnit.
Tuomonen jí ale jen děkovně přikývl, zavrtěl se a zpod tuniky vytáhl plastovou krabičku. V ní se objevila Milesova

zlatem zdobená elektronická auditorská pečeť. Podal ji Milesovi.
„Velmi dobře, kapitáne," řekl Miles. „Nepředpokládám, že jste měli takové štěstí i při chytání toho, kdo ji ukradl?"
„Ne, bohužel. Nikdy byste neuhodl, kde jsme ji našli."
Miles zamžoural zúženýma očima a přidržel plastovou krabičku proti světlu. „Hádal bych, že někde na půl cesty mezi Serifosou a čističkou vody."
Tuomonenovi padla čelist. „Jak jste to uhodl?"
„Kdysi jsem se trochu zabýval odpady a potrubím. Ne že bych chtěl být nevděčný, ale umyl ji někdo?"
„Vlastně ano."
„Ach, díky." Miles otevřel krabičku a vytřásl si těžkou věcičku na dlaň. Zdála se být nepoškozená.
Tuomonen řekl: „Můj poručík zaměřil její signál během půl hodiny po vašem příkazu. Zavedl zásahovou jednotku do údržbářských tunelů. Lituji, že jsem je neviděl, když jim konečně došlo, co se stalo. Docela určitě by se vám to také líbilo."
Miles se i přes bolest hlavy zazubil. „Můj stav v noci takovou zábavu vylučoval."
„Nu, sestavili působivou delegaci a šli vzbudit městskou inženýrku Serifosy. Je to samozřejmě Komařanka. Když pro ni uprostřed noci přišla Císařská bezpečnost, její manžel z toho málem dostal infarkt. Můj poručík ho ale uklidnil a dokázal jí říct, co po ní chtějí... obávám se, že celou situaci komentovala s poměrně velkou dávkou ironie. Všichni jsme vděční mému poručíkovi, že nepodlehl svému prvnímu impulsu, kdy ho napadlo prostřelit odpadní potrubí plazmometem..."
Miles se dalším douškem kávy téměř utopil. „Jsme mu velice vděčni." Kradmo se podíval na Kateřinu Vorsoissonovou, která se opírala v sedačce a pozorně poslouchala. V očích jí svítilo pobavení a rukou si zakrývala ústa. Konečně mu zabraly prášky. Už nevypadala rozmazaně.
„Samozřejmě už tam nikoho nenašli," dokončil s povzdechem Tuomonen. „Už byli dávno pryč."
Miles se díval na svůj zvlněný obraz v hladině kávy. „Scénář je jasný. Časovou posloupnost byste měli být schopni sestavit dost přesnou. Foscolová a neznámý počet jejích komplicu mi vyberou kapsy, připoutají mě spolu s administrátorem k zábradlí, odletí zpátky do Serifosy a zavolají madam Vorsoissonovou. Pravděpodobně volali odněkud poblíž. Jakmile ona opustí byt, oni se vloupají dovnitř a vědí, že mají na prohledání nejméně hodinu. Pomocí mé pečeti otevřou pouzdro s daty a prohlédnou si soubory s mými zprávami. Pak spláchnou pečeť do záchodu a odejdou. A ani nemusí moc spěchat."
„Škoda, že je nenapadlo si ji nechat."
„Hm, zřejmě jim došlo, že je sledovatelná. A tak provedli ten svůj vtípek se záchodem." Zamračil se. „Ale... proč je zajímala moje data?"
„Mohli hledat něco o Radovasovi. A co vlastně to bylo za data, můj pane?"
„Kopie všech tajných technických zpráv a pitev z nehody solárního zrcadla. Soudha je inženýr. Nepochybně všemu dobře rozuměl."
„Dnes ráno jsme zažili v kancelářích terraformačního projektu zajímavé chvilky," zachmuřil se Tuomonen. „Pokoušeli jsme se zjistit, kteří zaměstnanci tam nejsou, protože utekli, a kteří jsou prostě jen vymyšlení. Musím se tam co nejdřív vrátit, abych dohlížel na předběžné výslechy. Budeme je muset nejspíš všechny vyslechnout pod fastpentou."
„To bude sice plýtvání časem a drogami," souhlasil Miles, „vždycky je ale šance, že někdo bude vědět víc, než se zdá."
„Hm, ano." Tuomonen poočku pohlédl na naslouchající ženu. „Což mi připomíná - madam Vorsoissonová - obávám se, že vás budu muset požádat, abyste také souhlasila s fastpentovým výslechem. Je to standardní vyšetřovací postup při záhadných úmrtích tohoto typu, že vyslýcháme nejbližší příbuzné. Místní policie u toho zřejmě bude chtít být také, nebo alespoň budou chtít kopii, to bude záležet na tom, co moji nadřízení povolí."
„Rozumím," řekla bezbarvým hlasem madam Vorsoissonová.
„Na smrti administrátora Vorsoissona nebylo vůbec nic záhadného," namítl znepokojeně Miles. „Stál jsem přímo vedle něj." Tedy vlastně klečel.
„Nebude vyslýchána jako podezřelá," řekl Tuomonen. „Bude svědek."
A chemický výslech to jenom potvrdí, neochotně si uvědomil Miles.
„Kdy byste to chtěl provést, kapitáne?" zeptala se tiše madam Vorsoissonová.
„Nu... ne hned. Budu mít po dnešních ranních výpovědích lepší sérii otázek. Jen se prosím nevzdalujte."
Její pohled se tiše zeptal: Mám domácí vězení? „Budu muset jít vyzvednout svého syna Nikolaje. Spal u svého kamaráda. Nic o tomhle všem ještě neví. Nechci mu to říkat přes terminál a nechci ani, aby to slyšel ze zpráv."
„To se nestane," řekl suše Tuomonen. „Ještě ne. Ačkoliv očekávám, že nás média brzy začnou obtěžovat. Někdo si musí brzy všimnout, že nejnudnější oddělení Císařské bezpečnosti na Komarru najednou kypí aktivitou."
„Musím pro něj dojít, nebo zavolat a zařídit, že tam bude muset zůstat."
„Co byste raději?" vložil se do toho Miles dřív, než Tuomonen stihl odpovědět.
„Já... pokud chcete výslech provést dnes a tady, raději bych počkala. Budu muset matce jeho přítele vysvětlit alespoň něco z celé situace, přinejmenším to, že Tien byl... zabit včera při nehodě."
„Odposloucháváte její terminál?" zeptal se Miles Tuomonena bez obalu.
Tuomonenův výraz prozradil, že s jeho odhalením nesouhlasí, ale odkašlal si a řekl: „Ano. Madam Vorsoissonová, měla byste vědět, že Císařská bezpečnost teď bude několik dní zaznamenávat všechny hovory na vašem terminálu."
Nechápavě se na něj zadívala. „Proč?"
„Je tu možnost, že někdo buď ze Soudhovy skupiny, nebo někdo, o kom ještě nevíme, nebude vědět, že administrátor zemřel, a pokusí se ho kontaktovat."
Přijala to pochybovačným kývnutím hlavy. „Děkuji, že jste mě varoval."
„Když o tom tak mluvíme," dodal Miles, „nechtě mi sem prosím dodat zabezpečenou linku. Sám si také potřebuji

zavolat."
„Budete se zdržovat tady, můj pane?" zeptal se Tuomonen.
„Chvíli ano. Dokud neskončíte výslechy a dokud se dolů nedostane lord auditor Vorthys, což určitě bude chtít udělat. Jemu zavolám jako prvnímu."
„Ano, jistě."
Miles se rozhlédl kolem. Jeho stimulátor, pouzdro a chránič úst stále ještě ležely na zemi, kde je před několika hodinami upustil. Miles na ně ukázal. „A kdybyste mohl nechat ve vašich laboratořích zkontrolovat můj lékařský přístroj, jestli s ním někdo nemanipuloval, a pak mi ho mohl vrátit?"
Tuomonen zdvihl obočí. „Máte nějaké podezření, můj pane?"
„Je to jen takový příšerný nápad. Myslím ale, že by bylo velmi neprozíravé podceňovat inteligenci nebo rafinovanost našeho protivníka, ne?"
„Potřebujete to rychle?"
„Ne." Teď už ne.
„Datový disk, který Foscolová připevnila administrátoru Vorsoissonovi na záda - měli jste už čas se na něj podívat?" pokračoval Miles. Podařilo se mu nepodívat se na madam Vorsoissonovou.
„Jen zběžně," řekl Tuomonen. On se na madam Vorsoissonovou podíval a ihned uhnul očima a zkazil tak Milesovi celou snahu o diskrétnost. Ona jen trochu stiskla rty. „Odevzdal jsem ho finančním analytikům Císařské bezpečnosti - byl to dokonce poručík -kterého sem poslali, aby se postaral o finanční stránku vyšetřování."
„Výborně. Chtěl jsem se právě zeptat, jestli vám z ústředí už poslali posily."
„Ano, všechno, co jste chtěl. Tým inženýrů přijel na pokusnou stanici asi před hodinou. Disk, který nám nechala Foscolová, obsahuje dokumentaci finančních transakcí, které proběhly mezi Soudhou a administrátorem Vorsoissonem. Pokud to všechno nejsou lži, hodně to pomůže při vyšetřování zpronevěry. Je to ale zvláštní chování, když se nad tím zamyslíte."
„Foscolová zjevně neměla Vorsoissona v lásce, ale všechno, co usvědčí jeho, usvědčuje stejně i Komařany. Ano, je to zvláštní." Jen kdyby si nepřipadal, že má v hlavě místo mozku pulsující ovesnou kaši, snad by z toho i něco logického vyvodil. Později.
Z hlubin bytu se vynořil technik Císařské bezpečnosti. V ruce nesl černou skříňku, podobnou - nebo to možná byla tatáž - té, kterou Tuomonen použil u madam Radovasové, a řekl svému nadřízenému: „Už jsem s terminály hotov, pane."
„Děkuji vám, vojíne. Vraťte se do kanceláře a překopírujte všechny soubory do ústředí v Solstice a poručíkovi Gibbsovi."
Technik přikývl a vyšel ven - jak si Miles všiml -stále ještě rozbitými dveřmi.
„A, ano, rád bych vás ještě požádal, zda by nějaký technik nemohl opravit dveře madam Vorsoissonové," dodal Miles.
„Možná by do nich mohl instalovat trochu kvalitnější zámek, když už to bude dělat," vrhl na něj vděčný pohled.
„Ano, můj pane. Samozřejmě tu nechám ochranku, dokud tu budete bydlet."
Zřejmě hocha pro všechno, pomyslel si Miles. Musí se pokusit pro madam Vorsoissonovou získat něco navíc. Měl ale podezření, že chudákovi nevyspalému Tuomonenovi naložil už dost úkolů, a tak prostě jen požádal, aby ho okamžitě uvědomili, kdyby našli Soudhu nebo kohokoliv z jeho skupiny, a nechal kapitána odejít k jeho mnoha povinnostem.

Než se Miles stihl osprchovat a převléct do svého posledního čistého šedého obleku, zabraly mu pilulky a už se cítil skoro jako člověk. Když se pak znovu vynořil ze svého pokoje, pozvala ho madam Vorsoissonová do kuchyně. Tuomonenova ochranka zůstala v obývacím pokoji.
„Dal byste si snídani, lorde Vorkosigane?"
„A vy už jste jedla?"
„Ne, ani vlastně nemám hlad."
To určitě. Vypadala přesně tak bledě a vyčerpaně, jak on se cítil. V záchvatu inspirace proto řekl: „Dám si něco, když se najíte taky. Něco nenáročného," dodal ještě.
„Co takhle krupky?" navrhla mu.
„Ano, prosím." Chtěl vlastně říci Já to udělám -namíchat balíček instantních krupek by díky tréninku, který u Císařské bezpečnosti absolvoval, jistě zvládl, ale nechtěl riskovat, že ona mezitím odejde, a tak se jako poslušný host posadil a pozoroval ji při práci. Zdála se mu nejistá, i když se pohybovala v místě, kde byla vlastně doma. Kde by tak mohla zapadnout? Někde, kde je to větší.
Posadila se a postavila před oba misku. Navzájem si vyměnili zdvořilé přání dobré chuti. Po několika soustech se nepřesvědčivě usmála a zeptala se: „Je pravda, že fastpenta z člověka dělá... hlupáka?"
„Hm. Jako každá droga vyvolává u různých lidí různé reakce. Kdysi jsem sám prováděl mnoho chemických výslechů. A na mně to už vyzkoušeli dvakrát."
To zřejmě vzbudilo její pozornost. „Ano?"
„Já... hm..." Chtěl ji uklidnit, ale musel být upřímný. Už mi nikdy nelžete, řekla mu s potlačeným rozhořčením. „Moje vlastní reakce byla velmi specifická."
„Nemáte náhodou tu alergii, kterou prý Císařská bezpečnost implantuje svým - no, vlastně vy ne, vy jste to nedělal."
Obranou Císařské bezpečnosti proti účinku séra pravdy byla smrtící alergická reakce implantovaná jejím klíčovým zaměstnancům. Člověk musel s tou procedurou souhlasit, ale zároveň mu otvírala dveře k vyšším zodpovědnostem a také povýšení, a proto dobrovolníků nebyl nikdy nedostatek. „Ne, vlastně mi velitel Illyan nikdy nenavrhl, abych to podstoupil. Když o tom tak přemýšlím, napadá mě, jestli v tom neměl prsty můj otec. Ale ani tak mě účinek fastpenty

nenutí vypovídat pravdu, spíš mě jen nabudí. Hodně blekotám, asi dost bláznivě. Tomu nepřátelskému výslechu jsem vlastně odolal tak, že jsem neustále recitoval poezii. Byla to dost zvláštní zkušenost. U normálního člověka hodně záleží na tom, jak moc se tomu snaží vzdorovat. Když si člověk uvědomí, že vyslýchající je na jeho straně, může to být velmi příjemný způsob, jak poskytnout totéž svědectví, které by poskytl stejně."
„Aha." Ještě nevypadala příliš uklidněné.
„Neříkám, že to není vyčerpávající," ona má ale síly celý oceán, „ale správně vedený výslech by neměl být," ponižující, „příliš hrozný." Ačkoliv, jestli ji události včerejší noci zbavily jejího obvyklého sebeovládání... Zaváhal a pak dodal: „Jak jste se naučila takové netečnosti?"
Tvář jí strnula. „Zdám se vám netečná?"
„Ano. Je těžké poznat, co si myslíte."
„Aha." Zamíchala si kávu. „Já nevím. Taková jsem odjakživa." Na chvilku se v jejím výrazu mihlo zamyšlení. „Ne... ne, kdysi dávno... zřejmě to je kvůli... víte, měla jsem, vlastně mám, tři starší bratry."
Typická vorská rodinná struktura její generace: příliš mnoho zatracených mužských a pak pro pořádek jedna povinná holčička. Copak všem těm rodičům chyběla za a) předvídavost a za b) znalost matematiky? Copak se nikdo z nich nechtěl dočkat vnoučat?"
„Dva nejstarší byli mnohem starší než já," pokračovala, „ale ten třetí mi byl věkově blízký dost na to, aby byl protivný. Zjistil, že se dobře baví tím, že mě provokuje. Jeho oblíbeným námětem byli koně, tenkrát jsem měla ráda koně. Nemohla jsem se mu postavit - tenkrát jsem nebyla tak pohotová - a když jsem se ho pokusila uhodit, byl daleko silnější než já. To mi bylo asi deset a jemu čtrnáct. Mohl mě klidně chytit za kotníky a otočit hlavou dolů. Po nějaké době jsem byla tak rozrušená, že mě dokázal rozčílit třeba jen jedním slovem." Smutně se usmála. „Mí rodiče s námi měli kříž."
„Nemohli mu v tom zabránit?"
„Obvykle byl dost chytrý, aby mu to prošlo. Vlastně byl i vtipný - vzpomínám si, že jsem se ho pokoušela zbít - a zároveň jsem se smála. A myslím, že někdy tenkrát matka onemocněla, i když jsme to nevěděli. Řekla mi - pořád ji ještě vidím, jak si podpírá hlavu - že jediný způsob, jak mu to překazit, je nevšímat si ho. A řekla mi totéž, když se mi posmívali ve škole, nebo když mě něco rozzlobilo. Buď jako kamenná socha, říkala. A pak ho to přestane bavit a nechá toho. A opravdu toho nechal, nebo z toho prostě jen vyrostl a odešel na studia. Teď už spolu vycházíme dobře, ale už nikdy jsem se neodnaučila reagovat na útok jinak než kamennou tváří. Když si na to vzpomínám, napadá mě, kolik problémů v našem manželství to zavinilo... co se dá dělat." Usmála se a mrkla. „Myslím, že matka neměla pravdu. Docela určitě dost dlouho ignorovala svou vlastní bolest. Ale já jsem takhle kamenná celou dobu a teď už je asi moc pozdě to napravovat."
Miles si kousal klouby na prstech. Jasně. Takže v rané pubertě se hned naučila, že se jí nikdo nezastane, ona sama že se neubrání a přežije jen tak, že bude dělat mrtvého brouka. Bezva. A to nejhorší, co mohl člověk v tuhle chvíli udělat, bylo zkusit ji obejmout a uklidňovat. To dalekosáhle překonávalo jeho nejhorší představy. Ale jestli potřebuje být z kamene právě teď, protože je to jediný způsob, jak se s tím vyrovnat, jaký zná, tak ať je klidně ze žuly. Vezměte si, co chcete, má paní Kateřino. Dám vám všechno, co budete chtít.
Nakonec ze sebe vypravil jen: „Já mám taky rád koně." Napadlo ho, jestli to vyznělo tak hloupě jak... to znělo.
Její tmavé oči pobaveně zablýskly, takže asi ano. „A já jsem z toho už před lety vyrostla."
Vyrostla z toho, nebo se toho vzdala. „Byl jsem jedináček, ale měl jsem bratrance - Ivana - a to byl pořádný holomek. A samozřejmě byl také daleko větší než já, i když věkově jsme si byli hodně blízcí. Ale když jsem byl malý kluk, měl jsem tělesného strážce, jednoho ze zbrojnošů mého otce. Jmenoval se seržant Bothari. Neměl vůbec žádný smysl pro humor. Kdyby se Ivan pokusil o něco ve stylu vašeho bratra, nepomohla by mu vůbec žádná chytrá kličkа."
Usmála se. „Měl jste vlastního tělesného strážce? Vaše dětství mi nepřipadá jako idyla."
„Vlastně ale byla. I když ne zrovna po zdravotní stránce. V tom mi seržant pomoci nemohl. A ani ve škole. Víte, vůbec jsem si neuvědomoval, co všechno dostávám. Polovinu tehdejšího času jsem věnoval vymýšlení, jak se mu ztratit. A dost často se mi to nejspíš povedlo, takže jsem si ověřil, že to umím udělat."
„A je s vámi seržant Bothari ještě? Je to jeden z těch prastarých služebníků vorských rodin?"
„Nejspíš by byl, kdyby byl ještě naživu, ale není. Uvízli jsme kdysi, ehm, ve válečné zóně na jednom z našich galaktických výletů, když mi bylo sedmnáct, a tam byl zabit."
„Ach. To je mi líto."
„Nebyla to vlastně moje vina, ale má rozhodnutí tenkrát ovlivnila řetěz příčin a následků a jedním z nich byla i jeho smrt." Pozoroval, jak bude na jeho přiznání reagovat, ale jako obvykle na ní nemohl nic vyčíst. „Naučil mě ale, jak mám přežít a se vším se vyrovnat. To byla poslední z mnoha jeho lekcí." Právě jste zažila pohromu. Já vím, jak ji přežít. Dovolte, abych vám pomohl.
Vzhlédla k němu. „Měl jste ho rád?"
„Byl to... složitý člověk, ale ano."
„Aha."
Po chvíli mlčení ještě dodal: „Nevím, jak jste se to naučila, ale ve stresových situacích si umíte zachovat chladnou hlavu."
„Vážně?" zatvářila se překvapeně.
Usmála se, zřejmě ji jeho poklona potěšila. Zatraceně, neměla by takové pouhé konstatování brát jako nějakou ohromnou chválu. Musí být úplně zoufalá, když považuje pouhé zbytky za celou hostinu.
Byl to ten nejupřímnější rozhovor, jaký s ním kdy vedla, a on ho chtěl ještě prodloužit, ale to už snědli všechny krupky a neměli co postrkovat v miskách lžící a káva jim také vychladla. A navíc právě dorazil technik Císařské bezpečnosti se zabezpečeným terminálem, který si Miles vyžádal. Madam Vorsoissonová navrhla, že ho může instalovat v pracovně

jejího zesnulého manžela, která bude poskytovat dostatek soukromí. Všichni vyšetřovatelé a analytici odešli, zatímco Miles spal. Madam Vorsoissonová chvíli pozorovala, jak se terminál instaluje, a za pár chvil z ní opět byla obvyklá žena v domácnosti. Ukryla se do své role jako plaché zvíře do houští a zřejmě hodlala vymazat všechny stopy zásahu do svého soukromí.
Miles se připravil na zřejmě nejhorší rozhovor celého dne.
Trvalo několik minut, než se vytvořil zabezpečený video kanál s lordem auditorem Vorthysem, který byl stále na mateřské lodi vyšetřovacího týmu, momentálně zaparkované u solární stanice. Miles se usadil před terminál tak pohodlně, jak mu to jen rozbolavělé svaly dovolovaly, a připravil se na trpělivé čekání při nemilém několikasekundovém zpoždění signálu mezi každou odpovědí. Když se Vorthys konečně objevil, měl na sobě obvyklou lodní kombinézu a zřejmě se připravoval převléct do skafandru. Těsný oblek příliš neseděl k jeho mohutné postavě. Zdálo se ale, že je v dobré náladě. Standardní čas nahoře byl stejný jako v Solstice, což znamenalo pár hodin navíc.oproti časové zóně, ve které ležela Serifosa.
„Dobré ráno, profesore," začal Miles. „Věřím, že jste měl klidnější noc než my. Jednou z nejhorších špatných zpráv je, že manžel vaší neteře, Etienne Vorsoisson, včera v noci zemřel díky nehodě s dýchací maskou na pokusné stanici oddělení odpadního tepla. Teď jsem v Kateřinině bytě. Drží se zatím dobře. Budu zřejmě podávat dost dlouhé vysvětlení. Přepínám."
Na odmlkách při přenosech bylo hrozné, jak dlouho musel člověk čekat na změnu ve výrazu tváře člověka, kterému se právě změnil život, a také že jednou vyslaná slova už člověk nemohl vrátit zpátky ani nijak změnit. Vorthys vypadal přesně tak zhrozeně, když k němu zpráva dorazila, jak Miles očekával. „Můj bože. Pokračujte, Milesi."
Miles se zhluboka nadechl a začal podrobný výčet včerejších událostí, od dlouhých hodin strávených v kancelářích terraformačního projektu, přes Vorsoissonův spěšný návrat a jeho odvlečení na pokusnou stanici, odhalení celé zpronevěry, setkání se Soudhou a madam Radovasovou až po probuzení se zápěstími připoutanými k zábradlí. Nepopisoval detaily Vorsoissonovy smrti. Pak přijela Kateřina. Dorazily přivolané jednotky Císařské bezpečnosti, ale příliš pozdě. Hledání jeho pečeti. Vorthysův výraz se při každém dalším detailu měnil stále víc.
„Milesi, tohle je příšerné. Vrátím se dolů, hned jak to půjde. Ubohá Kateřina. Zůstaňte s ní prosím, dokud tam nedorazím já, ano?" Zaváhal. „Než jste mi tohle všechno řekl, vlastně jsem vás chtěl požádat, abyste přijel vy sem. Našli jsme nějaké pozoruhodné vybavení, které je celé pokroucené. Chtěl jsem se zeptat, jestli jste neviděl něco podobného během svých galaktických vojenských zkušeností. Na troskách se občas dají rozeznat nějaká sériová výrobní čísla a doufám, že ta by nám mohla poskytnout vodítko. Teď je tady budu muset nechat svým komarrským chlapcům."
„Pozoruhodné vybavení? Soudha a ostatní si také odvezli spoustu vybavení. Přinejmenším dva plné nákladňáky. Ať ti vaši komarrští chlapci pošlou ta sériová čísla poručíku Gibbsovi z Císařské bezpečnosti v Serifose. Bude sledovat spoustu sériových čísel u vybavení v terraformačním projektu. Celá ta věc zřejmě není tak jednoduchá, jak jsem si napřed myslel. Musí tu být víc společných věcí než jen tělo chudáka Radovase. Podívejte se, ehm... Císařská bezpečnost chce vyslýchat Kateřinu pod fastpentou, kvůli Tienově úmrtí. Chtěl byste, abych to nechal odložit, dokud nepřijedete? Myslel jsem, že byste třeba chtěl být jejímu výslechu přítomen."
Odmlka. Vorthys s obavou nakrčil obočí. „Já... můj bože. Ne. Chtěl bych, ale neměl bych to dělat. Je to má neteř, to by byl jasný konflikt zájmů. Milesi, chlapče, mohl byste... byl byste ochoten to udělat místo mě a dohlédnout na ně, aby se nenechali příliš unést?"
„Císařská bezpečnost už sice při výslechu nepoužívá ty olovem plněné gumové obušky, ale ano, chtěl jsem to udělat. Tedy jestli vy proti tomu nic nemáte, pane."
Odmlka. „Byl bych vám za to vděčný. Děkuji."
„To je samozřejmé. Také bych se od vás rád dozvěděl, co si myslíte o tom, co vyšetřovací tým Císařské bezpečnosti objeví na té pokusné stanici. Zatím tu mám jen málo důkazů a příliš mnoho teorií. Strašně rád bych, aby to bylo naopak."
Profesor Vorthys se při jeho poslední větě letmo usmál. „Tak jako my všichni."
„A mám ještě jeden návrh, pane. Zdá se mi, že se tu Kateřina cítí velmi osamělá. Zdá se, že nemá žádné komarrské přítelkyně a samozřejmě tu nemá ani žádné příbuzné... chtěl jsem se zeptat, zda byste nechtěl pozvat svou ženu."
Vorthys se při tom návrhu rozzářil. „To není jen výborný nápad, ale je to také moudré a laskavé. Ano, jistě, hned to udělám. Taková rodinná tragédie určitě zaručí, že její asistentka může závěrečné zkoušky vést sama. Mělo mě to hned napadnout. Děkuji vám, Milesi."
„Všechno ostatní může počkat, dokud se sem nedostanete, tedy pokud něco Císařská bezpečnost neobjeví. Nechám tenhle hovor otevřený ještě pro Kateřinu. Vím, že s vámi chce mluvit, ale... vím také, že je Tienova úloha v celé téhle věci pro ni dost ponižující."
Profesor stiskl rty. „Ach ano, Tien. Ano. Rozumím tomu. Dobře, Milesi."
Miles ještě chvilku mlčel. „Profesore," začal konečně. „Ještě o Tienovi. Fastpentové výslechy jsou obvykle mnohem jednodušší, když má vyslýchající alespoň nějaké ponětí, o co se jedná. Nechtěl bych... hm... myslíte, že byste mi mohl naznačit, jak se na Kateřinino manželství dívala její rodina?"
Odmlka byla tentokrát delší. Vorthys vraštil obočí. „Nechci mluvit špatně o mrtvých, za které ještě nebyla ani spálena obětina," řekl konečně.
„Já si nemyslím, že tu máme víc možností na výběr."
„Hm," zachmuřil se, když k němu Milesova slova dorazila.
„No... předpokládám, že tenkrát to všichni brali jako dobrý nápad. Kateřinin otec, Saša Vorvayne, dobře znal Tienova otce. To bylo vlastně před deseti lety. Ten čas tak letí, to je hrůza. Takže k věci. Ti dva muži se spolu přátelili, oba byli

důstojníky ve vládě okrsku, obě rodiny se také znaly... Tien tehdy právě odešel z armády a jako veterán získal práci v civilní okrskové službě. Byl pohledný, zdravý... zdálo se, že půjde ve stopách svého otce, ačkoliv jsme měli něco tušit, když to ani po deseti letech služby v armádě nedotáhl dál než na poručíka." Vorthys stiskl znovu rty.
Miles lehce zčervenal. „To mohlo mít spoustu důvodů - ale to je jedno. Pokračujte prosím."
„Vorvayne se tenkrát zotavoval z předčasné smrti mé sestry. Setkal se s jinou ženou, byla o maličko starší, ale Violina Vorvaynová je úžasná dáma, a začal přemýšlet o další svatbě. Myslím, že asi chtěl vidět Kateřinu slušně zabezpečenou - aby se zbavil posledních závazků ze své minulosti - jestli se to dá takhle podat. Moji synovci už byli všichni z domu. Tien mu zavolal, částečně ze zdvořilosti jako syn přítele jeho otce a částečně proto, že od něj chtěl získat doporučení ke své přihlášce do okrskových služeb... a rozuměli si spolu tak, jak si jen dva muži tak rozdílného věku mohou rozumět. Kateřinin otec ji před ním vyzdvihoval..."
„Slušně zabezpečená, předpokládám, rovná se provdaná, že? Zřejmě tím nemyslel, že bude mít vystudovanou univerzitu a bude pracovat za horentní plat?"
„To se týkalo jen chlapců. Kateřinin otec je daleko spíše Starý Vor než urození Vorové, ve spoustě věcí," povzdechl si Vorthys. „A Tien pak řádně poslal dohazovačku, aby domluvila sňatek, oba dva se setkali... Kateřina byla nadšená. Polichocená. Moje žena sice myslela, že má ještě pár let čas ale... mladí lidé prostě nemají ponětí o čase. Ve dvaceti si myslí, že jsou už staří. Berou první nabídku, protože další by už nemusela přijít, a všechny ty nesmysly kolem. Kateřina si neuvědomovala, jak je přitažlivá, ale její otec se myslím bál, že by si mohla vybrat nějakou nevhodnou partii."
„Ne Vora?" upřesnil Miles.
„Nebo ještě hůř. Co kdyby to byl třeba jen obyčejný technik?" Vorthys si dovolil záblesk ironického úsměvu. Vlastně ano. Dokud nebyl před třemi lety sám jmenován auditorem a nevyděsil tak všechny své příbuzné, také měl velmi nevorskou kariéru. A také ženu. A to ještě tehdy, kdy mravy Starých Vorů byly živější než dnes - Milese napadl příklad jeho dědečka a potlačil v sobě chuť se otřást.
„A vypadalo to, že svatba se vydařila," pokračoval profesor. „Kateřina měla plno práce a byla šťastná, pak přišel malý Nikki... Tien na můj vkus příliš často měnil zaměstnání, ale přece jen teprve začínal. Někdy to trvá déle, než člověk najde svůj obor. Kateřina se nám trochu vzdálila, ale když jsme ji viděli, zdála se... tišší. Tien se nikdy nedokázal usadit a pořád se honil za nějakým přeludem, který nikdo jiný neviděl. Myslím, že všechno to stěhování Kateřině příliš neprospělo." Zamračil se, jako kdyby přemýšlel nad tím, jestli něco nezanedbal.
Miles se neodvážil bez Kateřinina dovolení mluvit o Vorzohnovské dystrofii. Neměl na to právo. Omezil se proto jen na poznámku: „Myslím, že Kateřina by to teď už dokázala vysvětlit."
Profesor s obavami přimhouřil oči: „Ano...?"
Jak by mi asi na tytéž otázky odpověděla jeho žena, kdybych se jí mohl zeptat? Miles kývl hlavou a odešel, aby přivolal k terminálu Kateřinu.
Kateřina. V duchu si opakoval její jméno. V rozhovoru s jejím strýcem bylo snadné používat to důvěrné oslovení. Ona mu ale nenabídla, že ji tak může oslovovat. Její manžel jí říkal Kat. Zkráceně. Jako kdyby neměl čas vyslovit její jméno celé, nebo jako kdyby ho to obtěžovalo. Pravda byla, že její plné jméno Kateřina Nile Vorvayne Vorsoissonová znělo trochu jako jazykolam. Ale Kateřina znělo v ústech lehce, elegantně a důstojně a rozhodně stálo za další vteřinu času kohokoliv.
„Madam Vorsoissonová?" zavolal tiše do chodby.
Vynořila se ze své pracovny. Pokynem ji vybídl, aby se usadila u zabezpečeného terminálu. Tvář měla posmutnělou a šla jen váhavě. Zavřel za ní tiše dveře a dopřál jí i jejímu strýci soukromí. Věděl, že soukromí pro ni v následujících dnech bude určitě vzácný dar.

Technik na opravu zámku konečně dorazil a přivedl s sebou další ochranku. Miles si je vzal stranou.
„Chci, abyste tu oba zůstali, dokud se nevrátím. Rozumíte? Nenecháte tady madam Vorsoissonovou bez ochrany. Ehm... a až opravíte ty dveře, zeptejte sejí, jestli nepotřebuje opravit ještě něco, a postarejte se o to."
„Ano, můj pane."
Miles odešel do kanceláří terraformačního projektu se svým vlastním strážcem v patách. Prošel kolem ochranky Císařské bezpečnosti stojící na stanici bublinových vozů, v hale budovy a na chodbách patra s kancelářemi. Připomnělo mu to trefný vorský aforismus o stavění stráží kolem ohrady poté, co z ní byli koně ukradeni. V kancelářích našel místo ochranky s chladným pohledem techniky a úředníky pilně stahující data z terminálů a prohlížející informace. Zaměstnanci projektuje pozorovali s potlačovanou hrůzou.
Miles nalezl poručíka Gibbse sedět v kanceláři Tiena Vorsoissona u svého vlastního terminálu, který si s sebou přinesl. K jeho překvapení kolem něj nervózně tancoval Venier. Když Miles vešel, Venier na něj vrhl znechucený pohled.
„Dobré ráno, Vernie, nečekal jsem, že vás tady uvidím," pozdravil ho srdečně Miles. Byl podivně spokojený, že tenhle chlapík k Soudhovi zřejmě nepatřil. „Dobrý den, poručíku. Jsem Vorkosigan. Omlouvám se za to, že jsem vás sem tak narychlo vytáhl."
„Můj lorde auditore. Jsem vám zcela k službám." Gibbs se formálně postavil a suchou dlaní stiskl Milesovi nabízenou ruku. Pro Milesovo oko byl Gibbsův vzhled pravým potěšením. Štíhlý muž ve středním věku, s šedivějícími vlasy a pečlivým vystupováním, který přes svou zelenou uniformu Císařské bezpečnosti vypadal jako dokonalý účetní. I když už měl téměř tři měsíce na to, aby si na svou novou hodnost zvykl, Miles se stále ještě cítil divně, když mu starší muži salutovali.
„Věřím, že vás kapitán Tuomonen informoval a že vám předal ten zajímavý datový balíček, který jsme získali včera v noci."
Gibbs přitáhl pro lorda auditora křeslo a přitom přikývl. Venier využil příležitosti, aby se omluvil, a po souhlasném

mávnutí ruky od Gibbse už bez dalších omluv zmizel. Když se usadili, Miles pokračoval: „Jak se vám zatím daří?" Zalétl pohledem na disky, které se už začínaly hromadit na stole.
Gibbs mu úsměv oplatil. „Na to, že zatím pracuji jen tři hodiny, mám zatím radost. Podařilo se nám zjistit jména všech falešných zaměstnanců oddělení. Očekávám, že analýza jejich falešných účtů proběhne také rychle. Zpráva té madam Foscolové, týkající se úplatků administrátora Vorsoissona, je také jasná. Ověřit ji nebude velký problém."
„Buďte prosím velmi opatrný na data, která pocházejí od ní," varoval ho Miles.
„To ano. Je poměrně dobrá. Myslím, že se mi práce s ní bude velmi zamlouvat, pokud mi rozumíte, můj pane." Gibbsovi se v oku zablesklo.
Je báječné najít člověka, který svou práci miluje. Inu, požádal přece ústředí v Solstice, aby mu poslali toho nejlepšího.
„Nehodnoťte Foscolovou příliš brzy. Mám něco, co by vám mohlo řádně zamotat hlavu."
„Ano?"
„Kromě těch falešných zaměstnanců mám ještě pádný důvod předpokládat, že oddělení odpadního tepla provedlo i mnoho předstíraných nákupů vybavení. Falešné faktury a tak."
„Ano, zatím jsem objevil tři neexistující společnosti, které použili."
„Už teď? To bylo rychlé. Jak?"
„Provedl jsem porovnání čísel faktur zaplacených z peněz terraformačního projektu se seznamem daňových plátců v Císařství. Rozumíte, to není běžný postup při auditech, ačkoliv si myslím, že navrhnu, aby se to běžným postupem v budoucnosti stalo. Zbyly mi tak tři společností. Moji vyšetřovatelé je teď prověřují. Měl bych pro vás mít potvrzené informace dnes večer. Věřím, že nejsem přílišný optimista, když doufám, že za týden budeme vědět o každé chybějící marce."
„Vlastně se v současné době nezajímám hlavně o ty peníze." Gibbs zdvihl obočí. Miles pokračoval. „Soudha a jeho kumpáni také odvezli spoustu vybavení. Napadlo mě, že kdybychom měli spolehlivý seznam vybavení oddělení odpadního tepla a jejich nákupů, a od toho jsme odečetli současný stav vybavení pokusné stanice, zbytek by měl zahrnovat také všechno, co s sebou odvezli."
„To je pravda." Gibbs mu věnoval uznalý pohled.
„Je to skutečně náročná prověrka," řekl omluvně Miles. „A bohužel to nebude tak jednoduché jako to porovnání, které jste už udělal."
„Proto byli povolaní právě ti, kteří tu jsou," zamumlal Gibbs.
Jeden na druhého se chápavě usmáli. Miles pokračoval. „To bude ale fungovat, pouze když bude ten seznam opravdu přesný. Chtěl bych, abyste především sledoval falešné faktury kryjící skutečné, ale nestandardní a v seznamech neuvedené vybavení. Chtěl bych vědět, jestli tam Soudha nevpašoval něco... divného."
Gibbs zaujatě naklonil hlavu a přemýšlivě přivřel oči. „Pravděpodobně pro ně bylo nejjednodušší využít k tomu také ty neexistující společnosti."
„Pokud na něco takového přijdete, okamžitě to prosím hlaste mně nebo lordu auditoru Vorthysovi. A zvlášť jestli přijdete na nějaký kus vybavení, který Vorthysův vyšetřovací tým našel nahoře."
„Aha! Zdá se, že se nám tu začíná rýsovat spojení. Musím říci, že jsem byl zvědavý, proč se o pouhou zpronevěru projevuje Císařský zájem. Ačkoliv to je zpronevěra velmi pěkně provedená," pospíšil si uklidnit Milese. „Velmi profesionálně."
„Ano. Prosím, považujte ten seznam vybavení za hlavní prioritu, poručíku."
„Zajisté, můj pane."
Nechal Gibbse, aby se dál mračil - i když se mračí zamyšleně, pomyslel si Miles - na záplavu dat na svém terminálu, a odešel najít Tuomonena.
Unaveně vyhlížející kapitán Císařské bezpečnosti mu dnes ráno nemohl oznámit žádné překvapivé objevy. Vyšetřovací tým ještě Soudhu nenašel. Ústředí jim poslalo majora s vyslýchaci sadou a ten se dal do systematického provádění výslechů zbývajících zaměstnanců oddělení. Výslechy se odehrávaly v konferenční místnosti. „Ale to bude trvat celé dny," zakončil Tuomonen.
„Stále ještě chcete dnes odpoledne vyslechnout madam Vorsoissonovou?"
Tuomonen si promnul obličej. „Ano, rozhodně."
„Budu u toho."
Tuomonen zaváhal. „Je to vaše právo, můj pane." Miles chvilku uvažoval, že se půjde podívat na výslechy zaměstnanců, ale pak se rozhodl, že ve svém fyzickém stavu by asi vyšetřovatelům nebyl k ničemu. Zdálo se, že všechno je pro tuto chvíli pod kontrolou, tedy kromě něj. Ranní dávka pilulek přestávala účinkovat a okraje chodby jako kdyby se před ním občas vlnily. Jestli má být dnes ještě k něčemu užitečný, bude muset svému zbědovanému tělu dopřát odpočinek. „Uvidíme se tedy v bytě madam Vorsoissonové," rozloučil se s Tuomonenem.

KAPITOLA 13

Kateřina se usadila před terminálem ve své pracovně a začala se probírat zbytky svého života. Bylo to vlastně jednodušší, než se zprvu bála. Moc ho už koneckonců nezbylo. Jak jsem se mohla tak zmenšit?
Sepsala si seznam svých financí. Hlavní a nejdůležitější je, že lékařská péče pro pozůstalé zemřelého zaměstnance projektu je zaručená do konce čtvrtletí, a to je ještě několik týdnů. Vlastně je to jakési časové okno. Počítala v duchu dny. Když žádný nepromarní, Nikki má dost času.
Pár set marek jí zbylo v rozpočtu na domácnost a dalších pár set u Tiena. Její nájem bytu také platí do konce čtvrtletí a pak ho bude muset vyklidit pro dalšího administrátora, který přijde Tiena nahradit. To jí nevadilo. Nechtěla tu zůstávat o nic déle. Samozřejmě, důchod žádný. Ušklíbla se. Placená letenka zpět na Barrayar, kterou nemohla získat, dokud Tien

žil, je dalším benefitem pro pozůstalé a díky bohu, že Tien nepřišel na způsob, jak zpeněžit i tohle.
Věci, které vlastnila, teď představovaly spíš zátěž, protože je musela přepravovat skokovou lodí. Přepravní váha zavazadel v ceně letenky nebyla velká. Nechají většinu pro Nikkiho věci. Jeho malé poklady pro něj znamenaly víc než ty velké pro ni. Bylo od ní hloupé, že se nechala zaslepit pár věcmi, které se před několika hodinami stejně chystala opustit. Stále ještě je může opustit, když bude chtít. Často chodívala do jistého second handu nakupovat oblečení pro sebe a pro Nikkiho. Může jim prodat Tienovo šatstvo a zabere jí to jen pár hodin. Sama chtěla cestovat nalehko.
Na druhé straně úvah ležely její dluhy. To bylo jednodušší, i když daleko závažnější. Za prvé tu je těch dvacet tisíc marek, které si Tien vypůjčil a nevrátil. Pak-je věcí její cti nahradit Císařství ty peníze, které Tien přijal jako úplatky? No, dneska to asi neuděláš. Přejdi nato, co udělat můžeš.
Prozkoumala lékařská zařízení na Komarru, kde se léčily genetické poruchy už dávno, všechny ty informace už měla dávno v hlavě. Tienova paranoia a jeho legální poručnictví jí vždycky zabránily s tím cokoliv udělat. Technicky je teď Nikkiho poručníkem jakýsi bratranec z třetího kolena na Barrayaru, se kterým se Kateřina nikdy nesetkala. Nikki ale není dědic hraběcího titulu, a tak se s ní o převzetí poručnictví nejspíš nikdo nebude dohadovat. S těmi právními věcmi si poradí později. Prozatím jí trvalo jen devět minut, než se spojila s prvotřídní komarrskou klinikou v Solstice a umluvila je, aby Nikkiho první vyšetření stanovili na pozítří, místo za pět týdnů, což jí nabídli jako první možnost.
Ano.
Jak je to jednoduché. Otřásla se křečovitým vztekem na Tiena a na sebe samu. Tohle už mohla udělat dávno, když poprvé přišli na Komarr, tak jednoduché by to bylo, jen kdyby sebrala odvahu se Tienovi postavit.
Dál musí informovat Tienovu matku, jeho nejbližší žijící příbuznou. Té může přenechat povinnost rozšířit tu zprávu mezi Tienovy vzdálenější příbuzné na Barrayaru. Necítila se zrovna na videonahrávku, a tak oznámení napsala, a jen doufala, že nebude znít příliš chladně. Nehoda s dýchací maskou, kterou si Tien předtím nezkontroloval. Nic o Komařanech, nic o zpronevěře a nic, proti čemu by Císařská bezpečnost mohla něco namítat. Tienova matka nemusí vědět nic o tom, jak Tien ztratil čest. Kateřina ji poprosila o instrukce ohledně obřadů a nakládání s tělem. Pravděpodobně je bude chtít převézt na Barrayar, aby je mohla pohřbít vedle Tienova bratra. Kateřina se nemohla oprostit od představy, jak se bude cítit, až jednou svěří Nikkiho jeho nevěstě a nedejbože jí ho vrátí zpátky jako hromádku popela v urně. S oznámením.
Ne, bude to muset udělat osobně. To bude také muset počkat. Zatím poslala jen zprávu.
Sbalit věci bylo snadné. Sbalit se mohla během týdne. Finanční záležitosti byly... ne, ne nemožné, jen nemožné je vyřešit najednou. Pravděpodobně si bude muset vzít dlouhodobou půjčku, aby mohla zaplatit první částku - tedy pokud někdo bude ochoten půjčit peníze nemajetné a nezaměstnané vdově. Tienovy dluhy kalily její představu budoucnosti, která ji čeká, až bude sama. Představila si ptáčka, kterého po deseti letech propustí z klece a řeknou mu, že může letět, kam chce - tedy hned jak mu na nohy upevní to olověné závaží.
A ten pták se tam dostane, i kdyby měl jít pěšky.
Zapípal komunikátor a vyrušil ji z přemítání. Na obrazovce se objevil muž oblečený ve střízlivém komarrském stylu.
„Dobrý den, madam," řekl jí nejistě. „Jmenuji se Ser Anafi a zastupuji akciovou společnost Rialto. Chtěl bych mluvit s Etiennem Vorsoissonem."
Kateřina poznala název společnosti, jejíž peníze Tien proinvestoval ve svých akciích. „On... tu bohužel není. Jsem jeho žena. Chtěl jste se na něco zeptat?"
Anafi se na ni podíval přísněji. „Toto je čtvrtá upomínka splácení jeho dluhu. Musí buď peníze okamžitě vrátit, nebo sestavit splátkový kalendář."
„Jak se normálně takový kalendář sestavuje?"
Anafi se zatvářil při takové odpovědi překvapeně. Copak už o tom s Tienem mluvil? Mírně se v křesle předklonil. „No... obvykle spočítáme procento zákazníkova platu a doplňujeme jakoukoliv jinou platbou, kterou nám zákazník může nabídnout."
Já nemám plat a nemám ani majetek. Měla pocit, že Anafi právě tohle neuslyší rád. „Tien... zemřel včera při nehodě. Dnes je tu trochu zmatek."
Anafi se zatvářil zaraženě. „Och, omlouvám se, madam," vypravil ze sebe.
„Nepředpokládám že... nebyla ta půjčka náhodou pojištěná?"
„Podívám se, madam Vorsoissonová. Doufejme..." Anafi se nahnul ke svému terminálu a po chvíli se zamračil. „Je mi to líto, ale nebyla."
Ach, Tiene. „Jak ji mám splatit?"
Anafi dlouho mlčel, jako kdyby přemýšlel. „Kdybyste byla ochotná půjčku převzít, mohl bych vám dnes vystavit splátkový kalendář." - „To byste mohl udělat?"
Vyrušilo ji tiché zaklepání na dveře. Ohlédla se. Lord Vorkosigan se vrátil a opíral se o dveřní rám. Jak dlouho už tu stojí? Pokynem ruky se zeptal, jestli může vejít. Přikývla. Vešel dovnitř a přes její rameno se zadíval na Anafiho. „Kdo je ten muž?" zeptal se tiše.
„Jmenuje se Anafi. Je ze společnosti, které Tien dluží peníze za ty akcie obchodní flotily."
„Aha. Dovolíte?" Postavil se před komunikátor a naťukal číselný kód, obrazovka se rozdělila na dvě poloviny. V jedné z nich se objevil šedovlasý muž s výložkami plukovníka a stříbrným odznakem Císařské bezpečnosti na límci zelené uniformy.
„Poručíku Gibbsi," řekl vesele lord Vorkosigan. „Mám tu ještě nějaké údaje týkající se finančních záležitostí administrátora Vorsoissona. Toto je Ser Anafi, prosím seznamte se s poručíkem Gibbsem z Císařské bezpečnosti. Chtěl by vám položit několik otázek."
„Císařská bezpečnost!" vyhrkl zděšeně Anafi. „Císařská bezpečnost? Co to -" Vorkosigan dal rukou znamení a Anafiho polovina obrazovky zhasla. „A máte od něj pokoj," řekl spokojeně. „Tedy alespoň ještě pár dní."

„To nebylo příliš zdvořilé," pohoršila se pobaveně Kateřina. „Přece ty peníze Tienovi půjčili v dobré víře."
„I přesto nikdy nic nepodepisujte, dokud se neporadíte s právníkem. O té půjčce nevíte nic, a tak je možné, že za ni ručí Tien svým majetkem, a ne vy. Jeho věřitelé se s tím budou muset nějak vyrovnat."
„Ale Tien měl jenom dluhy." A neměl ani čest.
„Tak to se s tím vyrovnají rychle."
„Ale je to fér?"
„Smrt je obvyklé riziko při obchodování. Někde víc než jinde..." Letmo se usmál. „Ser Anafi se chystal nechat vám to podepsat ihned. To mi napovídá, že si svého rizika byl zřejmě vědom a doufal, že vás dotlačí k tomu, abyste ve zmatku převzala veškeré závazky.
To je také nefér. Vlastně to ani není etické. Ano, myslím že ho přenecháme Císařské bezpečnosti."
Bylo to velkorysé, ale... bylo těžké nevšimnout si radostného záblesku ve Vorkosiganových očích, se kterým nechal zmizet jejího protivníka.
„Děkuji vám, lorde Vorkosigane. Opravdu se ale už budu muset naučit tyhle věci řešit sama."
„To ano," souhlasil bez zaváhání. „Přál bych si, aby tu byl Tsipis. Je to obchodní poradce naší rodiny celých třicet let. Strašně rád zaškoluje nevědomé. Kdybych ho na vás vypustil, za chvilku byste se ve všem vyznala a on by skákal nadšením. Obávám se, že jako student jsem ho kdysi nepotěšil. Chtěl jsem se učit jen o vojsku. Nakonec se mu podařilo propašovat mi něco z ekonomiky maskované jako logistické a dodavatelské potíže." Opřel se o stůl s terminálem, založil si ruce na prsou a naklonil hlavu. „Přemýšlíte o návratu na Barrayar?"
„Hned, jak to půjde. Už to tu déle nevydržím."
„Myslím, že to chápu. Kde byste se, ehm, na Barrayaru chtěla usadit?"
Zamyšleně se zadívala na černou obrazovku. „Nejsem si ještě jistá. Určitě ne v domě mého otce." Aby se na ni dívali zase jako na dítě... Představila si, jak bez peněz a beze všeho přijede domů, aby se pověsila na krk otci nebo bratrům. Určitě by ji podporovali, to ano, a štědře, ale také by se k ní chovali, jako kdyby díky své závislosti přišla o všechna práva, důstojnost a snad i inteligenci. A pak by jí zařídili život po svém, pro její vlastní dobro... „Jsem si jistá že by to rádi viděli, ale obávám se, že by se to pokusili vyřešit tím, že mě znovu provdají. A jen při té představě se mi dělá špatně."
„Aha," řekl lord Vorkosigan.
Nastala krátká odmlka.
„A co byste dělala, kdybyste si mohla vybrat?" zeptal se náhle. „Kdybyste měla dostatek peněz a žádné překážky. Cokoliv."
„Nevím... obvykle se zamýšlím nad tím, co si mohu dovolit, a pak to rozvíjím dál."
„Zkuste větší rozlet." Rozmáchlým gestem paže zahrnul celou planetu od obzoru k obzoru, aby jí naznačil, jaký rozlet myslí.
Zamyslela se, vrátila se v myšlenkách do doby, kdy udělala to osudové rozhodnutí. Tolik let tím ztratila. „No, asi... asi bych se chtěla vrátit na univerzitu. Tentokrát bych ale věděla, co chci dělat. Chtěla bych studovat zahradnictví a návrhy zahrad. Trochu chemie, biochemie a botaniky. A genetické inženýrství. Chtěla bych se stát skutečnou odbornicí, takovou, která se nenechá spoutat komplexy a strachem, že udělá něco špatně, protože si myslí, že všichni ostatní tomu rozumí lépe." Smutně svraštila obočí.
„Takže byste pak mohla navrhovat zahrady profesionálně?"
„Víc než jen to." Přivřela oči, jak si představovala své možnosti.
„Planety? Terraformace?"
„Ach bože. Takové studium by trvalo deset let a dalších deset let člověk musí sbírat zkušenosti, než začne rozumět tomu, jak všechno souvisí."
„No a? Někdo to dělat přece musí. Dobrý bože, dělal to přece i Tien."
„On byl jen administrátor," zavrtěla malomyslně hlavou.
„No dobrá," řekl vesele. „Takže něco většího než zahrada a menšího než planeta. To je pořád dost velký prostor. Co například Barrayarský okrsek? Ten potřebuje terraformaci dokončit a také potřebuje nějaké lesnické projekty a rozhodně i nějakou rekultivaci půdy. O zoufalé potřebě zkrášlení vůbec nemluvě. A," pokračoval ještě, „k planetám se můžete dopracovat."
Musela se rozesmát. „Jak to, že jste jimi tak posedlý? Nic menšího vám nestačí?"
„Elli Qu - jedna moje přítelkyně kdysi říkala: Miř vysoko. Možná, že se netrefíš, ale aspoň si neustřelíš nohu." Zazubil se. Pak se odmlčel a řekl už pomaleji: „Víte... váš otec a vaši bratři nejsou vaši jediní příbuzní. Profesor a jeho žena vzdělání podporují. Nepřesvědčíte mě, že by je nepotěšilo poskytnout vám a Nikkimu podporu při vašem novém začátku. A byla byste ve Vorbarr Sultaně prakticky hned vedle univerzity a, hm, všeho. Jsou tam také dobré školy pro Nikkiho."
Povzdechla si. „Byla by to pro něj tak nádherná změna, že by mohl chvíli zůstat na jednom místě. Mohl by si získat přátele a nemusel by je opouštět. Ale... nemám ráda, když musím být na někom závislá."
Pozorně se na ni zadíval: „Protože vás to zklamalo?"
„Možná proto, že mě závislost svedla k tomu, že jsem zklamala sama sebe."
„Hm. Je tu ale přece kvalitativní rozdíl mezi, řekněme, skleníkem a kryoboxem. Vejdete se do obou, ale první pomáhá růst, zatímco to druhé jen, hm..." zdálo se, že se do své metafory trochu zamotal.
„Oddaluje rozklad?" pomohla mu zdvořile Kateřina.
„Přesně tak." Znovu se pousmál. „Rozhodně jsem si ale jistý, že profesor a jeho žena jsou takový lidsky skleník. Mají spoustu studentů - je pro ně normální

vidět, jak lidé vyrůstají a odcházejí. Berou to jako fakt. Myslím, že vám by se u nich líbilo." Přešel k oknu a vyhlédl z něj ven."
„Ano, líbilo se mi tam," přiznala nostalgicky.
„Pak mi to všechno připadá proveditelné. Dobře, tak jsme se dohodli. Už jste obědvala?"
„Cože?" zasmála se a chytila se za hlavu.
„Oběd," opakoval smrtelně vážným hlasem. „Mnoho lidí v tuto denní dobu obvykle obědvá."
„Vy jste blázen," řekla přesvědčeně, aniž by se nechala touto záměrnou poznámkou odvést od jejich předchozího tématu. „To vždycky takhle manipulujete s budoucností lidí?"
„Jenom když mám hlad."
Vzdala se. „Tak tedy něco udělám -"
„To určitě ne!" namítl dotčeně. „Poslal jsem pro oběd. Právě jsem oknem zahlédl, jak přinášejí slibně objemnou tašku. Víte, i strážní se musejí najíst.
Na vteřinu se zamyslela, co je to za člověka, který si jen tak pošle k Císařské bezpečnosti pro oběd. Pravděpodobně ale strážní ve službě museli dostávat oběd služební, z bezpečnostních důvodů a tak podobně. Nechala Vorkosigana, aby ji uvedl do její vlastní kuchyně, kde si vybrali dva z deseti obědů. Kateřina uložila stranou meruňkový koláč pro Nikkiho a zbytek odeslali do obývacího pokoje ochrance, aby si udělala piknik. Jediná věc, kterou jí Vorkosigan dovolil, bylo uvařit čaj.
„Zjistili jste dnes ráno něco nového?" zeptala se ho, když se konečně usadili u stolu. Snažila se přitom nemyslet na svůj poslední rozhovor s Tienem. Ano, chci vypadnout domů. „Nějaké novinky o Soudhovi a Foscolové?"
„Zatím ne. Částečně očekávám, že je Císařská bezpečnost vypátrá každou chvíli. Částečně ale... nejsem takový optimista. Pořád přemýšlím, jak dlouho se na svůj ústup připravovali."
„No... nemyslím, že v Serifose čekali Císařské auditory. Přinejmenším je to muselo překvapit."
„Hm. Aha! Už vím, proč se mi to všechno nechce líbit. Jako kdyby měl můj mozek časový posun, a není to jen tím záchvatem. Dívám se na to ze špatné strany. Pořád hrajeme v obraně a nikdy v útoku. Jsme za nimi vždycky o krok pozadu a stále jen reagujeme na jejich akci. Vážně se obávám, že to je jedna z nutností mého nového zaměstnání."
Ukousl ze svého sendviče. .Alespoň dokud se mi nepodaří prodat Gregorovi myšlenku auditora provokatéra... No, měl jsem vlastně jeden nápad, který jsem chtěl s vaším strýcem probrat, až sem dorazí." Odmlčel se. Bylo ticho. Po chvíli dodal: „Jestli nějak dáte najevo, že to chcete slyšet, tak budu pokračovat."
Zaskočil ji, měla plnou pusu jídla. „Hmm?"
„Nádhera, ano. Víte, zkuste předpokládat... že Soudha dělá kromě defraudace také něco jiného. Možná, že všechny ty Císařské fondy okrádali, aby mohli těmi penězi financovat svůj vlastní projekt, který se odpadního tepla vůbec netýkal. Může to být jen můj vojenský předsudek, ale napadá mě nějaká zbraň. Třeba nějaká variace na gravitační implodérové kopí, já nevím." Napil se čaje.
„Nikdy mi nepřipadalo, že by Soudha nebo ostatní Komařané v projektu byli nějak vojensky zaměření. Spíš naopak."
„To nemusí být, kvůli sabotáži ne. Mohli by ale provést nějaké ohromné záškodnické gesto - pořád musím myslet na Gregorovu svatbu."
„Soudha není tak megalomanský," řekla pomalu Kateřina. „Není ani nijak zvlášť zlý." Sama nepochybovala, že Tienova smrt byla skutečně jen náhoda."
„Není ani hloupý," povzdechl si lítostivě Vorkosigan. „Jen tak přemýšlím, že mě tahle souslednost obou událostí znervózňuje. Nutí mě k bdělosti. Ale předpokládejme, že se jedná o zbraň. Možná, že na tu nákladní loď zaútočili, aby provedli test? To by bylo zlé. Podařil se ten test, nebo ne? Byla následná škoda na solárním zrcadle náhodná, nebo záměrná? Nebo to bylo naopak? Zranění na Radovasově těle naznačují, že se něco nepovedlo. Možná to byl odpadlík? Inu, abych pro tyhle spekulace získal reálný podklad, chci získat seznam každého kusu vybavení, který Soudha pro svoje oddělení koupil, porovnat ho s tím, co tam nechali, a ze zbytku sestavit seznam dílů pro jejich tajnou zbraň. A tady už má genialita selhává a hodlám to předat vašemu strýci."
„Jéje," řekla Kateřina, „to se mu bude líbit. Bude na vás vrčet."
„To je dobré znamení?"
„Ano."
„Hm. Takže, dejme tomu, konstruují tajnou zbraň k nějaké sabotáži... jak blízko už mají k úspěchu? Promiňte, stále mě napadá, jak podivně se Foscolová zachovala, když nám poskytla všechny ty důkazy proti Tienovi. Jako by říkala: je jedno, že obviníte Komařany, protože - a tady můžete doplnit podle libosti. Protože proč? Protože tu nebudou, aby si odpykali následky? To znamená, že utečou, což ale vylučuje mou hypotézu zbraně, protože to by tu museli zůstat, aby ji mohli použít."
„Nebo možná věří, že tu nebudete vy, abyste je potrestal," řekla Kateřina. Chtějí snad Vorkosigana zabít také? Nebo... co?
„Krása, to mě uklidnilo," zuřivě se zakousl do zbytku svého sendviče.
Kateřina si rukou podepřela bradu a zvědavě se na něj zadívala. „Vědí na Císařské bezpečnosti, že takhle breptáte?"
„Jen když jsem moc unavený. A kromě toho, rád přemýšlím nahlas. Zpomaluje mi to myšlenky, takže mám čas je probrat důkladně. Ukazuje vám to, co já mám vlastně za život. Přiznávám, že jen velmi málo lidí mě dokáže dlouho poslouchat."
Podíval se na ni podivným postranním pohledem. Opravdu, kdykoliv přestal živě rozkládat - což nebylo často - mihla se v něm jakási šedá únava. „A navíc jste to chtěla. Řekla jste Hmm."
Pobaveně a rozhořčeně se na něj zadívala, ale odmítla zabrat na hozenou návnadu.
„Promiňte," řekl tišeji. „Myslím, že jsem trochu dezorientovaný." Omluvně se na ni zazubil. „Vlastně jsem si sem přišel odpočinout. To je ode mě rozumné, ne? Asi už stárnu."

Oba mají životy tak nějak posunuté, uvědomila si zmateně Kateřina. Zatímco ona má vzdělání dítěte a zkušenosti stařeny, Vorkosigan je... na svou pozici určitě dost mladý. Ale v tomto jeho druhém životě se určitě cítí tak staře, jak je to jen možné. „Čas vymknutý z kloubů," zamumlala. Ostře vzhlédl a zdálo se, že chce něco dodat.
Přerušily ho hlasy z chodby. Kateřina se otočila: „Tuomonen už je zpátky?"
„Chcete to odložit?" zeptal se jí Vorkosigan.
Zavrtěla hlavou. „Ne, chci to mít za sebou. Chci přivést Nikkiho."
„Aha." Vyprázdnil jedním lokem hrnek a postavil se. Oba pak odešli do obývacího pokoje. Skutečně to byl kapitán Tuomonen. Kývl na Vorkosigana a Kateřinu zdvořile pozdravil. Přivedl s sebou techničku v uniformě barrayarské vojenské lékařky a tujím oběma představil. V ruce držela výslechovou soupravu, kterou položila na stůl a otevřela. V přihrádkách se zablýskaly ampulky a hypospreje. Vybavení první pomoci naznačovalo možné neblahé následky.
Tuomonen naznačil Kateřině, aby se posadila na okrouhlý gauč. „Jste připravená, madam Vorsoissonová?"
„Asi ano." Kateřina s potlačovaným strachem a odporem pozorovala, jak lékařka připravuje hyposprej a ukazuje ho pro kontrolu Tuomonenovi.
Lékařka připravila na stůl ještě jeden hyposprej a z plastové roličky odtrhla kousek náplasti. „Ukažte mi, prosím, zápěstí, madam."
Kateřina poslechla. Lékařka jí na kůži pevně přitiskla testovací náplast a znovu ji odlepila. Její zápěstí ale nepustila. Pozorovala její kožní reakci a sledovala čas. Prsty měla chladné a suché.
Tuomonen odeslal oba strážné ven z pokoje, do haly a na balkon, a připravil na trojnožku kameru. Pak se obrátil k Vorkosiganovi a s podivným důrazem mu řekl: „Rád bych vám, lorde Vorkosigane, připomněl, že víc než jeden vyslýchající při chemickém výslechu může způsobit zbytečný zmatek."
Vorkosigan souhlasně mávl rukou. „Jistě. Znám ten proces. Můžete začít, kapitáne."
Tuomonen se podíval na lékařku, která bedlivě sledovala Kateřinino zápěstí a pak ho pustila. „Žádná alergie," řekla. „Prosím pokračujte."
Na pokyn lékařky si Kateřina vyhrnula rukáv. Hyposprej jí studeně zasyčel na kůži.
„Prosím, počítejte pomalu od deseti do jedné," řekl jí Tuomonen.
„Deset," začala poslušně Kateřina. „Devět... osm... sedm..."

KAPITOLA 14

„Dva... jedna..." Kateřinin zpočátku skoro neslyšný hlas ke konci počítání sílil.
Milese napadlo, že téměř slyší tlukot jejího srdce, jak droga pomalu zaplavuje její tělo. Její v klíně pevně sevřené ruce povolily. Napětí na tváři, krku a ramenou pomalu zmizelo jako sníh na slunci. Oči se jí rozšířily a zjasněly a bledou tvář polila lehká červeň. Rty se jí pootevřely a zaoblily a Miles stojící za Tuomonenem zahlédl její překvapený šťastný úsměv.
„Ach," řekla překvapeně. „To nebolí."
„Ne, fastpenta nebolí," řekl Tuomonen klidným, konejšivým tónem.
Takhle to nemyslela, Tuomonene. Když člověk žije v bolesti jako mořská panna ve vodě, bolest se stane tak neoddělitelnou jako dech. Její zmizení - i když uměle vyvolané - musí být jako šok. Miles vydechl úlevou, že se Kateřina zřejmě nebude ani hystericky hihňat ani slintat, a také to zřejmě nebude jedna z těch nešťastných osob, u kterých účinek drogy spouští příval verbálních obscénností nebo dokonce slz.
Ne. Průšvih bude, až jí dáme protilátku. Ta myšlenka ho zmrazila. Ale proboha, je tak krásná, když ji nic nebolí. Její upřímný vřelý úsměv mu připadal podivně známý a pokusil se upamatovat, kdy na ní naposledy viděl takový výraz. Ne dnes, ani včera...
Zdálo se ti to.
Ach.
Usadil se, rukou si podepřel bradu a prsty položil na rty. Tuomonen začal seznamem neutrálních otázek: jméno, datum narození, jména rodičů a tak podobně. Jejich účelem nebylo jen natahovat čas, aby droga začala působit naplno, ale také nastavit rytmus otázek a odpovědí, který usnadní pozdější výslech. Kateřina má narozeniny jen tři týdny před jeho, uvědomil si Miles, ale Vordarianský puč, který tolik ovlivnil jeho narození ve Vorbarr Sultaně, se na Jižním Kontinentu téměř neprojevil.
Lékařka se usadila na židli trochu stranou, aby nepřekážela kontaktu vyslýchajícího s vyslýchanou, ale bohužel ne z doslechu. Miles doufal, že má bezpečnostní prověrku. Nevěděl to ale, a nechtěl se ptát, protože předpokládal, že její přítomnost má zajistit, aby Kateřina nebrala chemický výslech jako znásilnění své mysli. Fyzické násilí se při fastpentě nedalo použít, což umožnilo vyloučit určité typy lidí z armádní kariéry vyšetřovatelů. Fyzické násilí nebylo bohužel jediným možným útokem a dokonce ani ne tím nejhorším. Možná, že je ta lékařka také jen jediným jeho člověkem k provádění takového úkolu.
Tuomonen přešel k nedávnějším událostem. Kdy přesně dostal Tien tu pozici na Komarru a jak. Znal někoho ve svém oddělení už dříve nebo se setkal s někým ze Soudhovy skupiny, ještě než opustili Barrayar? Ne? Viděla nějakou jeho korespondenci? Kateřina už úplně uklidněná drogou odpovídala poslušně a rychle jako dítě. Měla z Tienova jmenování takovou radost, v okolí byla slibná zdravotnická zařízení a byla si jistá, že Nikkimu konečně pomůže. Pomáhala Tienovi psát tu přihlášku. Ano, vlastně jí napsala většinu. Město Serifosa bylo nádherné a jim přidělený byt mnohem větší a hezčí, než čekali. Tien říkal, že Komařané jsou technosnobové, ale jí se takoví nikdy nezdáli...
Tuomonen ji jemně vrátil k podstatě věci. Kdy vlastně zjistila, že její manžel je součástí defraudačního spiknutí, a jak? Opakovala stejný příběh o Tienově nočním telefonátu Soudhovi tak, jak ho včera večer vyložila Milesovi. Doplnila jen více detailů - mezi nimi také trvala na tom, že musí Tuomonenovi předat recept na kořeněné mléko s brandy. Fastpenta

mohla s člověkem provést zvláštní věci, ačkoliv i přes obecné přesvědčení nedokázala úplně vzkřísit všechny vzpomínky. Nicméně její podání vyslechnutého rozhovoru bylo téměř doslovné. I přes svůj obvyklý spěch byl Tuomonen obratný a klidný, nechal ji dlouze vyprávět a nacházel svůj skrytý poklad důležitých informací v záplavě asociací tak, jak vyslýchající vždy doufali, ale jen málokdy ho skutečně objevili.
Při popisu postupu, jak se dostala následujícího dne do terminálu svého muže, si neodpustila poznámku: „Když to dokázal lord Vorkosigan, tak já jsem to musela dokázat také," což při Tuomonenově dotazu spustilo ponižující výčet toho, jak se Miles vloupal do jejího vlastního terminálu. Miles skousl spodní ret a na Tuomonenovo zdvižené obočí nereagoval.
„Ale říkal, že moje zahrady se mu líbí. Nikdo z mé rodiny se na ně nechce ani podívat." Povzdechla si a věnovala Milesovi ostýchavý úsměv. Může doufat, že mu odpustila?
Tuomonen se podíval na své poznámky. „Když jste o dluzích svého muže nevěděla až do včerejšího rána, proč jste na jeho konto převedla den předtím čtyři tisíce marek?" Kateřině se na tváři objevilo nepřítomné zoufalství a Tuomonen se zatvářil pozorněji.
„Lhal mi. Hajzl. Řekl, že jedeme na galaktické léčení. Ne! Vlastně to neřekl, zatraceně. Já jsem byla hloupá. Chtěla jsem, aby to byla pravda. Ale lepší být hloupá než lhát. Ne? Nechtěla jsem být jako on."
Tuomonen zalétl tázavým pohledem k Milesovi a Miles vydechl: „Zeptejte se jí, jestli to byly Nikkiho peníze."
„Ano, Nikkiho peníze," potvrdila s rychlým pokývnutím hlavy. I přes fastpentové obluzení se zuřivě zamračila.
„Vám to dává smysl, můj pane?" zamumlal Tuomonen.
„Obávám se, že ano. Tu sumu si ušetřila ze svého rozpočtu na domácnost a chtěla ji použít na léčení svého syna. Viděl jsem ten účet v jejích souborech, když jsem se tak nešťastně dostal k jejím záznamům. Chápu to tak, že její manžel jí namluvil, že je právě na to hodlá použít, a místo toho jimi zaplatil svým věřitelům." Skutečná defraudace. Miles dlouze vydechl, aby srazil svůj krevní tlak zpátky na normální úroveň. „Sledovali jste tu platbu?"
„Tien je odeslal akciové společnosti Rialto."
„Zřejmě není šance dostat je zpátky?"
„Zeptejte se Gibbse, ale asi ne."
„Aha." Miles skousl kloub palce a kývl na Tuomonena, aby pokračoval. Poučený Tuomonen několika otázkami jejich přesvědčení potvrdil a pokračoval v dotazech na velmi osobní detaily, týkající se Vorzohnovské dystrofie.
Stejně neutrálním tónem jako předtím se náhle zeptal: „Zařídila jste nějak manželovu smrt?"
„Ne," povzdychla si Kateřina.
„Požádala jste nebo zaplatila jste někomu, aby ho zabil?"
„Ne."
„Věděl, že zemře?"
„Ne."
Fastpenta často na vyslýchající působila tak, že všechno brali doslova. Na důležité věci bylo vždy dobré ptát se několika způsoby, aby si vyslýchající byl jistý.
„Zabila jste ho vy?"
„Ne."
„Milovala jste ho?"
Kateřina zaváhala. Miles se zamračil. Císařská bezpečnost má právo získávat údaje o faktech, ale už ne o citech. Ale Tuomonen svou pravomoc ještě nepřekročil.
„Myslím, že kdysi jsem ho milovala. Musela jsem ho milovat. Vzpomínám si na úžasný výraz, který měl, když se narodil Nikki. Určitě jsem ho milovala. Ale přešlo to. Už si na to skoro nevzpomínám."
„Nenáviděla jste ho?"
„Ne... ano... vlastně nevím. I to mě přešlo."
Podívala se dychtivě na Tuomonena. „Víte, nikdy mě neuhodil."
Úžasné svědectví. Proboha, až půjdu do kytek, já doufám, že mí milovaní o mně budou moci říct něco lepšího než jen: Nikdy mě neuhodil. Miles zaťal zuby a nic neřekl.
„Je vám líto, že zemřel?"
Dávej si pozor, Tuomonene...
„Ach, to byla taková úleva. Kdyby Tien ještě žil, byla by to hrůza. Ačkoliv myslím, že by ho Císařská policie určitě zatkla pro krádež a zradu. Ale já bych ho musela chodit navštěvovat. Lord Vorkosigan mi řekl, že jsem ho nemohla zachránit. Bylo už pozdě, když mi Foscolová volala. Jsem tak ráda. Je hrozné, že jsem ráda. Myslím, že Tienovi bych mohla odpustit cokoliv, protože je teď po smrti, ale nikdy mu neodpustím to, že je mi teď tak hrozně." I přes účinek drogy měla teď v očích slzy. „Nebývala jsem taková, ale teď už se nemůžu vrátit."
Některé pravdy jsou ukryté hlouběji, než se fastpenta dokáže dostat. Miles strnule natáhl přes Tuomonena ruku s kapesníkem. Rychle a rozrušeně si vytřela z očí slzy.
„Mám jí zvýšit dávku?" zeptala se lékařka.
„Ne." Miles ji pokynem ruky umlčel.
Tuomonen se zeptal ještě na několik neutrálních věcí, dokud se na její tvář nevrátil ten šťastný a klidný výraz. Ano. Nikdo by neměl říkat tolik pravd najednou.
Tuomonen se zadíval do svých záznamů, nervózně zalétl pohledem k Milesovi, navlhčil si rty a zeptal se: „Vaše zavazadla a zavazadla lorda Vorkosigana jsme našli na chodbě. Chtěli jste odejít spolu?"
Milesem projela žhavá vlna vzteku a překvapení. Tuomonene jak se opovažuješ! Ale jeho slova zarazila vzpomínka na motanici jejího i jeho prádla, jak je Císařská bezpečnost našla na podlaze. Inu, ano mohlo to vypadat podivně pro

někoho, kdo nevěděl, co se děje. Vzteklá slova zdusil v pomalém výdechu. Tuomonen k němu přitom znovu nervózně zalétl očima.
Kateřina na něj zmateně zamžikala: „Doufala jsem, že ano."
Cože? Aha. „Ona myslí oba najednou," procedil Miles skrze zaťaté zuby. „Ne spolu, ale najednou. Zeptejte se."
„Chtěl vás lord Vorkosigan odvést někam pryč?"
„Někam pryč? Bože, to je nádherný nápad. Nikdo mě nikam neměl vodit. Kdo by to taky dělal. Musela jsem se odvést sama. Tien shodil skellytum mojí tety z balkonu, ale netroufl si shodit i mě. Myslím, že to ale chtěl udělat."
Miles se nad jejími posledními slovy zamyslel. Kolik odvahy musela sebrat, aby se Tienovi nakonec postavila. Miles dobře věděl, kolik odvahy musí člověk mít, když se má postavit mohutným rozčileným mužům, kteří by ho snadno mohli vzít a přehodit přes celou místnost. Chce to odvahu a chytrost a držet se z jejich dosahu a pořád u dveří. To mu blesklo hlavou zcela automaticky. A chce to zkušenosti. Pro Kateřinu to muselo být jako pilotovat plně naloženou loď hned na první lekci létání.
Tuomonen se zatím snažil dopátrat jasné odpovědi a stále s očima upřenýma na Milese zopakoval: „Chtěla jste utéct s lordem Vorkosiganem?"
Obočí jí vylétlo vzhůru. „Ne!" řekla šokované.
Ne, jasně že ne. Miles si znovu vzpomněl na její první reakci na tuto otázku, kdy potom řekla To je nádherný nápad. A tebe to nenapadlo? To trochu otupilo jeho vztek. Stejně by s ním nikdy nechtěla utéct. On bude mít barrayarskou ženu maximálně jako doprovod pro znetvořeného mutanta...
Ksakru. Snad ses do ní nezamiloval, ty osle?
Hm. Jo.
Zamiloval se do ní už dávno, uvědomil si. Jenže teď si to teprve přiznal. Ty příznaky měl poznat mnohem dřív. Ach Tuomonene. Co všechno se člověk pod fastpentou nedozví.
Konečně mu došlo, co Tuomonen zamýšlí. Bylo by to hezké malé spiknutí: zavraždit Tiena, hodit to na Komařany, uprchnout s jeho ženou přes jeho mrtvolu... „Velmi lichotivý scénář, Tuomonene," vydechl mu Miles do ucha. „Pracoval jsem rychle, když si uvědomíte, že jsem se s ní setkal před pěti dny. Díky." Bylo vůbec možné získat ženu v téhle náladě? Bylo možné vůbec získat takovou ženu? Nejspíš ne.
Tuomonen se na něj zakabonil. „Když to napadlo mé lidi a mě, napadne to i někoho jiného. Raději to podezření vyvrátíme hned. Vás pod fastpentou vyslýchat nemůžu, můj pane."
Ne, ani kdyby Miles chtěl. Jeho známá neobvyklá reakce na drogu, která mu pomohla vyhnout se nepřátelskému výslechu, mu také znemožňovala očistit se od podezření. Tuomonen dělá jen svou práci a dělá ji dobře. Miles se opřel v křesle a zavrčel: „Dobře, dobře, v pořádku. Jste ale optimista, jestli si myslíte, že fastpenta dokáže zastavit drby. Prosím, prokažte laskavost Císařskému auditorovi a promluvte si potom s těmi svými lidmi."
Tuomonen nic nenamítal, nebo dělal, že nerozumí. „Ano, můj pane."
Dočasně neoslovovaná Kateřina pokračovala v řetězci volných asociací a brblala: „Jestlipak jsou ty jizvy na spodní části jeho těla stejně zajímavé jako ty, co má na hrudníku? V tom bublinovém voze jsem ho samozřejmě nemohla nutit svlékat kalhoty. Včera v noci jsem tu šanci měla a ani mě to nenapadlo. Vorský muťák. Jak to asi dělá...? A jaké to asi je, spát s někým, koho člověk doopravdy miluje...?"
„Dost," zarazil ji opožděně Tuomonen. Zmlkla a zamžikala očima.
A právě, když to začalo být opravdu zajímavé...
Milese napadla narcisistická, možná dokonce masochistická myšlenka, že by ji mohl vyzvat, aby pokračovala. Ale sám se toho výslechu přece účastní jen proto, aby se Císařská bezpečnost nenechala příliš unést.
„Skončil jsem, můj pane," řekl mu Tuomonen stranou. Nedíval se Milesovi do očí. „Mám se zeptat ještě na něco, nebo se chcete na něco zeptat sám?"
Mohla bys mě milovat, Kateřino? Bohužel, otázky týkající se budoucích rozhodnutí nemohla zodpovědět ani fastpenta.
„Ne. Rád bych vás jen požádal, abyste zaznamenal, že nic, co vypověděla pod fastpentou, neodporuje tomu, co nám řekla už předtím dobrovolně. Vlastně se obě verze neobvykle shodují, když to srovnám s ostatními výslechy, které jsem kdy viděl."
„Souhlasím," přiznal Tuomonen. „Dobře." Pokynul tiše čekající lékařce. Žena přistoupila s druhým hyposprejem a přitiskla ho Kateřině na vnitřní stranu předloktí. Ještěří sykot podávané protilátky zabolel Milese v uších. Počítal znovu údery Kateřinina srdce, jedna, dva, tři...
Příšerný, upíří pocit bylo sledovat, jak z ní prchá znovu všechen život. Schoulila ramena, do těla se jí vrátila strnulost a tvář pohřbila v dlaních. Když ji znovu zdvihla, byla bledá a zpocená a vyčerpaná, ale neplakala. Byla jen úplně vyčerpaná a znovu stejně odměřená. Myslel si, že bude plakat. Takže fastpenta nebolí? To není tak jisté.
Ach, má paní. Uvidím vás někdy šťastnou bez drog? A odpustí mu někdy za to, že sledoval, jak musí tím vším projít?
„Je to zvláštní zkušenost," řekla dutě madam Vorsoissonová. Hlas měla chraplavý.
„Byl to dobře vedený výslech," ujistil Miles celou místnost. „Nezapomněli jsme na nic. Viděl jsem už mnohem horší."
Tuomonen si ho úsečně změřil a otočil se ke Kateřině. „Děkuji vám, madam Vorsoissonová, za vaši spolupráci. Velmi jste našemu vyšetřování pomohla."
„Vyřiďte mu, že není zač."
Miles si nebyl jistý, co to mělo znamenat. Místo toho řekl Tuomonenovi: „Tím to pro ni ale končí, ne?"
Tuomonen zaváhal a zřejmě se snažil rozlišit, zda to byla otázka, nebo příkaz. „Doufám, můj pane."
Kateřina se podívala na Milese. „Odpusťte mi to s těmi kufry, lorde Vorkosigane. Nenapadlo mě, jak to může vypadat."
„Jistěže ne, koho by to napadlo?" Doufal, že jeho hlas nezní tak prázdně, jak se cítil.
Tuomonen se obrátil ke Kateřině: „Navrhoval bych vám - a také doporučil, abyste si chvilku odpočinula, madam

Vorsoissonová. Má lékařka tady s vámi zůstane asi půl hodiny, abychom si byli jistí, že jste se úplně vzpamatovala a nemáte žádnou reakci na drogu."
„Ano... to by bylo asi dobré, kapitáne." Postavila se na nejisté nohy. Lékařka ji přispěchala podepřít a vyprovodila ji k její ložnici.
Tuomonen vypnul videozáznam. Chraptivě začal: „Omlouvám se za ty poslední otázky, lorde auditore. Neměl jsem v úmyslu urazit vás ani madam Vorsoissonovou."
„Jasně, no... nemyslete na to. A co udělá Císařská bezpečnost dál?"
Tuomonen nakrčil unavené obočí. „Nevím to jistě. Chtěl jsem tenhle výslech vést sám. Poručík Gibbs má v kancelářích projektu všechno pevně v rukou a major D'Emorie si ještě na nic na pokusné stanici také nestěžoval. Co bychom potřebovali, je najít Soudnu a jeho přátele."
„Na všech třech místech být nemůžu," řekl váhavě Miles. „Vypadá to, že očekáváme zatčení... profesor je na cestě a myslím, že má proti nám výhodu celonočního spánku. Na druhou stranu, vy jste nejspíš nespal. Moje služební instinkty mi napovídají, že je čas si trochu oddychnout. Musím vám to dát rozkazem?"
„Ne," ujistil ho horlivě Tuomonen. „Vy i já máme komunikátor... Ostatní vědí co a kam mají hlásit. Dojdu si domů na oběd, i když to bude trochu pozdní večeře. A taky si dám sprchu." Zamnul si strniště na bradě.
Sbalil si kameru, rozloučil se s Milesem a odešel ke svým strážným, snad je uvědomit o tom, že madam Vorsoissonová už není podezřelou svědkyní, ale volným člověkem.
Miles chvilku přemítal o gauči, pak ho zamítl a odešel do Kateřininy - vlastně madam Vorsoissonové... Kateřininy sakra, když už to nemůže vyslovit, tak si to může alespoň myslet - prostě do její pracovny. Automatické osvětlení dodávalo světlo mladým rostlinkám na policích v rohu. Gravitační lůžko bylo pryč. Jistě, zapomněl, že ho nechala odnést. Ale i podlaha se tvářila lákavě.
Koutkem oka zahlédl v odpadkovém koši záblesk červeně. Při bližším průzkumu objevil pozůstatky zakrslého skellyta smíchané s hlínou a kusy květináče. Zvědavě vytáhl plastový pytel ven - napadlo ho, že je to něco jako plastový pytel na květinovou mrtvolu.
Roztříštěné úlomky mu připomněly solární zrcadlo a nákladní loď a také pár příšerných pitevních zpráv, které nedávno četl. Metodicky se všemi kusy probíral. Zlámané výhonky na jednu stranu, kořeny na druhou, kusy bulvy na další. Pád z pátého patra měl na chudáka sukulentní rostlinu asi stejný účinek, jaký by měla na meloun rána kladivem. Nebo zásah jehlovým granátem na lidský hrudník. Posbíral pár kusů a pokusil se je k sobě složit jako skládanku. Jestlipak existuje něco jako chirurgické lepidlo i pro rostliny, kterým by se to všechno dalo slepit a znovu vyhojit? Nebo už je na to pozdě? Hnědavé zbarvení okrajů bledého vnitřku mu napovídalo, že hniloba už začala svou práci.
Otřel si z prstů vlhkou hlínu a vtom ho napadlo, že se dotýká Barrayaru. Tahle troška hlíny pochází z Jižního Kontinentu. Někdo ji tam vykopal asi na zahradě nějaké staré vorské dámy. Přitáhl si od terminálu židli, opatrně se na ni vyškrábal a sundal z jedné z horních polic prázdný květináč. Znovu bezpečně na zemi do něj pečlivě sesbíral a uložil všechnu hlínu.
Pak se znovu postavil, založil si ruce v bocích a kochal se výsledkem své práce. Byla to smutná hromádka. „Kompost, můj barrayarský příteli, bude z tebe kompost, ať dělám co dělám. Můžu ti zajistit jen slušný pohřeb. Ačkoliv ve tvém případě je to asi to nejlepší co můžu udělat..."
Slabý šustot a nádech ho náhle upozornily, že není sám. Otočil hlavu a uviděl Kateřinu stát ve dveřích. Barvu měla zdravější než po výslechu a její tvář už nebyla tak ztrhaná, ačkoliv stále ještě vypadala unaveně. Vraštila tázavě obočí.
„Co tu děláte, lorde Vorkosigane?"
„Ehm... navštívil jsem nemocného přítele?" Zrudl a ukázal na výsledek své snahy. „Už vás lékařka propustila?"
„Ano, právě odešla. Byla velmi pečlivá."
Miles si odkašlal. „Chtěl jsem zjistit, jestli by se vaše skellytum nedalo ještě zachránit. Myslel jsem, že je škoda to nezkusit, když už bylo sedmdesát let staré a tak." Ustoupil trochu, když popošla ke květináči a zdvihla kus rostliny.
„Vím, že se to nedá sešít jako lidské tělo, ale nemůžu si pomoct, něco snad musí existovat. Sám moc na zahradničení nejsem. Moji rodiče mi kdysi, když jsem byl kluk, pořídili záhon za sídlem Vorkosiganů. Chtěl jsem tam pěstovat pro mou beťanskou matku květiny. Seržant Bothari záhon musel zrýpat, jak si vzpomínám. Dvakrát denně jsem semena vyhrabával, abych se podíval, jestli už neklíčí. Těm květinám se to příliš nelíbilo. Pak jsme to vzdali a postavili jsme si tam pevnost."
Úsměv na její tváři byl skutečný, neměl nic společného s fastpentovým úšklebkem. Přece jen jsme ji nezlomili.
„Ne, slepit se to nedá," řekla. „Dá se jen začít znovu. Mohla bych vzít ty největší kusy kořenů, pro jistotu několik," její dlouhé prsty se probíraly hromádkou, „a namočit je do hormonálního roztoku. A až začnou znovu pučet, musí se zasadit."
„Zachránil jsem tu hlínu," podotkl Miles optimisticky. Osle. Víš, jak hloupě to musí znít?
Ale ona jen řekla: „Děkuji vám." Pak štrachala v policích, až našla mělkou misku a tu naplnila vodou z malého umyvadla. Z další police vzala malou krabičku plnou bílého prášku. Špetku ho nasypala do vody a zamíchala prstem. Ze zásuvky vytáhla nůž, nařízla nejslibněji vypadající kusy kořene a uložila je do roztoku. „Tak. Možná z toho něco bude." Natáhla se, aby uložila misku bezpečně stranou na polici, na kterou Miles předtím musel vylézt po židli. Pak všechny ostatní zahnívající kusy znovu shrnula do plastového pytle a ten hodila do odpadkového koše.
„Než bych si na to ubohé skellytum vzpomněla, vynesli by koš a bylo by pozdě. Včera večer jsem se s ním už rozloučila, když jsem si myslela, že si s sebou vezmu, jen co unesu."
„Nechtěl jsem vám přidělávat práci. Půjde to převézt na skokové lodi?"
„Zavřou to do krabice. Než se dostanu domů, mělo by mít akorát tak čas k přesazení." Umyla a utřela si ruce. Miles také.

Zatracený Tuomonen, copak musel Milesovi připomínat to, co jeho podvědomí vědělo už dávno, ale co ještě nebylo zralé na to, aby si to přiznal? Čas vymknutý z kloubů, řekla. A teď se s ním musí vypořádat. Teď bude muset čekat. Jak dlouho? Pro začátek alespoň než Tiena pohřbí, ne? Měl jistě čestné úmysly, alespoň některé, ale jejich načasování bylo špatné. Zastrčil ruce hluboko do kapes a zhoupl se na patách.
Kateřina si založila ruce na prsou, opřela se o police a zahleděla se na zem: „Ráda bych se vám omluvila, lorde Vorkosigane, za to, co jsem řekla pod fastpentou, a co nebylo příliš vhodné."
Miles pokrčil rameny. „Sám jsem tam chtěl být. Ale myslel jsem, že také potřebujete pozorovatele. Přece jen jste mi prokázala stejnou službu."
„Pozorovatel." Vzhlédla a její výraz změkl. „Nenapadlo mě brát to takhle."
Natáhl k ní dlaň a s nadějí se usmál.
Na oplátku se letmo usmála, ale pak si povzdychla: „Celý den jsem byla tak nervózní, abych už to měla za sebou, abych mohla jít pro Nikkiho. A teď si myslím, že to bylo vlastně dobré. Bojím se toho. Nevím, co mu mám říct o Tienovi a o tom, co provedl. Co nejméně? Nebo celou pravdu? Nelíbí se mi ani jedno."
Miles řekl pomalu: „Pořád ještě je to utajovaný případ. Nemůžete zatěžovat devítiletého kluka vládními tajemstvími ani ničím podobným. Nevím ani, kolik z toho případu se nakonec zveřejní."
„Když to neudělám hned, bude to těžší," povzdychla si. „To jsem právě zjistila."
Miles pro ni přitáhl židli od terminálu, usadil ji do ní a sám se uhnízdil na stoličce zpod pracovního stolu. Zeptal sejí: „Řekla jste mu, že od Tiena chcete odejít?"
„Ne, ještě ani to ne."
„Já myslím, že pro dnešek byste mu měla říci jen to, že jeho otec měl nehodu s dýchací maskou. Vynechte z toho Komařany. Když bude chtít vědět detaily, které pro vás bude těžké vylíčit, pošlete ho za mnou a já mu řeknu, že to ještě nemůže vědět."
Můžu vám věřit? ptal se její pohled. „Buďte opatrný, abyste v něm nevzbudil nějakou větší zvědavost."
„Rozumím. Co se týče té pravdy, je stejně složité ptát se kdy, jako kde je na ni čas. Ale jakmile se oba vrátíme do Vorbarr Sultany, rád bych, abyste se setkala s Gr- totiž s mým dobrým přítelem. Je to také Vor. Kdysi byl v podobné situaci jako teď Nikki. Jeho otec zemřel za dost smutných okolností, když byl ještě příliš mladý na to, aby mu o tom řekli všechny detaily. Když kolem dvaceti let náhodou vypátral pár těch ohavnějších věcí, bylo to pro něj dost těžké. Vsadím se, že on bude vědět lépe než vy nebo já, co a kdy Nikkimu říct. Má dost dobrý odhad."
Souhlasně přikývla. „To zní dobře. To by se mi líbilo. Děkuji vám."
Naznačil ze svého bidla poloviční úklonu. „Jsem vám k službám, madam." Chtěl jí představit Gregorovi jako člověku, svému nevlastnímu bratrovi, a ne jako Císaři Gregorovi, symbolu Císařství. To by mohlo posloužit víc než jen jednomu účelu.
„Také budu muset Nikkimu říct o jeho Vorzohnovské dystrofii a to nejde odkládat. Na pozítří jsem mu zařídila vyšetření na klinice v Solstice."
„On neví, že je přenašečem?"
Zavrtěla hlavou. „Tien by mi nikdy nedovolil mu to říct." Chmurně ho pozorovala. „Myslím, že když jste byl dítě, tak jste byl také tak trochu ve stejné situaci jako Nikki. Musel jste absolvovat hodně lékařských ošetření?"
„Bože, ano, trvalo to léta. Jak bych mohl pomoci? Nelžete mu o tom, že to nebolí. Nenechávejte ho dlouho o samotě." Ani sama sebe... Konečně něco může udělat. „Pokud mi to rozvrh dovolí, mohl bych s vámi jet do Solstiky a pomoci, pokud to půjde? Vašeho strýčka vám nechat nemůžu - ten bude až po krk v technických detailech, pokud se do té doby podaří sestavit ten můj seznam."
„Přece vás nemůžu odvádět od vaší práce?"
„Podle svých zkušeností myslím, že pokud se Soudhu do té doby nepodaří vypátrat, budu se jen utápět v nepodstatných spekulacích. Den volna bude možná přesně to, co mi může poskytnout patřičný odstup. Ujišťuji vás, že službu byste prokázala vy mně."
Pochybovačně stiskla rty. „Přiznávám... uvítala bych společnost."
Myslí tím jakoukoli společnost, nebo tu jeho? Lehni chlapče. Ať tě to ani nenapadne. „Dobře."
Z haly k nim dolehly hlasy strážného a nějaký po-
vědomý dunivý hlas. Kateřina vyskočila. „Strýček je tu!" „To zvládl dost rychle." Miles ji následoval do chodby. Profesor Vorthys s tváří staženou obavami předal zavazadlo strážnému a objal s mumlanou soustrastí neteř. Miles ho tiše a závistivě pozoroval. Vřelý soucit strýce ji téměř zlomil, jak se to nepodařilo předtím chladné profesionalitě Císařské policie. Miles si to zapamatoval. Buď chladný a praktický, tak se na ni musí. Vytřela slzy z očí, odeslala strážného, aby odnesl zavazadlo do Tienovy bývalé pracovny, kde bylo předtím, a uvedla strýce do obývacího pokoje. Po velmi stručném rozhovoru bylo dohodnuto, že profesor ji doprovodí, až půjde vyzvednout Nikolaje. Miles s tím souhlasil, ačkoliv si ironicky uvědomovala, že je to jen díky jeho zamilované touze pomáhat. Vorthys na to měl ale právo člena rodiny. Miles navíc neměl příliš jistý krok díky tomu, že polevoval účinek hrsti prášků proti bolesti a stimulantů, které do sebe hodil před obědem. Třetí dávku už by si dnes dávat neměl. Místo toho tak vyprovodil profesora i s Kateřinou na cestu a pak se přihlásil zabezpečenou linkou na ústředí Císařské bezpečnosti v Solstice. Nic, žádné novinky. Vrátil se do obývacího pokoje. Teď, když dorazil Kateřinin strýc, by se měl sebrat a odejít. Sbalit si věci a vypadnout do nějakého hotelu, jak už o tom týden mluví. V tomto malém bytě tu teď pro něj není místo. Vorthys je v pokoji pro hosty, Nikki bude potřebovat svou postel a jemu se vůbec nechce obtěžovat Kateřinu, aby mu musela zařizovat další gravitační lůžko nebo ještě něco honosnějšího. Koho vlastně čekala, když mu to lůžko zařizovala? Měl by rozhodně jít. Rozhodně nechová ke své hostitelce tak neutrální city, jak si myslel, pokud to i ten zatracený strážník dokázal komentovat nějakou poznámkou, kterou tak popíchl Tuomonena k těm ponižujícím otázkám při výslechu.

„Potřebujete něco, můj pane?" trhl sebou, když náhle ode dveří zaslechl hlas strážného.
„Hm... ano. Až sem půjde někdo z ústředí v Solstice, ať mi přivezou standardní vojenské lůžko."
Pak Miles překlopýtal k sedačce a nakonec se na ni nějak uložil. Usnul během několika minut.
Miles se probudil, když se celá malá společnost vrátila i s Nikkim. Posadil se a dokázal se vybičovat k bdělosti, když se s Nikkim setkal. Nikki vypadal zakřiknutě a vyplašeně, ale neplakal ani nebyl hysterický. Zřejmě svou reakci držel uvnitř, místo aby ji ventiloval navenek. Jako jeho matka.
Díky absenci přítelkyň rodiny, které by po barrayarském zvyku zásobily rodinu koláči a pečivem, Miles nařídil Císařské bezpečnosti, aby obstarala večeři. Všichni tri dospělí se před Nikkim bavili jen velmi nezávazně, až si nakonec odešel hrát do svého pokoje a Miles a profesor odešli do pracovny zkontrolovat nové údaje. Nově nalezené vybavení bylo skutečně zvláštní, patřilo k němu nějaké energetické zařízení, dost silné k vybavení menší skokové lodi, ze kterého byly vytržené a odtavené některé části, a které očividně explodovalo po zásahu plazmou. Profesor prohlásil, že je to skutečně zajímavé, což byla technická fráze, která vzbudila Milesovu pozornost.
Uprostřed jejich rozhovoru se na terminálu hlásil poručík Gibbs. Suše se na oba Císařské auditory usmál s výrazem, který Miles už předtím rozpoznal jako Gibbsův výraz nadšení.
„Lorde Vorkosigane. Mám první spojení, které jste hledal. Sledovali jsme sériová čísla několika měničů, které lidé lorda Vorthyse objevili nahoře, vypátrali jsme je mezi vybavením, které oddělení odpadního tepla nakoupilo před osmi měsíci. Měniče byly původně doručeny na jejich pokusnou stanici.
„Jasně," vydechl Miles. „Konečně je tu i jiné spojení než jen Radovasovo tělo. Konečně máme pevné vodítko. Děkuji vám, poručíku. Pokračujte."

KAPITOLA 15
Kateřina spala lépe, než očekávala, ale probudila se s myšlenkou, že většinu adrenalinových událostí už má za sebou a dnes bude muset jen čekat, což je těžší. Čekala jsem devět let. Určitě zvládnu čekat dalších devatenáct hodin. Nečinné polehávání v posteli způsobilo, že se jí začal zmocňovat podivný tupý smutek, ačkoliv díky změně života cítila úlevu. A tak vstala, oblékla se, proklouzla kolem strážného v obývacím pokoji, připravila snídani a čekala.
Auditoři se začali probouzet brzy poté a vděčně přijali nabídnutou snídani, ale kávu si odnesli zpět k zabezpečenému terminálu. Uklízet nebylo co, a tak odešla na balkon, ale přítomnost druhého strážného jí znemožnila tam odpočívat. A tak oběma strážným nalila kávu, znovu se vrátila do kuchyně a čekala dál.
Znovu se objevil lord Vorkosigan. Odmítl její nabídku na další kávu a místo toho se usadil u stolu s ní. „Císařská bezpečnost mi poslala zprávu z Tienovy pitvy. Kolik toho chcete vědět?"
Hlavou jí bleskl obraz Tienova těla bezvládně visícího v mrazivém vzduchu. „Našlo se něco neočekávaného?"
„Nic, co by se neshodovalo s příčinou jeho smrti. Samozřejmě zjistili, že měl Vorzohnovskou dystrofii."
„Ano. Chudák Tien. Celá ta léta potlačoval hrůzu ze své nemoci a nakonec zemřel kvůli něčemu úplně jinému." Zavrtěla hlavou. „Dal do toho tolik snahy a stejně to bylo tak zbytečné. Poznali, v jak pokročilém stadiu ta nemoc byla?"
„Leze na nervech byly podle vyšetřovatele velmi zřetelné. Ačkoliv, jak dokážou rozlišit takhle malé útvary jeden od druhého... Když mám interpretovat lékařskou zprávu, tak vnější příznaky by se už velmi brzy nedaly utajit."
„Ano. Myslím, že jsem to věděla. Zajímala mě vnitřní pokročilost. Kdy to asi začalo. Kolik z Tienova, ehm, špatného úsudku a jiného chování byla vlastně Tienova nemoc. Měla snad vydržet déle. Mohla to vůbec udělat? Až k nějakému dramatickému rozuzlení?"
„Poškození narůstají pomalu a dlouho. U každého jsou poškozené jiné části mozku. Zdálo se, že u něj se poškození soustředilo v pohybových oblastech a periferním nervovém systému. Ačkoliv je možné říci, že jeho chování částečně způsobovala nemoc, později, pokud bude potřeba zachovat mu tvář."
„To je velmi... politické. Čí tvář? Já to nechci."
Usmál se trochu smutně. „Věděl jsem, že ne. Ale mám takový nepříjemný pocit, že tento případ dříve nebo později přeroste ze svých čistě technických počátků v nějakou velmi ošklivou záležitost."
Zadíval se na své ruce položené na desce stolu. Jeho šedé rukávy nedokázaly zakrýt bílé obvazy na jeho zápěstích.
„Jak Nikki včera večer reagoval na tu zprávu?"
„Bylo to těžké. Ještě než jsem začala mluvit, pokusil se mě přemluvit, abych ho tam nechala spát ještě jednu noc. Hádal se se mnou dost vzdorovitě, znáte přece děti. Já jsem si tolik přála ho tam nechat, aby se to nemusel dozvědět. Nebyla jsem schopná připravit ho na to pomalu, jak jsem chtěla. Nakonec jsem ho musela usadit a říct mu rovnou: Nikki, musíš jít domů. Tvůj tatínek včera umřel. Měl nehodu s dýchací maskou. A on... prostě ztichl. Skoro jsem si přála, aby zase začal fňukat." Kateřina odvrátila oči. Napadlo ji, jak se ještě Nikkiho reakce může projevit, a jestli ji vůbec rozpozná. Nebo jestli ji zvládne. Nebo jestli ne... „Nevím, jak bude reagovat dlouhodobě. Když jsem ztratila matku... a to jsem byla starší a čekali jsme to, byl to stejně šok, v tu chvíli a v tu hodinu. Vždycky jsem si myslela, že ještě máme trochu času."
„Já mám ještě oba rodiče," řekl Vorkosigan. „Myslím, že s prarodiči je to trochu jiné. Jsou staří, a tak nějak je to čeká. Smrt mého dědečka mnou otřásla, ale mým světem ne. Ale myslím, že otřásla světem mého otce."
„Ano," podívala se na něj vděčně, „to je přesně ten rozdíl. Je to jako zemětřesení. Jako když vás zavalí něco, co se hýbat nemá. Myslím, že dnes ráno bude svět pro Nikkiho trochu děsivější místo."
„Už jste mu řekla o jeho Vorzohnovské dystrofii?"
„Nechala jsem ho spát. Řeknu mu to po snídani. Mám zkušenosti, že by člověk neměl stresovat dítě, které má nízkou hladinu cukru v krvi."
„Je to zvláštní, ale vždycky jsem si myslel totéž o vojácích. Je něco... mohl bych nějak pomoci? Nebo to chcete udělat v soukromí?"
„Nevím jistě. Stejně dnes nemá školu. Nechtěl jste dnes ráno odjet s mým strýcem na pokusnou stanici?"

„Přesně tak. Ale kvůli tomuhle můžu ještě hodinu počkat."
„Myslím... že bych chtěla, abyste u toho byl. Není dobré dělat z nemoci tajného strašáka, o kterém by se nemělo mluvit. To byl také Tienův omyl."
„Ano," přisvědčil povzbudivě. „Je to prostě jen další věc, se kterou se musí člověk vypořádat."
Zdvihla obočí., Jak jste to řekl, jedna zatracená věc po druhé?"
„Ano, přesně tak." Usmál se na ni a v šedých očích mu přeskočila jiskra. Uvědomila si, že buď díky štěstí nebo šikovnosti chirurgů mu tvář nehyzdí žádná jizva. „Funguje to jako taktika, když už ne jako strategie.“

Vorkosigan se tedy opět objevil v kuchyni, právě když Nikki dojídal snídani. Okatě tam postával a míchal šálek černé kávy a přitom se opíral o polici. Kateřina se zhluboka nadechla a usadila se u stolu vedle Nikkiho. Její vlastní šálek už zel prázdnotou a sloužil jí jen jako záminka. Nikki po ní střelil podezíravým pohledem.
„Zítra nepůjdeš do školy," spustila a doufala, že by to mohlo zapůsobit pozitivně.
„To už bude pohřeb? Budu muset pálit obětiny?"
„Ještě ne. Tvoje babička chtěla, abychom přivezli jeho tělo zpátky na Barrayar, aby ho mohli pohřbít vedle tvého strýčka, který umřel, když jsi byl ještě malý." Odpověď Tienovy matky se na terminálu objevila dnes ráno poté, co musela proskočit několika červími děrami. Byla psaná, tak jako Kateřinina zpráva, a možná i ze stejných důvodů. Písmo dovoluje tolik vynechat. „Obřady a obětiny nás budou čekat až tam, až budou moci všichni přijít."
„To s námi pojede na skokové lodi?" zeptal se vyplašeně Nikki.
Lord Vorkosigan se do toho vmísil ze svého rohu: „Vlastně se o všechno tohle s vaším dovolením, madam Vorsoissonová, postará Císařská bezpečnost. Pravděpodobně bude doma dřív než vy.“
„Aha," řekl Nikki.
„Aha," zopakovala ozvěnou Kateřina. „Já... přemýšlela jsem nad tím. Děkuji vám."
Naznačil úklonu. „Dovolte, abych jim předal adresu vaší tchýně a veškeré instrukce. Budete mít dost práce s jinými věcmi."
Přikývla a obrátila se zpět ke svému synovi. „Víš, Nikki... my dva zítra pojedeme do Solstiky na jednu kliniku. Nikdy předtím jsem ti to neřekla, ale máš takovou nemoc, která se jmenuje Vorzohnovská dystrofie."
Nikki se zatvářil nejistě. „A to je co?"
„Je to taková porucha, kdy s věkem tvoje tělo přestane vyrábět určité proteiny a ty tak nebudou moci dělat svou práci. Dnes ti doktoři jsou schopni dodat určité retrogeny, které budou vyrábět ty proteiny správně, aby je mohly nahradit. Jsi ještě mladý, než aby se to u tebe mohlo projevit, a když to takhle spravíme, ani se to neprojeví." V Nikkiho věku a při prvním rozhovoru pravděpodobně není nutné zabíhat do komplikací, které to způsobí, až bude v budoucnosti chtít potomky. Suše se v duchu ušklíbla, jak se jí podařilo ten dlouho očekávaný rozhovor uskutečnit bez použití slova mutace. „Mám spoustu článků o té Vorzohnovské dystrofii a můžeš si je přečíst, jestli chceš. Některé jsou dost odborné, ale je tam pár, o kterých si myslím, že je s trochou pomoci zvládneš." Jasně. Jestli její podaří vyhnout tomu, aby vzbudila dojem, že se vlastně jedná o domácí úkol, mohl by to být rozumný a neutrální způsob, jak mu podat informace, na které má právo a které si může pročítat kdykoliv svým vlastním tempem.
Nikkimu se mihla ve tváři obava. „Bude to bolet?"
„No, určitě ti budou muset odebrat krev a nějaké vzorky tkáně."
Vorkosigan se do toho vložil. „Mně už dělali oboje nejméně tisíckrát a z různých lékařských důvodů. Odběr krve bolí jen chviličku, ale pak už ne. Odběr vzorků tkání nebolí, protože používají lékařské umrtvení, a to když přejde, tak to chvilku bolí. Budou od tebe potřebovat jen malý kousek, takže to není nic moc."
Zdálo se, že Nikki o tom přemýšlí. „A vy máte tu Vorzohnovskou věc, lorde Vorkosigane?"
„Ne. Moje matka byla přiotrávená chemikálií, která se jmenuje soltoxin, ještě než jsem se narodil. Poškodilo mi to hlavně kosti, proto jsem tak malý." Přešel ke stolu a usadil se k nim.
Kateřina očekávala, že Nikki bude pokračovat otázkou ve stylu Já budu taky malý? Ale jeho hnědé oči se rozšířily starostí. „Umřela vám?"
„Ne, uzdravila se. Naštěstí pro nás všechny. Teď už je zdravá."
Nikki se zamyslel. „A bála se?"
Kateřina si uvědomila, že Nikki ještě neví, kdo je matka lorda Vorkosigana, i když se o ní učil v dějepise. Vorkosiganovo obočí zmateně stouplo: „Já nevím. Až se s ní někdy setkáš, můžeš její zeptat - tedy jestli se s ní setkáš. Strašně rád bych slyšel, co ti řekne." Zachytil Kateřinin nejistý pohled, ale jeho obočí zůstalo zdvižené.
Nikki si lorda Vorkosigana pochybovačně změřil: „A vaše kosti taky spravovali těmi retrogeny?"
„Ne, bohužel. Bylo by to asi mnohem jednodušší,
jenže to nebylo možné. Čekali, dokud si nebyli jistí, že už dál neporostu, a pak je nahradili syntetikou."
Nikki byl bez sebe. „Jak se dají nahradit kosti? Jak je vyndají ven?"
„Rozřízli mě," Vorkosigan naznačil pravou rukou řez od levého lokte po zápěstí, „vyndají ti starou kost, dají dovnitř tu novou, spojí klouby, transplantují morek, celé to zalepí a čekají, až se to zahojí. Je s tím dost práce."
„Bolelo to?"
„Já jsem při tom spal - byl jsem v narkóze. Ty máš štěstí, že ti stačí retrogeny. Tobě bude stačit jen pár malých injekcí."
Zdálo se, že na Nikkiho to udělalo ohromný dojem. „Mohl bych se podívat?"
Po krátkém váhání si Vorkosigan rozepnul knoflík rukávu a vyhrnul si levý rukáv. Vidíš tu bledou čárku?" Nikki si se zájmem prohlížel Vorkosiganovu ruku a porovnával ji s vlastní. Zahýbal prsty a pozoroval, jak se mu ohýbá paže a jak se mu pod kůží pohybují svaly.
„Já mám strup," kontroval. „Chcete se podívat?" Nemotorně vyložil na stůl nohu, aby na koleni předvedl svůj poslední

suvenýr z hřiště. Vorkosigan si ho vážně prohlédl a souhlasil, že je to výborný strup a ano, možná tam po něm zbude jizva, ale jeho matka má rozhodně pravdu, když nechce, aby si ho škrábal. Ke Kateřinině úlevě si pak oba znovu navlékli šaty a dál už nesoutěžili.
Po takovém vrcholu jejich rozhovoru Nikki chvilku postrkoval pár zbylých krupek po dně misky a nakonec se zeptal: „Mohl bych jít?"
„Jistě," řekla mu Kateřina. „Umyj si z rukou ten sirup," zavolala na něj, když už mizel v chodbě. Dívala se za ním, jak běží - nešel, ale běžel - ven a nejistě řekla. „To šlo lip, než jsem čekala."
Vorkosigan se souhlasně usmál. „Držela jste se jen faktů, a tak jste mu nedala důvod chovat se jinak."
Po krátkém tichu se Kateřina zeptala: „A bála se? Myslím vaše matka."
Místo úsměvu zkřivil rty. „K smrti, určitě." Pohled mu zvroucněl a v očích se mu zablesklo. „Ale pokud vím, tak ne bezhlavě."

Krátce poté oba auditoři odešli na další inspekci pokusné stanice oddělení odpadního tepla. Kateřina obezřetně vyčkala, až si Nikki bude chtít dopřát přestávku ve své tiché hře v pokoji a pak ho odvedla do své pracovny, aby si přečetl ten nejjednodušší článek, který se týkal Vorzohnovské dystrofie. Usadila si ho na klín před terminálem. To už teď dělala jen zřídka, protože tolik vyrostl. Napadlo ji, že je zřejmě trochu nesvůj, protože nic nenamítal proti jejímu objetí ani proti jejím pokynům. Pročetl si celý článek a poměrně dobře mu porozuměl, jen občas se zastavil, aby se zeptal na výslovnost nebo význam neznámých slov, a nebo aby mu mohla parafrázovat a interpretovat některé nejasné věty. Kdyby jí neseděl na klíně, nevšimla by si, jak jeho tělo ztuhlo, když dočetl k řádku: ... pozdější výzkumy prokázaly, že se tato přírodní mutace objevila poprvé v Okrsku Vorinnisů ke konci doby Izolace. Až s příchodem galaktické molekulární biologie bylo prokázáno, že není příbuzná s několika dalšími starými pozemskými genetickými nemocemi, jejichž příznaky se někdy shodují.
„Chceš se na něco zeptat?" zeptala se Kateřina, když se konečně dostali na konec článku.
„Né," protáhl Nikki, vymanil se z jejího klína a sklouzl na podlahu.
„Můžeš si přečíst další, až budeš chtít."
„Hm."
Kateřina potlačila chuť vymámit z něj nějakou určitější odpověď, protože si uvědomila, že ji potřebuje spíš ona než on. Jsi v pořádku, je to v pořádku, odpustil jsi mi? Nevyrovná se s tím, ani nemůže, během hodiny, dne nebo možná i roku. Každý den se mu to bude připomínat a on bude příslušně reagovat. Jedna zatracená věc po druhé, jak říkal Vorkosigan. Ale díky bohu, ne všechno najednou.

To, že se lord Vorkosigan připojí k jejich výpravě do Solstiky, výrazně narušilo Kateřině její pečlivě propočítané cestovní plány. Místo aby vstávala o půlnoci, aby chytila druhou třídu ve vlaku, se mohli vzbudit v příjemnější hodinu a pak se vydali na suborbitální loď Císařské bezpečnosti, která na ně čekala, a celou dlouhou cestu zvládne tak rychle, že jim zbude ještě hodina, než bude muset Nikki na vyšetření.
„Mám rád jednokolejky," uznal omluvně Vorkosigan v odpověď na její první vyplašené protesty ohledně té změny. To bylo pozdě večer den předtím, když se oba auditoři vrátili z inspekce. „Vlastně myslím, že bych mohl navést svého bratra Marka, aby investoval do některých společností, které je chtějí stavět na Barrayaru. Ale kvůli tomuhle případu Císařská bezpečnost jasně řekla, že by mě neradi viděli cestovat veřejnou dopravou, děkujeme vám mnohokrát, můj pane."
Měli s sebou i dva strážné. Oba byli oblečení do diskrétních civilních obleků v komarrském stylu, ve kterých vypadali přesně jako dva barrayarští členové ochranky v civilu. Vorkosigan je zvládal velmi snadno a nebo je prostě ignoroval, jako by byli neviditelní. Vzal si s sebou na cestu nějaké zprávy, ale jen část z nich nepřítomně prolistoval. Kateřina přemýšlela, jestli ho neruší Nikki svou neposedností a jestli by ho neměla zkusit okřiknout. Ale tiché Vorkosiganovo slovo pilotovi zařídilo nadšenému Nikkimu desetiminutovou návštěvu v pilotní kabině.
„Jak jde ten případ?" zeptala se ho Kateřina během té krátké chvilky soukromí.
„Bohužel přesně tak, jak jsem předpokládal," řekl. „Stále víc mě znepokojuje, že Císařská bezpečnost není schopná najít Soudhu. Opravdu jsem si myslel, že už by ho měli mít. Díky spolupráci poručíka Gibbse a týmu těch chlapců z Císařské bezpečnosti, kteří evidují zařízení na pokusné stanici, se začíná rýsovat můj seznam, ale bude trvat ještě alespoň jeden den, než bude kompletní."
„Líbil se mému strýci váš nápad?"
„Hm. Řekl, že to bude pracné, což jsem věděl. A pak si to ode mě přebral, což beru jako jeho souhlas." Přemýšlivě si otřel rty. „Díky vašemu strýci jsme včera večer našli další stopu. Při návštěvě madam Radovasové ho napadlo odnést Radovasovu osobní knihovnu a tu jsme odeslali do ústředí Císařské bezpečnosti na analýzu. Jejich analytik potvrdil Radovasův primární zájem o technologii skokových lodí a fyziku červích děr, což nás nepřekvapilo, ale pak přišel ještě bonus.
Soudha a jeho technici dokonale vymazali všechny terminály dřív, než se k nim dostala Císařská bezpečnost. Nikoho ale nenapadla ta knihovna. Některé z technických knih měly připsané poznámky. Profesora ty matematické poznámky docela nadchly, ale pak tam byly ještě poznámky, že tu a tu myšlenku nebo výpočet je potřeba konzultovat s určitými osobami. Většinou to byli zaměstnanci oddělení odpadního tepla, ale také tam bylo pár dalších a jeden z nich byl zřejmě jedním z posledních zaměstnanců na stanici solárního zrcadla. Náš momentální názor zní, že Radovas se svým vybavením byl s pomocí zevnitř propašován na stanici solárního zrcadla, aby tam udělal to, co měl, a ne na tu nákladní loď. Z čehož vyplývá otázka, jestli bylo solární zrcadlo k tomu, co dělali, důležité, nebo jim sloužilo jen za zkušební základnu. Císařská bezpečnost má po celé planetě spoustu agentů, kteří nedělají nic jiného, než že vyslýchají a znovu

ověřují svědectví kolegů, příbuzných a přátel každého, kdo měl něco společného se zrcadlem nebo s tou lodí. Zítra si budu muset prostudovat všechny jejich zprávy."
Zajímavý tok informací přerušil Nikkiho návrat a brzy přistáli na jednom ze soukromých letišť Císařské bezpečnosti na okraji ohromného města pod kupolí s názvem Solstika. Místo, aby se tlačili ve veřejném bublinovém voze, jim bylo poskytnuto vznášedlo s řidičem, který je nějakými tajnými tunely provedl závratnou zkratkou, takže se ke svému cíli dostali za třetinu času, než by jim to trvalo dopravním systémem bublinových vozů.
Jejich první zastávkou byla restaurace na vrcholu jedné z nejvyšších věží Solstiky, ve které si dali oběd a obdivovali majestátní výhled na město, zářící po celém obzoru. Ačkoliv bylo plno, Kateřina si všimla, že vedle nich se nikdo neposadil. Strážní se k nim při obědě nepřipojili.
Na jídelním lístku chyběly ceny a Kateřině se na chvilku v panické hrůze zastavilo srdce. Nemůže tak sama sebe ani Nikkiho nasměrovat na ty nejlevnější položky. Když se musíš ptát, nemůžeš si to dovolit. Její počáteční rozhodnutí zaplatit účet s Vorkosiganem napůl ochladlo.
Vorkosiganova výška a zjev jako obvykle přitahovaly pozornost. Poprvé v jeho společnosti si všimla, že si je pletou s párem nebo dokonce s rodinou. Vzdorovitě zdvihla bradu. Copak si myslí, že je příliš divný na to, aby si našel ženu? Stejně jim do toho nic není.
Příští zastávka - a Kateřina byla velice vděčná, že ji nemusí hledat sama - byla klinika, kam dorazili v předstihu patnácti minut. Zdálo se, že Vorkosiganovi nepřipadá celá ta kouzelná jízda jako na létajícím koberci vůbec zvláštní, ačkoliv Nikkiho nadšeně upozorňoval na okolní věci. Možná to takhle Vorkosigan plánoval. Při vstupu do potrubního výtahu v hale kliniky Nikki najednou ztichl.
Když je uvedli ke stolku recepční, přitáhl si Vorkosigan židli za Kateřinu a Nikkiho a oba strážní se někam diskrétně ztratili. Kateřina se prokázala identifikací a dokumentací o platbách a zdálo se, že všechno půjde hladce, až se dostali k informaci, že Nikkiho otec nedávno zemřel a klinika přitom vyžadovala formální povolení Nikkiho zákonného poručníka.
Ta věcička je až moc dobře naprogramovaná, pomyslela si Kateřina a pustila se do vysvětlování, jak daleko je Tienův třetí bratranec na Barrayaru a že nemají moc času, pokud má být Nikkiho léčení dokončeno ještě před jejich návratem.
Komarrská úřednice chápavě a soucitně naslouchala, ale terminál s ní nesouhlasil a po několika marných pokusech program obejít úřednice odešla pro svého nadřízeného. Kateřina skousla spodní ret a otřela si dlaně o nohavice kalhot. Tak daleko už došla, tak blízko už je, a teď se tu zasekne na nějaké technické hlouposti...
Nadřízený, mladý a příjemný Komařan, se dostavil s úřednicí a Kateřina se znovu pustila do svého vysvětlování. Vyslechl ji, znovu zkontroloval celou dokumentaci a pak se k ní obrátil s upřímnou lítostí.
„Je mi líto, madam Vorsoissonová, kdybyste byla akcionář planety Komarr místo poddanou Barrayaru, byla by pravidla úplně jiná."
„Všichni akcionáři planety Komarr jsou poddanými Barrayaru," namítl Vorkosigan zpoza ní neutrálním tónem.
Nadřízený úředník se lítostivě usmál. „Obávám se, že to nemám na mysli. Jedná se o to, že před několika měsíci jsme tu měli podobný problém, který se týkal léčení za pseudokritických podmínek. Bylo to vorské dítě Barrayaranů žijících na Komarru. Provedli jsme, co se nám zdálo nejlepší. Později ale zákonný poručník dítěte nesouhlasil s naším postupem a právní jednání se táhnou dosud. Byl to pro kliniku velmi drahý mylný úsudek. Protože Vorzohnovská dystrofie je chronická a ne okamžitě život ohrožující nemoc, měla byste si teoreticky být schopná obstarat to povolení během týdne či dvou. Obávám se, že vás budu muset přeobjednat."
Kateřina se zhluboka nadechla, i když nevěděla, jestli se bude v příští vteřině hádat, nebo křičet. Lord Vorkosigan se jí naklonil přes rameno a usmál se na úředníka: „Podal byste mi laskavě tu čtecí podložku?"
Zmatený úředník poslechl. Vorkosigan zašátral v kapse a vytáhl na světlo svou zlatou auditorskou pečeť, otevřel ji a přitiskl na podložku vedle své pravé dlaně. Pak promluvil zřetelně do nahrávacího zařízení: „Z mého příkazu a pro blaho Císařství žádám a nařizuji veškerou pomoc při léčení Nikolaje Vorsoissona. Vorkosigan, Císařský auditor." Podal podložku zpátky. „Uvidíme, jestli tohle tu vaši mašinku nepřesvědčí." Po straně zamumlal ke Kateřině: „Je to jako střílet mouchy laserovým dělem. Míří se s ním špatně, ale s mouchami je rozhodně konec."
„Lorde Vorkosigane, to nemůžu..." Jazyk jí uprostřed věty vypověděl službu. Co nemůže? Nechce za ni přece platit účet. Za léčení zaplatí penězi z náhrady za Tienovu smrt, jen musí přesvědčit Komařany, aby se léčení ujali. Vorkosiganova pomoc byla ryze nehmotná.
„Nedělám nic, co by pro vás neudělal váš vážený strýček, kdyby tu s vámi dnes mohl být." Vsedě opět naznačil úklonu.
Výraz nadřízeného úředníka se proměnil z podezíravého v šokovaný, když na něj terminál vyplivl nová data. „Vy jste lord auditor Vorkosigan?"
„K vašim službám."
„Já... er... hm... za jakým účelem jste přijel, můj pane?"
„Jsem přítel rodiny," Vorkosigan se usmál. „Stříhám tu červenou pásku a vyřizuji expedici."
Dlužno přiznat, že se úředník ovládl a nezačal se smát. Poslal recepční pryč a provedl je urychleně celým přijímacím procesem. Pak je osobně odvedl do patra a předal do rukou lékařských techniků v oddělení genetiky. Potom zmizel, ale všechno šlo najednou úžasně rychle.
„Je to skoro nefér," zašeptala Kateřina, když Nikkiho odvedl jeden z techniků na odběr moči. „Myslím, že Nikki všechny předběhl."
„Inu... Minulou zimu jsem zjistil, že auditorská pečeť má ten samý oživující účinek na lékařskou divizi Císařské vojenské nemocnice, kde mají na chodbách mnohem větší průvan a zdaleka ne takové pohodlí a kde jsou fronty přímo legendární. Bylo to úžasné. Úplně mě to nadchlo." Vorkosiganova tvář měla zamyšlený a střízlivý výraz. „Obávám se, že jsem ještě nenašel správný postoj k tomuhle císařskému auditorství. Co je použití a co zneužití moci? Mohl jsem

nařídit výslech madam Radovasové pod fastpentou a mohl jsem nařídit Tienovi, aby ten první večer přistál na té pokusné stanici a všechno by teď bylo... inu, nevím vlastně jaké, ale určitě jiné. Já jsem ale nechtěl..." Hlas se mu vytratil a Kateřina na chviličku pod jeho navyklou maskou ironie a autority zahlédla mnohem mladšího muže. Přece jen není o moc starší než já.
„Vy jste předpokládal ten problém s povolením? Mělo mě to napadnout, ale všechny ty informace už jsem jim dala po telefonu, když jsem nás objednávala, a nic neříkali, a tak jsem myslela -"
„Vlastně ne. Doufal jsem ale, že vám budu moci dnes nějak pomoci. Těší mě, že to bylo tak snadné."
Ano, uvědomila si závistivě. On všechny obyčejné problémy dokáže prostě odmávnout z cesty a nechává si jen ty neobyčejné... její závist zakolísala. Opožděně jí pak došlo, že možná cítí nějakou vinu za Tienovu smrt, a proto se tolik snaží pomáhat jeho vdově a sirotkovi. Taková péče se jí zdála zbytečná a přemýšlela, jak ho má ujistit, že ho z ničeho neviní, aniž by to všechno ještě zhoršila.
Během půl hodiny prošel Nikki celou sérií testů, což bylo o polovinu kratší než doba, na kterou se Kateřina připravovala. Krátce potom se s nimi ve své pohodlné kanceláři setkala komarrská lékařka.
„Scan Nikkiho genů ukazuje, že jeho dystrofie má velmi klasický průběh," řekla jim lékařka, když se Kateřina a Nikki usadili před stolem s jejím terminálem. Vorkosigan se jako obvykle usadil za nimi a jen pozoroval. „Má několik ojedinělých komplikací, ale není to nic, s čím by si naše laboratoř nedokázala poradit."
Svůj výklad ilustrovala ukázkami vadných chromozomů na holovizní obrazovce a videosimulací procesu jejich náhrady retrovirem, který vyléčí jejich poruchu. Nikki se zdaleka neptal tolik, jak Kateřina doufala. Bojí se? Je snad unavený? Nudí se?
„Věřím, že naši genoví technici dokáží retrovirus pro Nikkiho upravit během týdne," řekla na závěr lékařka. „Pak se sem budeš muset vrátit kvůli injekci, Nikki. Budete tu muset zůstat přes noc, abyste druhý den mohli přijít na kontrolu, madam Vorsoissonová, a pokud to bude možné, navštivte nás, ještě než odjedete z Komarru. Nikki bude potom muset tři měsíce jednou měsíčně chodit na kontrolu, což můžete zařídit na klinice ve Vorbarr Sultaně, kterou vám doporučím. Dáme vám s sebou disk se všemi záznamy, ze kterého by měli být schopni všechno vyčíst. A pak, když všechno půjde dobře, bude stačit kontrola jednou za rok."
„To je všechno?" hlesla Kateřina zesláblá úlevou.
„To je všechno."
„Ještě nedošlo k poškození? Přišli jsme včas?"
„Ano, je v pořádku. Je těžké při této poruše cokoli předvídat, ale myslím, že v jeho případě by se nějaká větší poškození začala objevovat v pozdní pubertě nebo kolem dvaceti let. Přišli jste včas."
Kateřina při odchodu silně stiskla Nikkimu dlaň. Musela záměrně kráčet pomalu, aby se neroztančila. Nikki se jí vymanil s pobouřeným: „Áu, mami," a kráčel jí po boku s výrazem nezávislé důstojnosti. Vorkosigan s rukama vraženýma hluboko do kapes šedých kalhot je s úsměvem následoval.

Nikki na lodi usnul s hlavou v Kateřinině klíně. Kateřina ho laskavě pozorovala a hladila mu vlasy, lehce, aby ho nevzbudila.
Vorkosigan, který seděl naproti ní opět se svými poznámkami, se na ni zadíval. „Jste v pořádku?" zamumlal.
„Všechno je v pořádku," řekla tiše. „Je to ale tak zvláštní... Nikkiho nemoc mě strašila celý život tak dlouho. Postupně jsem odbourala všechno ostatní, jen abych se dokázala soustředit na tuhle jedinou a hlavní věc. Zdá se mi, že jsem se připravovala rozbít nějakou silnou zeď, a když jsem se konečně nadechla, sklonila hlavu a rozběhla se, zeď se prostě... rozpadla v hromádku prachu, jen tak. A teď chodím kolem té hromádky prachu a cihel a nevěřím vlastním očím. Cítím se vykolejená. Kde to jsem? A kdo to jsem?"
„Tu svou kolej si zase brzy najdete. Nemohla jste ji ztratit úplně, i když jste se celou dobu starala jen o druhé. Chce to jen čas."
„Myslela jsem, že mám být prostě vorská žena, jako ženy přede mnou." Po straně na něj mrkla. Cítila, že nemůže najít slova. „Když jsem si vzala Tiena... musíte chápat, že to byla moje volba. Můj sňatek byl domluvený, ale ne vynucený. Chtěla jsem to, chtěla jsem mít děti, rodinu a pokračovat v té tradici. Chtěla jsem v té rodinné tradici najít své místo."
„Já jsem jedenáctá generace rodiny. Vykládejte mi o rodinných tradicích."
„Ano," přitakala vděčně. „Ne že jsem si nevybrala, co jsem chtěla, nebo že bych se něčeho vzdávala. Nakonec jsem ale neskončila tak krásně tradičně, jak jsem se snažila. Skončila jsem s tímhle... klubkem starostí." Rukama ve vzduchu naznačila chaotické klubko.
Stiskl rty v zamyšleném a ironickém úšklebku. „I ty starosti znám."
„Ale víte... no určitě víte, ale... Vraťme se k tomu problému s tou zdí. Začala jsem si zvykat na neúspěchy. Bylo to skoro pohodlné, když jsem s nimi přestala bojovat. Nevěděla jsem, že úspěch může být také zničující."
„Hm." Teď se opíral o sedadlo, čtečka mu zapomenutá ležela na klíně, a pozorněji sledoval. „Ano... jakási závrať z výšky, že? A když odměnou za vaši dobře vykonanou práci je další práce a to, co jste pro nás mohl vykonat - a to je všechno, poručíku Vorkosigane, a... ano. Úspěch může být zničující, nebo minimálně dezorientující, a o tom vám předem nikdo nic neřekne. Myslím, že je to tou náhlou změnou směru a rychlosti."
Zamrkala. „Je to divné. Čekala jsem, že mi řeknete, jak jsem hloupá."
„Proč bych měl popírat vaše dokonale správné pochopení problému? Proč jste to čekala?"
„Asi ze zvyku."
„Hm. Víte, až překonáte tu počáteční nejistotu, dokážete si zvyknout a radovat se z úspěchu. Je to všechno zvyk."
„Jak dlouho trvalo vám, než jste si zvykl?"
Pomalu se usmál: „Stačilo to jednou."

„To není zvyk, ale závislost."
„Ale moc by vám slušela."
Jeho oči byly nepříjemně jasné. Je to výzva? Zmateně se usmála a vyhlédla ven na tmavnoucí komarrskou oblohu. Loď začala přistávat. On si promnul rty, ale ten zvláštní výraz tím z nich nesmazal. Pak se znovu vrátil ke svým zprávám.

Strýček Vorthys je uvítal u dveří s datovými disky v ruce a s lehce nepřítomným úsměvem na tváři. Vřele Kateřině stiskl ruku a odrazil Nikkiho okamžitý pokus uchvátit ho do svého pokoje a vyslechnout všechny divy, které zažil v lodi Císařské bezpečnosti.
„Ještě chviličku, Nikki. Dáme si v kuchyni dezert a pak mi o tom můžeš vyprávět. Kateřino, volala mi manželka. Odlétá z Barrayaru a za tři dny dorazí sem. Nechtěl jsem ti to říkat, dokud nebylo jisté, že opravdu odjede."
„Ach!" Kateřina radostí skoro poskočila, ale hned se jí zmocnila pochybnost. „Ale ne, chceš říct, že tu ubohou ženu táhnete pěti skoky červí dírou z Barrayaru na Komarr jen kvůli mně? Vždyť má přece skokovou nemoc!"
„Vlastně to byl nápad lorda Vorkosigana," řekl jí strýc.
Vorkosigan nasadil zářivý nevinný úsměv a pokrčil rameny.
„Ačkoliv jsem ji sem chtěl táhnout i kvůli sobě," pokračoval strýc Vorthys, „na konci semestru. Tohle jen všechno urychlilo. Komarr má ráda, když už se sem dostane a přestane jí být špatně z toho skokového posunu. Myslel jsem, že tě to potěší."
„Ale měl jsi - ale ano, mám strašnou radost."
Vorkosigan se při těch slovech spokojeně a hrdě napřímil, což Kateřinu rozesmálo. Nebyla si jistá, jestli už ve výrazu tváře dokáže číst lépe, nebo jestli chce být čitelnější sám.
„Pokud ti obstarám lístek, mohla bys jí jít naproti na skokovou stanici?" dodal ještě strýc Vorthys. „Obávám se, že já nebudu mít čas a ona nesnáší, když musí cestovat sama. Mohla bys ji tak vidět o den dřív a mohly byste spolu strávit nějakou dobu, než se dostanete sem."
„Určitě, pane!" Kateřina se téměř zachvěla když si uvědomila, jak moc touží vidět svou tetu. Žila pro Tiena tak dlouho, že si na svou samotu zvykla. Kateřina počítala profesorku mezi jednu z mála dobrých příbuzných. Konečně přítelkyně - a spojenec! Komarrské ženy, se kterými se setkávala, byly sice milé, ale tolik věcí nemohly pochopit... Teta Vorthysová bude mít sice kousavé poznámky, ale všechno chápe.
„Ano, už jdu, Nikki -" řekl strýc Vorthys. „Milesi. Až budete připraven, sejdeme se v mém pokoji a můžeme si probrat dnešní pokroky."
„Máme něco? Něco zajímavého?"
Strýc Vorthys mávl rukou. „Zajímalo by mě, jestli v tom něco uvidíte vy."
„Kdykoliv se vám to bude hodit. Zaklepejte na mě." Vorkosigan se na Nikkiho usmál, letmým mávnutím ruky pozdravil profesora a vzdálil se.
Nikki, který netrpělivě vyčkával, až na něj přijde řada, okamžitě svého strýčka odtáhl do kuchyně na dezert. Kateřina byla jen vděčná, že zážitky z lodi Císařské bezpečnosti očividně přebily všechna ta lékařská vyšetření. Spokojeně se vydala za nimi.

KAPITOLA 16
Další den ráno se Miles oblečený do kalhot a košile, ale bos, vydal do chodby s toaletními potřebami v ruce. Musí Tuomonenovi připomenout, aby mu vrátil jeho lékařský stimulátor. Technici Císařské bezpečnosti v něm neodhalili žádné zajímavé explozivní vybavení, to už by mu o tom řekli. Překvapilo ho, když před koupelnou našel Kateřinu, jak se v županu a s rozpuštěnými vlasy opírá o dveře.
„Nikki," sykla. „Otevři okamžitě ty dveře! Nemůžeš se tam schovávat celý den!"
Zevnitř jí odpověděl tlumený vzdorovitý hlásek: „Ale můžu."
Znovu lehce zaťukala na dveře, naléhavě, ale tiše, a pak trochu poskočila, když si všimla Milese, a přitáhla si župan k tělu.
„Ach. Lord Vorkosigan."
„Dobré ráno, madam Vorsoissonová," řekl neutrálně. „Copak... máte problém?"
Smutně přikývla. „Myslela jsem si, že všechno šlo včera až příliš dobře. Nikki dnes řekl, že je moc nemocný na to, aby šel do školy, když má tu Vorzohnovskou dystrofii. Chtěl zůstat doma. Nebyl jen tvrdohlavý. Myslím, že se bojí. Tohle obvykle nedělá." Pokynula hlavou směrem k zamčeným dveřím. „Zkoušela jsem být nesmlouvavá, ale nebyla to správná taktika. A teď je úplně vyděšený."
Miles se sehnul k zámku. Byl to obyčejný mechanický zámek. Škoda, že to není dlaňový zámek. S těmi pár triků ovládal. Tenhle ale neměl ani šrouby, jen nějaké nýtky. Na to bude muset vzít páčidlo. A nebo nějaký jiný trik...
„Nikki," zavolala Kateřina s nadějí. „Je tu lord Vorkosigan. Musí se umýt a obléct, aby mohl jít do práce."
Ticho.
„Nevím, co mám dělat," zamumlala tiše Kateřina. „Za pár týdnů odjíždíme. Pár zmeškaných hodin nevadí, ale... to není ten problém."
„V jeho věku jsem chodil do podobné soukromé vorské školy," zamumlal jí v odpověď Miles. „Vím, čeho se bojí. Ale myslím, že uvažujete správně." Zamyšleně se zamračil, pak si položil na zem tašku s toaletními potřebami a nanesl si na noční strniště depilační krém. „Nikki?" zavolal hlasitěji. „Mohl bych dovnitř? Mám na obličeji depilační krém a když si ho nesmyju, sežere mi kůži."
„Copak ho nenapadne, že se můžete umýt v kuchyni?" zašeptala Kateřina.
„Možná ano. Ale je mu teprve devět. Doufám, že depilace je pro něj pořád ještě trochu záhadou."

Po chvilce se ozval Nikkiho hlas: „Vy můžete dovnitř. Ale já ven nejdu. A znovu se zamknu."
„To je fér," uznal Miles.
Za dveřmi se ozval štrachavý zvuk. „Měla bych ho popadnout, až otevře?" zapochybovala Kateřina.
„Ne. To by porušilo naši úmluvu. Půjdu dovnitř a pak se uvidí. Alespoň budete mít uvnitř agenta."
„Zdá se mi nehorázné, že vás takhle zneužívám."
„Víte, děti vzdorují jen těm, kterým opravdu věří. Jsem vlastně ve výhodě, že jsem pro něj pořád ještě cizí. Tu výhodu teď můžete využít."
„Máte pravdu. Tak dobře."
Dveře se opatrně pootevřely. Miles čekal. Štěrbina se rozšířila. Povzdechl si, otočil se a bokem se protáhl dovnitř. Nikki za ním okamžitě zavřel a otočil klíčem.
Byl oblečený jako do školy, ve své hnědošedé školní uniformě, ale bez bot. Boty zřejmě představovaly určitý symbol, jejich nazutí znamená vyjít ven. Nikki ucouvl a usadil se na vaně. Miles si rozložil na poličku toaletní potřeby, pak si vyhrnul rukávy a snažil se i přes nedostatek ranní kávy myslet. Jeho výmluvnost umožnila jeho vojákům postavit se smrti, vzpomínal matně. A teď mě tedy čeká něco skutečně těžkého. Hrál na čas a doufal, že ho něco napadne. Čistil si zuby, zatímco nechával působit depilační krém. Pak ho ze sebe smyl, osušil si obličej ručníkem a opřel se zády o dveře. Pomalu si shrnoval rukávy a zapínal knoflíčky na manžetách.
„Takže, Nikki," řekl konečně. „Pročpak dnes nechceš jít do školy?" Chlapec vzhlédl a kolem vzdorovitých očí se mu na světle zaleskla vlhkost. „Jsem nemocný. Mám tu Vorzohnovskou nemoc."
„To přece není nakažlivé. Nemůžeš nikoho nakazit." Jen tak, jak jsi k ní přišel ty. Z výrazu na Nikkiho obličeji poznal, že ho myšlenka na to, že může být někomu nebezpečný, vůbec nenapadla. Ach, ta dětská sebestřednost. Miles zaváhal. Přemýšlel, jak se dostat k tomu skutečnému problému. Skoro poprvé ho napadlo, jak se jeho rodičům musely jevit jisté aspekty jeho dětství. Hlava se mu téměř zatočila. Jak jsem se sakra ocitl na straně nepřítele?
„Dobře víš," pokračoval Miles, „že to nikdo nezjistí, dokud jim to sám neřekneš. Přece to z tebe neucítí, ne?"
Zatvrzelost v jeho tváři se ještě prohloubila: „To říkala máma taky."
Nabídni mu náhradu. Zřejmě má vnitřní problém s udržováním tajemství, jako Tien. Potlačil chvilkovou touhu zaškrtit toho kluka za to, že Kateřinu stresuje právě teď ještě víc, a zeptal se: „Už jsi snídal?"
„Jo."
Hlad ani nabídka jídla tady zřejmě nepomohou. „No dobře. Nebudu ti říkat, že to přeháníš, a ty mi nebudeš říkat že tomu nerozumím."
Nikki k němu vzhlédl. Upoutal jeho pozornost. Jasně. Dívej se na mě, hochu. Miles zauvažoval a okamžitě zavrhl každý argument, který mohl zavánět hrozbou a který by Nikkiho tlačil do kouta. Například ten, který začínal Jak chceš někdy skákat skrz červí díry, když nemáš odvahu postavit se ani tomuhle? Nikki byl teď zahnaný do kouta, ze kterého sám nemohl ven. Zvyšování nátlaku by ho jen rozmačkalo. Miles musí snížit zeď toho rohu. „Chodil jsem do podobné soukromé školy jako teď ty. Pamatuju si, že jsem se pořád musel vyrovnávat s tím, že mě spolužáci měli za mutanta. To jsem byl asi v tvém věku. Měl jsem spoustu způsobů, jak se s tím vyrovnat, a přiznávám, že některé moc nefungovaly."
V dětství si prošel doslova lékařským peklem, a to všechno se zaťatými zuby. Několik z jeho spolužáků, na které dodnes vzpomínal, ale brzy objevilo, že jeho křehké kosti jsou nebezpečné zejména pro ně, protože následky potyček se nedaly utajit, a tak se ho naučili dohánět k slzám pouze slovy. Seržant Bothari, který ho denně do toho očistce odváděl, se rychle stal expertem v zabavování zbraní, které si s sebou připravoval, kuchyňskými noži počínaje a vojenským paralyzérem ukradeným kapitánu Koudelkovi konče. Poté se Miles musel naučit válčit jinými zbraněmi. Trvalo mu téměř dva roky, než naučil některé své spolužáky, aby ho nechali na pokoji. Když si ale vzpomínal na své výukové metody, nemyslel si, že nabízet je devítiletému klukovi je dobrý nápad... vlastně by to mohl být dost špatný nápad. „To bylo ale před dvaceti lety a na Barrayaru. Teď je jiná doba. Co si myslíš, že ti kamarádi udělají?"
Nikki pokrčil rameny. „Nevím."
„No, můžu zkusit hádat. Strategie se nedá plánovat bez rozmýšlení."
Nikki znovu pokrčil rameny. Po chvilce dodal: „Nejde o to, co budou dělat. Ale co si budou myslet."
Miles vydechl. „To je... trochu komplikovanější, víš? Když se bojíš, že si někdo bude něco myslet. Obvykle na to musím použít fastpentu, abych to zjistil, a dokonce ani fastpenta mi nepomůže, když chci zjistit, co si budou myslet."
Nikki se schoulil. Miles lítostivě opustil nápad zkonstatovat, že jestli se bude krčit jako želva, páteř mu tak už zůstane, stejně jako jemu samotnému. Byla tu totiž docela nepatrná, ale příšerná možnost, že by to ten chlapec vzal vážně.
„My bychom potřebovali agenta Císařské bezpečnosti," povzdechl si Miles. „Někoho, kdo by prozkoumal neznámé území, i když neví, co si budou lidé, které potkává, myslet, nebo co budou dělat. Musel by pozorně poslouchat, všechno pozorovat a pamatovat si a pak to hlásit. Takoví agenti to musí dělat celý život, pokaždé jinde. Je to především dost náročná práce."
Nikki vzhlédl. „Jak to víte? Říkal jste, že jste byl kurýr."
Zatraceně, tomu klukovi to myslí. „Já, no, neměl bych o tom mluvit. Nemáš bezpečnostní prověrky. Ale myslíš, že tvoje škola je stejně nebezpečná jako Jackson nebo Eta Ceta? To jen abych namátkou jmenoval pár příkladů."
Nikki na něj hleděl v němém - a Miles se obával že oprávněném - despektu nad takovým sestupem kariéry.
„Řeknu ti ale něco, co jsem se naučil:“
Nikki zabral, nebo přinejmenším tak vypadal.
Využij toho, víc ti toho nedá. „Není to tak hrozné, když to děláš podruhé. Sám jsem si přál, aby druhý případ byl mým začátkem. Jenže ten druhý případ přijde až po tom prvním. Vím, že to zní paradoxně, ale nejrychlejší způsob je taky ten nejtvrdší. V každém případě ti nemůžu poskytnout agenta, aby ti školu prověřil."
Nikki si odfrkl, očividně pohrdáním nad náznakem možné protekce.

Miles se chápavě pousmál. „Kromě toho, bylo by to přece jen trochu moc, nemyslíš?"
„Asi jo." Znovu chmurně pokrčil rameny.
„Ideální agent by byl stejně někdo, kdo dokáže splynout s okolím. Někdo, kdo zná zkoumané území a kdo z nevědomosti nenaseká spoustu chyb. Někdo, kdo si umí poradit a nenechá svá pozorování ovlivnit vlastní zaujatostí. A někdo, kdo se nerad pouští do rvaček, protože by tak prozradil, kdo je. Úspěšní agenti, co jsem znal, byli dost praktičtí lidé." Zamyšleně si Nikkiho prohlížel. Takhle to nepůjde. Zkus to jinak. „Nejmladšímu pomocnému agentovi, kterého jsem kdy měl, bylo asi deset. Nebylo to samozřejmě na Barrayaru, ale nemyslím, že bys byl horší, než byla ona."
„Deset?" vyhrkl Nikki, vytržený dočasně ze svých chmur. „Ona?"
„Byla to vlastně kurýrní služba. Mohla bez problémů procházet tam, kde by dospělý v uniformě neprošel. Takže bych mohl být tvůj taktický konzultant na téhle, ehm, školní misi, ale nemůžu pracovat bez podkladů. A nejlepší agent na tenhle úkol už do té školy vlastně chodí. Troufl by sis na to?"
Nikki pokrčil rameny. Ale výraz zavilého rozhodnutí se změnil ve výraz uvažování. „Desetiletá... holka..."
Zásah, jasný zásah. „Měl jsem ji na výplatní listině Císařské bezpečnosti jako místní informátorku. Samozřejmě dostávala peníze. Stejně jako by dostával dospělý. Bylo to malé ale považlivé přispění, díky kterému naše mise uspěla."
Miles se zadíval na chvíli do dálky s výrazem vzpomínajícího dospělého, který obvykle předchází dlouhým a nudným dopěláckým příběhům. Když usoudil, že Nikki visí na návnadě dost pevně, zahrál návrat do reality a usmál se na něj.
„No, už toho bylo dost. Povinnosti mě volají. Já jsem ještě snídani neměl. Kdyby ses rozhodl vyjít ven, budu tu ještě asi deset minut."
Miles odemkl dveře a vyšel. Nemyslel si, že mu Nikki věří úplně všechno, ačkoliv na rozdíl od jeho ostatních minulých vyjednávání tentokrát říkal čistou pravdu. Ale přinejmenším mu nabídl ústupovou cestu z jeho bezvýchodné pozice.
Kateřina čekala v chodbě. Položil si prst na rty a chviličku čekal. Dveře zůstaly zavřené, ale cvaknutí zámku se neozvalo. Miles naznačil Kateřině, aby ho následovala, a po špičkách ji vyvedl do obýváku.
„Uf," povzdechl si. „Myslím, že to byl ten nejtěžší herecký výkon v mém životě."
„Co se stalo?" chtěla vědět rozčileně Kateřina. „Půjde ven?"
„Nevím jistě, dal jsem mu na přemýšlení pár dalších věcí. Nezdál se mi tak vyděšený. A za chvíli se tam určitě začne nudit. Dáme mu trochu času a uvidíme."
Miles právě dojídal krupky a dopíjel kávu, když do kuchyně opatrně strčil hlavu Nikki. Chvilku postával ve dveřích a okopával dveřní rám. Kateřina usazená naproti Milesovi si přitiskla ruku na ústa a čekala.
„Kde mám boty?" zeptal se Nikki po chvilce.
„Pod stolem," řekla Kateřina jen s námahou si udržující naprosto neutrální tón hlasu. Nikki se pro ně sehnul pod stůl a pak se posadil se zkříženýma nohama na podlahu a nazul si je.
Když se znovu postavil, Kateřina řekla opatrně: „Mám ti dát něco s sebou?"
„Ne." Pohledem letmo zavadil o Milese a pak se ztratil do obývacího pokoje, kde si vzal školní tašku a odešel z bytu ven.
Kateřina napůl vestoje u stolu se bezvládně sesunula zpátky na židli. „No tedy. Měla bych asi zavolat do školy, jestli tam opravdu dorazil."
Miles se zamyslel. „Ano. Ale Nikki by to neměl zjistit."
„Jistě." Prohánělа zbytek kávy po dně šálku a váhavě se zeptala: „Jak jste to dokázal?"
„Co?"
„Jak jste ho dokázal dostat ven? Kdyby to byl Tien... oba byli dost tvrdohlaví. Tien se někdy tolik rozčílil - a ne vždycky bez příčiny. Pohrozil by mu, že dveře vyrazí a do školy ho odvleče, a já bych kolem běhala a uklidňovala ho, protože bych se bála, že se mu to vymkne z rukou. Ačkoliv to se nikdy nestalo. Nevím, jestli to bylo takové kvůli mně, nebo... Tien se vždycky potom trochu styděl, ne že by se přímo omlouval, ale vždycky mi koupil... no, teď už je to stejně jedno."
Miles si lžičkou čáral po dně misky a doufal, že na něm není příliš znát, jak moc ho její uznání těší. „Fyzická řešení mě napadají málokdy. Jen jsem si... trochu hrál s jeho myšlenkami a snažil se ho uvolnit. Snažím se, aby nikdo při jednání neztratil tvář."
„Dokonce ani dítě?" Rty se jí zachvěly a obočí vylétlo do výše ve výrazu, který neuměl přečíst. „To je dost vzácný přístup."
„No, možná že tahle moje taktika pro něj byla překvapením. Přiznávám, že i mě napadlo poručit strážnému, aby ty dveře vyrazil, ale to by asi byl dost hloupý příkaz. A nešlo tu jen o Nikkiho."
„No... děkuji vám za trpělivost. Obvykle se nestává, že se zaměstnaní a důležití lidé starají o děti."
Hlas měla vřelý. Má radost. Výborně. Úlevně zabreptal: „No, já ano. Tedy já to očekávám. Můj otec to vždycky dělal víte - vždycky si na mě udělal čas. Později jsem zjistil, že to nedělá každý otec, a myslel jsem si, že to dělají jen ti nejzaměstnanější a nejdůležitější z nich."
„Hm." Podívala se na své ruce položené vedle šálku a trochu hořce se usmála.
Profesor Vorthys vešel do kuchyně ve svém pohodlně zmačkaném obleku, který mu slušel asi stejně jako předtím pyžamo. Byl ručně šitý, jak se sluší na člověka mluvícího Hlasem Císařovým, ale zřejmě musel krejčího dohánět k šílenství, když ho nutil ušít takovýhle střih. A hodně místa v kapsách, vysvětloval kdysi Milesovi, zatímco profesorka, jeho žena, obracela oči v sloup. Vorthys si do těchto rozměrných skrýší teď cpal datové disky. „Jste připravený, Milesi? Volali právě z Císařské bezpečnosti, že nám v západní části města připravili aeroauto s řidičem."
„Ano, výborně." S omluvným úsměvem Kateřině Miles odstrčil zbytek kávy a postavil se. „Omluvíte nás, madam Vorsoissonová?"
„Ano, jistě. Mám spoustu práce. Mám schůzku s právníkem a spoustu věcí k balení... ale ten strážný se mnou chodit

nemusí, že ne?"
„Ne, pokud to nebudete chtít. Necháváme tu s vaším dovolením jednoho strážného. Ale kdyby Komařané chtěli mít rukojmího, vzali by s sebou mě a Tiena už tenkrát v noci." A dostali by se do skutečných potíží. Kdyby to tak tenkrát skutečně udělali, napadlo lítostivě Milese. To už by byl tenhle případ mnohem dál. Soudha je prostě moc chytrý.
„Kdybych si myslel, že jste vy nebo Nikki v ohrožení -" přišel bych na nějaký mazaný způsob, jak vás použít jako návnadu -ne, to ne. „Kdybyste se cítila nesvá, mohl bych vám přidělit ochranku."
„Ne, to určitě ne."
Znovu se usmála. Miles cítil, že by klidně dokázal strávit celé ráno pozorováním výrazů na jejím obličeji. Seznam vybavení Budeš studovat ten seznam vybavení. „Pak se tedy s vámi rozloučím, madam."

Po prvním zhodnocení nové situace se lord auditor Vorthys rozhodl ústředí svého vyšetřování zřídit na pokusné stanici odpadního tepla. Miles musel přiznat, že - co se bezpečnosti týká - to nemá chybu. Nikdo sem určitě nezabloudí náhodou a ani nepozorovaně. No, on a Tien se sem sice dostali, ale to všichni místní lidé soustředili pozornost jinam a Tien měl zřejmě v tu chvíli prachobyčejné štěstí, které vždy sedá na ty nejhloupější. Milese napadlo, co viděl jako první Soudha: napadl ho jeho plán při pohledu na tak krásně odlehlé místo, nebo měl plán a pak se nechal povýšit na tu správnou pozici, ze které mohl stanici ovládat? To byla další z mnoha otázek, které mu Miles toužil položit, až ho bude mít pod fastpentou.
Poté, co je přivezlo aeroauto Císařské bezpečnosti, šel Miles zkontrolovat pokrok svého týmu, vlastně týmu majora D'Emorie. Seržant mu slíbil, že dnes skončí s identifikací, počítáním a kontrolou každého předmětu na stanici. Pak se Miles vrátil k Vorthysovi, který si v pracovně v patře zařídil něco jako inženýrské hnízdo, se spoustou rozměrných a dobře osvětlených stolů a baterií vysoce výkonných terminálů. Profesor zabrblal nějaký pozdrav zpoza mnohobarevných linek matematických projekcí, které se mihotaly na displeji. Miles se usadil na židli před jedním z terminálů, aby si prostudoval rostoucí seznam vybavení, které podle poručíka Gibbse oddělení odpadního tepla zakoupilo, ale které už tu nemohli najít, a doufal, že ho přitom napadne nějaké povědomé řešení.
Po chvíli profesor vypnul holovizní displej a povzdechl si. „Inu, něco tady určitě postavili. Vyšetřovací tým našel včera nahoře další úlomky, většinou roztavené."
„Takže postavili jen tu jednu věc, která byla zničená s Radovasem, nebo dvě ty věci?" přemítal Miles nahlas.
„Já bych řekl, že nejméně dvě. Ačkoliv ta druhá ještě nemusela být dokončená. Když se nad tím zamyslím, tak Soudha to tento měsíc rozhodně neměl snadné."
„Ano, pokud celá ta katastrofa nahoře nebyla jen nějaká bizarní sebevražedná mise nebo bratrovražedná sabotáž nebo... a kde je Marie Trogirová, zatraceně! Nejsem si vůbec jistý, že to vědí i ti Komařané. Soudha se při našem rozhovoru očividně snažil zjistit, jestli o ní něco nevím. Tedy pokud se mě zase nesnažil zmást."
„Už je vidět něco na těch vašich seznamech?" zeptal se Vorthys.-
„Hm, není to vlastně to, co hledám. Radovasova pitevní zpráva uvádí nějaké poškození buněk ještě kromě těch ostatních rozsáhlých - a to slovo teď řeknu záměrně - škod. Trochu mi to připomnělo, co se stane s lidským tělem, když ho těsně mine paprsek gravitačního implodéru. Přímý zásah se ovšem dá poznat snadno, napáchá hodně hrozných škod, ale když těsně mine, člověk může zemřít, aniž by tělo utrpělo poškození. Už když jsem viděl první buněčné scannování, napadlo mě, jestli tam Soudha nevynalézá nějaké gravitační implodérové kopí nebo nějakou jinou zbraň založenou na gravitačním poli. Vím, že otázka, jak takové zbraně zmenšit na úroveň vhodnou pro použití na člověka, trápí mnoho vývojářů nových zbraní ale... ten seznam vybavení do toho příliš nezapadá. Je tam hodně výkonného přenosového vybavení, ale já vůbec nevím, kam chtějí co přenášet."
„Matematické poznámky v Radovasově knihovně mě také zaujaly," řekl Vorthys. „Vy jste mluvil s tím Soudhovým matematikem, Cappellem - jaký na vás udělal dojem?"
„Těžko říct, když teď vím, že mi celou tu dobu lhal," řekl smutně Miles. „Počítám, že mu Soudha věřil, že neztratí hlavu v okamžiku, kdy celý zbytek týmu pracoval jako šílený na tom, aby zaranžovali svůj ústup. Vzpomínám si teď, že Soudha pečlivě vybíral, koho ke mně pustí." Miles zaváhal, nevěděl jistě, zda dokáže logicky zdůvodnit svůj další závěr. „Myslím, že Cappell je klíčová osoba. Možná druhý po Soudhovi. Ačkoliv ta účetní, Foscolová... ne. Řekl bych, že byli čtyři. Soudha, Foscolová, Cappell a Radovas. Ti jsou hlavní jádro skupiny. Vsadím beťanské dolary, že celá ta historka o milostné aféře mezi Radovasem a Trogirovou byla od začátku do konce vymyšlená, aby tím zamlžili celé vyšetřování a získali čas. V tom případě ale: kde Trogirová vlastně je?" Po chvíli mlčení ještě dodal: „A plánovali tu věc použít, nebo prodat? Kdyby ji chtěli prodat, museli by najít kupce někde mimo Císařství. Možná, že je Trogirová podvedla a utekla s tou věcí za nějakým zákazníkem. Císařská bezpečnost kontroluje všechny skokové stanice a hledá naše pohřešované Komařany. Měli náskok jen pár hodin, takže nemohli zmizet pryč. Trogirová měla ale dva týdny náskok. Ta už může být pěkně daleko."
Vorthys zavrtěl hlavou a odmítl dál spekulovat, dokud trochu nepokročí v analýze dat. Miles si povzdechl a vrátil se ke svým seznamům.

Za hodinu už se Milesovi z pročítání metrů a metrů skutečně nudných inventárních čísel dělaly mžitky před očima. V duchu začal spřádat plány, jak by se jako nějaká hyperaktivní pijavice dokázal napojit na všechny agenty pátrající po uprchlých Komařanech.
Nejspíš postupně. Nenaučil se ještě litovat toho, že není z dvojčat, nebo že se alespoň neumí rozdvojit. Milese napadl starý barrayarský vtip o Vorovi, který skočil na svého koně a rozjel se do všech stran. Jenže tah vpřed je jako strategie dobrý jen v případě, že člověk jasně ví, který směr je vpřed. A lord auditor Vorthys koneckonců rozhodně nebloudí v kruhu. Sedí si spořádaně ve středu dění a nechá k sobě informace přicházet.

Milesovy úvahy o prokázaných nevýhodách klonování přerušil až telefonát poručíka Gibbse. Gibbs se usmíval s výrazem samolibé mazanosti. Profesor přešel do záběru obrazovky a opřel se o opěradlo Milesovy židle.
„Můj pane auditore. Můj pane auditore," přikývl jim oběma na pozdrav Gibbs. „Našli jsme něco zvláštního, co vás bude zajímat. Konečně se nám podařilo zjistit, co skutečně kupovalo oddělení odpadního tepla. Během posledních let koupili pět speciálně upravených generátorů Necklinova pole od komarrské společnosti vyrábějící skokové lodě. Mám adresu té společnosti a také kopie těch faktur. Bollan Design - to je ten, co zakázku vyřizoval - má ještě jejich technické specifikace."
„Soudha si stavěl skokovou loď?" zamumlal vyjeveně Miles a pokoušel si to představit. „Ale moment, Necklinovy tyče musí být po párech... možná, že jednu zlomili? Poručíku, už byla u toho Bollana Císařská bezpečnost?"
„Ano, abychom potvrdili neplatnost té faktury. Bollan Design‘s je zřejmě dokonale a zákonně existující společnost, i když jen malá. Existují asi třicet let, což znamená, že vznikli dávno před celým tímhle případem. Nejsou schopni konkurovat přímo hlavním konstruktérům, jako jsou Toscane Industries, a tak se specializují na nestandardní a experimentální řešení a opravy systémů zastaralých skokových tyčí. Bollan jako společnost neporušili žádný zákon a se Soudhou jako zákazníkem jednali v dobré víře. Faktury vydané společností Bollan Design's nebyly pozměňované, k tomu došlo, až když byly doručené na terminál Foscolové. Nicméně... hlavní inženýr, který zakázku vyřizoval přímo se Soudhou, nebyl v práci už tři dny a náš agent ho nenašel ani u něj doma."
Miles tlumeně zaklel. „Určitě se chce vyhnout chemickému výslechu. Tedy pokud jeho tělo nenajdeme někde ve škarpě. Obojí je možné. Máte na něj, doufám, vydaný zatykač?"
„Jistě, můj pane. Mám vám překopírovat všechno, co jsme prozatím zjistili?"
„Ano, prosím," řekl Miles.
„Zvláště ty technické specifikace," vložil se do toho Vorthys přes jeho rameno. „Podívám se na ně a možná si potom budu chtít promluvit s lidmi u Bollan Design's, kteří tam ještě stále pracují. Mohl bych Císařskou bezpečnost požádat, aby zajistila, že si žádný z nich nevybere mimořádnou dovolenou dřív, než se s nimi setkám, poručíku?"
„Už jsme to zajistili, můj pane."
Stále ještě vítězoslavně se tvářící Gibbs ukončil hovor a začal nahrávat slíbené finanční a technické údaje. Vorthys se pokusil finanční záznamy vnutit Milesovi, který si je založil a spolu s Vorthysem začal studovat technická data.
„Inu," řekl Vorthys poté, co si zběžně prohlédli všechny údaje a podařilo se mu sestavit holovizní schéma, které před nimi pomalu rotovalo vyvedené v barvách a třech rozměrech. „Co to ksakru je?"
„Doufal jsem, že mi to řeknete vy?" vydechl Miles, který se na oplátku teď opíral pro změnu o Vorthysovu židli.
„Docela určitě to nevypadá jako žádná Necklinova tyč, kterou jsem kdy viděl." Čáry vykreslovaly ve vzduchu otáčející se tvar, který vypadal jako kříženec mezi zátkou a trychtýřem.
„Všechno se to trochu liší," všiml si Vorthys a vyvolal čtyři další tvary, které zůstaly viset na obrazovce vedle toho prvního. „Podle těch údajů se vylepšovali s každým modelem."
Podle připojených rozměrů byly první tři ty věci o dost menší, jen pár metrů dlouhé a kolem metru široké. Čtvrtá byla dvakrát větší než třetí. Pátá už měřila přes čtyři metry na širším konci a asi šest metrů na délku. Miles si představil velikost dveří montážní místnosti ve vedlejší budově. Ať tuhle poslední věc dopravili kamkoliv - kdy, před čtyřmi týdny? - nikdy nebyla tady. A venku být nemohla, nikdo nenechá tak přesnou věc, jako je Necklinova tyč, na větru a dešti.
„A tyhle věci generují Necklinovo pole?" zeptal se Miles. „Jaký tvar? Při dvou Necklinových tyčích obě pole rotují proti sobě a obklopují loď v pěti rozměrech." Natáhl ruce paralelně vedle sebe, jednu dlaní vzhůru a pak je stlačil k sobě. Jak mu to kdysi vysvětlovali, pole obklopovalo loď a vytvářelo pětidimenzionální jehlu o nekonečně malém průměru a nekonečné délce, která se protlačí oblastí pětidimenzionální slabiny, jíž se říká červí díra, a znovu se vrátí do tří rozměrů, když z ní vyjde. Také ho donutili vyslechnout daleko přesvědčivější matematickou ukázku během jeho posledního ročníku studia na Akademii, z níž se mu všechny detaily krátce po závěrečné zkoušce vykouřily z hlavy. To ale bylo dlouho před jeho kryooživením, takže tuhle ztrátu paměti na nepřátelský jehlový granát asi nesvede. „Kdysi jsem o tom něco věděl..." postěžoval si.
I přes tuto jasnou narážku se profesor nepustil do žádného vysvětlování. Zůstal sedět na židli s bradou v dlaních. Po chvíli se naklonil kupředu a vyvolal závratnou změť datových souborů od vyšetřovacího týmu. „Ano. Tady to je." Na obrazovce se objevil klikatý graf popsaný seznamem prvků a procent. Rychlým pohledem na data od firmy Bollan našel další podobný seznam. Profesor se znovu opřel o opěradlo. „No tedy."
„Co," zeptal se Miles.
„Nečekal jsem, že budeme mít takové štěstí. Tohle," ukázal na první graf, „je analýza složení roztaveného a znehodnoceného úlomku hmoty, který jsme našli nahoře. Má téměř stejné složení jako tady tahle čtvrtá věc. Čísla, ve kterých se to trochu liší, patří lehčím prvkům, které by se při takovém roztavení asi vytratily. Hm. Vůbec jsem si nemyslel, že bychom mohli identifikovat původní tvar toho úlomku. A teď to ani nemusíme dělat."
„Jestli to byla ta čtvrtá věc," řekl Miles pomalu, „kde je ta pátá?"
Profesor pokrčil rameny. „Zřejmě tam, kde je ta první, druhá a třetí?"
„Máte dost informací, abyste rekonstruoval zdroj té věci? A pak bychom měli zmapovaný celý ten přístroj, ne?"
„Hm, možná. Rozhodně nám to dodá některé parametry. Jakou to mělo energii? Stejnosměrnou, nebo střídavou? Bollan to musel vědět, aby mohl dodat odpovídající sdružovač... aha." Znovu pokýval hlavou a ponořil se do studia komplikovaného diagramu.
Miles se netrpělivě pohupoval na patách. Když už cítil, že déle nevydrží uctivě mlčet, protože by mu mohla explodovat hlava, řekl: „Ano, ale co to dělá?"
„Nejspíš to, co se tu píše. Generuje to pětidimenzionální silové pole."

„A to k čemu? A na co?"
„Hm." Profesor se v židli nahrbil a zachmuřeně si promnul bradu. „Na tuhle odpověď budeme potřebovat trochu víc času."
„Nemůžeme udělat pár simulací?"
„Určitě. Ale abychom se dopracovali ke správné odpovědi, musíme napřed položit správnou otázku. Hm. Potřebuji matematika a fyzika, specialistu na teorii pěti rozměrů. Nejspíš Dr. Rivu, pracuje na univerzitě v Solstice."
„Císařská bezpečnost nebude souhlasit, jestli je to Komařanka."
„Pravda, ale zato je tady na planetě. Už jsem s ní jednou spolupracoval, když jsem vyšetřoval politicky podezřelou skokovou nehodu na cestě na Sergyar před dvěma lety. Myslí jí to daleko lépe než všem ostatním specialistům, které znám."
Miles byl toho názoru, že všichni specialisté na matematiku pěti rozměrů mají sice trochu divné myšlení na rozdíl od zbytku lidstva, ale přikývl, že takového člověka tady opravdu potřebují.
„Chci ji a dostanu ji. Ale dřív, než ji vytáhnu z její akademické rutiny, bych chtěl navštívit Bollan osobně. Váš poručík Gibbs je sice vynikající, ale ani on se nemohl zeptat na všechno."
Miles napřed hodlal popřít, že by byl vlastníkem Císařské bezpečnosti nebo kteréhokoliv jejího zaměstnance, ale smutně si uvědomil, že je mezi auditory zřejmě uznáván jako autorita na Císařskou bezpečnost, stejně jako Vorthys je uznávaný technický expert. Je to problém Císařské bezpečnosti; představil si, jak bude znít možná závěr nějakého budoucího jednání. Dejte to Vorkosiganovi. „Dobře."

Cesta do Bollan Design's neměla zdaleka takový výsledek, v jaký Miles doufal. Suborbitální loď do Sektoru I západně od Serifosy brzy Milese a Vorthyse dopravila před tvář rozrušených vlastníků firmy. Auditorům už neměli mnoho co nabídnout, protože všechny své složky poskytli Císařské bezpečnosti. Administrativní zaměstnanci znali jen finanční a smluvní detaily týkající se Soudhova falešného „soukromého výzkumného střediska", které si prý práci objednalo. Někteří technici, kteří pracovali na výrobě zařízení, už Vorthysovi také příliš informací neposkytli. Pokud byl pohřešovaný inženýr stejně neinformovaný ohledně pravé identity zákazníka a účelu zařízení stejně jako ostatní zaměstnanci firmy, neměl důvod utíkat. Bollan Design's se nedopustili žádného zločinu, který by Miles byl schopen postřehnout.
Nicméně technici si vzpomněli na data několika návštěv lidí, kteří mohli odpovídat popisu Soudhy, Cappella a Radovase a rozhodně také na Soudhovu návštěvu minulý týden. Jejich nadřízený je k těmto schůzkám nikdy nepřizval. Dostali nařízení o zvláštních Necklinových generátorech nikde venku nemluvit, protože jsou to prý zařízení experimentální a ještě nepatentovaná a patří k obchodním tajemstvím, o kterých se ještě neví, zda přinesou zisk, nebo ztrátu. Zatím to tedy vypadalo spíš na tu ztrátu.
Zákazníci si v továrně vždycky vyzvedli dokončená zařízení osobně a nenechávali je nikam posílat. Miles si poznamenal, že musí zjistit, zda oddělení odpadního tepla mělo k dispozici nějaký transportér pro rozměrné náklady, a pokud ne, že musí Císařské bezpečnosti nařídit zkontrolovat všechny půjčovny, zda si nedávno někdo nevypůjčil dopravní prostředek dost velký na to, aby uvezl ty poslední dva generátory. Profesor někam zmizel, aby si promluvil s nějakými technickými experty, a Miles se při svém slídění po továrně čím dál víc přikláněl k teorii, že pohřešovaný inženýr zmizel dobrovolně. Při bližším průzkumu se zjistilo, že společně s ním zmizelo i mnoho jeho složek. Bezpečnost továrny nebyla na úrovni vojenských zařízení, ale rozhodně bylo těžké si představit, že by se Soudhovi a jeho věrným podařilo toho muže napřed zabít a pak bezproblémově a dokonale odstranit tolik záznamů z terminálu bez jakékoliv pomoci zevnitř. Miles si rozhodně nepřál, aby našli tělo toho inženýra někde ve škarpě. Intenzivně toužil najít ho dost živého na konci Tuomonenova hypospreje. A to byl zřejmě ten problém. Lidé v této chvíli už fastpentu očekávali. Moderní spiklenci jsou rozhodně nesdílnější než za starých časů při fyzickém mučení. Kdyby před třemi dny někdo Milesovi řekl, že mu Gibbs předá téměř kompletní specifikace Soudhovy tajné zbraně na stříbrném tácu, určitě by měl případ téměř za vyřešený. Checht.

Miles a Vorthys se toho večera dostali do Kateřinina bytu už příliš pozdě na večeři, ale právě včas na dezert, zřejmě podomácku vyrobený na míru profesorově chuti - se spoustou čokolády, šlehačky a množstvím hydroponicky pěstovaných pekanových ořechů. Všichni s ním seděli kolem Kateřinina kuchyňského stolu. Ať už se Nikki ve škole setkal s čímkoliv, zřejmě to nebylo dost nepříjemné na to, aby to způsobilo ztrátu jeho chuti k jídlu, všiml si uznale Miles.
„Jak bylo ve škole?" zeptal se Miles a zároveň se styděl, že musí vypustit z úst tak nudnou frázi, ale jak jinak se to dá zjistit?
„Dobrý," řekl Nikki s pusou plnou šlehačky.
„Myslíš, že budeš mít zítra nějaké problémy?"
„Asi né," Tón jeho jednoslabičných odpovědí zněl lhostejně jako u každého prepubescentního dítěte. Ani stopa po ranním panickém drkotání zuby.
„To je dobře," odpověděl vlídně Miles. Kateřina měla rozzářené oči. Miles si toho dobře všiml. Fajn.
Když do sebe Nikki nasoukal dezert a odcválal od stolu, dodala ironicky: „A jak bylo v práci? Nejsem si jistá, jestli ty vaše přesčasy signalizují pokrok, nebo naopak problémy."
Jak bylo v práci? Tón jejího hlasu jako by omlouval prozaickost takové otázky. Miles přemítal, jak jí má vysvětlit, že to pokládá za naprosto nádherné, a chtěl by to slyšet znovu. A znovu a znovu... Vůně jejího parfému by jeho mozek dokázala přinutit válet sudy na rozkaz a to si ani nebyl jistý, jestli se vůbec voní. Tahle závratná směs touhy a domáckosti pro něj byla novinkou. Inu, skoro novinkou. S touhou se už umí vyrovnat. To ta domáckost ho vykolejila.

„Pokročili jsme k novým a překvapujícím úrovním naprostého zmatku," řekl jí Miles.
Profesor otevřel ústa, zase je zavřel a potom řekl: „To je dost přesné shrnutí. Hypotéza lorda Vorkosigana byla správná. Celá ta defraudační aféra měla jen financovat výrobu jakéhosi nového zařízení."
„Tajné zbraně," opravil ho Miles. „Řekl jsem tajné zbraně."
Profesorovi pobaveně zablýsklo v očích. „To musíte dokázat. Pokud je to skutečně zbraň, co je jejím cílem?"
„To je tak tajná zbraň," vysvětloval Miles Kateřině, „že dokonce ani nevíme, jak funguje a co dělá. Takže mám pravdu jen napůl." Pohlédl směrem, kudy odešel Nikki. „Když se Nikki dostane zpátky do rutiny všedního života, tak se věci asi urovnají, ne?"
„Ano. skoro určité," řekla Kateřina. „Mnohokrát děkuji za vaši pomoc dnes ráno, lorde Vorkosigane. Jsem vám velice vděčná že -"
Před neodvratným záchvatem stydlivosti Milese zachránilo drnčení zvonku u dveří; Kateřina šla otevřít a profesor šel za ní, a tak Miles nestihl říct Jak se vám vedlo u toho právníka? Určitě jste si s ním poradila. Strážný Císařské bezpečnosti teď postává na chodbě, vzpomněl si Miles. Není třeba se před ním předvádět. Zapamatoval si tu frázi jako vhodný začátek příští konverzace, otevřel vzduchotěsné dveře a vyšel na balkon.
Jak slunce, tak zrcadlo zapadly už před hodinou. Do noci zářilo už jen město. V parku pod sebou viděl ještě ve stínech několik chodců, spěchajících ke stanici bublinových vozů a od ní, a nebo procházejících se ve dvojicích. Miles se vyklonil přes zábradlí a pozoroval jeden loudající se pár. On ji objímal kolem ramen a ona jeho kolem pasu. Při nulové gravitaci by se přece ten výškový rozdíl musel ztratit. A jak se asi takhle procházejí kvadručky z cizích planet? Kdysi jednu takovou potkal. Byla to hudebnice. Byl si jistý, že i mezi nimi musí existovat podobné gesto...
Jeho závistivé spekulace přerušil zvuk hlasů z bytu. Kateřina měla hosta. Miles ztuhl, když uslyšel mužský hlas s komarrským přízvukem - bylo to Venierovo drmolení.
„- Prozkoumat jeho osobní věci netrvalo Císařské bezpečnosti tak dlouho, jak jsem čekal. A poručík Gibbs řekl, že vám je můžu odnést."
„Děkuji, Veniere," odpověděla Kateřina tichým hlasem, který si u ní Miles začal spojovat s ostražitostí. „Prosím, položte tu krabici tamhle na stůl, ano?"
„A kam vlastně..."
Zvuk krabice, pokládané na stůl. „Většinou to není nic moc, ale myslel jsem, že byste chtěla holoobrázky vašeho syna a vás."
„To ano."
„Vlastně jsem přišel ještě kvůli něčemu jinému, než jenom kvůli vyklízení kanceláře administrátora Vorsoissona." Venier se zhluboka nadechl. „Chtěl jsem si s vámi promluvit v soukromí."
Miles zrovna chtěl vstoupit do kuchyně a v tu chvíli na balkoně ztuhl. Zatraceně, Císařská bezpečnost přece Veniera vyslýchala, ne? Jaképak tajemství chce ještě vyjevit a navíc ještě Kateřině. A když teď Miles vstoupí, nezarazí se?
„No... no, tak dobře. Posaďte se na to, prosím."
„Děkuji." Skřípot přitahované židle.
Venier znovu začal: „Přemýšlel jsem, v jaké nepříjemné situaci se nacházíte od administrátorovy smrti. Velmi se omlouvám, ale za všechny ty měsíce, co jsem vás pozoroval, jsem si povšiml, že to mezi vámi nebylo tak docela v pořádku."
„Tien byl... zvláštní. Neuvědomila jsem si, že je to na mně vidět."
„Tien byl osel," prohlásil rovnou Venier. „To bylo vidět především. Promiňte, omluvte mě. Ale je to pravda, to víme oba."
„Teď už je to minulost." Tón jejího hlasu nezněl nijak povzbudivě.
Venier kul železo, dokud bylo žhavé. „Slyšel jsem o tom, jak prohazardoval vaši penzi. Po jeho smrti jste se dostala do nezáviděníhodné situace. Slyšel jsem, že se musíte vrátit na Barrayar."
Kateřina řekla pomalu: „Ano, plánuji návrat na Barrayar."
Odkašlej si, napadlo Milese. Zakopni o židli na balkoně. Padni skrze dveře dovnitř a vykřikni Vennie, rád vás tu vidím! Začal ale místo toho dýchat ústy, aby lépe slyšel.
„Uvědomuji si, že není nejvhodnější doba na to, co chci říct," pokračoval Venier. „Ale pozoruji vás už celé měsíce. Choval se k vám hrozně. Byla jste jako vězeň v tom tradičním barrayarském manželství. Těžko říci, jestli se vám to líbilo, ale teď - neuvažovala jste že byste mohla zůstat na Komarru? Že byste se do té cely nemusela vracet? Víte, tady máte šanci tomu uniknout."
Miles cítil, jak se mu srdce zděšeně rozbušilo. Kam tím Venier míří?
„Já... po finanční stránce... víte, letenky zpátky dostaneme zdarma." Znovu ten tichý tón.
„Měl bych pro vás jiný návrh." Venier polkl. Miles mohl přísahat, že slyšel to zaklokotání v jeho tenkém krku.
„Provdejte se za mě. Poskytne vám to zákonnou ochranu, abyste tu mohla zůstat. Pak vás už nikdo nemůže nutit k návratu. Mohl bych vás podporovat, dokud něco nevystudujete, botaniku nebo chemii nebo co si vyberete. Máte takový talent, nedokážu vypovědět, jak moc mě mrzelo, když jsem viděl takový lidský potenciál vyplýtvaný na jednoho barrayarského šaška. Uvědomuji si, že by to pro vás určitě bylo manželství z rozumu, ale vy patříte ke kastě Vorů, pro vás to určitě není úplně cizí myšlenka. A možná, že časem by přišlo i něco jiného, určitě ano. Já vím, že je na to příliš brzy, ale vy brzy odjedete a pak bude už pozdě!"
Venier se odmlčel, aby se nadechl. Miles se zlomil v pase, ústa otevřená v tichém výkřiku. To jsem měl říct já! Zatraceně, já! Očekával vorské rivaly v boji o Kateřininu přízeň, jakmile mladá vdova přistane ve Vorbarr Sultaně, ale proboha, vždyť ještě ani neodjela z Komarru. Venier ani žádný jiný Komařan ho jako možný sok nenapadl. Nebyl to sok pro něj, to je k smíchu. Miles má větší moc, lepší pozici, peníze, postavení - a to všechno jí složí k nohám, až nadejde

vhodný čas - Venier je dokonce menší než Kateřina, o dobré čtyři centimetry menší -
Co jí Miles ale nemohl nabídnout, byl odchod z Barrayaru. V tom Veniera nikdy trumfnout nemůže.
Bylo dlouhé, hrozivé ticho, do něhož Milesův mozek ječel řekni ne, řekni ne. Řekni NE!
„To je velmi laskavá nabídka," řekla konečně Kateřina.
Co má tohle ksakru znamenat? Myslí si Venier totéž?
„Laskavost s tím nemá co dělat. Já -" Venier si znovu odkašlal. „- vás velmi obdivuji."
„Proboha."
Horlivě dodal: „Přihlásil jsem se na místo administrátora v terraformačním projektu. Myslím, že mám velkou šanci. Kvůli tomu momentálnímu výpadku bude ústředí určitě hledat nějakou okamžitou náhradu. Nebo, pokud i na mně ulpí nějaké to bláto pomluvy, udělám všechno, abych dostal další šanci očistit mou profesionální pověst - vím, že sektor Serifosa dokážu zvelebit, vím to. Pokud tu zůstanete, vymůžu pro vás hlasovací právo. Mohli bychom to udělat spolu, mohli bychom tady z toho udělat jednu velkou zahradu. Zůstaňte tu se mnou a pomozte mi vybudovat nový svět!"
Po další dlouhé odmlce Kateřina řekla: „Zřejmě vám přidělí také tenhle byt, pokud dostanete Tienovu pozici."
„Ano, to k tomu patří," řekl Venier nejistě. Ano, to rozhodně není moc dobré, ačkoliv Miles nevěděl, jestli si to Venier uvědomuje. Tenkrát řekla, že je pro ni tohle místo nesnesitelné.
„Vaše nabídka je laskavá a štědrá, Veniere. Ale trochu jste se zmýlil v odhadu mé situace. Nikdo mě nenutí k návratu domů. Komarr... obávám se že z těch kupolí trpím klaustrofobií. Pokaždé, když si nasadím dýchací masku, vzpomenu si na Tiena a na to, jak zemřel."
„Aha," řekl Venier. „To chápu, ale snad časem...?"
„Ano, čas. Podle vorského zvyku musí vdova rok držet smutek." Miles neviděl výraz její tváře. Úšklebek? Úsměv?
„Vy dodržujete ten prastarý zvyk? Musíte? A proč? Nikdy jsem to nechápal. Myslel jsem že během časů Izolace se naopak snažili mít co nejvíce provdaných žen."
„Vlastně myslím, že to mělo praktický důvod. Byl to čas, aby bylo jisté, že jakékoliv těhotenství z minulého manželství bude ukončené, ještě dokud byla žena pod ochranou rodiny svého posledního manžela, takže mohli vyžadovat případného mužského potomka pro sebe. Ale přesto, nezáleží na tom, co si myslím o formální době smutku. Dokud si to ale lidé myslí, pomůže mi to vyhnout se - nechtěným svazkům. Potřebuji trochu času, abych znovu našla rovnováhu."
Znovu nastalo krátké ticho. Pak ho přerušil stísněným hlasem Venier: „Vyhnout se nechtěným svazkům? Nemínil jsem svůj návrh jako útok, Kat."
„Jistěže jsem to tak nebrala," odpověděla tiše.
Lže, lže. Jistěže to tak brala. Kateřinino manželství bylo něco jako obkličování její duše. Po deseti letech s Tienem se Kateřina na manželství dívala asi jako Miles na jehlové granáty. To je pro Veniera špatné. Dobře. Ale je to stejně špatné i pro Milese. Špatně. Dobře. Špatně. Dobře. Špatně...
„Kat, já... nebudu vás obtěžovat. Ale promyslete si to, promyslete si všechny své možnosti dřív, než uděláte něco, co se nedá vrátit. Budu tady čekat."
Další dlouhá pauza. A pak konečně přišlo: „Nechci vám působit bolest, protože jste mi nikdy neublížil, aleje špatné dávat lidem falešné naděje." Miles uslyšel její hluboký nádech, jako kdyby sbírala veškerou sílu. „Ne."
Ano!
A pak dodala už tišeji: „Ale děkuji vám, že vám na mně záleží."
Dlouhé ticho. Pak Venier řekl: „Chtěl jsem pomoct. Vidím, že jsem to ale spíš zhoršil. Musím už jít. Ještě mám vyzvednout večeři..."
Jasně, a sněz šiji sám, ty mizerný králíku! Ha!
„Dobrou noc, madam Vorsoissonová."
„Vyprovodím vás ke dveřím. Děkuji ještě jednou, že jste mi přinesl Tienovy věci. Opravdu doufám, že dostanete Tienovo místo, Veniere, určitě byste byl výborný. Je načase, aby konečně začali na vyšší pozice povyšovat Komařany..."
Miles se pomalu uvolnil a začal přemýšlet, jak teď kolem ní nepozorovaně proklouzne ven. Jestli se půjde podívat na Nikkiho, což by mohla, mohl by vklouznout do její pracovny, aniž by si ho všimla, a předstírat, že tam byl celou dobu - Místo toho slyšel, jak se vrátila do kuchyně. Ozvalo se zaskřípění a zadrnčení, povzdech a pak ještě hlasitější zarachocení, jak se celý obsah krabice vysypal do odpadu. Pak slyšel zvuk přitahované nebo odtahované židle. Přikradl se trochu blíž, aby mohl nakouknout dveřmi dovnitř. Chvíli seděla s rukama přitisknutýma na očích. Pláče? Směje se? Pak si promnula tvář, hodila hlavou a postavila se. Směrem k balkonu.
Miles spěšně vycouval, rozhlédl se a posadil se do nejbližší židle. Natáhl si pohodlně nohy a umělecky zaklonil hlavu. Zavřel oči. Má si troufnout trochu chrápat, nebo by to tím už přehnal?
Zvuk jejích kroků se zarazil. Ach bože, co když zamkla dveře a nechala ho tady na balkoně jako kočku? Bude muset bušit na dveře, nebo raději zůstane celou noc venku? Bude vůbec někomu chybět? Nebo má slézt dolů a přijít hlavním vchodem? Při té myšlence se otřásl. Další záchvat měl přijít až za nějakou
dobu, ale člověk nikdy neví, to je právě ta legrace při takových poruchách...
Znovu zaslechl kroky. Ospale svěsil sanici, pak se posadil a rozespale mžoural kolem sebe. Překvapeně se na něj zadívala. Slabé světlo z kuchyně jen podtrhovalo elegantní rysy její postavy. „Ach! Madam Vorsoissonová. Musel jsem být ještě unavenější, než jsem myslel."
„Vy jste spal?"
Místo Ano ze sebe vypravil jen tiché „hm," protože si vzpomněl na svůj slib, že jí nikdy nebude lhát. Promnul si zátylek. „Ta poloha mě asi zmrzačila."
Pátravě ho pozorovala a založila si ruce na prsou. „Lorde Vorkosigane. Myslím, že Císařští auditoři by se neměli takhle

vykračovat."
„Co... dělám to špatně?" Posadil se a povzdechl si. „Je mi to líto. Byl jsem se podívat ven, a když jsem slyšel Veniera přicházet, napadlo mě, že to má nějakou souvislost s tím případem, a pak už bylo pozdě se ukázat, protože to bych nás ztrapnil všechny. Je to stejné jako s tím vaším terminálem. Omlouvám se. Oboje to byly náhody. Opravdu nejsem takový."
S podivným úsměvem naklonila hlavu na stranu. „A jaký? Neukojitelně zvědavý a ignorující všechny společenské zásady? Ale ano, jste. To není výcvikem u Císařské bezpečnosti. Je to ve vás. Není divu, že jste byl v jejích službách tak dobrý."
Má to být pochvala, nebo urážka? Nedokázal se rozhodnout. Dobře, špatně, dobře-špatně-dobře...? Postavil se, usmál se na ni, potlačil chuť zeptat se, jak jí to šlo dnes s právníkem, zdvořile jí popřál dobrou noc a prchl.

KAPITOLA 17
Kateřina se příští den ráno vypravila brzy, aby mohla letět naproti tetě přijíždějící z Barrayaru. Přívoz z Komarru na skokovou stanici prolétl oběžnou dráhou ještě před polednem časového pásma Solstiky. Kateřina se usadila do své soukromé kajuty na přívozu se spokojeným, ale provinilým úsměvem.
To strýc Vorthys jí zařídil všechno tohle pohodlí. Nikdy nic nedělal napůl. A žádné umělé náhražky slyšela téměř jeho nadšené burácení, ačkoliv ten slogan s oblibou používal u dezertů. Nevadí, že kdyby se postavila, dosáhla by na obě stěny rozepjatýma rukama. Byla ráda že se nemusí tísnit s davem pasažérů ve druhé třídě, tak jako při své první cestě, i když teď to bylo jen na osm hodin z Komarru na skokovou stanici. Tehdy seděla mezi Tienem a Nikkim a byl to sedmý den jejich letu z Barrayaru. Těžko říct, kdo z nich byl unavenější a protivnější, včetně jí samotné.
Kdyby tak přijala Venierův návrh, nemusela by teď znovu absolvovat tu únavnou cestu. To byl bod, na který Vennie nepřišel. Nevadí. Přemýšlela o té neočekávané včerejší nabídce a lehce zkřivila rty při pomyšlení na zahanbení, pobavení a dokonce chvilkový záblesk hněvu. Jak vůbec Venier přišel na nápad, že je k mání? Kvůli Tienově neopodstatněné žárlivosti si myslela, že už ze svého chování dávno vymazala všechny takové signály. Nebo vypadá tak uboze, že si i takový skromný člověk jako Venier může představovat, zeji zachrání? No, i tak to není jeho vina. Venierovy i Vorkosiganovy nadšené plány na její budoucí vzdělávání a zaměstnání jí nebyly proti mysli, spíš se jí zamlouvaly, a přesto... oba jako by tím říkali Můžeš se stát opravdovou osobností, ale jen když budeš hrát podle nás. A proč nemůžu být opravdová tam, kde jsem?
Zatraceně, rozhodně nenechá tenhle emoční propletenec, aby jí zkazil vzácnou chvilku samoty. Ze svého příručního zavazadla vyštrachala čtečku, načechrala si pod zády hromadu polštářů a natáhla se na lůžko. V takových chvílích ji vždycky napadalo, proč se pobyt na samotkách dává za trest. Proč, vždyť takhle se na člověka nikdo nedostane. Blaženě zahýbala prsty u nohou.
Cítila trochu viny kvůli Nikkimu, kterého bezohledně nechala u jednoho z jeho spolužáků, údajně proto, aby nevynechal školu. Jestli je to tak, jak se Kateřina někdy cítila, že celý den nedělá vůbec nic užitečného, proč je každý její odjezd takový problém? Něco tu nesouhlasilo. Ne že by madam Vortorrenová, jejíž manžel byl poradcem Císařského zástupce v Serifose, nebyla ochotná pomoci nové vdově. Nikki ani výrazně nerozšířil její domácnost - měla už sama čtyři děti, které nějak dokázala krmit, oblékat a vychovávat a nikdy přitom neztratit nic ze svého lehce nepřítomného vystupování. Děti madam Vortorrenové se brzy naučily spoléhat samy na sebe. Ale je to koneckonců tak špatné?
Nikkiho prosby musela Kateřina odrazit až připomenutím, že piloti na přívozních lodích mají velmi přísná pravidla ohledně návštěv pasažérů v pilotní kabině a navíc to stejně není skoková loď. Ve skutečnosti se Kateřina ale těšila, že stráví nějaký čas jen se svou tetou a bude si s ní moci promluvit o svém životě s Tienem, aniž by Nikki slyšel každé slovo. Myšlenkami už měla hlavu úplně přeplněnou a nemohla si od nich nijak ulevit.
Sotva postřehla zrychlení přívozu, když konečně vyrazili. Zasunula do čtečky disk o realitách a financích, který jí doporučil její právník, a pohodlně se opřela. Právník potvrdil Vorkosiganův odhad, že Tienovy dluhy zanikly jeho smrtí. Po deseti letech s ním z toho vyjde s prázdnýma rukama, stejně jako přišla. Jen o zkušenost bohatší... odfrkla si. Vlastně je to takhle lepší. Hlavně že zmizí i všechny ty dluhy.
Čtení na disku nebylo záživné, ale vedle měla jako odměnu připravený disk se záznamy escobarských vodních zahrad, až udělá svůj domácí úkol. Pravda, ještě nemá žádné finance, o které by se musela starat. I to se musí změnit. Možná, že vědomosti nejsou ještě moc, ale nevědomost je rozhodně slabost stejně jako chudoba. Je čas přestat se chovat jako dítě mezi dospělými. Na dně už jsem byla. A nikdy se tam už nevrátím-

Dočetla jednu celou knihu a polovinu té další, dvě a půl hodiny si báječně a nerušené zdřímla, a než se přívoz přiblížil ke stanici a začal manévrovat do doku, probudila se a v klidu se upravila. Znovu si sbalila příruční zavadlo, přitáhla si popruh na rameni a vyhlídkovým oknem na chodbě lodi se šla podívat, jak vypadá zvenčí skoková stanice a skokový bod, který obsluhuje.
Tuhle stanici postavili téměř před sto lety, když se při průzkumu červí díry objevil ztracený Barrayar. Ztracená kolonie byla objevená na konci jednoho ze složitých mnohonásobných skoků, jejichž trasa se od té původní diametrálně odlišovala. Stanice podstoupila renovaci a rozšíření během období Cetagandské invaze. Komarr zaručil ghemským lordům právo průchodu výměnou za velké obchodní výhody v Cetagandském císařství jako podíl na zisku ze svých výbojů, čehož Komarr brzy začal litovat. Pak následovalo klidnější období, dokud se Barrayarané, ponaučeni tvrdou školou neúspěšné cetagandské okupace, nevyřítili z červí díry druhou stranou ven.
Pod novou správou Barrayarského císařství stanice znovu vzkvétala, až z ní vznikla obrovská a chaotická struktura s pěti tisíci stálými zaměstnanci, jejich rodinami a ohromným počtem cestujících, kterou týdně proudily stovky lodí na jediné cestě z Barrayaru a zpět. Právě se stavěl nový přistávací dok, trčel do prostoru ze stanice. Barrayarská vojenská

stanice zářila v dálce jako jasná tečka a střežila neviditelný pětidimenzionální skokový bod. Kateřina k němu viděla letět nejméně šest lodí, manévrujících do doku nebo ven, a několik nákladních lodí přivážejících náklady k přepravě z dalšího skokového bodu. Pak do doku vklouzla i jejich přívozní loď a výhled jí zaclonila stavba stanice.
Celníky zaměstnávalo odbavování cestujících, kteří odjížděli z oběžné dráhy na Komarr, ale pasažéři přívozu prošli volně. Kateřina si zkontrolovala holomapu, nezbytnou v tomhle fantastickém bludišti, a šla zajistit na noc hotel pro sebe a pro tetu - a nechat v něm také svoje zavazadlo. Hotelový pokoj byl maličký, ale tichý, a určitě poskytne ubohé tetě Vorthysové čas, aby se zotavila ze své skokové nemoci, ještě než se vydá na poslední úsek cesty. Kateřina si přála, aby bývala sama měla takové pohodlí při své cestě sem. Pak si uvědomila, že profesorka rozhodně nebude mít náladu na jídlo, a zastavila se na něco k snědku v blízké kavárně. Pak konečně odešla čekat, až tetina loď přistane ve své části doku.
Vybrala si místo s dobrým výhledem na vzduchotěsné dveře a trochu zalitovala, že si s sebou nevzala svou čtečku pro případ, že by loď měla zpoždění. Ale stanice sama a cestující byli fascinujícím námětem k pozorování. Kam asi všichni tihle lidé cestují a proč? Nejzajímavějšími se jí zdáli zřejmí galaktici, ze kterých přímo čišelo, že nejsou odsud. Cestují jako diplomaté, uprchlíci, nebo jako rekreanti? Kateřina dosud viděla dva světy. Uvidí jich někdy víc? Dva, připomněla si přísně, jsou víc, než ve svém životě vidí většina lidí. Nebuď tak chamtivá.
Kolik jich asi viděl Vorkosigan...?
V myšlenkách se vrátila ke své osobní pohromě, jako když se oběť záplavy probírá zničeným majetkem poté, co vody ustoupily. Je snad ideální manželství podle tradic Starých Vorů tolik nepřijatelné pro ženskou duši, nebo to byl Tien, který způsobil její úpadek? Nebylo jí jasné, jak se dobrat odpovědi, aniž by to znovu zkusila, a sňatek nebyl pokus, který by hodlala opakovat. A přesto se profesorka sama zdála být živým důkazem, že je to možné. Měla úspěch ve veřejném životě - byla historickou, učitelkou a ovládala čtyři jazyky - měla tři dospělé děti a manželství trvající už půl století. Dělá snad také nějaké tajné kompromisy? Měla solidní postavení v zaměstnání. Mohla být snad jako svobodná na vrcholu? Měla tři děti -mohla jich mít snad šest?
Takže si dáme závod, madam Vorsoissonová. Chcete běžet na levé, nebo na pravé noze?
Já chci běžet na obou.
Teta Vorthysová zřejmě běží na obou nohách a zřejmě úspěšně. Kateřina žila v jejím domě a nemyslela si, že šiji idealizuje - i když, byla přece vdaná za strýce Vorthyse. Kariéra člověka zřejmě závisí na jeho snaze, ale manželství je jako sázka do loterie a svůj los si člověk táhne na konci puberty nebo na prahu dospělosti, kdy je ještě úplně nevědomý a zmatený. A možná je to tak dobře. Kdyby byli lidé rozumní, možná by jejich rasa brzy vymřela. Evoluce si žádá maximální počet dětí, ne štěstí jednotlivce.
Tak jak to, že jsem skončila bez obou?
Pohrdavě si nad sebou odfrkla a pak se napřímila, protože dveře se rozestoupily a dovnitř začali vcházet lidé. Většina už jich prošla a Kateřina uviděla malou ženičku s nejistou chůzí, kterou podpíral palubní průvodčí letu, a v ruce držel ovladač levitační palety, na které vezl její zavazadla. Kateřina s úsměvem vstala a vydala s k nim. Její teta vypadala zdevastované, dlouhé šedé hlasy sejí draly z uzlu v zátylku a poletovaly jí kolem tváře, která teď místo růžového zabarvení měla šedozelený nádech. Její modré bolero a sukně do poloviny lýtek byly zmačkané. Její vyšívané cestovní boty ležely na vrcholku hory zavazadel a na nohách měla místo nich nazuté pohodlné a zřejmě domácí pantofle.
Teta se zhroutila do Kateřinina objetí. „Ach! Konečně tě vidím."
Kateřina si ji přidržela před sebou, aby se jí mohla podívat do tváře. „Byla ta cesta moc hrozná?"
„Pět skoků," řekla teta Vorthysová pohřebním hlasem. ‚A byla to dost rychlá loď, takže jsem neměla mezi skoky ani čas se vzpamatovat. Buď ráda, že ty s tím problémy nemáš."
„Bývá mi trochu nevolno," uklidňovala ji Kateřina v souladu s teorií, že člověka potěší, když není v neštěstí sám.
„Přejde mě to během půl hodiny. To Nikki má štěstí, vůbec to necítí." Tien svou nevolnost maskoval nevrlosti. Bál se snad ukázat jakoukoliv slabost? Neměla snad zkusit... Teď už je to jedno. Nech to být. „Mám pro tebe připravený krásný tichý pokoj v hotelu a tam si můžeš lehnout. Můžeme si tam dát čaj."
„Výborně, děvenko."
„Pročpak se tvoje kufry vozí a ty chodíš pěšky?" Kateřina přehodila dvě zavazadla na levitační paletě a vytvořila tak místo k sezení. „Posaď se a já tě potáhnu."
„Jen jestli se mi z toho nebude točit hlava. A z těch skoků mi navíc otékají nohy."
Kateřina jí pomohla nahoru, přesvědčila se, že nemůže spadnout, a pomalu vykročila. „Omlouvám se, že tě strýček Vorthys vytáhl až sem jen kvůli mně. Víš, za pár týdnů stejně odjíždím."
„Stejně jsem chtěla přijet, kdyby se tu kvůli tomu případu nějak zdržel. Zatím se nezdá, že by to vyšetřování mělo být krátké."
„Ne, vlastně... ne. Všechny podrobnosti ti povím až v hotelu." Tohle veřejné prostranství vážně nebylo vhodným místem k takovému rozhovoru.
„Dobře, holčičko. Vypadáš dobře, skoro jako Komařanka."
Kateřina sklouzla očima po své šedohnědé vestě a bezových kalhotách. „Zjistila jsem, že komarrské oblečení je pohodlné a navíc mi ještě umožňuje splynout s okolím."
„Někdy se ale těším, že tě uvidím v něčem, v čem vynikneš."
„Ale ne dnes."
„Ne, asi ne. Chceš uspořádat zádušní hostinu, až se vrátíš domů?"
„Ano, asi je to dobrý nápad. Mohlo by mi to ušetřit... spoustu času při vyřizování věcí, kterými se teď nechci zabývat."
„Rozumím." I přes svou nevolnost způsobenou skokovou nemocí se teta Vorthysová kolem sebe se zaujetím rozhlížela a přitom začala Kateřině sdělovat všechny novinky ze života jejích dětí.

Teta má vnuky, napadlo Kateřinu, ale pořád vypadá spíš na střední věk, než staře. Během doby Izolace byla barrayarská žena stará ve čtyřiceti pěti letech a čekala už jen na smrt - tedy pokud se jí nedočkala už dřív. V minulém století se délka života žen zdvojnásobila a díky příkladu galaktiků, například Beťanů, se brzy možná i ztrojnásobí. Způsobila snad předčasná smrt Kateřininy matky její odlišné vnímání času? Mám k dispozici dvojnásobný život své matky. Dva životy, během nichž může dosáhnout dvojnásobku svých cílů. Jen kdyby je dokázala rozložit jeden po druhém, spíš než je vršit na jednu hromadu... A import děložních replikátorů pak také všechno změnil. Proč ztratila deset let díky tomu, že hrála podle starých pravidel? A přesto se deset let ve věku dvaceti let nezdá zdaleka tolik jako v devadesáti. Musí si to promyslet.
Stranou od doků a přechodových komor se davy lidí ztenčily jen na občasného kolemjdoucího. Na stanici neplatil rytmus střídání dne a noci jako spíše rytmus střídání lodí, nakládky a vykládky, protože čas jsou peníze, a po odjezdu lodí byla chvilka klidu, která se nemusela vůbec shodovat s nocí ve standardním čase Solstiky, jenž platil pro celý místní komarrský vesmír.
Kateřina zabočila do úzké údržbářské chodby, kterou objevila už dříve a která je zkratkou zavede do jejich hotelu. V jednom ze stánků pekli tradiční barrayarský chléb; stánek ventiloval vzduch ze svých pecí do chodeb, to kvůli reklamě. Kateřina cítila droždí, kardamom a ovocný sirup. Kombinace těch vůní jí připomněla barrayarské Zimonoce a zmocnil sejí stesk po domově.
Jinak prázdnou chodbou jim naproti přicházel člověk oblečený do obvyklého pracovního obleku zaměstnanců stanice. Na levé straně hrudi měl logo Jižní přepravní společnost s. r. o. vyšité rozmáchlým psacím písmem. Nesl dvě velké tašky plné krabic s jídlem. Zarazil se a vyjeveně na ně civěl, stejně jako Kateřina na něj. Byl to jeden z inženýrů oddělení odpadního tepla - Arozzi.
Bohužel poznal okamžitě i on ji. „Madam Vorsoissonová!" a pak už tišeji hlesl: „Vás bych tu nečekal" Zatékal kolem sebe očima s panickým výrazem člověka, zahnaného do pasti. „Je tu s vámi administrátor...?"
Kateřina právě dávala dohromady plán ve stylu Promiňte, my se známe? během něhož by kolem něj nevšímavě prošla, zmizela za rohem a pak by se hned vrhla k nejbližšímu komunikátoru s voláním o pomoc. Arozzi ale upustil tašky na zem, z kapsy vytáhl paralyzér a zamířil ho na ni dřív, než mohla říct víc než jen: „Promiňte -" „Vy také," řekl upřímně a vypálil.

Kateřina otevřela oči. Nad sebou viděla strop chodby. Celé tělo jí brnělo, jako by do ní píchali špendlíky, a odmítalo poslušnost jejím zoufalým pokusům pohnout se. Jazyk jí v ústech ležel bezvládně jako stará ponožka.
„Nenuťte mě vás paralyzovat," prosil někoho Arozzi. „Udělám to."
„Věřím vám," vydechla teta Vorthysová kdesi těsně za Kateřininou hlavou. Kateřina si uvědomila, že leží na levitační paletě a napůl se opírá hlavou o tetin hrudník. Nohy jí bezvládně visely přes navršená zavazadla. Arozzi se zoufale rozhlédl, položil jí tašky s jídlem do klína, zdvihl ze země ovladač palety a vydal se chodbou dál tak rychle, jak mu jen sténající přetížená paleta umožňovala.
Pomoc, vykřikla Kateřina. Unesl nás komarrský terorista. Její výkřik z ní ale na rohu chodby vyšel jen jako slabý sten. Žena v uniformě nějaké jídelny, která je právě míjela, se na ně sotva podívala. Je obvyklé vidět dva cestující s těžkým záchvatem skokové nemoci, které transportuji na další spoj nebo do hotelu nebo snad dokonce do nemocnice. Nebo do márnice... Kateřina věděla, že plný zásah paralyzérem dokáže člověka zbavit vědomí na celé hodiny. Tenhle paralyzér musel být nastaven na minimum. Že by z laskavosti? Necítila ruce ani nohy, ale cítila, jak jí v hrudi těžce bije srdce, které se adrenalinem snažilo bezvýsledně rozhýbat její tělo.
Další zatáčka, o patro níž, a ještě pár pater. Má v kapse stále ještě svou holomapu? Vyšli z oblasti, kudy procházeli cestující, a dostali se na údržbářské úrovně, ve kterých se provádí překládka nákladů a údržba lodí. Konečně přišli ke dveřím s nápisem Jižní přepravní společnost s. r. o. vyvedeným ve stejném stylu jako na Arozziho montérkách a většími červenými písmeny, upozorňujícími, že nepovolaným je vstup zakázán. Arozzi je provezl několika vzduchotěsnými dveřmi a pak dolů po rampě do nákladového prostoru. Byl tu cítit chlad, olej a ozón a štiplavý nepříjemný zápach plastu. Jsou zřejmě v nejodlehlejších prostorách stanice a je úplně jedno, na kterém konci. Kateřina si uvědomila, kde viděla logo té společnosti. Byla to jedna z menších a chudších zasilatelských společností, která si vydělávala na živobytí paběrkováním na zakázkách velkých komarrských rodinných podniků.
Mířil k nim vysoký a mohutný muž, také oblečený do pracovní kombinézy. Byl to Dr. Soudha. „Konečně večeře," začal a pak si všiml levitační palety. „Co to ksakru...? Rozi, co to má znamenat? Madam Vorsoissonová?" Šokovaně na ni zíral. Oplatila mu ten pohled rozostřenýma, ale pohrdavýma očima.
„Narazil jsem na ni, když jsem se vracel s jídlem," vysvětloval Arozzi a spustil paletu na zem. „Nemohl jsem se jí vyhnout. Poznala mě. Nemohl jsem ji nechat jít a hlásit, kde jsme, tak jsem ji paralyzoval a přivezl sem."
„Rozi, ty tupče! Poslední věc, kterou potřebujeme, jsou rukojmí! Budou ji hledat, a to dost brzo!"
„Nemohl jsem nic dělat!"
„Kdo je tahle druhá dáma?" zdvořile kývl na pozdrav profesorce.
„Jmenuji se Helena Vorthysová," řekla profesorka.
„Snad ne manželka lorda auditora Vorthyse -?"
„Přesně." Hlas měla chladný a pevný, ale jak se Kateřině pomalu vracel do těla cit, poznala, že se chvěje.
Soudha tlumeně zaklel.
Kateřina polkla, jazykem si přejela patro a pokusila se posadit. Arozzi zachránil před pádem své tašky a pak znovu vytáhl paralyzér. Přišla k nim další žena, jejíž pozornost zřejmě upoutaly zvýšené hlasy. Byla ve středním věku, s kudrnatými popelavými vlasy a také v kombinéze Jižní přepravní společnosti. Kateřina v ní poznala Lenu Foscolovou, účetní.

„Kateřino," špitla teta Vorthysová. „Kdo jsou ti lidé? Ty je znáš?"
Kateřina řekla trochu zastřeně, ale hlasitě: „Jsou to zločinci, kteří ukradli z terraformačního projektu spoustu peněz a zavraždili Tiena."
Foscolová zhrozeně vykřikla: „Cože? Nic takového jsme neudělali! Když jsem odcházela, tak byl naživu!"
„Nechali jste ho připoutaného venku k zábradlí s prázdnou kyslíkovou maskou, kterou jste nezkontrolovala. A pak jste zavolala mně, abych si ho šla vyzvednout. Pozdě o celou hodinu a půl," vyprskla Kateřina. „Výborné načasování, madam. Šílený Císař Jurij by byl na takové umělecké dílo hrdý."
„Ach," vydechla Foscolová. Vypadala, že je jí špatně. „Je to pravda? Vy lžete. Nikdo by přece ven nevyšel bez dostatečné zásoby kyslíku!"
„Znala jste přece Tiena," řekla Kateřina. „Co si myslíte?"
Foscolová ztichla.
Soudha byl bledý. „Je mi to líto, madam Vorsoissonová, pokud to dopadlo takhle, ale byla to nehoda. Přísahám, že jsme chtěli, aby žil."
Kateřina stiskla rty a neodpověděla. Vsedě a s nohama přehozenýma na zem se s ní nákladový prostor tolik netočil. Byli v prostoru asi třicet metrů dlouhém a dvacet širokém a jasně osvětleném, s rampami a smyčkami přívodních kabelů u stropu a zaskleným velínem na stěně naproti vchodu. Kolem ohromného objektu, který prostoru dominoval, se tu a tam povalovaly různé kusy zařízení. Hlavní část přístroje nejspíše připomínala zatočený trychtýř vyrobený z nějaké tmavé leštěné hmoty - z kovu? skla? - a spočívala na podlaze na vypolstrovaném podstavci. Do užšího konce trychtýře bylo zapojeno mnoho kabelů. Ústí trychtýře mělo na výšku nejméně dvakrát tolik, co Kateřina. Tak tohle je ta „tajná zbraň", o které mluvil lord Vorkosigan?
A jak ji a také sami sebe proboha uchránili před pátráním Císařské bezpečnosti? Císařská bezpečnost docela určitě prohlíží každou loď, která opouští planetu - ale až teď, uvědomila si Kateřina. Tahle věc tu mohla být už celé týdny, ještě než vyšetřování vůbec začalo. A Císařská bezpečnost pravděpodobně soustředí pozornost na skokové lodi a jejich pasažéry, a ne na nákladové lodě, omezené na místní vesmír. Soudhovi spoluspiklencí mohli své falešné identifikace rozvíjet celé roky. Chovali se, jako kdyby jim to tu patřilo - a možná to byla pravda.
Foscolová na Kateřinino mlčení odpověděla téměř stejně vzdorně jako Kateřina: „Nejsme vrahové. Ne jako vy, Barrayarané."
„Já jsem nikoho v životě nezabila. A na to, že nejste vrahové, se vám počet obětí začíná docela hromadit," odrazila ji Kateřina. „Nevím, co se stalo Radovasovi a Trogirové, ale co těch šest chudáků na solárním zrcadle a ta pilotka nákladní lodi - a taky Tien? To je nejméně osm, možná deset mrtvých." Možná dvanáct, když si nedám pozor na pusu.
„Studovala jsem během odboje na univerzitě v Solstice," zavrčela Foscolová, kterou zpráva o Tienově smrti viditelně otřásla. „Viděla jsem přátele a spolužáky umírat na ulicích během nepokojů. Vzpomínám si na zaplynování kupole Zeleného parku. A vy, Barrayaranka, se mi tu odvažujete kázat o vraždách."
„V době komarrského odboje mi bylo pět let," odpověděla unaveně Kateřina. „Co přesně myslíte, že jsem s tím měla udělat?"
„Jestli se chcete vracet do historie," vložila se do toho suše profesorka, „vy, Komařané, jste byli ti, kteří na nás vypustili Cetaganďany. Pět milionů Barrayaranů zemřelo dřív, než zemřel první Komařan. Vytahování počtu mrtvých vám nepomůže, v tom Komarr nemůže vyhrát."
„To už bylo dávno," řekla trochu zoufale Foscolová.
„Aha. Tak takhle to je. Rozdíl mezi zločincem a hrdinou je tedy v posloupnosti, v jaké se jejich zločiny páchají," reagovala s přehnanou srdečností profesorka. „A spravedlnost se měří podle data. V tom případě byste si měli pospíšit. Nechtěli byste přece, aby se zvrhlo i vaše hrdinství."
Foscolová se napřímila. „Nechceme nikoho zabít. My všichni jsme viděli výsledky takového hrdinství před pětadvaceti lety."
„Ale zdá se, že vám vaše plány moc nevycházejí, že?" zamumlala Kateřina do dlaní, kterými si mnula tvář. Už se jí pomalu vracel cit. Přála si, aby mohla
totéž říct i o svém rozumu. „Vidím, že to, že jste zloději, nepopíráte."
„Bereme si zpátky, co nám patří," odsekla Foscolová.
„Peníze z terraformace Komarru přece nijak Barrayaru neprospívají. Kradete to svým vlastním vnukům."
„Co jsme vzali, jsme vzali jen jako investici pro Komarr, a ta se našim vnukům mnohonásobně vrátí," opáčila Foscolová.
Urazila ji Kateřinina slova? Možná. Soudha vypadal, že zuřivě přemýšlí, a nespouštěl z nich přitom oči. Hádej se s nimi dál, přemýšlela Kateřina. Lidé se nedokážou hádat a přemýšlet zároveň, alespoň většině lidí to dělá potíže. Jestli sejí podaří hádat se s nimi ještě chvíli, než se zotaví z následků paralýzy, mohla by... co? Očima zalétla na požární poplachový spínač u paty nakládací rampy asi deset kroků od ní. Poplach, falešný poplach, pozornost rozhněvaných úřadů upřená na Jižní přepravní... Mohl ji Arozzi znovu zasáhnout dřív, než tam doběhne? Opřela se o kolena své tety a snažila se vypadat velmi bezvládně. Jednou rukou sevřela tetin kotník, jako pro uklidnění. Podivné zařízení se záhadně vypínalo uprostřed místnosti.
„Takže, co byste chtěli," řekla sarkasticky Kateřina, „zavřít červí díru a odříznout nás? Nebo byste radši -" Hlas se jí vytratil při zděšeném tichu, které při jejích slovech nastalo. Civěla na tři Komařany, kteří na ni na oplátku zděšeně civěli také. Náhle slabým hlasem hlesla: „To přece nemůžete. Ne?"
Věděla, že existuje vojenský manévr, který dokáže dočasně uzavřít červí díru, při němž se musí obětovat loď i s pilotem uprostřed skoku. Ale všechno se zakrátko znovu obnoví. Červí díry se otvírají a zavírají, to ano, ale jsou to vesmírné úkazy jako hvězdy a fungují s časy a energiemi, které žádný člověk nedokáže ovládat. „To nemůžete udělat," řekla už pevnějším hlasem. „Ať už vytvoříte cokoliv, dříve nebo později se červí díra znovu otevře a pak budete mít ještě větší

problémy." Pokud i Soudhovo spiknutí není jen vrcholkem ledovce a neschovává nějaký další ohromný plán na revoltu Komarru proti Barrayaru - nějaký nový komarrský odboj. Další válku, víc krve pod kupolemi - kupole komarrských měst na ni sice působily klaustrofobicky, ale při pomyšlení, jak její komarrští sousedé umírají v dalším nekonečném boji, se jí udělalo špatně. I Barrayarané při odboji trpěli. Jestli znovu vzplane nepřátelství a bude trvat dost dlouho, Nikki doroste a bude muset... „Nemůžete ji udržet zavřenou. Nemůžete se udržet ani tady. Nemůžete se bránit."
„Můžeme a budeme," řekl Soudha pevně.
Hnědé oči Foscolové se rozzářily. „Zavřeme červí díru natrvalo. Jednou provždy se zbavíme Barrayaru, bez jediného výstřelu. Bude to nekrvavá revoluce a nic s tím nemůžou udělat."
„Revoluce inženýrů," dodal Soudha a nepřítomně se usmál.
Kateřině se rozbušilo srdce a zdálo se jí, že se na ni nákladový prostor zřítí. Polkla a namáhavě znovu promluvila: „Plánujete zavřít Barrayar a Komarrského Řezníka tam venku, když na téhle straně máte tři čtvrtiny barrayarských vojenských sil, a to si myslíte, že to bude nekrvavá revoluce? A co ti lidé na Sergyaru? Jste idioti!"
„Plánem bylo," řekl Soudha stísněně, „udeřit při Císařově svatbě, až bude Komarrský Řezník a jeho tři čtvrtiny vojenských sil bezpečně na oběžné dráze Barrayaru."
‚A s nimi spousta nevinných galaktických diplomatů. A o spoustě Komařanů vůbec nemluvím!"
„Těžko si představím lepší osud pro ty kolaboranty," řekla Foscolová, „než je zavřít venku s jejich báječnými barrayarskými přáteli. Staří Vorové pořád tvrdí, jak bylo za doby Izolace všechno mnohem lepší. Takže jim splníme přání."
Kateřina stiskla profesorce kotník a pomalu se vydrápala na nohy. Vestoje se zapotácela a přála si, aby její slabost byla opravdu jen výborný herecký výkon na zmatení nepřítele. S hněvem v hlase znovu promluvila. „Za Izolace bych do čtyřiceti let byla mrtvá. Za Izolace bych musela svému mutantnímu dítěti podříznout krk za dozoru mých ženských příbuzných. Garantuji vám, že se Starými Vory nesouhlasí nejméně polovina Barrayaru včetně žen Starých Vorů. A vy byste nás chtěli vrátit zpátky k tomu všemu a ještě se odvažujete říkat, že je to nekrvavé?"
„Takže si můžete blahopřát, že budete na komarrské straně," opáčil Soudha suše. „Takže lidi, máme tady práci a ještě míň času. Od téhle chvíle se spací směna ruší. Leno, jdi vzbudit Cappella. A musíme vymyslet, kam zavřeme tyhle dvě dámy, aby nám nepřekážely."
Zdálo se, že Komařané už nechtějí čekat na Císařovu svatbu. Jak dlouho jim ještě bude trvat, než ten svůj vynález zprovozní? Dlouho asi ne, protože se zdálo, že ani dvě rukojmí je nedokázaly zastavit.
Teta Vorthysová se pokoušela posadit zpříma. Arozzi sjel pohledem na krabice chladnoucího jídla u svých nohou. Teď.
Kateřina vyrazila dopředu, narazila do Arozziho a letěla dál. Arozzi se po ní ohnal, ale okamžitě mu v tom zabránila modrá bota vržená překvapivě přesně, i když nepříliš prudce tetou Vorthysovou na jeho hlavu. Soudha a Foscolová vyrazili za ní, ale Kateřina doběhla k poplašnému spínači a trhla jím dolů přesně ve chvíli, kdy ji zasáhl paprsek z Arozziho paralyzéru. Tentokrát to bolelo víc. Ruce se jí v křeči rozevřely a padla k zemi. První zavytí sirény ještě zaslechla a pak se propadla do tmy.

Kateřina otevřela oči a první, co uviděla, byl tetin obličej. Uvědomila si, že leží s hlavou v jejím klíně. Stiskla víčka k sobě a pokusila se navlhčit si rty. V těle jí brnělo a bolel ji každý sval. Bylo jí špatně od žaludku, a tak se pokusila naklonit stranou. Záchvat křečí ale naštěstí neskončil zvracením a po tlumeném odříhnutí se překulila zpátky na tetin klín. „Už nás zachránili?" zamumlala. Nezdálo sejí, že by je někdo zachránil. Seděly na studené a tvrdé podlaze u maličkého záchodu.
„Ne," řekla profesorka znechuceně. Tvář měla bledou a napjatou, s rudými skvrnami. Vlasy jí napůl rozpuštěné visely přes tvář. „Zacpali mi pusu a obě nás odtáhli za tu paletu. Pak dovnitř vrazila záchranná staniční jednotka, ale Soudha se vymluvil. Řekl, že Arozzi náhodou vrazil do zdi a spustil poplach a souhlasil, že zaplatí za ten falešný poplach nějakou ohromnou pokutu. Snažila jsem se křičet, ale marně. Pak nás zamkli tady."
„Ach," vydechla Kateřina. „Zatraceně." To možná bylo řečeno až příliš slušně, ale ani do silných slov se jí nechtělo.
„Přesně tak, moje milá. Byl to ale dobrý pokus. Na chvilku jsem si myslela, že to vyjde, a ti Komařané taky. Byli bez sebe vzteky."
„Příště se budu snažit víc."
„To ano," souhlasila s ní teta. „Musíme si ale promyslet, jak to uděláme. Třetí šanci už asi nedostaneme. Brutální zřejmě nejsou, ale asi dost vystresovaní. Nemyslím si, že jsme tu s nimi v bezpečí, i když tebe znají. Kdy si myslíš, že nás začnou hledat?"
„Moc brzy ne," zamyslela se smutně Kateřina. „Poslala jsem strýčkovi zprávu, když jsem se zapsala do hotelu na stanici. Další asi nebude čekat a začne nás hledat, až když zítra večer nevystoupíme z přívozu."
„Do té doby se něco musí stát," řekla profesorka. Pak už méně jistým a slabším hlasem dodala. „Musí."
Ano, ale co se stane mezitím? „Ano," zopakovala po ní Kateřina. Zadívala se kolem sebe po zamčené místnosti se záchodem. „Určitě."

KAPITOLA 18
Experti, které si profesor Vorthys vyžádal, měli do Serifosy přiletět téměř ve stejnou dobu, kdy se Kateřina chystala na cestu na přívozní loď, a tak se Milesovi podařilo připojit k rodinnému loučení. Kateřina se svým strýcem o včerejší Venierově návštěvě nemluvila. Miles nedostal příležitost jí říct A nepřijímejte tam žádné nabídky k sňatku. Profesor ji zahltil vzkazy pro svou ženu a pak ji objal na rozloučenou. Miles stál u nich s rukama v kapsách a srdečně jí hlavou

kývl na rozloučenou. Zakrátko přistála loď, kterou si Miles v duchu pojmenoval Vědecký Expres. Byl to ranní let ze Solstiky. Z doktorky Rivy, specialistky na pětidimenzionální fyziku, se vyklubala Štíhlá a energická žena s olivovou pletí, jasnýma černýma očima a jemným úsměvem, ve věku kolem padesáti let. Za sebou vlekla urostlého mladého muže, kterého měl Miles zprvu za studenta, ale pak se představil jako její kolega, profesor matematiky Dr. Yuell.
Rychlé aeroauto Císařské bezpečnosti už čekalo, aby je odvezlo přímo na pokusnou stanici oddělení odpadního tepla. Když přijeli, profesor je zavedl přímo nahoru do svého doupěte, ve kterém ještě přibylo terminálů, hromad folií a stolů s rozloženými součástkami. K všeobecnému znechucení, ale ne k Milesovu
překvapení, si major D'Emorie od obou Komařanů vyžádal formální přísahu loajality a utajení. Miles považoval přísahu loajálnosti za zbytečnou, protože ani jeden z obou akademiků by nemohl zastávat své místo, aniž by už ji předtím složili. Co se utajení týče... Miles přemýšlel, jestli si Komařané už všimli, že se z pokusné stanice nedostanou jinak než ve voze Císařské bezpečnosti.
Všech pět se jich usadilo a vyslechlo přednášku lorda auditora Vorthyse, která připomínala spíše něco mezi vojenskou poradou a akademickým seminářem, přičemž akademická složka převažovala. Miles si nebyl jistý, jestli je tu D'Emorie jako účastník, nebo jako posluchač, ale na druhou stranu ani on sám toho neměl mnoho co dodat, kromě potvrzení několika bodů souvisejících s pitevními nálezy, když se na něj Vorthys obrátil s příslušnou otázkou. Milese znovu napadlo, zda by nebyl užitečnější jinde, třeba s některým z agentů. Tady může těžko být méně užitečný, uvědomil si zarmouceně, když mu nad hlavou začaly přeletovat matematické vzorce. Až si vy všichni konečně vyjedete ty hezky barevné obrázky na terminálu, ukažte mi je. Mám rád, když jsou v knížkách obrázky. Možná by se měl vrátit na dva nebo tři roky do školy a trochu si vylepšit znalosti. Uklidnil se tím, že se se společností, ve které by se cítil takhle hloupě, setkává zřídkakdy. Zřejmě to jeho dušičce trochu pomohlo.
„Zdroj, který napájí ten - no, mohli bychom tomu říkat třeba roh - generátoru Necklinova pole, generuje napětí střídavé, rozhodně střídavé," řekl Vorthys Komařanům. „Velmi snadno zaměřitelné, rychlé a ovlivnitelné - téměř se mi chce říct upravitelné."
„To je opravdu zvláštní," řekla Dr. Riva. „Tyče skokových lodí mají stejnosměrný zdroj - hlavní starostí při jejich stavbě je vlastně způsob, jak se vyhnout nechtěným kolísáním. Zkusme si některé ty teorie simulovat..."
Miles se probral a naklonil se blíž, protože vybrané teorie se před ním začaly pomalu zhmotňovat na trojrozměrné vektorové mapě nad obrazovkou. Profesor Vorthys zadal některé omezující parametry odvozené ze známého zdroje. Všichni tři vědci opravdu vytvořili pár pěkných obrázků, ale kromě estetické hodnoty v nich Miles neviděl vůbec nic.
„Co se stane, když se někdo postaví před pětidimenzionální pulzace vycházející z té věci?" zeptal se konečně.
„Řekněme, v různých vzdálenostech. Nebo když se před to dostane nákladní loď."
„Nic moc," řekla Riva a nepřestávala sledovat víření barevných linií stejně pozorně jako Miles. „Nevím jistě, jestli by blízkost tak ohromného zdroje energie pro vás neměla nějaké následky na buněčné úrovni, ale přece jen je to pulz v pěti rozměrech. Jakékoliv trojrozměrné účinky by musely nastat kvůli rozptylu na okrajích a nepochybně by čerpaly energii z gravitačních vln. Umělá gravitace je jak pěti, tak třírozměrný jev stejně jako vaše vojenské gravitační implodérové kopí."
D'Emorie se trochu zavrtěl, ale pokusit se před specialistou na pětidimenzionální prostor utajit princip implodérového kopí by byl výkon srovnatelný s utajením vlivu počasí na úrodu před farmářem. Vojáci mohli přinejlepším doufat, že se jim podaří nějakou dobu alespoň zamlžit některé detaily.
„Mohlo by to být, já nevím... mohla by to být jen polovina té zbraně?"
Riva pokrčila rameny, ale vypadala spíše zaujatě než zamračeně, a tak Miles zadoufal, že se nezeptal hloupě. „Dokážete třeba určit, jestli se vůbec jedná o zbraň?" zeptala se.
„Máme tu už několik pěkných mrtvol," poukázal Miles.
„Bohužel, k tomu nemusí být vždycky jenom zbraně," vzdychl profesor Vorthys. „Nedbalost, hloupost, spěch a nevědomost jsou stejně ničivé jako vražedné nástroje. I když musím přiznat, že ty příliš nemám rád. Je to tak nepotřebná zbytečnost. To je... antiinženýrství."
Dr. Riva se usmála.
„A teď," řekl Vorthys, „bych chtěl vědět, co se stane, když tenhle přístroj namíříte na červí díru, nebo se aktivuje během skoku skrze červí díru. Pak bychom museli vzít v úvahu účinky Necklinova pole uvnitř."
„Hmm..." zamručela Riva. Pustila se s mladíkem se slámovými vlasy do matematické hatmatilky přerušované jen krátkými přestávkami pro přeprogramování simulací na terminálu. První barevný obrázek oba odmítli s mumlaným: „Tohle určitě ne..." a pak odmítli ještě pár dalších. Riva se konečně narovnala a rukou si prohrábla krátké kudrny.
„Mohli bychom si to vzít domů a vyspat se na to?"
„Hm," řekl lord auditor Vorthys. „Obávám se, že jsem to asi neřekl dost jasně při našem včerejším rozhovoru přes terminál. Tohle tady je takový jednorázový program. Máme důvod myslet si, že čas tu hraje velmi důležitou roli. My všichni tady budeme, dokud na to nepřijdeme. Z téhle budovy se nesmí dostat žádné informace."
„Cože, to si nedáme večeři na vrcholu kupole Serifosy?" protáhl zklamaně Yuell.
„Dnes ne," omluvil se Vorthys. „Tedy pokud někdo nedostane náhlý záchvat inspirace. Jídlo i ubytováním vám dnes poskytne Císař."
Riva se rozhlédla po místnosti kolem. „Tohle bude zase hotel Císařské bezpečnosti? Polní lůžka a polotovary?"
Profesor se zarmouceně pousmál. „Obávám se, že ano."
„Měla jsem si to už pamatovat z minula... Inu, aspoň máme určitou motivaci. Yuelli, nech už ten terminál. Něco tady nesouhlasí. Musím se projít."
„Chodba je vám k dispozici," pobídl ji upřímně Vorthys. „Přinesla jste si sportovní boty?"
„Jistě. Na to jsem nezapomněla." Natáhla nohy a ukázala jim pohodlné sportovní boty s tlustou podrážkou. Pak vstala a

odešla na chodbu. Tam přecházela z jednoho konce na druhý a občas si pro sebe mumlala nějaké komentáře.
„Riva tvrdí, že jí to lépe myslí, když může chodit," vysvětloval Vorthys Milesovi. „Má takovou teorii, že jí to do mozku vhání víc krve. Moje teorie je taková, že jí nikdo nestačí, a tak se zbaví všech, kdo ji vyrušují."
Sportovní duch, proboha. „Můžu se dívat?"
„Ano, ale prosím, nemluvte na ni. Tedy pokud ona na vás nepromluví první, samozřejmě."
Jak Vorthys, tak Yuell se vrátili ke svým terminálům. Profesor se zřejmě pokoušel vylepšit svůj hypotetický model a obohatit ho o předpokládaný zdroj napájení. Miles si nebyl jistý, co dělá Yuell, ale zdálo se mu, že hraje nějakou matematickou videohru. Miles se opřel, zahleděl se z okna a zamyslel se. Kdybych byl komarrský spiklenec a honila mě Císařská bezpečnost a měl jsem v rukou vynález velikosti několika slonů, kam bych ho schoval? Určitě ne do kufru, to jistě ne. Načmáral si na folii pár poznámek a pak jich většinu přeškrtal. D'Emorie pozoroval profesorovu práci a znovu si přehrál několik dřívějších simulací.
Asi po třičtvrtě hodině si Miles uvědomil, že neslyší ozvěnu kroků z chodby. Postavil se a vystrčil hlavu ze dveří. Dr. Riva seděla na okenním parapetu na konci chodby a přemýšlivě hleděla do dálky přes komarrskou krajinu. Ta se tu svažovala směrem k potůčku a byla tak přece jen zajímavější než obvyklý obrázek krajiny i proto, že na ní občas bylo možné zahlédnout plošku pozemské zeleně. Miles k ní přistoupil.
Vzhlédla k němu s rychlým úsměvem, který jí vrátil. Opřel se o parapet bokem a zadíval se ven stejným směrem jako ona. Pak se pohledem vrátil na její profil. „Takže," řekl konečně. „Co myslíte?"
Zkřivila rty. „Myslím si... že nevěřím ve věčný pohyb."
„Aha." No, kdyby to bylo jednoduché, nebo alespoň středně těžké, nevolal by si profesor posily, uvědomil si Miles. „Hm."
Odvrátila oči od krajiny a podívala se na něj. Po chvíli řekla: „Takže vy jste opravdu Řezníkův syn?"
„Jsem syn Arala Vorkosigana," odpověděl pevně. „Ano." Její otázka neměla nic společného s Tienovým přeřeknutím ani s Venierovou provokací. Zdála se víc... vědecká. Proč ho zkouší?
„Soukromý život mocných lidí někdy není takový, jak myslíme."
Zvedl hlavu. „Lidé si moc příliš idealizují. Většinou je jen potřeba najít průvod a postavit se mu do čela. Stejně jako výmluvnost je vlastně přesvědčování lidí o věcech, kterým zoufale chtějí věřit. Demagogie je potom nejspíš výmluvnost pokleslá na nižší morální úroveň." Usmál se s pohledem upřeným na své boty. „Postrkovat lidi do kopce je daleko těžší. To vás může úplně odrovnat." To ano, ale nechtěl s ní probírat Řezníkovy poslední lékařské záznamy.
„Říkali mi, že vás poznamenala vysoká politika."
Přece nemůže přes jeho šedý oblek vidět ty jizvy. „Ach," pokrčil rameny, „prenatální poškození byl jen začátek. Za zbytek si můžu sám."
„Kdybyste se mohl vrátit v čase a něco změnit, udělal byste to?"
.Abych zabránil soltoxinovému útoku na mou těhotnou matku? Kdybych si mohl vybrat jen jednu událost... možná, že ne."
„Proč, protože byste nechtěl přijít o to, být ve třiceti auditorem?" Tón jejího hlasu byl výsměšný jen trochu, její smutný úsměv výsměch tlumil. Co jí o něm Vorthys ksakru napovídal? Dobře ale tuší, jaký význam má Hlas Císařův.
„Ve třiceti jsem se málem dostal do rakve, a to několikrát. Být auditorem jsem nikdy nechtěl. To jmenování si vymyslel Gregor. Já chtěl být admirálem. Ne, tím to není." Odmlčel se, nadechl a pak pomalu vydechl. „V životě jsem udělal spoustu smutných chyb, ale svou cestu bych teď neměnil. Bál bych se, že budu menší."
Naklonila hlavu a změřila pohledem jeho výšku, ale pochopila, jak to myslel. „To je jedna z nejlepších definic spokojenosti, jakou jsem kdy slyšela."
Pokrčil rameny. „Nebo možná jen ztrácím nervy."
Zatraceně, přece sem přišel vyslýchat on ji. „Tak co si myslíte o tom vynálezu?"
Zašklebila se a pomalu si o sebe třela dlaně. .Jestli nechcete slyšet můj názor, že byl vynalezen, jen aby působil fyzikům bolesti hlavy, tak myslím... že je čas na oběd."
Teď se zašklebil Miles. „To dokážeme zařídit." Oběd byl zcela podle jejich očekávání armádní polotovar, i když trochu lepšího druhu. Všichni seděli kolem jednoho ze stolů v pracovně, ze kterého museli odsunout pár součástek, aby si udělali místo, a trhali ze samoohřívacích nádobek papír. Komařané se na jídlo dívali s pochybnostmi. Miles jim vysvětlil, že to mohlo být ještě daleko horší, a Riva se uculila. Rozhovor sklouzl k obecným tématům manželů a manželek, dětí a starostí a pak k vyprávění vtipných zážitků s bývalými kolegy. D'Emorie měl pár dobrých historek O dávných případech Císařské bezpečnosti. Miles byl v pokušení ho překonat s historkou o svém bratranci Ivanovi, ale pak od svého záměru vznešeně upustil, ačkoliv nevynechal historku, jak málem utopil sebe i vozidlo v několikametrovém arktickém bahenním močálu. Tak se dostali k námětu pokroku komarrské terraformace a potom opět zpátky k práci. Miles si všiml, že Riva je čím dál zamlklejší.
Mlčela, i když se po obědě znovu vrátili k terminálům. Nešla se znovu procházet. Miles ji pozorně sledoval. Přehrála si několik simulací, ale už nezkoušela různé možnosti. Miles zatraceně dobře věděl, že její myšlenkový pochod se nedá uspěchat. Vymýšlet řešení takového problému připomíná spíš rybaření než lov: člověk musí trpělivě a do jisté míry i bezmocně čekat, až k němu věci samy přijdou.
Přemýšlel, kdy byl naposledy na rybách.
Uvažoval o tom, kolik je Rivě let. V dobách dobytí Komarru Barrayarem musela být v pubertě a v době odboje jí mohlo být kolem dvaceti let. Přežila, odolala a spolupracovala. Její život pod vládou Císaře byl dobrý, včetně úspěšné vědecké kariéry a šťastného manželství. S Vorthysem se bavila o dětech a mluvila o brzké svatbě své nejstarší dcery. Ne, ona není komarrská teroristka.
Kdybyste se mohl vrátit v čase a něco změnit...

Jenže jediná doba, kdy se dá něco změnit, je prchavé teď, které člověku protéká mezi prsty rychle jako myšlenka. Přemýšlel, jestli ona právě teď nepřemýšlí o tomtéž.
Teď se profesorčina loď z Barrayaru připravuje ke svému poslednímu skoku. Teď se Kateřinina přívozní loď přibližuji ke skokové stanici. Teď Soudha a jeho technici dělají... co? Kde? A teď on sedí v místnosti na Komarru a pozoruje zamlklou inteligentní ženu, která přestala přemýšlet.
Vstal a dotkl se ramene majora D'Emorie. „Majore, mohl bych si s vámi promluvit venku?"
D'Emorie vypnul svůj terminál; právě se snažil zodpovědět jakousi otázku o možných transformátorech energií, se kterou se na něj obrátil Vorthys. Následoval Milese na chodbu.
„Majore, máte tu k dispozici vyslýchací soupravu s fastpentou?"
D'Emorie zdvihl obočí. „Zeptám se, můj pane."
„Ano, udělejte to. A přineste mi ji, prosím."
„Ano, můj pane."
D'Emorie odešel. Miles se zdržel u okna. Trvalo dvacet minut, než se D'Emorie vrátil, ale v ruce držel povědomý kufřík. Miles ho od něj převzal. „Děkuji vám. Teď bych od vás potřeboval, abyste vzal Dr. Yuella na procházku. Diskrétně. Dám vám vědět, až se budete moci vrátit."
„Můj pane... pokud je potřeba fastpenta, určitě by Císařská bezpečnost chtěla mít u výslechu dozor."
„Já vím, co Císařská bezpečnost chce. Můžete si být jistý, že vám řeknu, co budete potřebovat vědět, až to skončí."
Vzpomněl si na všechna ta kázání, která musel poručík Vorkosigan kdysi vyslechnout kvůli hlášením, ve kterých chyběly podstatné informace... život je někdy báječný. Miles se kysele usmál. D'Emorie rozumně souhlasil.
„Ano, můj lorde auditore."
Miles stál stranou, když D'Emorie vycházel s Dr. Yuellem ven. Když se znovu vrátil do místnosti, zamkl za sebou dveře. Jak profesor Vorthys, tak Dr. Riva se na něj tázavě podívali.
„Proč to?" zeptala se ho Dr. Riva, když položil kufřík na stůl a otevřel ho.
„Doktorko Rivo, žádám a vyžaduji trochu otevřenější rozhovor než ten, který jsme spolu vedli." Podržel v ruce hyposprej a naměřil dávku podle její tělesné váhy. Co takhle kontrola na alergii? Nemyslel si, že je to potřeba, ale byl to standardní postup. Odtrhl z roličky testovací náplast a přešel k její židli. Byla příliš v šoku na to, aby mu odporovala když ji vzal za ruku a přitiskl jí náplast na vnitřní stranu zápěstí, ale pak se mu vytrhla. Nebránil jí v tom.
„Milesi," řekl profesor vzrušeným hlasem. „Co to má znamenat? Nemůžete vyslýchat... Dr. Riva je mým hostem!"
Tahle fráze byla jen krůček od vorské repliky, která obvykle kdysi za starých hrozných dnů končívala soubojem. Miles se zhluboka nadechl. „Můj lorde auditore. Doktorko Rivo. V tomhle případu už jsem se dopustil dvou závažných chyb v úsudku. Kdyby se mi podařilo se jim vyhnout, manžel vaší neteře by ještě žil, my bychom dostali Soudhu ještě předtím, než se mu podařilo uprchnout, a my všichni bychom si teď hráli třeba stolní hry. A v podstatě byly oba ty omyly stejné. První den, když jsme zkoumali terraformační projekt, jsem netrval na tom, aby tu Tien přistál, ačkoliv jsem to tu chtěl vidět. A druhý večer jsem netrval na výslechu madam Radovasové pod fastpentou, ačkoliv jsem moc chtěl. Vy jste analytik, profesore. Nemám pravdu?"
„Ne... Ale to jste nemohl vědět, Milesi!"
„Ale ano, mohl. To je právě ono. Ale já jsem neudělal to, co jsem měl, protože jsem nechtěl užít - nebo spíš zneužít - svou moc auditora tak násilným způsobem. A zvlášť ne tady na Komarru, kde mě všichni sledují jako Řezníkova syna, aby viděli, jak se chovám. A kromě toho jsem celý život proti takovému používání moci bojoval. A teď ji mám také. Samozřejmě jsem tím byl trochu zmatený."
Riva si tiskla ruku na ústa. Na zápěstí neměla žádnou červenou skvrnu. Výborně. Miles se vrátil ke stolu a zdvihl hyposprej.
„Lorde Vorkosigane, já s tím nesouhlasím!" řekla přísně Riva, když se k ní přiblížil.
„Doktorko Rivo, já jsem vás o souhlas nežádal." Levou rukou si chránil pravačku jako při souboji na nože. Hyposprejem vyrazil k jejímu krku, právě když se otočila a začala se zvedat ze židle. „Bylo by to pro mě příliš kruté dilema." Svezla se zpátky na židli s rozhořčeným výrazem. Byla rozhněvaná, ale ne zoufalá. I ona tedy bojuje sama se sebou, což je nepochybně oba ušetřilo nedůstojné situace, kdy by ji musel honit po místnosti. Dokonce i ve svém věku a při své důstojnosti by mu pravděpodobně utekla, kdyby se o to skutečně pokusila.
„Milesi," řekl profesor přísně. „Možná je to vaše auditorská výsada, ale raději byste mi to měl vysvětlit."
„Kdepak výsada, jen povinnost." Díval se Rivě do očí; zornice se jí rozšířily a bezvládně se zhroutila v židli. Neobtěžoval se se standardní zahajovací litanií neutrálních otázek, aby získal čas, než droga zabere, jen pozoroval její rty. Jejich sevření pomalu povolovalo, až se na nich usadil známý fastpentový úsměv. Její oči zůstaly soustředěnější, než bylo u vyslýchaných obvyklé. Vsadil by se, že by tenhle výslech dokázala pěkně zkomplikovat, kdyby chtěla. On to ale potřeboval zkrátit. Každá pevnost se nejlépe dobývá obklíčením.
„Tohle je skutečně velmi zajímavý pětirozměrový problém, to, co vám dnes ukázal profesor Vorthys," začal Miles. „Je to vlastně tak trochu čest, že k tomu přizval právě vás."
„To jistě," souhlasila vlídně. Usmála se, zamračila, cukla rukama a pak se znovu začala usmívat.
„Když na to všechno konečně přijdeme, budou asi následovat ocenění a akademický postup."
„Kdepak, mnohem víc než jen to," ujistila ho. „Nové objevy ve fyzice se k člověku dostanou jen jedenkrát za život a to je obvykle ještě příliš mladý, nebo naopak příliš starý."
„Zvláštní. Stejnou stížnost jsem slyšel u vojáků z povolání. Ale neshrábne všechnu slávu Soudha?"
„Pochybuji, že to napadlo právě Soudhu. Vsadím se, že to byl ten matematik, Cappell, nebo možná chudák doktor Radovas. Mělo by se to jmenovat po něm. Myslím, že ho to zabilo."
„Já už nechci, aby to někoho zabíjelo."

„Ne, to ne," souhlasila s ním horlivě.
„Cože jste říkala, že to je, profesorko Rivo?" Miles se ze všech sil snažil vypadat jako nechápavý student. „Nepochopil jsem to."
„Technologie kolapsu červí díry. Měl by pro to asi existovat lepší název. Zajímalo by mě, jestli má pro to Soudha nějaké kratší označení."
Lord auditor Vorthys, který je doposud pozoroval zúženýma očima prozrazujícíma nesouhlas, se pomalu napřímil. Oči se mu rozšířily a otevřel ústa.
Když měl Miles naposledy takovýhle pocit kolem žaludku, bylo to v bojové situaci při sestupu z oběžné dráhy.
Technologie kolapsu červí díry? Znamená to to, co si myslím?
„Technologie kolapsu červí díry," opakoval neutrálně ve snaze zachovat tón vyslýchajícího. „Červí díry zanikají, ale nevěděl jsem, že to může způsobit člověk. Nebude to chtít strašně moc energie?"
„Zdá se, že to nějak obešli. Je tam rezonance v pěti rozměrech. Víte, nějaké zvýšení amplitudy. Zavře ji to navždycky. Myslím, že zpátky to ale vrátit nepůjde. Nemůže to být antientropické."
Miles se ohlédl na Vorthyse. On tomu slovu zřejmě rozuměl. Dobře.
Dr. Riva zasněně mávla rukou. „Výš a výš a ještě výš a pak - bum!" Zahihňala se. Byl to typický fastpentový chichot, který znamenal, že kdesi ve svém drogou omámeném mozku se vůbec nesměje. Možná, že dokonce křičí. Stejně jako Miles... „Jenže," dodala pak, „něco tady vůbec nesedí."
Vážně? Přešel znovu ke stolu, vzal hyposprej s protilátkou a pohlédl na Vorthyse. „Chcete ještě něco dodat, dokud je pod fastpentou? Nebo je čas ji vrátit zpátky?"
Vorthys měl stále zadumaný výraz a zřejmě usilovně uvažoval o všem, co se doposud dozvěděl. Vzhlédl a zadíval se na hloupě se culící Rivu. „Myslím, že potřebujeme veškerou pomoc." Svraštil obočí v téměř bolestném výrazu. „Samozřejmě, proto váhala s odhalením téhle své teorie. Jestli má skutečně pravdu..."
Miles se přiblížil k Rivě s druhým hyposprejem. „Tohle je protilátka. Neutralizuje drogu ve vašem těle za necelou minutu."
K jeho překvapení ale odmítavě zdvihla ruku. „Počkat. Mám to. Skoro jsem to v duchu viděla... jako videoprojekci... přenos energie... celé pole... počkat."
Zavřela oči a zaklonila hlavu. Nohama tiše a rytmicky podupávala na podlaze. Střídavě se mračila a usmívala. Konečně otevřela oči a upřela na Vorthyse krátký ohnivý pohled. „To klíčové slovo je pružný zpětný ráz. Pamatujte si to." Pak se obrátila k Milesovi a natáhla ruku. „Pokračujte, můj pane." Znovu se zahihňala.
Přiložil hyposprej nad modrou žílu na předloktí. Tiše to zasyčelo. Naznačil úklonu, odstoupil od ní a čekal. Její uvolněné tělo strnulo. Dlaněmi si přikryla tvář.
Asi po minutě znovu vzhlédla. Zamžikala očima. „Cože jsem to říkala?" zeptala se Vorthyse.
„Pružný zpětný ráz," opakoval jí s pohledem upřeným do jejích očí. „Co to znamená?"
Chvilku mlčela a dívala se na špičky svých bot. „Znamená to... že jsem se provinila zbytečně." Hořce sevřela rty. „Soudhův vynález nebude fungovat. Nebo spíš nebude fungovat tak, že by zavřel červí díru." Napřímila se, otřásla a pak se protáhla, jak se jí do těla vracel s účinkem protilátky cit. „Myslela jsem, že mi po tom má být špatně."
„Reakce jsou různé," řekl Miles. A skutečně takovouhle reakci neviděl ještě nikdy. „Jedna žena, kterou jsme vyslýchali nedávno, pak řekla, že je to velmi uklidňující."
„Na mou představivost to mělo velmi zvláštní účinek." Vrhla na hyposprej zamyšlený pohled. „Možná to někdy zkusím schválně."
Jestli to uděláte, chci u toho být. Miles měl náhle ohromnou chuť to zkusit sám na sobě, aby popohnal svůj mozek, ale pak si ke svému zklamání vzpomněl, že na něj takhle fastpenta nepůsobí.
Riva úkosem mrkla po Milesovi. „Tedy jestli se někdy dostanu z barrayarského vězení. Jsem zatčená?"
Miles skousl spodní ret. „A za co?"
„Přece jsem porušila tu přísahu loajality a utajení?"
„Neporušila jste žádnou přísahu utajení. Zatím. A ta druhá... když dva Císařští auditoři potvrdí, že nic neviděli, cokoliv dokáže pozoruhodně dokonale zmizet."
Vorthys se náhle usmál.
„Myslím, že jste přísahal říkat pravdu, lorde auditore."
„Jen Gregorovi. Co řekneme zbytku vesmíru, může být jiné. Jen to nikde neříkáme nahlas."
„Bohužel, máte pravdu," vzdychl Vorthys.
, Jak vysvětlíte Císařské bezpečnosti chybějící dávku drogy?"
„Za prvé, já jsem Císařský auditor. Nemusím nikomu nic vysvětlovat. A Císařské bezpečnosti už vůbec ne. Za druhé, tu jsme drogu použili ke stimulaci vědeckého myšlení. Což je vlastně tak trochu pravda, a tak jim prostě řeknu, aby šli, a my se tu budeme věnovat výsledkům."
Rty se jí prohnuly v upřímném, i když ohromeném úsměvu. „Aha. Rozumím."
„Stručně řečeno, nikdy se tu nic takového nestalo. Nejste zatčená a my tu máme práci. Jen pro mou zvědavost, mohla byste mi prosím rychle naznačit svůj myšlenkový proces, dřív než zavoláme ostatní kolegy? Ale prosím ne v matematických obratech."
„Zatím je to jen v matematických obratech. Zatím nedokážu dodat k simulacím žádná skutečná čísla, takže to budu muset opustit jako sice zajímavou, ale přece jen halucinaci."
„Byla jste o tom dost přesvědčená na to, abyste nám to zatajovala."
„Byla jsem ohromená. Ani ne tak přesvědčená, jako spíš rozčilená."
„Kvůli naději?"

„Kvůli... vlastně ani nevím." Zavrtěla hlavou „Možná nemám ani pravdu, a nebylo by to ani poprvé. Ale předpokládám, že víte něco o zpětných nárazech u rezonančních jevů - například u zvuku?"
„Ano."
„Jako když jediný vysoký tón dokáže rozbít sklenici. A u budov - víte, proč musí vojáci rušit krok, když pochodují přes most? Aby rezonance jejich kroku nerozbila strukturu stavby."
Miles se zazubil. „To jsem vlastně jednou viděl. Účastnil se toho oddíl Císařských mladých skautů, dřevěný můstek a můj bratranec Ivan. Dvacet vážně protivných puberťáků se tam válelo v potoce." Po straně špitl k profesorovi: „Nechtěli mě s nimi nechat pochodovat, že prý bych jim jako prcek kazil symetrii. Tak jsem se jenom díval. Bylo to báječné. Myslím, že mi bylo asi třináct, ale budu si to pamatovat nadosmrti."
„Věděl jste to dopředu, nebo jste to nečekal?" zeptal se zvědavě profesor.
„No, asi jsem to věděl, ale přiznávám, že asi až v poslední chvíli."
„Hm."
Riva znovu nakrčila obočí. Navlhčila si jazykem rty a spustila. „Červí díry rezonují v pěti rozměrech. Jen nepatrně a s vysokou frekvencí. Já myslím, že Soudhův vynález má vysílat energetický pulz v pěti rozměrech, přesně přizpůsobený přirozené frekvenci červí díry. Potřebná energie je nízká v porovnání s latentní energií červí díry, ale pokud se správně vyladí, mohla by - ne, určitě se postupně nahromadí k amplitudě rezonance červí díry, až přesáhne její hranici a zkolabuje. Nebo si spíš myslím, že Soudha si myslí, že zkolabuje. Vlastně si myslím, že se stane něco mnohem složitějšího."
„Pružný zpětný ráz?" zkusil to Vorthys.
„Tak nějak. Já si myslím, že pulz zvýší energii rezonance až se její hranice prohnou, a energie se pak náhle vrátí do trojrozměrného prostoru v podobě cílené gravitační vlny."
„Dobrý bože," řekl Miles. „Chcete říct, že Soudha vynalezl způsob, jak proměnit červí díru v obří gravitační implodérové kopí?"
„Hmmm..." zahučela Riva. „Hm... možná. Nevím ale, jestli je to to, co právě chce udělat. Ta první teorie mi ještě dávala smysl... jsem přece Komařanka. Dost mě uchvátila. Zajímalo by mě, jestli jeho také? Jestli chce proměnit červí díru v implodér, tak nevím, jak ho chce zacílit. Myslím, že gravitační pulz se vrátí zpátky do výchozího místa. Nevím, jestli Radovas spáchal sebevraždu, ale dost se obávám, že zabil sám sebe."
„Proboha," vydechl Vorthys. „A ta nákladní loď -"
„Jestli byla jejich pokusná základna skutečně na stanici solárního zrcadla, byl zásah do té nákladní lodi vyložená smůla. Bylo to špatně načasované. Loď vplula do gravitačního pulzu, byla rozervaná na kusy a pak vržená dopředu, čímž zasáhla solární zrcadlo a tím všechny dokonale zmátla. Pokud by bylo to zařízení na té lodi - byl by výsledek stejný."
„Včetně toho zmatku," řekl smutně Vorthys.
„Ale- pořád se mi tu něco nezdá. Předpokládám, že jste propočítali většinu vektorů energie té nehody?"
„Mnohokrát."
„Myslíte si, že jsou ta čísla správná?"
„Ano."
„A omezili jste nějak množství energie, kterou to zařízení dokáže vydat během různých časových úseků?"
„Existují dost přesná a zřejmá omezení maximálního potenciálního výdeje energie," souhlasil Vorthys. „Co ale nevíme, je, jak dlouho mohou trvat."
„No," fyzická se zhluboka nadechla, „pokud to neměli spuštěné celé týdny - a to asi nemohli, protože to byli Radovas s Trogirovou ještě na planetě - myslím, že se z červí díry vrátilo mnohem víc energie, než do ní vyslali."
„Odkud?"
„Pravděpodobně z hluboké struktury čem díry. Nějak. Pokud tedy nechcete naznačit, že Soudha vynalezl věčný pohyb, v což tedy rozhodně nevěřím."
Vorthys vypadal rozrušeně. „To je báječné. Milesi, zavolejte Yuella. Zavolejte D'Emorieho. Tahle čísla musíme hned prověřit."
Když se D'Emorie vrátil s Yuellem a všechny technické mozky se pustily do řešení problémů spojených s novým vynálezem, brzy se zapomnělo na otázky týkající se toho, kam se poděla dávka fastpenty. D'Emorieho to nejspíš napadne později a Miles bude vágní a nesdílný, rozhodl se. Riva očividně nechtěla plýtvat časem a energií, když se mohla věnovat fyzice, a jestli se na něj opožděně oboří, rozhodl se jí podle potřeby omluvit. Prozatím Miles seděl a poslouchal a snažil se pochopit alespoň jednu větu ze tří.
Takže myslí si Soudha, že má nástroj, kterým může způsobit kolaps červí díry, nebo obří implodérové kopí? Ukradl z jejich vyšetřování dostatečné množství technických informací, což znamená, že má k dispozici stejné údaje jako Vorthys a stejné množství času k jejich analýze. Současně ale musel zařídit úplnou evakuaci několika desítek lidí a transport několika tun vybavení, připomněl si Miles. Soudha měl vlastně dost práce. Samozřejmě ale nemusel plýtvat časem na rekonstrukci jakéhosi přístroje z jeho roztříštěných zbytků.
Gravitační zpětný ráz z pokusné červí díry poblíž solárního zrcadla musel Radovase i Soudhu zaskočit. Ta nehoda zastavila jejich výzkum, přivedla jim na krk dva auditory a zabránila jim v útěku. Nemělo smysl považovat nehodu solárního zrcadla za záměrnou sabotáž a sebevraždu. Kdyby chtěli zabít pár Barrayaranů, mohli to udělat daleko lépe. Jako například na vojenských stanicích, střežících každou červí díru vedoucí z místního komarrskeho vesmíru. Jako varianta implodérového kopí tahle zbraň nebude pro vojenské účely prakticky použitelná, dokud nezjistí, jak ji zamířit na někoho jiného než na sebe. Ačkoliv je klidně možné umístit ji tajně na vojenskou stanici, spustit ji a pak se ztratit, ještě než dojde ke zpětnému rázu...
Došlo už Soudhovi, co se vlastně stalo? Údaje má, to ano, ale jeho odborník na pětidimenzionální prostor je po smrti.

Arozzi je jen mladší inženýr a matematik Cappell neměl v záznamech žádné zvláštní vědecké úspěchy. Vorthys k sobě povolal nejlepšího experta na problematiku pětidimenzionálního prostoru na celé planetě a k tomu ještě Yuella Zázračného, který, jak si Miles povšiml, se právě dohadoval s profesorem o čemsi matematickém a zřejmě v diskusi vítězil. S těmi údaji a dostatkem času by Radovas možná došel ke stejnému názoru jako Riva, ale Soudha, zcela zaměstnaný organizováním útěku, neměl šanci. Tedy pokud nenajde někoho místo Radovase... Miles si poznamenal, že musí Císařské bezpečnosti nařídit, aby prověřili, zda v posledních několika týdnech nezmizel nějaký další komarrský expert na pětidimenzionální prostor.
Miles došel k názoru, že Soudhův útěk byl jen jedním ze tří logických řešení. Buď mohli všechno opustit a uprchnout, nebo se mohli stáhnout do nějaké skrýše, s námahou si vybudovat celý úkryt znovu a zkusit to jindy. Nebo se rozhodli uspíšit plán a udeřit dřív. Miles přemýšlel, jestli o tom třeba nehlasovali. Jsou to přece jen Komařané a zřejmě dobrovolníci.
Amatérský spiklenec, to není zrovna legální zaměstnání. První možnost se Milesovi ve světle dosavadních událostí příliš nepozdávala. Druhá možnost se zdála pravděpodobnější, ale dost vytěžovala Císařskou bezpečnost, což Komařané jistě předpokládali.
Jestli si chceš dělat starosti, tak se starej o tu třetí možnost. Ke starostem tu měl mnoho důvodů. Vyděšení a zoufalí lidé jsou schopni dělat opravdu nečekané věci. Našel by k tomu mnoho příkladů ve své dosavadní kariéře.
„Profesore Vorthysi. Doktorko Rivo." Miles musel oslovení zopakovat hlasitěji, než si ho všimli. „Takže tohle zařízení se namíří na červí díru, spustí se a začne do ní pumpovat energii. V určitém bodě se nashromáždí v dostatečném množství a vletí zpátky do místa, odkud vyšla. Co se stane, když se to zařízení vypne, ještě než k tomu dojde?"
„To nevím jistě," řekla Riva, „očividně se to nestalo. Zpětný ráz mohlo spustit překročení určité úrovně energie nebo to, že Radovas vypnul zdroj pulzu. Není jasné, jestli je snížení hranice pulzu spojité, nebo ne."
„Takže... když se to zařízení jednou spustí, nedá se bez následků zastavit? Vypnutím se vlastně spustí?"
„Nevím jistě. Mělo by se to prověřit."
Ale z dostatečné dálky. „No... jestli na to přijdete, dejte mi prosím vědět, ano? Pokračujte prosím."
Po chvilce, během které buď přemýšleli o jeho otázce, nebo čekali, jestli ještě vyrukuje s nějakou další, se rozhovor kolem stolu vrátil k původní směsici angličtiny, matematiky a techniky. Miles se usadil na židli v rozhodně nijak spokojené náladě.
Jestli Soudha vynalezl tu věc se záměrem využívat červí díry jako zdroje, kterými může zničit vojenské stanice, jež je střeží, a překvapivě tak zahájit novou válku... musel by jich zničit všech šest najednou a zároveň vyvolat povstání na celém Komarru, daleko větší, než byl kdysi komarrský odboj. Miles v tomto případu nebyl příliš spokojen s dosavadními výkony Císařské bezpečnosti, ale Soudha a jeho skupina byli dost nenápadní a snažili se takoví zůstat. Na druhé straně, signály velkého povstání by musely být dost viditelné i pro Císařskou bezpečnost. A kromě toho -hlavní spiklenci jsou všichni ve věku, kdy už v mládí jeden odboj zažili. Každý, kdo zažil na vlastní kůži debakl komarrského odboje, měl důvod nedůvěřovat vlastním lidem téměř stejně jako Barrayaranům. Poslední, koho Soudha ještě potřebuje, jsou další Komařané. A... nemají šest zařízení. Měli jich pět, čtvrté bylo zničeno a ty tři předchozí byly zřejmě menší prototypy.
Bylo to jako mít pistoli s jedním nábojem v komoře. Určitě si dají záležet, kam budou mířit.
Předpokládejme, že si Soudha stále ještě myslí, že má technologii, která mu umožní uzavřít červí díru, i když ji ještě bude muset trochu vylepšit. V komarrském vesmíru je šest červích děr, ale Miles vůbec nepochyboval, na kterou bude chtít Soudha mířit.
Jediná cesta k Barrayaru. Odřízne nás jednou ranou všechny, jasně. Z pohledu Komařana by tohle mohl být plán, který stojí za tolik námahy a rizika. Uzavřít Barrayaru jedinou cestu k ostatnímu vesmíru. Nekrvavá revoluce, proboha, to tyhle technické typy muselo nadchnout. Vrátí Komarr do starých dobrých časů slávy, kde byl před sto lety, a Barrayar do starých zlých časů a nastolí novou dobu Izolace. Ať už se tam Komarr nebo Barrayar vrátit chtějí, nebo ne. To si spiklenci opravdu myslí, že přežijí, až se konečně odhalí pravda?
Nejspíš ne. Jestli má Riva pravdu, je ten proces nezvratný. Jednou uzavřená červí díra se nedá znovu otevřít. Jakmile k tomu jednou dojde, nepomůžou slzy ani modlitby. Jako při atentátu. Soudha a jeho přátelé se mohou považovat za novou generaci Mučedníků, kteří budou posmrtně uctíváni. Zdálo se sice, že uvažují prakticky, ale kdo ví? Složité rozhodování dokáže člověka změnit tak, jak by to při jeho inteligenci nikdo nečekal.
Ano. Teď Miles věděl, kam Komařané míří, pokud tam ještě nejsou. Civilní nebo vojenská stanice - civilní určitě, ta obsluhuje skokový bod vedoucí k Barrayaru.
Přednedávnem jsi tam vyprovodil Kateřinu. Taje teď také tam.
Stejně jako profesorka a několik tisíc dalších nevinných lidí, připomněl si. Musel bojovat se záchvatem paniky, aby dokázal dovést svou myšlenku až do konce. Soudha mohl mít na stanici nějaký prostor připravený už celé měsíce nebo i roky. Jeho plánem bylo usadit tam ten svůj vynález, namířit ho na červí díru, vyslat do ní energii z - odkud vlastně? Kdyby ji bral ze stanice, mohl by si toho někdo všimnout. A pokud zbraň naložili na loď, která by se ze stanice dokázala dostat, mohli by čerpat energii z lodi. Ale přepravní kontrola a barrayarští vojáci by zřejmě nedovolili žádné lodi potulovat se kolem červí díry bez letového plánu.
Tak je to loď, nebo stanice? Neměl pro to dost informací. Ale jestli Soudha nějak výrazně svůj vynález nezměnil, mohl by se jeho plán na nekrvavé uzavření červí díry změnit v hromadné neštěstí na celé stanici. Miles už viděl mnoho různých nehod ve vesmíru. Nechtěl už vidět další.
Uměl si představit mnoho různých scénářů z toho, co už věděl, ale jen tenhle mu nedával mnoho prostoru ani času na to, aby se mohl zmýlit. Běž. Natáhl ruku k zabezpečenému terminálu a vyťukal číslo na ústředí Císařské bezpečnosti v Solstice.

„Tady je lord auditor Vorkosigan. Dejte mi okamžitě generála Rathjense. Jde o případ ohrožení."
Vorthys zdvihl hlavu od stolu: „Cože?"
„Právě jsem zjistil, že jestli se něco bude dít, stane se to na skokové stanici poblíž skokového bodu na Barrayar."
„Ale Milesi - Soudha by přece po té předchozí nehodě nebyl tak hloupý, aby to zkusil znovu!"
„Tomu tolik nevěřím. Dostal jste nějakou zprávu od Kateřiny nebo vaší ženy?"
„Ano, Kateřina mi poslala zprávu, když jste sháněl to, ehm, vybavení. Bezpečně se dostala na hotel a šla naproti profesorce."
„Nechala na sebe číslo?"
„Ano, je tamhle na terminálu -"
Na obrazovce se objevila tvář generála Rathjense. „Můj lorde auditore?"
„Generále. Mám nové informace, z kterých vyplývá, že naši uprchlí Komařané míří k barrayarské skokové stanici, nebo už tam možná jsou. Chci, aby Císařská bezpečnost co nejdůkladněji prohledala celou stanici, a to okamžitě. Dál chci pro sebe rychlou přepravu - co nejrychleji. Po cestě vám doplním další detaily. Až to všechno zařídíte, chci poslat světelným paprskem zprávu na -" rychle si prohledal kapsy „tohle číslo."
Rathjens zdvihl obočí, ale řekl jen: „Jistě, lorde auditore. Ty detaily mě budou velmi zajímat."
„Určitě budou. Díky."
Rathjensův obličej zmizel. V několika vteřinách zablikal přenosový paprsek.
„Kateřino," Miles mluvil k obrazovce chvatně a přesvědčivě, jako by tak mohl zprávu uspíšit. „Vezměte profesorku a nastupte na první loď ze stanice, kterou uvidíte, kamkoli v místním vesmíru, na oběžnou dráhu nebo na jakoukoliv jinou stanici. Obě vás necháme vyzvednout později a dopravit vás bezpečně domů. Jen se okamžitě ztraťte ze stanice - a jděte hned."
V závěru zprávy zaváhal. Ne, teď není čas ani místo, aby dodal Miluji vás, i kdyby jí hrozilo jakékoliv nebezpečí. Než jeho zpráva dorazí, může už být zpátky s profesorkou v hotelovém pokoji a profesorka může zprávu vyslechnout s ní.
„Buďte opatrná. Vorkosigan konec."
Když se Miles postavil, řekl Vorthys pochybovačně: „Myslíte, že mám jet s vámi?"
„Ne. Myslím, že byste měl zůstat tady a zjistit, co se stane, když se někdo ten pekelný krám pokusí vypnout. A až to zjistíte, pošlete mi prosím paprskem zprávu."
Vorthys přikývl. Miles jim všem na rozloučenou zasalutoval po způsobu analytiků Císařské bezpečnosti, což bylo ve skutečnosti nedbalé zdvižení ruky k čelu, otočil se a vykročil ke dveřím.

KAPITOLA 19
Kateřina nevesele pozorovala, jak sonický záchod bez problémů zhltl její boty.
„Za pokus to stálo, má milá," řekla jí teta Vorthysová, když viděla její výraz.
„Na téhle stanici mají moc pojistných systémů," postěžovala si Kateřina. „Nikkimu to fungovalo na té skokové lodi, když jsme přijížděli sem. Byl to pořádný poprask. Palubní průvodčí byl vzteky bez sebe."
„Vsadím se, že moje vnoučata by s tím neměla problém," souhlasila s ní profesorka. „Škoda, že tu nemáme pár devítiletých děcek."
„Ano," vzdychla Kateřina. Ne. Myšlenka, že Nikki je v bezpečí dole na Komarru, ji kdesi hluboko těšila. Ale přece musí existovat způsob, jak rozbít sonický záchod tak, aby musel přijít staniční technik zjistit, co se stalo. Jenže Kateřina se nikdy neučila, jak proměnit sonický záchod v tajnou zbraň. Vorkosigan by nejspíš věděl, jak na to, pomyslela si hořce. To jsou celí muži, celý život se kolem ní motají, a teď, když jednoho potřebuje, tak jsou kdesi v nedosažitelnu.
Podesáté už propátrala zdi, zkusila dveře a prohlédla jejich šaty. Jedinou hořlavou věcí v místnosti byly jejich vlasy. Jenže zapálit místnost, ve které se nacházejí a kterou nemůžou opustit, Kateřině nepřipadalo jako příliš moudrá myšlenka, i když jako poslední možnost by to nebylo k zahození. Zasunula ruce do škvíry ve zdi a sonická čistička jí z nich odstranila nečistoty, UV záření jí ruce dezinfikovalo a závan vzduchu z nich odstranil mikroskopické mrtvolky bacilů. Znovu ruce vytáhla. Inženýři sice přísahali, že tohle zařízení je velmi efektivní, ale nic jí nemohlo nahradit starou dobrou čerstvou vodu. A jak by asi v tomhle zařízení měla opláchnout dítěti zadeček? Zamračila se. „Kdybychom měli nějaký nástroj, mohly bychom s tím snad něco dokázat."
„Měla jsem svůj vorský nůž," posmutněla profesorka. „Byl to můj nejhezčí, se smaltovanou rukojetí."
„Měla?"
„Měla jsem ho v pochvě v botě. Asi v té, co jsem hodila po tom muži."
„Ach."
„Ty svůj u sebe nenosíš?"
„Na Komarru ne. Asi jsem se snažila chovat moderně." Zkřivila rty. „Vážně někdy přemýšlím, co ten ženský nůž znamená. Jistě, ano, žena je tak vyzbrojená lépe než poddaní, ale nikdy se nevyrovná muži, který má dva meče. To se Vorové báli své ženy lépe ozbrojit?"
„Je to možné, když si vzpomenu na moji babičku," řekla profesorka.
„Hm, a na moji pratetu Vorvaynovou," vzdychla Kateřina a mrkla na svou tetu.
Profesorka se opírala jednou rukou o zeď. Stále byla bledá a roztřesená. „Jestli už jsi skončila s tím pokusem o sabotáž, zase bych se posadila."
„Jistě, samozřejmě. Byl to stejně hloupý nápad."
Profesorka se vděčně sesula na jediné místo k sezení v maličké místnůstce a Kateřina se opřela o zeď místo ní. „Mrzí mě, že jsem tě do toho zatáhla. Kdybys nebyla se mnou... Jedna z nás se odsud přece musí dostat.
„Jestli budeš mít příležitost, Kateřino, tak ji využij. Nečekej na mě."

„To ale zůstaneš Soudhovi jako rukojmí."
„Nemyslím, že to je teď to nejdůležitější. Jestli ti Komařané mluvili pravdu o té hrozné věci, kterou tam stavějí, tak ne."
Kateřina si podrbala nohu o hladkou šedou plochu záchodu. Tiším hlasem se zeptala: „Myslíš, že by nás naši v krajním případě obětovali?"
„Kvůli takovéhle věci? Určitě," řekla profesorka. „Nebo... měli by to udělat. Vědí můj manžel a lord auditor Vorkosigan, co Komařané chystají?"
„Ne, včera to ještě nevěděli. Tedy, věděli, že Soudha něco staví - myslím, že se jim skoro podařilo rekonstruovat plány."
„Pak na to přijdou," řekla pevně profesorka. A pak už méně jistě dodala: „Nakonec..."
„Doufám, že si nebudou myslet, že jsme se měly obětovat samy, jako v té Tragédii jezerní dívky."
„Vlastně ji obětoval její bratr, podle tradičního výkladu," řekla profesorka. „Zajímalo by mě jen, jestli se podrobila tak dobrovolně, jak se později tvrdilo."
Kateřina se na okamžik zamyslela nad starou barrayarskou legendou. Podle příběhu bylo kdysi město Vorkosigan Surleau a jeho Dlouhé jezero obklíčeno armádou Hazelbrighta. Věrní vazalové nepřítomného hraběte, vorský důstojník a jeho sestra se udrželi až do konce. Těsně před posledním útokem nastavila Jezerní dívka své bělostné hrdlo meči svého bratra, raději než by padla do rukou nepřátelských vojáků. Hned následujícího rána bylo obklíčení nenadále prolomeno jedním z dávných předchůdců lorda Vorkosigana, jejího ctitele generála hraběte Seliga Vorkosigana, který lstí odeslal nepřítele vstříc nějakému smyšlenému útoku z jiné strany. Ale samozřejmě pro Jezerní dívku už bylo pozdě. Mnoho barrayarských písní, dramat a básní vyjadřovalo bolest těch dvou mužů. Kateřina se v dětství kdysi jednu z kratších básní učila ve škole. „Já jsem vždycky přemýšlela," řekla Kateřina, „že kdyby se ten útok příští den opravdu uskutečnil a došlo by ke všemu tomu plánovanému násilí a plenění, jestli by se pak říkalo, že byla její smrt v pořádku?"
„Nejspíš," ušklíbla se teta Vorthysová.
Po chvíli Kateřina poznamenala: „Chci jít domů. Ale nechci se vracet na starý Barrayar."
„Ani já ne, broučku. Je krásné a dojemné o tom číst. A je také krásné umět číst."
„Znám děvčata, které to obdivují. Rády se strojí do kostýmů a hrají si na dávné vorské dámy, které se nechávají zachraňovat romantickými vorskými mladíky. Z nějakého důvodu si ale nikdy nehrají na smrt při porodu, udávení se k smrti při rudé dyzentérii, slepotu ze samého tkaní a ani na vraždy novorozeňat. Inu, někdy při tom umírají při nějaké romantické nemoci, ale nějakou záhadou je to vždycky taková nemoc, při které jsou jen záhadně pobledlé a vzbuzují lítost, a rozhodně při ní neztrácejí kontrolu nad svými svěrači."
„Učila jsem třicet let historii. Nemůžeme jim to vysvětlovat všem, ale můžeme se snažit. Pošli mi je příště do třídy."
Kateřina se chmurně usmála. „To bych ráda."
Chvíli bylo ticho. Kateřina studovala protější zeď a její teta se se zavřenýma očima zády opírala o druhou. Kateřina ji pozorovala s rostoucí obavou. Ohlédla se ke dveřím a konečně řekla: „Myslíš, že bys mohla předstírat, že je ti špatně ještě víc?"
„Ach," řekla teta Vorthysová stále ještě s očima zavřenýma, „to mi nedá moc práce."
Kateřině poté došlo, že doposud spíše předstírala, že je jí lépe než ve skutečnosti. Skoková nemoc ji tentokrát pořádně sebrala. Je tak bledá opravdu jen kvůli skokové nemoci? Pro slabé srdce může být zásah z paralyzéru zhoubný. Je možné, že teta nekřičela i z jiného důvodu než jen kvůli Arozziho hrozbám?"
„A... co tvoje srdce?" zeptala se Kateřina neutrálně.
Teta Vorthysová rázem otevřela oči. Po chvilce pokrčila rameny. „Jakž takž, broučku. Čekám na nové."
„Myslela jsem, že vypěstovat nové orgány teď není tak těžké."
„Ano, ale na operaci se chvíli čeká. Můj případ ještě není tak vážný. Po problémech, které měla jedna má přítelkyně, jsem se raději rozhodla počkat si na ty nejlepší chirurgy."
„To chápu." Kateřina se odmlčela. „Přemýšlela jsem. Tady zamčené nic nedokážeme. Kdyby někdo přišel ke dveřím, myslela jsem, že bys mohla předstírat, že je ti opravdu špatně a že by nás mohli pustit ven. A pak - kdo ví? Nemůže to být horší než tady. Musela bys jen ležet a přesvědčivě úpět."
„To by šlo," řekla teta Vorthysová.
„Dobře."
Kateřina zabušila co nejsilněji na dveře a zavolala Komařany jejich jmény. Po deseti minutách bušení cvakl zámek, dveře se otevřely a nahlédla do nich madam Radovasová. Arozzi stál za ní a v ruce držel paralyzér.
„Co je?" zeptala se jich.
„Moje teta je nemocná," řekla Kateřina. „Pořád se třese a je celá zpocená. Myslím, že má šok ze skokové nemoci, a má slabé srdce. Musí si lehnout někde v teple a musí dostat něco horkého k pití. A možná by se na ni měl podívat doktor."
„Teď vám doktora obstarat nemůžeme." Madam Radovasová starostlivě pokukovala Kateřině za záda na bezvládně sesunutou profesorku. „To ostatní by se ale snad dalo zařídit."
„Některým z nás by taky nevadilo mít zase záchod," zahučel Arozzi. „Není žádná legrace, když všichni musíme pobíhat přes celou chodbu na ten veřejný."
„Nemáme jiné místo, kde bychom je mohli zamknout," okřikla ho madam Radovasová.
„Tak je posaďte doprostřed místnosti a hlídejte je. Sem je můžeme strčit později. Té jedné je špatně a ta druhá se o ni musí starat, tak co asi můžou udělat? Moc nám nepomůže, jestli nám tu ta stará paní umře."
„Uvidím, co se dá dělat," řekla madam Radovasová Kateřině a znovu zavřela dveře.
Po chvilce se vrátila, aby obě Barrayaranky vyprovodila ke skládacímu křeslu, postavenému na kraji nákladového prostoru co nejdál od poplašného spínače. Kateřina a madam Radovasová podpíraly profesorku cestou ke křeslu, pomohly jí se do něj uložit a pak ji ještě zakryly přikrývkou. Madam Radovasová u nich nechala na stráži Arozziho,

odešla a vrátila se s kouřícím šálkem čaje. Arozzi ji potom předal paralyzér a vrátil se ke své práci. Madam Radovasová si přitáhla další skládací křeslo a posadila se hezkých pár metrů od svých zajatkyň. Když teta pila čaj, Kateřina ji podepřela. Ta pak vděčně sklopila víčka a se zasténáním se znovu složila do křesla. Kateřina jí ostentativně zkontrolovala teplotu, pak jí třela chladné ruce a tvářila se velmi starostlivě. Potom pohladila její zcuchané šedé vlasy a přitom se opatrně rozhlédla kolem po prostoru, který předtím sotva zahlédla.
Přístroj byl stále ještě uprostřed místnosti, ale teď se k němu po podlaze vinulo více kabelů než předtím. Soudha právě dohlížel na zapojení jednoho takového kabelu do složitě vypadající soustavy konvertorů na konci rohu. Neznámý muž pilně pracoval v kontrolní budce. Na jeho signál nakreslil Cappell pozorně několik čar křídou na podlaze před ústím rohu. Když skončil, prokonzultoval je se Soudhou a Soudha pak sám uchopil ovladač levitační palety, na které zařízení spočívalo, zdvihl ji a pak velmi pečlivě znovu položil tak, aby přesně lícovala s čarami. Roh teď mířil téměř přesně k vnitřním dveřím přechodové komory. Chtějí ten přístroj naložit na loď a odvézt někam k červí díře? Nebo se to dá zapojit odsud?"
Kateřina vytáhla z kapsy kostku s holomapou. Madam Radovasová se poplašeně posadila, namířila na ni paralyzér, pak uviděla, co to je, a znovu se nejistě posadila, ale mapu se jí nepokusila vzít. Kateřina se podívala, kde jsou na mapě Jižní překladové doky a prostory. Třídimenzionální videoprojekce ji nedokázala zorientovat vzhledem k okolí, ale stejně si myslela, že jsou na straně, která míří k červí díře, z níž by na ni byl přímý výhled. Myslím, že už nemáme moc času.
Kromě rampy, kolem které přišly, a dveří na záchod tu byly ještě dva vzduchotěsné východy. Jeden byl očividně pro personál - těsně vedle nákladových dveří. Další vedl zpátky do míst, kde mohly být kanceláře, pokud tedy tenhle prostor byl prostřední z těch tří. Kateřina v duchu proběhla trasou až k nejbližší veřejné chodbě. Těmi dveřmi už přišlo i odešlo několik Komařanů. Možná, že tam všichni bydlí. V každém případě byly tyhle dveře frekventovanější než ty, kterými sem přišla. Ale byly blíž. Kontrolní velín byl slepou uličkou.
Kateřina se podívala na tetu. Je zvláštní přemýšlet o tom, jak se jejich dva tolik rozdílné životy nakonec sešly tady. Madam Radovasová vypadala unaveně a vyčerpaně. Je to hrůza pro všechny.
„A jak si myslíte, že se odsud potom dostanete?" zeptala se zvědavě Kateřina. Vezmete nás s sebou? Zřejmě to budou muset udělat.
Madam Radovasová stiskla rty. „To jsme neplánovali. Až dokud jste se tu neobjevily vy. Je mi to skoro líto. Předtím to bylo jednodušší. Zavřeme červí díru a pak zemřeme. A teď je tu zase spousta možností a starostí."
„Starostí? Horších než vyhlídka na smrt?"
„Já mám dole na Komarru tři děti. Kdybych byla po smrti, Císařská bezpečnost by neměla důvod je... obtěžovat."
Rukojmí jsou tedy na obou stranách.
„A kromě toho," řekla madam Radovasová, „hlasovala jsem pro. Nemohla jsem být horší než můj manžel."
„Vy jste o tom hlasovali? A o čem vlastně? A jak se vlastně v revoluci rozdělují hlasy? Museli jste vzít s sebou všechny - kdyby dole zůstal jen jeden, který o všem ví, a dostali by ho pod fastpentu, všechno by bylo venku."
„Soudha, Foscolová, Cappell a můj manžel byli považováni za hlavní vůdce. Rozhodli se, že já jsem zdědila hlas po svém manželovi. Volba byla jasná -mohli jsme se vzdát, utéct, nebo bojovat až do konce. Bylo to tři proti jednomu."
„Ano? A kdo byl proti?"
Zaváhala s odpovědí. „Soudha."
„To je zvláštní," řekla Kateřina. „Je to přece teď váš hlavní inženýr. Nebojíte se trochu?"
„Soudha," řekla úsečně madam Radovasová, „nemá děti. On chtěl počkat a zkusit to jindy, jako kdyby mohlo být nějaké jindy. Jestli neudeříme teď, Císařská bezpečnost zakrátko zadrží naše příbuzné. Ale když uzavřeme červí díru a zemřeme při tom, nezbude nikdo, komu by Císařská bezpečnost mohla vyhrožovat. Moje děti budou v bezpečí, i když já už je neuvidím." Oči měla prázdné, ale upřímné.
„A co všichni ti Barrayarané na Komarru a Sergyaru, kteří už také nikdy neuvidí své rodiny? Budou odříznuti a nic se o nich nedozví..." Ani o mně, například. „Budou jeden pro druhého jako mrtví. Znovu nastane doba Izolace." Hrůzou se při té představě otřásla.
„Tak buďte ráda, že jste na té správné straně červí díry," vyštěkla na ni madam Radovasová. Pod Kateřininým chladným pohledem trochu ucouvla. „Nebude to už jako ta stará doba Izolace. Máte rozvinutou průmyslovou základnu a mnohem větší populaci, která už sto let přijímá nové geny. Je přece spousta jiných světů, které neudržují téměř žádný kontakt s okolím - a přežívají v pořádku."
Profesorka pootevřela oči. „Myslím, že ten psychologický dopad podceňujete."
„Co si Barrayarané provedou navzájem potom, už nás nezajímá," řekla madam Radovasová., Jen to, že nám už to neudělají."
„A jak myslíte že... zemřete?" zeptala se Kateřina. „Společně se otrávíte? Projdete přechodovou komorou ven do vesmíru?" A zabijete nás jako první?
„Myslím, že o tyhle detaily se už postaráte vy, Barrayarané, až zjistíte, co se stalo," řekla madam Radovasová.
„Foscolová a Cappell si myslí, že potom utečeme, nebo že nám dovolí se vzdát. Já si myslím, že se bude opakovat Masakr v Solstice. Dokonce na to tady máme svého vlastního Vorkosigana. Nebojím se." Odmlčela se, jako kdyby se zamýšlela nad svými rozhodnými slovy. „Nebo jsem spíš už příliš unavená na to, aby mě to zajímalo."
Tohle Kateřina chápala. Nechtěla ale s Komařankou souhlasit, a tak zmlkla a nepřítomně se zadívala do dálky. Lhostejně přemýšlela o svém strachu. Srdce jí bušilo, to ano, žaludek se jí svíral a trochu rychleji dýchala. A přesto ji tihle lidé neděsili zdaleka tolik, jak si myslela, že by měli.
Kdysi dávno, krátce po Tienově bezdůvodném žárlivém výstupu, kdy už se jeho podezření vytratilo, ji horlivě ujišťoval, že svůj nervový disruptor - který měl bez povolení jejich okrskového lenního pána - hodil z mostu a zbavil se ho. Nevěděla vůbec,, že nějaký měl. Tihle Komařané jsou zoufalí a ve svém zoufalství nebezpeční. Ale ona dlouho

spala vedle věcí, které ji děsily mnohem víc než Soudha a všichni jeho přátelé. Cítím se divně.
Na Barrayaru se tradoval příběh o mutantovi, kterého nebylo možné zabít, protože své srdce schoval do skříňky na tajném ostrově někde daleko od své pevnosti. Pochopitelně se našel mladý vorský hrdina, který vyzvěděl tajemství od mutantovy zajatkyně, ukradl jeho srdce a ubohého mutanta potkal obvyklý krutý konec. Možná, že se tolik nebojí proto, že její srdce je Nikki, a ten je v bezpečí daleko odsud. Nebo možná je to proto, že poprvé ve svém životě patří jen sama sobě.
Pár metrů od nákladového prostoru Soudha znovu přešel k vynálezu, namířil ovladač na levitační plošinu a znovu poopravil její pozici. Cappell zakřičel z druhého konce nějakou otázku, Soudna položil ovladač na hranu plošiny a s pozorným pohledem přešel kolem přívodních kabelů, až se dostal k tomu, nad čím se mořil Cappell. Sklonili hlavy nad nějakým uvolněným spojem a Cappell zavolal ještě na muže ve skleněné budce, který zavrtěl hlavou a vyšel ven, aby se k nim přidal.
Když o tom budu moc přemýšlet, bude po šanci. Když o tom budu moc přemýšlet, zradí mě i moje srdce mutanta.
Má právo riskovat tolik sama? Toho se opravdu bála a bála se až k smrti. Tohle není úkol pro ni. Tohle je úkol pro Císařskou bezpečnost, pro policii, armádu, vorského hrdinu, pro kohokoliv kromě ní. Ale oni tu nejsou. Ale kdyby se o to pokusila a zklamala, zklame celý Barrayar. A kdo se pak postará o Nikkiho, který tak přijde v jednom týdnu o oba rodiče? Jediná bezpečná věc je počkat na nějakého dospělého muže, aby ji zachránil.
Jako třeba Tien, ne?
„Je ti už trochu tepleji, teto?" zeptala se jí Kateřina. „Ještě se tolik třeseš?" Vstala a naklonila se nad tetou otočená k madam Radovasové zády a předstírala, že jí upravuje pokrývku, ačkoliv seji snažila jen uvolnit. Madam Radovasová byla menší než Kateřina a také štíhlejší a o pětadvacet let starší. Teď, zašeptala Kateřina profesorce.
Prudkým pohybem se otočila k madam Radovasové a hodila jí přikrývku na hlavu v okamžiku, kdy už vstala z křesla. Křeslo přepadlo dozadu. Další dva kroky a rukama objala menší ženu a přidržela jí ruce u těla. Paprsek paralyzéru blikl a zabzučel u jejích nohou, až Kateřinu zabrnělo v nohách. Zdvihla madam Radovasovou do výšky a zatřásla jí. Paralyzér s třeskem dopadl na podlahu a Kateřina ho odkopla k tetě, která se snažila vstát z křesla. Kateřina od sebe odhodila přikrývkou zahalenou Komařanku co nejdál, otočila se a vyrazila k levitační paletě.
Popadla její ovladač a rozběhla se ke skleněnému velínu tak rychle, jak to šlo. Cítila, jak jí bosé nohy prokluzují na hladkém povrchu podlahy. Muži u protější stěny vykřikli a vyrazili za ní. Neohlížela se.
Proběhla kolem rohu a dva schůdky vedoucí do budky vzala jedním skokem. Zoufale praštila do tlačítka na otevírání dveří. Dveře se otvíraly jen pomalu. Cappell byl už téměř u schodů, když konečně třesoucími prsty aktivovala zámek. Cappell vrazil do dveří s hlasitým zaduněním a začal na ně bušit.
Neodvažovala se ohlédnout, aby zjistila, co se stalo s profesorkou. Místo toho zvedla ovladač a skrze skleněnou stěnu ho namířila na levitační paletu s přístrojem. Ovladač měl šest tlačítek a čtyřsměrný joystick. Nikdy nerozuměla tomu, jak se s takovými věcmi zachází. Naštěstí se teď nemusí snažit o nějakou přesnost.
Třetím hmátnutím našla směr nahoru. Pohyb palety byl pomalý, ale začala se zvedat z podlahy. Možná má v sobě nějaká čidla, která ji udržují nízko. První čtyři kombinace, které vyzkoušela, neměly žádný efekt. Konečně sejí podařilo tu věc roztočit. S hlasitým skřípěním narazila do horních ramp. Výborně. Přívodní kabely se odtrhly a jako biče šlehaly kolem. Nějaký neznámý muž sotva stačil uhnout před sršícími jiskrami. Soudha křičel a snažil se vyskočit na skleněnou stěnu před ní. Téměř ho neslyšela. Sklo mělo přece jen vydržet i ve vzduchoprázdnu. Upadl zpátky na zem a namířil na ni paralyzér. Paprsek se neškodně rozstříkl po skle. Konečně našla na displeji program čidel. Zrušila ho a paleta se rázem začala pohybovat živěji. Podařilo se jí otočit paletu téměř o stoosmdesát stupňů ke straně a pak vypnula ovladač.
Byl to pád z pouhých čtyř metrů. Nevěděla, z jakého materiálu je obrovský roh vytvořen. Očekávala, že to bude muset zkusit několikrát, aby alespoň praskl. Soudha by ho určitě nedokázal opravit hned a mezitím začnou postrádat u přívozu tetu i ji. A místo toho se roh na podlaze roztříštil jako květináč.
Náraz otřásl celým prostorem. Po podlaze se rozlétly velké i malé úlomky jako střepiny. Jeden zubatý kus prosvištěl kolem Soudhovy hlavy a narazil do skla budky, až Kateřina mimoděk uhnula. Ale sklo vydrželo. Neuvěřitelný materiál. Byla ráda, že z takového materiálu nevytvořili ten roh. Rozesmála se radostí. Chtělo se jí tahle zničit stovky těch přístrojů. Znovu zapnula ovladač levitační palety a ještě několikrát nechala zbytky přístroje dopadnout na podlahu, jen proto, že to udělat mohla. Jezerní dívka vrací úder!
Profesorka seděla zhroucená u protější zdi. Neutíkala, ani se o útěk nesnažila. To není dobré. Madam Radovasová byla znovu na nohou a v ruce držela paralyzér. Matematik Cappell tloukl do dveří budky metrovým kovovým páčidlem, které někde našel. Arozzi se zkrvaveným obličejem, jak ho sekl nějaký letící kus rohu, ho odtáhl dřív, než stačil mechanismus dveří poškodit tak, že už by se nedaly otevřít. Soudha přiběhl s náručí plnou elektronických součástek a společně s Arozzim zmizeli kdesi pode dveřmi. U zámku se ozvaly škrábavé zvuky, které byly děsivější než předtím Cappellovo bušení.
Kateřina vydechla a rozhlédla se kolem. Z nákladového prostoru nemůže odčerpat vzduch, protože tam je i její teta. Tamhle je ale terminál. Možná měla běžet nejdřív k němu? Ne, udělala to správně. Je jedno, jak rychle dorazí Císařská bezpečnost nebo co udělá, Barrayar už je zachráněn.
„Haló, policie?" vyjekla Kateřina udýchaně, když se obrazovka rozsvítila. „Jmenuji se Kateřina Vorsoissonová -" musela se zarazit, protože automatický systém se ji pokusil převést na systém vyřizující potřeby cestujících. Ztráty a nálezy odmítla, zvolila Bezpečnost a začala znovu. Stále si ještě nebyla jistá, že mluví s člověkem, a tak se modlila, aby se její zpráva alespoň někde nahrávala. .Jmenuji se Kateřina Vorsoissonová, můj strýc je lord auditor Vorthys. Jsem se svou tetou uvězněná komarrskými teroristy v prostoru Jižní přepravní společnosti. Jsem v kontrolní budce nákladového prostoru, ale oni už se snaží otevřít dveře." Ohlédla se přes rameno. Soudha už obešel systém zámku.

Vzduchotěsné dveře, celé prohnuté od Cappellovy snahy je vypáčit, zasténaly a odmítly se rozestoupit. Soudha a Arozzi se do nich zapřeli rameny a zatlačili. Křídla se trochu rozestoupila. „Řekněte lordu auditoru Vorkosiganovi - řekněte Císařské bezpečnosti -"
Pak Soudha s klením proklouzl dveřmi a za ním Cappell stále ještě s páčidlem v ruce. Kateřina se s hysterickým smíchem a slzami v očích otočila, aby se podívala do očí svému osudu.

KAPITOLA 20
Miles se stěží donutil, aby během čekání, než loď přistane na skokové stanici a všechny přechody budou na místě, nepřitiskl tvář na okno kurýrní lodi. Když se konečně dveře se zasyčením rozestoupily, vyskočil na nohy, proběhl jimi a rozhlédl se po chodbě. Jeho uvítací výbor, velící důstojník Císařské bezpečnosti na stanici a muž v modrooranžové uniformě civilní bezpečnosti, rychle ovládl překvapení nad jeho vzrůstem - viděl, jak jejich oči rychle přelétly jeho postavu a znovu se vrátily k jeho tváři.
„Lorde auditore Vorkosigane," napjatě vypadající důstojník Císařské bezpečnosti, který se představil jako Vorgier, Milese uctivě pozdravil. „Tohle je velitel Husavi, který vede staniční bezpečnost."
„Kapitáne Vorgiere. Veliteli Husavi. Nastal během posledních," podíval se na hodinky, „patnácti minut nějaký obrat?"
Od doby, kdy na komarrský orbit dorazila první Vorgierova zpráva a celou situaci změnila v jednu velkou noční můru, uplynuly téměř tři hodiny. Nikdy předtím se mu nezdálo, že jsou lodě Císařské bezpečnosti tak pomalé, a protože žádný auditorský příkaz nedokáže změnit fyzikální zákony, musel se Miles smířit s tím, že bude potichu sedět.
„Moji muži a lidé velitele Husaviho jsou už téměř v útočných pozicích," ujistil ho Vorgier. „Věříme, že na vnější dveře přechodové komory dokážeme umístit přechodový tunel, ještě než Komařané stačí vyčerpat vzduch. Ve chvíli, kdy zachráníme rukojmí, dovnitř vtrhnou naši ozbrojení muži. Za deset minut bude po všem."
„To určitě," vyjel na něj Miles. „Několik inženýrů tam mělo na přípravu několik hodin. Tihle Komařané jsou možná zoufalí, ale ručím vám za to, že nejsou hloupí. Když napadne mě, že bych dal na dveře vnější přechodové komory výbušninu citlivou na tlak, napadne to i je."
Vorgierova slova v něm vyvolala sérii představ - přechodový tunel nesprávně uchycený nebo uchycený pozdě, tělo Kateřiny a profesorky vymrštěné do vesmíru, nějaký chlapík z Císařské bezpečnosti je nedokáže zachytit - Miles téměř slyšel, jak mu zazní ve sluchátkách jeho zahanbené basové Jejda. Ještě že mu Vorgier tyhle detaily nesvěřil dřív, když měl Miles možnost si tyhle myšlenky přemílat v hlavě celé ty hodiny. „Vorské dámy musí být v pořádku. Madam Vorthysová má slabé srdce, jak mi řekl její manžel, lord auditor Vorthys. A madam Vorsoissonová - musí být v pořádku. A ti Komařané to také musí přežít. Chceme je živé k výslechu. Promiňte, kapitáne, ale váš plán se mi nelíbí."
Vorgier strnul. „Lorde auditore, cením si vašeho zájmu, ale věřím, že tahle situace se dá nejlépe a nejrychleji vyřešit vojenskou operací. Civilní úřady nám pomůžou, když se nám nebudou plést pod nohy a nechají naše profesionály dělat svoji práci."
U Císařské bezpečnosti už našel dva výjimečně schopné muže, Tuomonena a Gibbse, proč to proboha nemůže platit i do třetice? Tak to přece má chodit, zatraceně.
„Tohle je moje akce, kapitáne, já budu Císaři zodpovídat osobně za každý její detail. Posledních deset let jsem pracoval jako galaktický agent Císařské bezpečnosti a takových situací už jsem řešil víc než kdokoliv jiný, koho má Simon Illyan k dispozici, a přesně vím, jak se dá takováhle profesionální operace zmršit." Poklepal mu po prsou. „Takže slezte z toho vorského koně a podejte mi pořádné hlášení."
Vorgier vypadal totálně zdrceně. Husavi se usmál, což Milesovi prozradilo, jak tady asi doposud věci probíhaly. K Vorgierově cti je dlužno dodat, že se téměř okamžitě vzpamatoval a řekl: „Tudy, lorde auditore, půjdeme do operačního centra. Ukážu vám detaily a posoudíte to sám."
To je už lepší. Vyrazili chodbou i na Milesův vkus dostatečně rychle. „Byla v té oblasti nějaká změna v čerpání energie?"
„Zatím ne," řekl mu Husavi. „Podle vašeho rozkazu moji inženýři omezili její dodávku na množství, nezbytné pro podporu jejich životních funkcí. Nevím, kolik energie mohou Komařané čerpat z místní nákladní lodi, která tam parkuje. Soudha řekl, že pokud se pokusíme loď obsadit nebo vyvézt, vyhodí vorské dámy do vesmíru, a tak jsme čekali. Naše dálkové sondy nám nenaznačují žádnou neobvyklou aktivitu na lodi."
„Výborně." Zvláštní, ale výborné. Miles si nedokázal představit, proč Komařané ještě nespustili to svoje zařízení na kolaps červí díry, aby v poslední minutě ještě dokončili své dílo. Zjistil už Soudha chybu přístroje? Opravil ji, nebo to alespoň zkusil? Možná ještě není zařízení připravené a Komařané na tom právě pracují? V každém případě, jakmile to spustí, budou v průšvihu, protože profesor s Rivou se usnesli s dost nejistým mávnutím ruky, že je možná padesátiprocentní pravděpodobnost okamžitého gravitačního zpětného rázu ihned po zapojení, což celou stanici rozerve na kusy. Když se Miles zeptal, jestli je nějaký rozdíl mezi padesátiprocentní pravděpodobností a prostým nevíme, nedostal odpověď. Další teoretické úvahy vzaly za své, když k nim dorazila zpráva o zdejší situaci. Profesor sám byl teď na cestě na skokový bod, jen pár hodin za Milesem.
Zabočili za roh a vstoupili do potrubního výtahu. „Jak probíhá evakuace stanice?" zeptal se Miles.
„Příchozí lodi jsme odklonili. Pár jich muselo ale přistát a načerpat palivo." Čekal, dokud nezabočili do další chodby, a pak znovu pokračoval. „Podařilo se nám odvézt většinu přestupujících cestujících a zatím kolem pěti set našich zaměstnanců, které můžeme postrádat," odpověděl Husavi.
„Co jste jim řekli?"
„Že nám tu někdo vyhrožoval bombou."
„Výborně." A bohužel je to pravda.
„Většinou spolupracují. Někteří ale nechtějí."

„Hm."
„Máme ale vážný problém s jejich převozem. Nemáme v dosahu dost lodí, které by je mohly všechny odvézt za méně než deset hodin."
„Pokud se čerpání energie do Jižní přepravní náhle zvýší, budete muset začít vozit lidi na vojenskou stanici." Ačkoliv si Miles vůbec nebyl jistý tím, že by gravitační náraz, pokud k němu dojde, nezničil zároveň i vojenskou stanici. „Budou nám muset pomoci."
„S kapitánem Vorgierem jsme tuhle možnost rozebírali s vojenským velitelem, můj pane. Vůbec nebyl nadšený vyhlídkou na zaplavení stanice, ehm, množstvím náhodně posbíraných a neprověřených osob."
To určitě ne, pomyslel si Miles. „Promluvím s ním." Povzdychl si.
Vorgierovo „operační centrum" byla vlastně kancelář místní Císařské bezpečnosti. Miles musil připustit, že centrální konferenční místnost opravdu vzdáleně připomínala taktické vojenské místnosti. Vorgier spustil holovizní projekci doků a přechodových komor Jižní přepravní, detailnější, než Miles doposud viděl. Ukázal mu umístění svých mužů a předpokládané načasování a techniku útoku. Nebyl to špatný plán. V mládí už Miles vymyslel plány stejně bravurní jako hloupé za stejně krátkou dobu. No dobrá... daleko hloupější, připustil sám sobě. Jeho nadřízený u Císařské bezpečnosti, Simon Illyan, mu kdysi řekl: „Doufám, že jednou se dožiješ toho, abys mel alespoň deset podřízených takových, jako jsi ty. Miles si doposud neuvědomil, že to vlastně bylo z Illyanovy strany prokletí.
Vorgierův horlivý hlas se Milesovi vytrácel z uší a místo toho vnímal Kateřinin hlas z přehrávané zprávy, kterou Vorgier Milesovi poslal paprskem. Za poslední tři hodiny si vštípil do paměti každičký její detail. Jsem v kontrolní budce nákladového prostoru, ale oni už se snaží otevřít dveře. O přístroji neřekla nic. Pokud nemělo následovat něco po větě Řekněte lordu Vorkosiganovi, řekněte Císařské bezpečnosti - která byla násilně přerušena vpádem brunátné Soudhovy ruky vypínající spínač terminálu. V pozadí nebylo vidět vůbec nic ani po počítačové analýze, jen kontrolní budka. A matematik Cappell s páčidlem ruce vypadal připravený použít ho na něco jiného než jen na zámky, ale očividně to neudělal. Císařská bezpečnost získala videonahrávky obou žen strkaných do přechodové komory dříve, než v ní Soudha odstřihl kabely bezpečnostního systému. Tyhle krátké obrázky teď Milesovi vířily hlavou.
„Tak dobrá, kapitáne Vorgiere," přerušil ho Miles. „Váš plán využijeme jako poslední možnost."
‚A za jakých okolností ho máme spustit, lorde auditore?"
Přes moji mrtvolu, to ale Miles nahlas neřekl. Vorgier by to možná nemusel pochopit jako vtip. „Ještě než začneme bourat stěny, chci se pokusit se Soudhou a ostatními vyjednávat."
„Tohle jsou komarrští teroristé. To jsou šílenci. S těmi nemůžete vyjednávat!"
Baron Ryoval byl kdysi taky šílenec. Ser Galen byl kdysi také šílenec, nepochybně. A generál Metzov byl kdysi také šílenec, když o tom tak uvažoval. Miles musel uznat, že s nimi všemi mu vyjednávání opravdu příliš dobře nešlo. „Mám s takovými problémy určité zkušenosti, Vorgiere. Nemyslím si ale, že doktor Soudha je šílenec. Není dokonce ani šílený vědec. Je to prostě jen velmi rozzlobený inženýr. Tihle Komařané jsou zatím vlastně ti nejrozumnější rebelové, s jakými jsem se kdy setkal."
Chvilku stál a nevidomýma očima hleděl na Vorgierův taktický a v barvách vyvedený plán. V hlavě mu vířily logistické problémy stanice a také snaha pochopit, v jakém stavu se právě teď nachází mysl Komařanů. Deziluze, politické vášně, osobnosti, úsudky... vize Kateřininy hrůzy a zoufalství. Jestli měla klaustrofobii v takovém prostoru, jako byly komarrské kupole... nech toho. Představil si mezi sebou a vírem starostí silnou skleněnou stěnu. Jeho moc tu je absolutní, a proto by si měl udržet jasnou hlavu.
„Každá hodina nám zachraňuje životy. Hrajeme na čas. Teď si promluvím s velitelem vojenské stanice," rozhodl Miles. ‚A potom uvidíme, jestli Soudha odpoví na hovor na svém terminálu."

Záměrně strohá místnost, ve které Miles seděl, mohla být právě tak klidně na blízké vojenské stanici, na lodi několik tisíc kilometrů od stanice a nebo jen pár set metrů od prostorů Jižní přepravní společnosti, kde se ve skutečnosti nacházela. Soudhova poloha nebyla tak anonymní. Když se jeho tvář objevila na obrazovce, bylo vidět, že sedí v téže skleněné kontrolní budce, ze které Kateřina spustila poplach. Milese napadlo, jací technici právě teď pozorují pohyby Císařské bezpečnosti v chodbách, a kdo asi drží nervózní prst na tlačítku, uvolňujícím dveře vnější přechodové komory. Zařídili to tak, že se spustí, i kdyby měli sami zemřít?
Soudhova tvář měla napjatý a skutečně unavený výraz. Nevypadal už jako ten prohnaný lhář, kterého viděl kdysi. Lena Foscolová seděla strnule v křesle napravo od něj. Za ním bylo vidět madam Radovasovou a téměř mimo záběr obrazovky stál Cappell. Výborně. Zřejmě hlavní podílníci na spiknutí, jestli to odhadl dobře. Nebo přinejmenším tihle měli dostatečnou úctu před jeho auditorstvím.
„Dobrý večer, doktore Soudho," začal Miles.
„Vy jste tady nahoře?" Soudha zdvihl obočí, protože si všiml, že chybí obvyklá časová odmlka.
„Ano, na rozdíl od administrátora Vorsoissona, já jsem se z těch pout na pokusné stanici dostal živý. Stále ještě nevím, jestli to bylo vaším záměrem."
„On ale nezemřel, že ne?" skočila mu do řeči Foscolová.
„Ale ano." Miles záměrně ztišil hlas. „Celou dobu jsem se na to díval, přesně, jak jste to chtěli. Viděl jsem každičkou minutu. Byla to neskutečně hrozná smrt."
Foscolová ztichla. Soudha řekl: „To všechno už je teď jedno. Jediná zpráva, kterou od vašich lidí chceme slyšet je, že máte připravenou skokovou loď, která nás dopraví do nejbližšího neutrálního vesmíru - na Pol nebo na Escobar - kde vám vrátíme vaše vorské dámy. Jestli ne, přerušuji spojení."
„Mám pro vás napřed pár dalších informací," řekl Miles. „Nemyslím, že jsou to informace, které čekáte."
Soudha už s nataženou rukou zaváhal. „Pokračujte."

„Obávám se, že vaše zařízení na uzavírání červích děr už není tajné. Zjistili jsme všechny údaje ze souborů firmy Bollan Design‘s. Profesor Vorthys pozval Dr. Rivu ze Solstické univerzity na konzultaci. Znáte její pověst?"
Soudha obezřetně přikývl. Cappell rozšířil oči. Madam Radovasová se dívala unaveně a Foscolová podezřívavě.
„No, z těch údajů, dat posbíraných o nehodě solárního zrcadla a ze znalostí fyziky Dr. Rivy - a byl tam ještě matematik jménem Dr. Yuell, pokud vám to jméno něco říká - se nejlepší císařský technický analytik a císařský expert na pětidimenzionální vesmír usnesli, že jste vlastně nevynalezli zařízení na kolaps červí díry. Podařilo se vám vynalézt jakýsi bumerang. Riva říká, že když se pětidimenzionální vlny amplifikují přes hranice rezonance červí díry, tak se namísto jejího zhroucení celá energie vrátí zpětným rázem do trojrozměrného prostoru v podobě gravitačního pulzu. To bylo to, co zničilo solární zrcadlo a nákladovou loď a - promiňte madam Radovasová - zabilo Dr. Radovase a Marii Trogirovou. Vyšetřovací tým před několika hodinami konečně našel i její tělo. Bohužel bylo zatavené do jakéhosi kusu vraku, který už objevili před týdnem."
Jen tichý Cappellův výdech prozradil jeho zármutek, a v očích se mu zatřpytily slzy. Zásah, pomyslel si Miles, myslel jsem si, že protestoval trochu moc. Nikdo nevypadal překvapeně, jen zaraženě.
„Takže pokud se vám podaří váš přístroj zprovoznit, zničíte tuhle stanici se zhruba pěti tisíci lidmi na palubě a sebe samotné. A zítra ráno bude Barrayar stále ještě přístupný." Miles ztišil hlas téměř do šepotu. ‚A to všechno bylo k ničemu."
„On lže," přerušila Foscolová zuřivě strnulé ticho. „Lže."
Soudha unaveně odfrkl, rukama si prohrábl vlasy a zavrtěl hlavou. A pak se k Milesově překvapení rozesmál.
Cappell civěl na svého kolegu. „Vážně si myslíš že to tak bylo? Že to bylo tak, jak říká?"
„To by vysvětlovalo," začal Soudha, „to by vysvětlovalo... můj bože." Hlas se mu zlomil. „Myslel jsem si že to způsobila ta nákladová loď," řekl konečně. „Že to celé nějak ovlivnila."
„Také bych se měl zmínit o tom," přerušil ho Miles, který s obavou sledoval Soudhovu neobvyklou reakci, „že Císařská bezpečnost zatkla všechny zaměstnance oddělení odpadního tepla i s jejich rodinami, které jste i vy nechali v Solstice u Jižní přepravní. A pak jsou tu i vaši ostatní příbuzní a přátelé, nevinní, kteří o ničem nevědí. Hra s rukojmími je špatná a smutná a mnohem snáz se začíná, než končí. Nejhorší konce, které jsem viděl, končily ztrátou sebeovládání obou stran, které tak nedostaly nic z toho, co chtěly. A lidé, kteří jsou v ní v sázce, často vůbec nevědí, že ji hrají."
„Barrayarské vyhrůžky," Foscolová zdvihla bradu. „To si po tom všem myslíte, že se vám nemůžeme postavit?"
„Jsem si jistý, že můžete, ale proč byste to dělali? V tomhle zmatku už není o co hrát. Největší cena je pryč. Barrayar neodříznete. Nemůžete udržet své tajemství a ani ochránit nikoho na Komarru. Jediná věc, kterou můžete udělat, je zabít ještě víc nevinných lidí. Velké cíle si žádají velké oběti, to ano, ale ty cíle se vám neustále vzdalují." Ano, takhle na ně musí. Nezvyšovat tlak, ale snížit zeď, ke které je tlačí.
„Neprošli jsme tím vším, jen abychom dali zbraň století do ruku barrayarských vojáků," hlesl Cappell a otřel si hřbetem ruky oči.
„Už tam je. Jako zbraň má zatím zřejmě pár základních nedostatků. Ale Riva říká, že z červí díry se zřejmě vrací mnohem víc energie, než se do ní vyšle. To by mohlo znamenat její pozdější ekonomické mírové využití, až se ten jev naučíme lépe chápat."
„Opravdu?" napřímil se Soudha. „Jak na to přišla? Má nějaká čísla?"
„Soudho!" okřikla ho pohoršené Foscolová. Madam
Radovasová sebou trhla a Soudha se uklidnil a zúženýma očima se zadíval na Milese.
„Na druhou stranu," pokračoval Miles, „dokud nás další výzkum neujistí v tom, že červí díru skutečně není možné uzavřít, žádný z vás nesmí odejít a zejména ne k vládě jiné planety. Je to jedno z těch vojenských rozhodnutí, rozumíte? A obávám se, že jsem ho udělal já." Vorské dámy musejí být v pořádku, řekl Vorgierovi. Lhal jemu, nebo lže teď? Inu, jestli na to nepřijde on sám, možná na to nepřijdou ani Komařané. „Všichni samozřejmě půjdete do barrayarského vězení," pokračoval. „Nepříjemná část toho, že se člověk narodí jako Vor, je ta, že naše životy jsou míněny jako oběť. Ani mučení ani smrt, nic, čím byste těm dvěma Barrayarankám vyhrožovali, nemůže změnit váš osud."
Řekl to správně? Jejich tváře na obrazovce byly trochu zmenšené, trochu pobledlé a nečitelné. Miles si přál, aby s nimi takhle mohl mluvit tváří v tvář. Polovina všech gest, řeči těla, nepatrných změn ve výrazu a hlase se ztrácela při přenosu a nemohla mu být k užitku. Ale kdyby se k nim vydal na jednání osobně, jen by to obohatilo jejich sbírku rukojmích a zatvrdilo je v jejich odporu. Hlavou mu znovu prolétla vzpomínka na ženskou ruku, klouzající mu z prstů a ztrácející se s křikem v mlze. Bezmocně sevřel ruce v klíně. Už nikdy, řekl jsi. Musí být v pořádku, řekl jsi. Pozorně sledoval tváře Komařanů, každý výraz, který mohl prozrazovat pravdu, lež, víru, podezření nebo důvěru.
„To vězení má své výhody," přesvědčoval je dál. „Některá z nich jsou poměrně pohodlně zařízená a na rozdíl od hrobu se z nich lidé vracejí. Já jsem ochoten vám výměnou za vaše podrobení se a spolupráci osobně zaručit vaše životy. Ne vaši svobodu - to bude muset počkat. Ale čas půjde dál, staré krize se změní v nové a lidé mohou změnit názory. Alespoň ti, kteří žijí. Stále ještě je možnost amnestie při nějakých významných událostech - například při narození Císařského dědice. Pochybuji, že byste ve vězení byli déle než deset let."
„Tomu říkám nabídka," prskla hořce Foscolová.
Miles zdvihl obočí. „Je to čestná nabídka. Máte lepší šanci na amnestii než Tien Vorsoisson. Tu pilotku z nákladní lodi už její děti nenavštíví. Viděl jsem její pitevní zprávu, říkal jsem to už? Viděl jsem všechny pitevní zprávy. Pokud mám vůbec nějaké pochybnosti, tak o tom, že nebráním práva rodin těch mrtvých na pomstu. Za takové zabití by měly být veřejné procesy."
Dokonce i Foscolová odvrátila oči stranou.
Výborně. Pokračuj. Čím víc času získáš, tím líp a tím víc budou rozumět tvým argumentům. A dokud dokáže Soudhovi zabránit v přerušení hovoru, stále ještě nějakým způsobem úspěšně pokračuje. „Vy neustále žehráte na barrayarskou

tyranii, ale já si nemyslím že jste nechali hlasovat celý Komarr, dřív než jste se rozhodli uzavřít jim jejich budoucnost. A i kdybyste to mohli udělat, určitě byste se toho neodvážili. Před dvaceti, možná ještě před čtyřiceti lety by s vámi většina obyvatel souhlasila. Před deseti lety by už ale bylo příliš pozdě. Myslíte, že by vaši obyvatelé skutečně chtěli uzavřít svůj nejbližší trh a přijít o všechny obchodní příležitosti? Chtěli by přijít o všechny své příbuzné, kteří na Barrayaru žijí, a také o své barrayarské vnuky? Vaše obchodní flotily už zjistily, že se jim ochrana barrayarských vojenských lodí náramně hodí. Kdo jsou tu skuteční tyrani - Barrayarané, kteří třeba i neobratně chtějí Komarr začlenit do své budoucnosti, nebo komarrští intelektuální elitáři, kteří chtějí ze své budoucnosti vyloučit všechny kromě sebe?"
Zhluboka se nadechl, aby ovládl nečekaný hněv, který se ho při těch slovech zmocnil. Uvědomil si, že ty lidi dostal až na okraj. Dej si pozor, velký pozor. „Takže nám zbývá jen zkusit zachránit z těch trosek co nejvíc lidí."
Po chvilce ticha se zeptala madam Radovasová: „A jak nám naše životy zaručíte?" Bylo to poprvé, kdy promluvila, ačkoliv doposud velmi pozorně poslouchala.
„Svým nařízením Císařského auditora. Jen Císař Gregor sám by ho mohl zrušit."
„A proč by to Císař Gregor neměl udělat?" zeptal se skepticky Cappell.
„Nebude z toho mít vůbec radost," odpověděl mu upřímně Miles. A já mu budu muset podat pravdivou zprávu, no nazdar. „Ale... když se zaručím svým slovem, myslím, že se nepostaví proti." Odmlčel se. „To bych musel rezignovat."
Foscolová si odfrkla. „To je od vás hezké, že víme, že byste po naší smrti musel rezignovat. To mě uklidňuje."
Soudha si třel rty a pozoroval Milesův výraz... zkreslený výraz, připomněl si Miles. Není sám, komu signály řeči těla chybí. Inženýr mlčel a přemýšlel... o čem?
„Vaše slovo?" zašklebil se Cappell. „Víte, co pro nás znamená slovo Vorkosigana?"
„Já ano," řekl klidně Miles. „A víte vy, co znamená pro mě?"
Madam Radovasová naklonila hlavu a ještě víc zpozorněla.
Miles se naklonil k obrazovce blíž. „Mé slovo je to jediné, co stojí mezi vámi a hordou nedočkavých hrdinů z Císařské bezpečnosti, kteří by se k vám rádi prostříleli třeba skrz zeď. Víte dobře, že k tomu nepotřebují chodby. Mé slovo mě zavázalo k tomu, že jsem auditor, a díky němu teď čelím povinnosti, která je pro mě horší, než vůbec tušíte. Mám jen jedno slovo, a to nemůže být pravdivé ke Gregorovi, jestliže bude lhát vám. Ale jestli mě v něčem zážitek mého otce v Solstice poučil, tak je to to, že nerad ručím svým slovem za věci, které nedokážu kontrolovat. Jestli se vzdáte bez boje, dokážu kontrolovat další události. Jestli si pro vás Císařská bezpečnost bude muset přijít, nastane zmatek a všechno bude záviset na reflexech mladých horlivých chlapů se zbraněmi a vznešenou vizí o tom, jak potlačí šílené komarrské teroristy."
„My nejsme teroristi," vyjela zuřivě Foscolová.
„Ne? Mně tak zatím připadáte," řekl úsečně Miles.
Stiskla rty, ale Soudha se zatvářil nejistě.
„Jestli na nás pustíte Císařskou bezpečnost, padnou následky na vaši hlavu," řekl Cappell.
„Skoro správně," souhlasil Miles. „Pokud dám Císařské bezpečnosti volnou ruku, padnou následky na moji hlavu. To je ten nepatrný rozdíl mezi tím mít něco na starosti a nebo mít to pod kontrolou. Umíte si asi představit, jak jsem z toho nadšený."
Soudha si odfrkl. Miles se v odpověď bezděčně uculil koutkem úst. Jasně. Soudha taky zná ten rozdíl.
Foscolová se naklonila kupředu. „To všechno nás má, jenom zmást. Kapitán Vorgier řekl, že už poslal pro skokovou loď. Kde ji máte?"
„Vorgier vám lhal, aby získal čas, to je jeho povinnost. Žádná loď nebude." Tak a teď to řekl. Teď už má před sebou jen možnosti. Už předtím jsi měl jen dvě možnosti.
„Máme tu dvě rukojmí. Máme jednu vyhodit do vesmíru, abychom vám dokázali, že to myslíme vážně?"
„Věřím vám, že to myslíte smrtelně vážně. Kterou z nich na to necháte dívat, tetu, nebo neteř?" zeptal se tiše Miles a znovu se opřel do židle. „Tvrdíte o sobě, že nejste šílení teroristé, a já vám věřím. Nejste. Zatím nejste. Také nejste vrahové. Věřím tomu, že všechna ta dosavadní úmrtí byla jen náhodná. Zatím. Ale také vím, že časem se ten rozdíl smaže snadněji. Prosím, všimněte si, že už jste zašli tak daleko, jak jste jen mohli, aniž byste se stali obrazem nepřítele, proti kterému stojíte."
Pro větší důraz se odmlčel.
„Vorkosigan má myslím pravdu," řekl nečekaně Soudha. „Právě nám došly všechny možnosti. Musíme začít hrát znovu, a to by nebyla hra, kterou jsem začal."
„Musíme držet spolu, nebo je konec," řekla Foscolová naléhavě. „Jestli budeme muset jednu vyhodit, tak jsem pro tu zdivočelou Vorsoissonovou."
„Uděláš to vlastníma rukama?" zeptal se jí pomalu Soudha. „Protože já ti nepomůžu."
„Ani po tom, co nám provedla?"
Co vám proboha ta mírná Kateřina mohla provést? Miles udržoval svůj výraz netečný a nehýbal se.
Soudha zaváhal. „Nakonec to asi bylo jedno."
Cappell a madam Radovasová začali mluvit oba najednou, ale Soudha je zdviženou rukou zarazil. Bolestně vydechl. „Ne. Budeme pokračovat v tom, co jsme začali. Je jasné, mezi čím volíme. Můžeme toho teď nechat a vzdát se, nebo věřit že Vorkosigan blafuje. Víte dobře, že jsem ještě před odjezdem z Komarru navrhoval, abychom se někde ukryli a počkali na později."
„Je mi líto, že jsem tehdy hlasoval proti tobě," řekl Cappell Soudhovi.
Soudha pokrčil rameny. „Jasně, no... jestli toho máme nechat, tak tedy teď."
Ne, takhle ne přemýšlel rychle Miles. Tohle je příliš unáhlené. Ještě by si měli takhle vykládat alespoň deset hodin. Chtěl, aby se dobrovolně vzdali, a ne aby dobrovolně spáchali sebevraždu. Ani vraždu. Pokud uvěřili tomu, co říkal o

závadě na jejich přístroji, brzy je musí napadnout, že je jejich rukojmím vlastně celá stanice, pokud jim nebude vadit vlastní smrt. On jim to rozhodně připomínat nebude. Opřel se zpátky do židle, skousl hranu prstu mezi zuby a poslouchal dál.
„Nemá cenu čekat dál," pokračoval Soudha. „Riziko je každou minutou větší. Leno?"
„Nevzdáme se," řekla umíněně Foscolová. „Pokračujeme." A pak už tišším hlasem: „Nějak."
„Cappelle?"
Matematik dlouho mlčel. „Nemůžu se vyrovnat s tím, že Marie zemřela zbytečně, vydržíme."
„A já..." Soudha rozevřel mohutné dlaně. „Skončeme to. Teď jsme přišli o moment překvapení a nemá to dál cenu. Jediná otázka je, kam nás to zavede." Obrátil se k madam Radovasové.
„Ach, to už jsem na řadě? Nechtěla jsem být poslední."
„Tvůj hlas to rozhodne," řekl Soudha.
Madam Radovasová ztichla a zadívala se ven z budky - možná ke dveřím vnější přechodové komory? Miles její pohled sledoval. Všimla si toho a Miles sebou trhl.
Tak teď jsi to, hochu, zbodal. Kateřinin život a tvoje slovo závisí na partě hlasujících Komařanů. Jak jsme se sem vůbec dostali? Takhle to nemělo být... Očima na terminálu vyhledal kód, kterým by Vorgiera a jeho čekající muže vyslal vpřed.
Madam Radovasová se znovu zadívala z okna. Neurčitě řekla: „Naše bezpečí vždycky bylo v utajení. A teď, i když utečeme na Pol nebo Escobar a nebo i někam dál, bude nám Císařská bezpečnost v patách. Museli bychom ty rukojmí mít pořád. V exilu nebo ne, stejně by to bylo vězení a my vězni. Už mě nebaví být vězněm naděje ani strachu."
„Ty jsi nebyla vězeň!" řekla jí Foscolová. „Myslela jsem, že jsi jedna z nás."
Madam Radovasová se jí podívala do očí. „Podporovala jsem svého manžela. Kdybych to nedělala, možná by ještě žil. Leno. Jsem unavená."
Foscolová řekla mírně: „Možná by sis napřed měla odpočinout."
Pohled, kterým ji madam Radovasová místo odpovědi probodla, ji donutil sklopit oči.
Madam Radovasová se pak zeptala Soudhy: „Vy mu věříte, že to zařízení nefunguje?"
Soudha se zamračil: „Ano. Bojím se, že ano. Kdyby ne, hlasoval bych jinak."
„Chudák Bárto." Dlouho se dívala na Milese. Byl to téměř užaslý pohled.
Miles, povzbuzený jejím očividným dilematem, se zvědavě zeptal: „Proč to rozhodne váš hlas?"
„Původní nápad měl vlastně můj manžel. Pro tu myšlenku žil téměř sedm let. Měl v podstatě rozhodující slovo."
Typické pro Komařany. Takže Soudha byl vlastně druhý v pořadí, donucený převzít velení... teď už to ale bylo úplně jedno. Možná to nazvou po něm. Radovasův efekt Možná. „Oba jsme svým způsobem dědici."
„Ano." Vdova zkřivila rty v úšklebku. „Víte, nikdy nezapomenu na váš výraz, když vám ten hlupák Vorsoisson řekl, že na těch formulářích není kolonka pro Císařské nařízení. Skoro jsem se tenkrát rozesmála nahlas."
Madam Radovasová zavrtěla nevěřícně hlavou, ale ne kvůli tomu, že by nevěřila jeho slibu. „Dobrá, lorde Vorkosigane... věřím vašemu slovu. A uvidíme, za co stojí." Zadívala se do tváří svých tří kolegů, ale když znovu promluvila, dívala se na něj. „Hlasuji pro to, abychom toho nechali."
Miles napjatě čekal protesty, nespokojenost a vnitřní neshody. Cappell uhodil pěstí do skleněné stěny až to zadunělo, a otočil se pryč se vzteklým výrazem ve tváři. Foscolová si zakryla obličej dlaněmi. Bylo ticho.
„Takže to je konec," řekl nakonec vyčerpaně Soudha. Miles přemýšlel, jestli ho ta novina o nefunkčnosti jejich přístroje nezdrtila víc než celá jejich domluva. „Vzdáváme se a věříme vašemu slovu, že ručíte za naše životy, lorde auditore Vorkosigane." Zavřel pevně oči a pak je znovu otevřel. „Co teď?"
„Spousta rozumně pomalých akcí. Napřed Císařské bezpečnosti nějak rozumně vymluvím jejich naději na hrdinský útok. Vím, že se na to docela připravovali. Pak vy budete o svém rozhodnutí informovat ostatní členy vaší skupiny. Potom zneškodníte všechny nástrahy, které jste zaktivovali, a všechny zbraně složíte daleko od sebe na jednu hromadu. Odemknete dveře a klidně se posadíte na podlahu s rukama za hlavou. Pak teprve pustím Císařskou bezpečnost dovnitř." Spěšně dodal: „Prosím, abyste nedělali žádné prudké pohyby a tak."
„Dobrá." Soudha přerušil spojení a Komařané zmizeli. Miles se náhle dezorientované zachvěl. Cítil se v malé místnosti hrozně sám. Ten vřeštící člověk, který dorážel na skleněnou stěnu v jeho mysli, si zřejmě někde obstaral beranidlo. Miles otevřel komunikační kanál a nařídil, aby zatykači tým doprovázeli lékaři. Všichni muži z Císařské a staniční bezpečnosti s sebou musí mít jen paralyzéry a nic víc. Tenhle poslední rozkaz opakoval několikrát, aby se ujistil, že jim to došlo. Cítil se, jako kdyby na téhle židli seděl už alespoň sto let. Když se pokusil postavit, skoro přepadl na zem. A pak běžel pryč.

Miles uzavřel s Vorgierem jediný kompromis, týkající se bezpečí osoby Císařského auditora, a to ten, že půjde na rampu nákladového prostoru Jižní přepravní, místo aby napochodoval dovnitř se zatýkacím komandem. Asi deset Komařanů tam sedělo se zkříženýma nohama na zemi a sledovalo vstup Barrayaranů. Po Milesovi dovnitř vešla technická jednotka a začala vyhledávat případné nástrahy a za nimi lékařský tým s levitační paletou.
První věc, které si Miles všiml hned po Komařanech, byla převržená paleta uprostřed místnosti, ležící na hromadě zkroucených trosek. Jen vzdáleně mu připomínala výkresy pátého přístroje, které viděl dole na Komarru. Srdce mu při tomhle nevysvětlitelném pohledu poskočilo.
Prošel kolem trosek, pozorně si je prohlédl a pak došel k Soudhovi, kterého právě zatýkali. „Můj bože. Váš přístroj zřejmě postihla nějaká nehoda. Ale nijak by vám to nepomohlo. Stejně máme všechny plány."
Cappell a muž, kterého Miles poznal jako pohřešovaného inženýra z Bollan Design's, stáli zamračeně poblíž. Foscolová se snažila zaslechnout, co říká, a téměř nevnímala zatykači formuli, kterou jí předříkávala jedna z policistek.
„To jsme neudělali my," vzdychl Soudha. „To byla ona."

Palcem ukázal Milesovi na dveře, vedoucí do vnější přechodové komory. Dveře byly zapřené kovovou tyčí, jejíž konce byly přivařené k jejich rámu.
Miles rozevřel oči a ze rtů mu sklouzlo bezdeché: „Ona?"
„Ta pekelná mrcha. Vlastně barrayarská, to vyjde nastejno. Madam Vorsoissonová."
„Pozoruhodné." Konečně začínal chápat narážky, které padly v průběhu nedávného vyjednávání. „Ehm... jak?"
Všichni tři Komařané se rozmluvili naráz, jak se snažili najít viníka, a začínali větami jako Kdyby ji madam Radovasová nepustila ven, Kdybyste Radovasovou nenechali, aby je pustila ven, A jak jsem to míla vědět? S tou starou dámou to vypadalo bledě. A pořád ještě vypadá. Kdybyste nepoložili ten ovladač přímo před ni a kdybyste zůstali v té zatracené budce a kdybyste běželi trochu rychleji. Kdybyste místo toho odpojili přívod energie do levitační palety a proč vás to vůbec nenapadlo hned, co? z nichž si Miles pomalu poskládal obraz, který mu projasnil celý den. Nebo spíš celý rok. Vlastně ještě dost dlouhou dobu.
Miluju ji. Miluju ji. Předtím jsem si jen myslel, že ji miluju. A teď to vím, zeji miluju. Já musím, musím tuhle ženskou dostat. Bude moje, moje, moje. Lady Kateřina Nile Vorvayne Vorsoisson Vorkosiganová, ano! Nenechala tu pro Císařskou bezpečnost a oba auditory nic než smetí k úklidu. Chtělo se mu válet radostí po podlaze, což by za těchto okolností od něj nebylo příliš diplomatické. Zachoval vážnou a neutrální tvář. Tak nějak si nemyslel, že by Komařané ocenili výbuch jeho radosti.
„Když jsme ji vystrčili do přechodové komory, tak jsem zavařil východ," řekl nevrle Soudha. „Třetí Šanci už jsem jí dát nehodlal."
„Třetí?" zeptal se Miles. „A co tedy byla ta první?"
„Když ji sem ten idiot Arozzi přivedl, skoro všechno prozradila, protože spustila poplašný spínač."
Miles pohlédl stranou na spínač na zdi. „A co se stalo?"
„Měli jsme tu kontrolu ze stanice. Myslel jsem, že se jich už nezbavíme."
„Aha." To je zvláštní, Vorgier se o tomhle nezmínil. Na to bude čas později. „Chcete říct, že se tu pět hodin snažíme stanici evakuovat zbytečně?"
Soudha se pomalu usmál: „Snad vás nemám litovat, Barrayarané?"
„Hm. Nevadí."
Většina vězňů už vycházela z místnosti. Miles gestem naznačil Soudhovi, aby ještě počkal. „Ještě chvilku, Soudho. Řekněte pravdu, jsou na té komoře nějaké nástrahy?"
„Na vnějších dveřích je výbušnina, reagující na pohyb, vnitřní dveře by ji neměly spustit."
Se železným sebeovládáním Miles pozoroval, jak muži z Císařské bezpečnosti odřezávají železnou tyč. Zvonivě dopadla na tvrdou podlahu. Chvilku čekal, ztuhlý strachy.
„Na co čekáte?" zeptal se zvědavě Soudha.
„Jen přemýšlím nad hloubkou vaší politické geniality. Jestli to nakonec nevybuchne a nezhatí nám veškerou snahu."
„Teď? Proč? Vždyť je po všem," řekl Soudha.
„Jako pomsta. Manipulace. Možná mě chcete donutit k zuřivosti a zopakovat Solstický Masakr se vším všudy, i když v menším měřítku. To by ve vaší propagandě zabodovalo. Samozřejmě, pokud byste byli ochotni obětovat své životy. Správně podaná by se taková událost mohla stát počátkem nového komarrského odboje."
„Vy máte opravdu zvláštní myšlení, lorde Vorkosigane," zavrtěl hlavou Soudha. „Je to vaší výchovou, nebo dědičností?"
„Ano," vzdychl Miles. Po chvilce přemýšlení pokynul strážím, aby pokračovaly, a Soudha byl odveden ke svým kolegům.
Po souhlasu Císařského auditora technici stiskli tlačítko na dveřích. Vnitřní dveře zavrčely a napůl se otevřely. Miles do nich lehce strčil nohou a rozjely se dokořán.
Kateřina stála před vnitřními dveřmi a profesorkou, která seděla na podlaze a přes záda měla přehozenou vestu své neteře. Kateřina měla na tváři modřinu, vlasy rozcuchané, pěsti zaťaté a vypadala jako šílená, a podle Milese naprosto úžasně. Široce se na ni usmál a natáhl k ní obě ruce.
Vrhla na něj zuřivý pohled. „To byla doba." Vyklopýtala ven a přitom si mumlala opovržlivé: „Chlapi!"
Po krátkém okamžiku zmatku se Milesovi podařilo natažené ruce rozhýbat k pokloně před profesorkou. „Madam doktorka Vorthysová. Jste v pořádku?"
„Ale podívejme se, Miles." Podívala se na něj. Měla bledou tvář. „Už mi bylo lip, ale asi to přežiju."
„Mám tu pro vás levitační paletu. Tihle silní chlapíci vám na ni pomohou."
„Ach, děkuji vám mnohokrát."
Miles odstoupil a mávl na lékařské techniky. Profesorka vypadala naprosto spokojeně, že ji zdvihají na levitační paletu a přikrývají teplou přikrývkou. Letmá prohlídka a pár mumlaných slov nakonec vyústily v poloviční dávku synerginu a pak paleta vystoupala nad zem.
„Profesor přijede brzy," ujistil ji Miles. „Vlastně tu bude asi dřív, než vás odvezeme na staniční ošetřovnu. Dohlédnu na to, aby přišel rovnou za vámi."
„To mám radost." Profesorka mu pokynula, aby přišel blíž. Když se nad ní sklonil, popadla ho za ucho a vlepila mu na tvář polibek. „Kateřina byla úžasná," zašeptala mu do ucha.
„Já vím," vydechl potichu. V očích mu blýsklo a ona se usmála.
Odstoupil od palety a postavil se vedle Kateřiny, protože doufal, že by ji čin její tety mohl inspirovat - opravdu by mu nevadil alespoň malý projev vděčnosti. „Nezdálo se mi, že byste byla překvapená, že mě vidíte," zamumlal. Paleta se dala pod vedením technika do pohybu a on i Kateřina se zařadili za ní. Technici Císařské bezpečnosti zdvořile čekali, než vyjdou ven, aby se mohli vrhnout na vnější dveře a zneškodnit nálož.

Kateřina si jen lehce se třesoucí rukou zastrčila za ucho uvolněný pramen vlasů. Na pažích měla také modřiny. Miles si toho všiml, když sejí odhrnul rukáv. Zamračil se. „Věděla jsem, že to musejí být naši," řekla prostě. „Jinak by se otevřely ty druhé dveře."
„Ehm. Jistě." Měla na přemýšlení o tom, které dveře to budou, celé tři hodiny. „Moje rychlá loď nebyla dost rychlá."
Mlčky zabočili do další chodby. I když by ho nejspíš uspokojilo, kdyby se mu vrhla do náruče a úlevně se mu rozplakala na - no na rameni nejspíš ne, to spíš na hlavu - před celou jednotkou Císařské bezpečnosti, musel přiznat, že tohle chování obdivuje ještě víc. Co máš pořád s těmi vysokými ženami a neopětovanou láskou? Jeho bratranec Ivan by nepochybně měl na toto téma pár řízných poznámek. V duchu při tom očekávání zavrčel. S Ivanem a dalšími riziky svého dvoření se vypořádá později.
„Víte, že jste zachránila asi pět tisíc lidí?" zeptal se jí.
Svraštila tmavé obočí. „Cože?"
„Ten vynález byl vadný. Kdyby se ho Komařanům podařilo spustit, gravitační zpětný ráz z červí díry by tuhle stanici rozerval stejně jako solární zrcadlo. Zřejmě by přežilo jen pár lidí. A to vůbec nemluvím o škodách na majetku. Když si vzpomenu, jak si Illyan stěžoval na škody na mém zařízení, když jsem byl jen velitel..."
„To myslíte... že to nakonec nefungovalo? To jsem to udělala zbytečně?" Zarazila se a ramena jí poklesla.
„Jak to myslíte, zbytečně? Znám spoustu Císařských generálů, kteří za celou svou kariéru nic takového nedokázali. Vy byste podle mě měla dostat nejméně metál. Jenže celá tahle věc bude vlastně utajená, tak-
že budou muset znovu vymyslet nějaký vyšší stupeň utajení, pod který to zařadí. A pak utají ještě to utajení."
Neradostně zkrabatila rty. „Co bych asi dělala s tak zbytečnou věcí, jako je medaile?"
Vzpomněl si na obsah jisté zásuvky doma v Sídle Vorkosiganů. „Můžete si ji zarámovat nebo používat jako těžítko. A pak ji třeba oprašovat."
„Přesně to jsem vždycky chtěla. Další zbytečnost."
Zazubil se na ni. Konečně se usmála, zřejmě z ní adrenalin konečně začínal vyprchávat a nevypadala, že by se chtěla zhroutit. Nadechla se a znovu vyrazila dopředu. Snažil se s ní udržet krok. Setkala se s nepřítelem, ovládla situaci, tři hodiny seděla na prahu smrti a dokázala z něj sestoupit vzpřímená a prskající. Prý příliš dobře vychovaná. Ha. Jo, tati, tuhle chci.
Zastavil se u dveří vedoucích na ošetřovnu. Profesorka už v nich zmizela, lékaři ji tam vnesli na paletě jako lady na nosítkách. Kateřina se zastavila.
„Musím vás tu na chvíli nechat a zkontrolovat své vězně. Ošetřovatelé se o vás postarají."
Svraštila obočí. „Vězně? Ach. Ano. A jak se vám podařilo zbavit se těch Komařanů?"
Miles se pousmál: „Přesvědčil jsem je."
Shlížela na něj dolů a jeden koutek nádherných rtů sejí stočil do úsměvu. Spodní ret měla rozťatý. Chtělo se mu ho scelit polibkem. Ještě ne. Načasuj si to, hochu. Jedno po druhém.
„Vy musíte být velmi přesvědčivý."
„To doufám." Zhluboka se nadechl. „Uvěřili mi, co jsem jim tvrdil, že je totiž nepustím, ať vám nebo profesorce udělají cokoliv. Jenže jsem tvrdil pravdu. Nemohl bych je nechat jít." Tak. Zradil ji úplně. Sevřel pěsti.
Nevěřícně na něj civěla. Srdce mu pokleslo. „No, samozřejmě že ne!"
„Ehm... cože? Copak nevíte, co chtěli udělat s Barrayarem?" zeptala se. „To byla hrůza. Děsivé na tom bylo i to, že to vůbec nechápali. Vlastně se mě snažili přesvědčit, že uzavření červí díry nikomu neublíží! Hlupáci!"
„To jsem si vlastně myslel také."
„A vy byste pro něco takového svůj život neriskoval?"
„Já ano, ale neriskoval jsem život svůj, ale váš."
„Patřím přece k Vorům," řekla prostě.
Znovu se usmál, srdce mu poskočilo, opilé radostí. „K pravým Vorům, má paní," vydechl.
Přistoupila k nim ošetřovatelka s naléhavým: „Madam Vorsoissonová?" Miles jí předal Kateřinu, zasalutoval jí a otočil se. Než došel k prvnímu rohu, už si falešně zpíval.

KAPITOLA 21

Personál staniční ošetřovny trval na tom, že obě dámy musí zůstat přes noc, a nikdo se s nimi o tom nehádal. I přes vyčerpání dovolili Kateřině vyzvednout si zavazadlo z nepoužitého hotelového pokoje za pozorného doprovodu velmi mladého člena Císařské bezpečnosti, který každou větu končil slovem madam a trval na tom, že jí zavazadlo odnese.
Na terminálu v hotelovém pokoji na ni čekala zpráva - spěšný rozkaz lorda Vorkosigana, aby i s tetou okamžitě opustila stanici. Tón zprávy byl tak naléhavý, že se skoro rozběhla pryč, i když věděla, že zpráva už je stará. Všimla si, že dostala jen instrukce, žádné vysvětlení. Nejspíš kdysi opravdu velel v armádě. Kontrast mezi napjatým rozhodným lordem a potrhlým inteligentním mladým mužem, který se jí ukláněl ve dveřích přechodové komory, ji mátl. Který z nich je skutečný lord Vorkosigan? I přes jeho otevřenost se jí zdálo, že je uchopitelný asi tak těžko jako voda. Voda na poušti. Ta myšlenka se jí vetřela do hlavy. Zavrtěla jí, aby ji vytřásla ven.
Když se vrátila na ošetřovnu, posadila se vedle tety a čekala na příjezd profesora. Strýc Vorthys přijel za hodinu. Když se posadil na postel vedle své ženy a objal ji, byl neobvykle udýchaný a zamlklý. Ona ho objala také a v očích se jí poprvé za celou noc objevily slzy.
„Takhle bys mě neměla děsit, ženo," řekl jí v hraném rozhořčení. „Necháš se unést, porazíš komarrské teroristy a nenecháš žádnou práci pro Císařskou bezpečnost. .. tohle tvoje chování by mohlo zhatit můj sobecký plán umřít první a nechat ti tu všechno na starost. Tohle už mi laskavě nedělej!"
Třaslavě se zasmála: „Budu se snažit, drahý." Nemocniční župan jí sice příliš nesluší, ale barvu už má lepší, pomyslela

si Kateřina. Synergin, horké nápoje, teplo, ticho a bezpečí způsobily ústup potíží tak rychle, že i její ustaraný manžel se rychle uklidnil. Kateřina nechala tetu vyprávět většinu událostí posledních hodin s Komařany a jen několikrát se s mumlaným upřesněním vmísila do částí, kde ji teta chválila až příliš.
Kateřina si závistivě uvědomila, že i po čtyřiceti letech manželství se jeden o druhého bojí. To už není pro mě. Já jsem o tuhle možnost přišla. Profesor i profesorka zřejmě patří k těm několika šťastlivcům, kterým to vyšlo. Kateřině bylo jasné, že zřejmě nemá vlastnosti potřebné k tomu, aby se jí něco takového někdy povedlo. No, budiž.
Profesorův dunivý hlas a precizní akademická výslovnost se brzy vrátily do normálu, když začal kolem tety zbytečně prohánět lékařský personál. Kateřina zasáhla a pevně trvala na tom, že teta Vorthysová potřebuje především odpočinek. Po chvilce tedy strýc odešel najít lorda Vorkosigana a prohlédnout si bitevní pole v prostorách Jižní přepravní. Kateřina si myslela, že už snad nikdy neusne, ale poté, co se osprchovala a uložila na lůžko, jí lékařka přinesla nějaký lektvar a přinutila ji ho vypít. Kateřina stále ještě nezřetelně hudrala, že na ni takové věci nikdy nepůsobí, když ji postel doslova stáhla dolů.

Ať už díky lektvaru, vyčerpání, nervovému vypětí a nebo prostě jen nepřítomnosti devítiletého chlapce, vyžadujícího pozornost, prostě zaspala. Ráno plynulo klidně při rozhovoru s tetou a pomalu se schylovalo k poledni, když na ošetřovnu vrazil lord Vorkosigan. Celý byl jako ze škatulky, jeho hladký šedý oblek byl čerstvě vyžehlený, ale ve tváři byly znát stopy únavy. Pod každou paží nesl ohromnou a neskladnou kytici. Kateřina mu přispěchala na pomoc a dřív, než je stačil upustit, přesunula je na stůl.
„Dobrý den, madam Vorthysová, vypadáte mnohem lépe. Výborně. Madam Vorsoissonová." Naklonil hlavu ke straně a zazubil se.
„Kde jste na vesmírné stanici sehnal tak úchvatné květiny?" zeptala se ohromená Kateřina.
„V obchodě. Je to přece komarrská stanice. Prodají vám tu cokoliv. No, cokoliv vlastně ne, to by to musel být Jackson. Ale napadlo mě, že když se tu schází a rozchází tolik lidí, určitě tu budou někde květiny k sehnání. Víte, že je pěstují přímo tady na stanici v automatických zahradách? Nevím ani, proč jim tak říkají. Automaty tam určitě nikdy nepěstovali." Přitáhl si k nim křeslo a usadil se u nohou profesorčiny postele. „Mimochodem, myslím, že ta tmavočervená chlupatá věc pochází z Barrayaru. Když jsem na ni sáhl, skoro jsem se ukýchal."
„Ano, kýchavice děsivá," kývla souhlasně.
„To je její název, nebo konstatování faktu?"
Usmála se. „Myslím, že to souvisí s tou barvou. Pochází z Jižního Kontinentu, ze západních svahů Černých srázů."
„Jednou v zimě jsem tam byl na cvičení. Tyhle kytky musely být tenkrát naštěstí pod několika metry sněhu."
„Jakpak je máme dostat domů, Milesi?" zasmála se profesorka.
„Tím se nezatěžujte," doporučil jí. „Personálu ošetřovny je koneckonců můžete nechat kdykoliv."
„Musely být ale hrozně drahé," starala se Kateřina. Takový nesmysl, utrácet tolik peněz za něco, čím se mohu těšit jen pár hodin.
„Drahé?" zeptal se nechápavě. .Automatické zbrojní ovladače jsou drahé. Bojové akce, které se nepovedou, jsou velmi drahé. Tohle bylo laciné. Opravdu. A vlastně jsem tím podpořil místní obchod, což je dobré pro Císařství. A pokud budete mít možnost, měly byste se projít po místní hydroponické zahradě, jestli vás nechají. Myslím, že by vás to určitě zajímalo."
„Uvidíme, jestli budeme mít čas," řekla Kateřina. „Byl to hrozný zážitek. Je divné, že vlastně ještě přijedu včas, abych si mohla vyzvednout Nikkiho. Za pár dní bude mít léčení za sebou, a tím s Komarrem končím."
„Máte to všechno pod kontrolou? Máte, co potřebujete? Vaše teta," kývl na profesorku, „vám určitě pomáhá."
„Předpokládám, že si tentokrát se vším poradím sama," ujistila ho Kateřina.
„To určitě ano." Znovu mu přes tvář přelétl ten šibalský úsměv.
„Právě jsme zmeškaly loď, kterou jsme měly ráno odletět, protože strýc Vorthys trval na tom, abychom na něj počkaly a cestovaly s ním rychlou kurýrní lodí.
Nevíte, kdy má odletět? Měla bych poslat zprávu madam Vortorrenové."
„Profesor tu má ještě pár věcí na práci. Komarrská Císařská bezpečnost nám poslala zvláštní jednotku vědců a techniků, aby uklidili a zdokumentovali ten nepořádek, který jste nadělala v prostorách Jižní přepravní -"
„Ach bože. Omlouvám se -" začala automaticky.
„Ne, kdepak. Byl to nádherný nepořádek. Lepší bych nezvládl ani já, a to už jsem jich pár nadělal. No, bude na ně chvíli dohlížet a pak se vrátí na Komarr, aby ustavil tajnou vědeckou komisi, která prostuduje to zařízení, prozkoumá jeho možnosti a tak dále. A ústředí poslalo zase mně pár výborných vyšetřovatelů, které chci osobně instruovat dřív, než se ujmou mých vězňů. Kapitán Vorgier nebyl zrovna nadšený tím, že jsem nenechal výslechy vést jeho lidi, ale já už jsem tenhle případ uzavřel auditorskou pečetí, takže má smůlu." Odkašlal si. „Rozhodli jsme se s vaším strýčkem, že já odjedu okamžitě potom do Vorbarr Sultany a podám předběžné hlášení Císaři Gregorovi osobně. Zatím totiž dostává jen hlášení Císařské bezpečnosti."
„Aha," řekla překvapeně. „Tak brzy už odjíždíte...? A co všechny vaše věci? Neměl byste přece odjíždět bez svého stimulátoru, ne?"
Napůl bezděčně si promnul spánek. Všimla si, že mu ze zápěstí zmizely bílé obvazy a bylo vidět už jen zarudlé čerstvé jizvy. Zřejmě jen obohatí jeho bohatou sbírku. „Tuomonen mi všechno sbalil a poslal sem s těmi muži z ústředí. Přijeli už před pár hodinami, takže mám všechno. Stará dobrá Císařská bezpečnost mi někdy trochu leze na nervy. Tuomonen to odskáče, protože celé spiknutí se odehrálo v jeho sektoru a on o něm nevěděl, ačkoliv na něj vlastně už dávno měl přijít spíš Císařský účetní úřad. A ten idiot Vorgier dostane pochvalu. To není žádná spravedlnost."
„Chudák Tuomonen. Líbil se mi. Nemůžete s tím nic udělat?"

„Hm, už jednou jsem se odmítl míchat do vnitřních záležitostí Císařské bezpečnosti, takže nemůžu. Ne, raději bych neměl."
„Zůstane na svém místě?"
„Momentálně to není jisté. Řekl jsem mu, že jestli bude chtít pokračovat ve své vojenské kariéře, může mě vyhledat. Myslím, že by se mi při práci auditora hodil dobrý cvičený asistent. I když to bude jen občasná práce. To už je trend mého života."
Zamyšleně si skousl spodní ret a podíval se na ni. „Přehodnocení tohoto případu od obyčejného podvodu v něco mnohem závažnějšího také ovlivní to, co můžete sdělit Nikkimu. Všechno to cpeme do černé díry tajných složek co nejrychleji a tam to dost dlouho zůstane. Proto nebude žádný veřejný proces a nebudete muset svědčit, ačkoliv Císařská bezpečnost vás možná ještě jednou nebo dvakrát vyslechne - ale ne pod fastpentou. Vlastně jsem rád, že jsem to celé nepustil z rukou. Pro Nikkiho a všechny Tienovy příbuzné bude celý příběh znít, že Tien zemřel obyčejnou náhodou, když se zdržel venku s nedostatečnými zásobami kyslíku. Žádné další údaje prostě nemáte. Madam Vorthysová, pro vás to bude platit také."
„Rozumím," řekla profesorka.
„Dost se mi tím ulevilo - a zároveň ne," řekla pomalu Kateřina.
„Časem se ta bezpečnostní opatření zmírní a pak budete muset celý problém přehodnotit, ale až se věci, ehm, trochu změní."
„Napadlo mě, že na to, aby si Nikki uchoval čest, bych se měla snažit splatit Císařství všechny ty peníze, které Tien přijal jako úplatek."
Zatvářil se zhrozeně. „Dobrý bože, kdepak. Jestli někdo něco dluží, je to Foscolová. To ona především kradla. A od ní docela určitě neuvidíme nic."
„Nějaký dluh tu ale zůstal," řekla zachmuřeně.
„Ten už Tien splatil svým životem. Ujišťuji vás, že Císařství nedlužíte nic. A jestli je to nutné i Hlasem Císařovým."
Smířila se s tím. Ano, smrt asi dluhy splácí. Jenže nesmaže vzpomínku na bolest. V tom jí pomůže jen čas. Máš teď spoustu času. I to bylo divné. Má spoustu času na všechno. Kolik jen bude potřeba. Přikývla. „Dobře."
„Minulost je zaplacená. Prosím, dejte mi vědět, kdy bude Tienův pohřeb. Rád bych se ho zúčastnil, pokud budu moci."
Zamračil se. „I já tu něco dlužím."
Mlčky zavrtěla hlavou.
„V každém případě mi ale zavolejte, až se s vaší tetou dostanete do Vorbarr Sultany." Znovu mrkl po profesorce.
„Budou u vás bydlet s Nikkim alespoň nějakou dobu, že?" Kateřině nebylo jasné, jestli to byla otázka, nebo konstatování.
„Ano, rozhodně," usmála se teta Vorthysová.
„Takže tady vám dám všechny svoje adresy," znovu se obrátil ke Kateřině a podal jí plastickou fólii. „Najdete tam čísla sídla Vorkosiganů ve Vorbarr Sultaně, Hassadaru a Vorkosigan Surleau, na pana Tsipise v Hassadaru - to je můj člověk přes peníze, myslím, že jsem se vám o něm už zmiňoval - a ten obvykle také ví, kde mě sehnat, když cestuji po Okrsku. A také číslo do Císařské rezidence, kde to vědí vždycky. Zavolejte kdykoliv, klidně i v noci."
Teta Vorthysová se opřela o polštář s prstem na rtech a prohlédla si ho s rostoucím pobavením ve tváři. „Myslíte, že to bude stačit, Milesi? Možná byste mohl dodat ještě pár adres, jen tak pro jistotu?"
Ke Kateřinině překvapení při těch slovech trochu zrudl. „Myslím, že tohle bude stačit," řekl. „A, samozřejmě, vás bych měl sehnat u vaší tety, že?"
„Jistě," zamumlala teta Vorthysová.
„Rád bych vám někdy ukázal svůj Okrsek," dodal směrem ke Kateřině a vyhýbal se profesorčině pohledu. „Je tam toho spousta k vidění, co by vás mohlo zajímat. V Dendarijských horách probíhá velký zalesňovací projekt a nějaké pokusy s likvidací radioaktivity. Má rodina vlastní několik výroben javorového sirupu a vína. Vlastně je tam všude plno botaniky. O květiny tam člověk doslova zakopává."
„Možná později," řekla Kateřina neurčitě. „A co .se stane s terraformačním projektem po tomhle spiknutí?"
„Hm, nemyslím, že se něco stane. Utajení znemožní okamžité veřejné postihy."
„A v dlouhodobém výhledu také?"
.Ačkoliv pro jednotlivce je suma peněz ukradených z rozpočtu Sektoru Serifosa závratná, v celkovém pohledu je to jen nepatrný kousek. Přece jen je tu devatenáct dalších sektorů. Největší škoda je vlastně na tom solárním zrcadle."
„Opraví ho Císařství vůbec? Doufala jsem, že ano."
Tvář se mu rozjasnila. „Měl jsem takový výborný nápad. Navrhnu Gregorovi, že bychom opravu a rozšíření zrcadla měli nabídnout jako svatební dar Gregora Laise, a tím vlastně od Barrayaru pro Komarr. Doporučím, aby se jeho velikost téměř zdvojnásobila, aby přidali dalších šest panelů, o které Komařané už dávno žádali. Myslím, že tak by se tahle nehoda mohla změnit v naprosto dokonalý tah naší propagandy. Musíme to jen správně načasovat. Návrh protlačíme Radou Hrabat a ministrů rychle před slavnostmi léta, dokud budou všichni ve Vorbarr Sultaně ještě naměkko z té císařské svatby."
Nadšeně spráskla ruce, ale pak zapochybovala. ‚A půjde to? Nemyslím, že by se ta konzervativní Rada zrovna vrhala do něčeho, co Tien nazýval romantickým bláznovstvím."
„Ach," řekl vesele, „Určitě to půjde. Já sám jsem jejím budoucím členem — přece jsme jen lidé. A kromě toho můžeme zdůrazňovat, že vždycky, když se Komařan podívá vzhůru - no, vlastně jenom ve dne - uvidí nad sebou viset dar Barrayaru a uvědomí si, že vytváří jeho budoucnost. Mohlo by nám to ušetřit námahu při potlačování příštího komarrského spiknutí."
„To doufám," souhlasila s ním. „Myslím, že je to výborný nápad."

Vděčně se na ni zazubil. Pak se podíval směrem k profesorce, uhnul pohledem, trochu se zavrtěl a z kapsy kalhot vytáhl malý balíček. „Nevím, madam Vorsoissonova, jestli vám Gregor udělí vyznamenám za vaše pohotové myšlení a činy -"
Zavrtěla hlavou: „Nepotřebuji žádné -"
„Ale myslel jsem si, že byste měla mít něco na památku. Tady." Vtiskl jí balíček do dlaně.
Podívala se na něj a rozesmála se. „Je mi to nějak povědomé."
„Nejspíš."
Roztrhla povědomý obal a otevřela krabičku, ve které ležel maličký model Barrayaru z klenotnického obchodu v Serifose, zavěšený na tenkém zlatém řetízku. Podržela ho ve vzduchu. Pomalu se na světle otáčel. „Podívej, teto," řekla ostýchavě a podala jí ho, aby si ho mohla lépe prohlédnout.
Profesorka si přívěsek se zájmem prohlédla trochu přivřenýma očima. „Nádhera, děvenko. Opravdu nádhera."
„Říkejte tomu Řád lorda auditora Vorkosigana za usnadnění jeho práce," řekl Vorkosigan. „To jste totiž opravdu udělala. Kdyby byli Komařané o ten svůj pekelný stroj nepřišli, nikdy by se nevzdali, i kdybych se třeba umluvil. Vlastně Soudha při vyjednávám něco takového naznačil, takže je to pravda. Kdyby nebylo vás, tahle stanice by už byla na milion kusů.
Zaváhala. Může to vůbec přijmout? Podívala se na tetu, která se na ni dobrácky usmívala a rozhodně nedávala najevo žádné pochyby nad tím, jestli je to slušné. Ne že by právě teta Vorthysová tolik dbala na slušnost - vlastně i určitá lhostejnost k pravidlům byla vlastnost, kterou Kateřinu tolik uchvacovala. Zamyslí se nad tím. „Děkuji vám," řekla lordu Vorkosiganovi upřímně. „Budu si to pamatovat. A pamatuji se," dodala ještě.
„Hm, samozřejmě tu nešťastnou příhodu s tím rybníkem byste měla zapomenout."
„Nikdy." Zvlnila rty v úsměvu. „Byla to nejlepší příhoda dne. Tenhle přívěsek jste koupil díky nějaké tehdejší předtuše?"
„Nemyslím. Náhoda prostě přeje připraveným, a tak podobně. Naštěstí pro mě, většina lidí nedokáže rozlišit pohotové využití náhodné situace od dlouhodobého plánování." Znovu se uculil a zavěsil jí řetízek kolem krku. „Víte, že jste první dívka - tedy vlastně přítelkyně, které se mi podařilo věnovat Barrayar? A ne, že bych se nesnažil."
Teď přeskočila jiskra v jejích očích. „A měl jste těch dívek hodně?" Protože jestli ne, bude muset celé své pohlaví označit za nemožně tupé. Tenhle muž by dokázal z jalové krávy vymámit tele, stejně jako dokázal vylákat devítiletého hocha ze zamčené koupelny a komarrské teroristy z jejich opevnění. Proč se za ním ženy netáhnou v zástupech? Copak žádná Barrayaranka nedokáže nahlédnout pod jeho slupku - a nebo si spíš nevidí na špičku nosu?
„Hmm..." Dlouze se odmlčel. „Jen obvyklé množství. Beznadějná první láska, tu a tam nějaká žena za všechny ty roky a neopětované citové vzplanutí."
„Kdo byla ta beznadějná první láska?" zeptala se fascinovaně.
„Elena. Dcera jednoho z otcových zbrojnošů, který byl mým strážcem, když jsem byl ještě mladý."
„Zůstala na Barrayaru?"
„Ne, odešla už před lety. Měla galaktickou vojenskou kariéru a ukončila ji jako kapitánka. Teď pracuje jako velitelka obchodní lodi."
„Skokové lodi?"
„Ano."
„Nikki by jí tak záviděl. Hm... a co mělo znamenat to tu a tam nějaká žena?"
„Ehm. No. Dobrá, myslím, že byste to asi měla vědět. Lepší dřív než později. Nejspíš."
Začíná mluvit jako pravý Barrayaran, napadlo ji. To jeho nejspíš bylo typické pro dendarijský dialekt. Takováhle výměna vyslýchajících stran ji bavila stejně, jako kdyby ho dostala pod fastpentu. Možná víc, když si vzpomněla na jeho vylíčení jeho obvyklé reakce na drogu.
„No, byla to Elli. Byla mladá žoldnéřka, když jsem se s ní poprvé setkal."
„A co dělá teď?"
„Admirálku flotily."
„Takže ona byla to tu. A co tam?"
„To byla Taura."
„A čím byla ona, když jste se s ní setkal?"
„Otrokyně na Jacksonu. Patřila klanu Ryovalů, to býval hrozný klan."
„Musím se vás někdy vyptat na ty vaše vojenské mise... A co dělá teď?"
„Je velící seržantkou žoldnéřské flotily."
„Stejné flotily jako, ehm, ta tu?"
„Ano."
Zdvihla bezmocně obočí. Teta Vorthysová se nakláněla kupředu s prsty znovu přitištěnými na ústa a v očích měla smích. Ne, profesorka se do jejich rozhovoru určitě míchat nebude. „A dál...?" vyptávala se a začínala být zvědavá, kam až ji nechá zajít. Proč si proboha myslí, že by měla znát celou tuhle jeho romantickou historii? Ne, že by jí to vadilo... a tetě Vorthysové zřejmě také ne, očividně by ho nepřerušila ani za pět kilo čokoládových bonbonů. Ale začínala si přitom vylepšovat své mínění o ženách.
„Hra... ještě pak Durona. To... to bylo krátké."
„A ona byla...?"
„Lékařskou techničkou v klanu Fellů. Ale teď naštěstí pracuje jako chirurg při oživování kryomrtvol na nezávislé klinice na Escobaru. Má ze svého nového občanství velkou radost."
Uvědomila si, jak ji Tien hrdě chránil jako vorskou dámu v pevnosti. Tien strávil deset let tak dokonalou ochranou před vším, co by ji mohlo ohrozit, a zejména před vším, co by ji mohlo pomoci vyrůst, že se ve třiceti necítila o nic dál, než

když jí bylo dvacet let. Ať už Vorkosigan nabízí svým milenkám cokoliv, ochrana to není.
„Nevšiml jste si u nich určitého stereotypu, lorde Vorkosigane?"
„Ano," odpověděl chmurně. „Žádná z nich si mě nevzala a nešla se mnou na Barrayar."
„A tedy... co to neopětované citové vzplanutí?"
„Aha. To byla Rian. Byl jsem mladý, čerstvě povýšený poručík na diplomatické misi."
„A co dělá ona teď?"
Odkašlal si. „Teď? Teď je císařovna." Při Kateřinině šokovaném výrazu ještě dodal: „Cetagandy. Víte, mají jich tam několik."
Nastalo dlouhé ticho. Vorkosigan se na své židli nejistě zavrtěl a letmo se usmál.
Kateřina si rukou podepřela bradu a zamyšleně si ho prohlédla. Nakrčila potěšené obočí. „Lorde Vorkosigane, mohla bych se prosím zapsat k vám do pořadníku?" Rozhodně nečekal, že řekne něco takového. Překvapilo ho to tolik, že málem spadl ze židle. Počkat, přece nechtěla říct, že... Stále se ještě usmíval, ale teď už dost strnule.
„To byste měla číslo jedna," vydechl.
Teď byla překvapená ona. Sklopila před jeho ohnivým pohledem oči. Neměla by s ním takhle lehkovážně žertovat. Je to jeho vina, že ji k tomu... svedl. Bezradně pohledem zapátrala po místnosti a hledala jakoukoliv vhodnou neutrální poznámku, kterou by se mohla zachránit. Je přece na kosmické stanici, počasí tu není žádné. Ach, to máme dnes ale příšerné vakuum... Ne, to také nepůjde. Mlčky se zadívala na tetu Vorthysovou. Vorkosigan si všiml jejího bezděčného ucouvnutí a jeho úsměv nabral omluvný výraz. I on se zadíval na profesorku.
Profesorka si zamyšleně prstem promnula bradu. „A pojedete na Barrayar normální linkou, lorde Vorkosigane?" zeptala se ho vlídně. Oba na ni vděčně pohlédli očima.
„Ne," řekl Vorkosigan. „Vlastně dost rychlou kurýrní lodí. Právě teď na mě čeká." Odkašlal si, vyskočil na nohy a okázale si zkontroloval čas. „Ano, nejvyšší čas. Profesorko, madam Vorsoissonová, doufám, že se ve Vorbarr Sultaně uvidíme?"
„Ano, určitě," řekla Kateřina, které se konečně podařilo nadechnout.
„Budu se na naše setkání velice těšit," řekla nevinným hlasem profesorka.
Jeho úsměv se při jejím tónu změnil v uznalý úšklebek. Vycouval ze dveří s hlubokou sebevědomou poklonou. Dojem zkazil jen šátráním po klice za zády. Jeho rychlé kroky chodbou rychle odezněly.
„Milý mladík," oznámila teta Vorthysová náhle tak prázdnému pokoji. „Škoda, že je tak malý,"
„Není malý," bránila ho Kateřina. „Jen tolik... nevyrostl."
Úsměv její tety byl neutrální až k šílenství. „Ano, všimla jsem si."
Kateřina zdvihla bradu v pokusu zachránit poslední zbytky své důstojnosti. „Vidím, že už je ti mnohem líp. Půjdeme požádat, aby nás provedli po těch hydroponických zahradách?"

Lois McMaster Bujold:
Komarr

(Miles Vorkosigan 8),

Talpress
ISBN 80-7197-257-6,
229 Kč, vychází v únoru 2005